

OPPSTIGNINGS PAPIRER

ved
Zingdad

Norsk oversetting ved
Åge Johansen

Hva lesere, akkurat som deg, sier om **Oppstignings Papirer**

"Med hvert kapittel jeg leser er en vektløfting. Føler jeg meg mindre nervøs, mindre engstelig. Jeg er forbløffet over at jeg faktisk føler mitt perspektiv utvider og åpner seg opp. Jeg føler mine vedlegg til bestemte ideologier faller i så måte. Jeg bare føler meg åpen og glad for å fortsette på min reise. " – Niki

"Hvert ord og forklaring fra 8 er som sannheten om livet i 101 blir fortalt til meg. Svarene jeg har vært uten i 42 år. En lettelse og en stor begeistring for å høre dem. En slik varme i mitt hjerte og vite. Takk begge !! " - Jilly»

"Takk, for å bringe Ånd inn i våre hjerter, når vi trengte det mest. " - Gertrud»

"Wow, det var episk. Så vel verdt å lese. Resonerer svært høyt med meg. Takk Zingdad. " - Syme»

"Zingdad, jeg vil takke deg voldsomt for alt du gjør her. Det er ikke mange steder der ute hvor disse temaene blir diskutert fritt, og jeg føler at applaudere J-D og 8 for å sette alt sammen så veltalende." - M. Powers

"Som alltid, resonerer din forståelse med og speiler min egen. Din veltalenhet i å sette det inn i ord, men utsøkt hjerte sang!" - Mathew

"Jeg føler varme og glede å lese dette, sprer følelsen fra mitt hjerte og inn i hver lille partikkel i kroppen min, hva en god følelse" - Ann

"Mitt sinn er blitt så irreversibelt åpnet av disse skriftene. Jeg er så takknemlig for den bredere perspektiv." Hvis du ikke kan se perfeksjon du står for nær bildet. "Spiller i mitt sinn hver gang jeg ser eller hører noe som behager meg eller får meg til å fast etikett noen eller noe som onde. Dette er virkelig kraftige ". - Oneness411

*«Da jeg leste **The Ascension Papers** for første gang, mitt hjerte og sjel sa ja, ja, ja ..."*
-wolfke74

"Hva fantastiske materialet. Ringer så sant for meg." – macelderry

Oppstigningens Papirer

Ved

Zingdad

Norsk oversetting ved Åge Johansen

* * * * *

Publisert av Me 'n My Dog Publishers Copyright (c) Zingdad 2010, 2014

All rettigheter reservert

Den moralske rett til forfatteren har vært hevdet.

* * * * *

Lisens Merknader

Denne e-boken er tilgjengelig gratis som nedlasting fra Zingdad.com og blir aldri solgt. Du er velkommen til å dele den og gi den til andre med to begrensninger: Du kan ikke på noen måte endre boken eller dets elektronisk fil som dette ville være i strid med opphavsrettslige restriksjoner. Og du kan ikke tilby den for salg (eller som en del av noe som er betalt for), da dette ville være svindel. Du oppfordres til å dele dette arbeidet med så mange mennesker som du liker som forfatteren har: *i den nåværende form og er gratis.*

* * * * *

Besøk forfatterens hjemmeside <http://zingdad.com> for å laste ned denne e-boken i et annet format (PDF, E-Pub eller Mobi), for å kjøpe en paperback kopi, eller å oppdage denne forfatterens andre publiserte bøker, pågående skrifter, multi-media seminarer, blogg, opptak av guidede meditasjoner, fraktale kunst og mye mer.

til Lisa

Hun har vært en så stor del av etableringen av denne boken at hun er som en medforfatter i alt annet enn navnet.

Jeg kunne ikke ha bedt om et bedre reise følge ... Ei heller ei en bedre «reise»!

Innhold

Om Oppstigningens Papirer.....	8
Kapittel 1. En innføring i Zingdad.....	13
Opprinnelse.....	13
En Begynnelse.....	15
Mitt Liv på Lyra.....	17
En soldats liv.....	19
Tapt i Min Egen Drømme Verden.....	21
En Meta Virkelighet.....	22
Trollmannen.....	23
Et liv mellom livene.....	26
En Retur til inkarnert liv.....	27
Kapittel 2. Hva er Vårt Høyere Selv?.....	31
Kapittel 3. Slør av Glemsel.....	41
Kongen og hans trylledrikk for tap av minne.....	46
Kapittel 4. Vitenskapelige bevis av Enhet.....	58
Kapittel 5 Religiøse Bevis av Enhet.....	72
Kapittel 6. Konsekvenser av Enhet.....	80
Historien om Darklanderne.....	84
Historien om Darklanderne, del 2.....	89
Offeret / overgriper / redningsmann, Triangelet.....	93
Historien om Darklanderne, del 3.....	100
Regnbue metaforen.....	100
Kapittel 7. Singularitets Hendelser.....	118
Min Fjell Opplevelse.....	126
Historien om Ånden av Vann.....	141
Kapittel 8. Hva er sannhet?.....	147
Forståelse av Død.....	163
Kapittel 9. Et Mystisk Mellomspill.....	186
Kapittel 10. Hva er Ondskap?.....	209
Hva er ondskap?.....	210
Din rett til å velge.....	213

Lignelsen om munkeordenen.....	229
Hvordan skal man svare på det ondes nærvær?.....	232
Offer Trianglet – En Siste Gang.....	233
For det første: Hvor er du gjerningsmann.....	236
For det andre: Når du er offeret.....	238
For det tredje: Når du er redderen.....	241
Å være til hjelp uten å bli en redningsmann: Tre-trinns prosessen.....	241
Manifestasjoner av ondskap.....	248
Folk som er villige til å begå folkedrap for maktens skyld, rikdom eller politisk hensikt.....	249
Historien om John, konspirasjonsteoretiker.....	250
De Super Mektige Personene.....	256
Terrorister.....	275
Folk som voldtar eller misbruker kvinner, barn og babyer.....	276
Demoner og Demonisk besittelse.....	278
Lucifer, satan og djevelen.....	281
Djevelen.....	283
Lucifer.....	286
Satan.....	291
Finne dine egne løsninger fra hjerte, Den fire delte prosessen.....	301
Kapittel 11 Hva er kjærlighet?.....	310
Min dag i Stillhet.....	315
Historien om Push og Stay og den uendelige elastiske ballen.....	319
Ubalanse i bevissthetsfeltet.....	322
1. Nøyaktig hva er kjærlighet?.....	335
2. Hvorfor kan man lære å være kjærlighet?.....	336
3. Hvordan lære å være i kjærlighet.....	341
3.1 Fjerne blokkeringene til kjærlighet.....	342
3.1.1 Dømming.....	342
3.1.2 Negative følelser.....	345
Dualitet.....	345
Bevissthets Konstruksjons Holdere.....	349
3.1.3 Å identifisere deg med skapelsene dine i stedet for med hvem du egentlig er.....	355
3.2 Kjærlighetens energisyklus.....	357
3.3 Å være kjærlighet.....	366

Avsluttende tanker.....	373
Hva blir det neste?.....	373
Hold kontakten!.....	373
Gave tilbake.....	374
Virkelig, virkelig avsluttende tanker. Egentlig!.....	375

* * * * *

Om Oppstigningens Papirer

Notat fra forfatteren.

*«Tenk om du kunne gjenskape verden slik du ønsket og invitere din sjel-familien til co-opprette den med deg. Dette er hva jeg gjør. Og **Oppstigningens Papirer** er min invitasjon ... men bare **du** vet om denne invitasjonen er noe for deg eller ikke ... «*

Kjære leser

Når jeg først satte meg ned for å skrive dette arbeidet jeg hadde ingen anelse overhodet at sluttresultatet skulle bli en bok. Summen av mine skrivelier opp til det punktet hadde vært en rekke korte kanaliseringer lagt ut på ulike nettforum. Jeg hadde ingen helling mot noen gang å være en forfatter i det hele tatt. Så, i mai 2008, etter å ha en livsforvandlernde åndelig opplevelse (som beskrevet i kapittel 7), bestemte jeg meg for jeg som måtte gjøre følelsen av meg selv, mitt liv, min smerte og min forvirring i en mer organisert måte. Så jeg satte meg ned for å spille inn noen samtaler med min ånds-familien. Det var egentlig ment å være til mitt egne formål, og kanskje også til å bli delt på de samme nettforaene. Men, det som fulgte, langt overgikk de ambisjoner!

Jeg tok et åpent hjerte og sinn, en umettelig nysgjerrighet og lære evner til bordet. Hva jeg fikk i retur var den mest fantastiske reise inn i bevissthetens tenkelighet. Kapittel fulgte kapittel, hver og en påbygging på hva som hadde gitt før, gradvis å bygge en utrolig detaljert, helhetlig bilde av hvordan livet fungerer og hvorfor ting er som de er. Men, mer enn å bringe enkel forståelse, sannheter som ble avdekket brakte meg en dyp fred, glede og frislipp fra frykt og smerte som hadde gnaget min sjel i hele mitt liv. Frykt ble alchemically forvandlet til kjærlighet. Et offers-tankegang ble forvandlet til skaperen bevissthet. Som et resultat av skrivingen av dette arbeidet, kom jeg til å forstå meg selv og den verden jeg lever i, på en helt ny måte. En måte som frigjør meg å være den aller beste jeg kan være. En måte som tillater meg å vekke til storhet som ligger innenfor. Skrive denne boka har skapt den mest dyptgående vekst og transformasjon i mitt vesen. I skrivende stund det var ganske enkelt den beste, viktigste, ting som jeg noensinne hadde gjort. Og det har vært grunnlaget som jeg har fortsatt å skape selv, og som jeg fortsatt har gitt mine gaver.

Og ennå, for alt det, jeg også har klart å få noe helt fundamentalt galt i å fortelle om denne livsforvandlernde tale. Og bevisstheten om denne feilen har vært en belastning

for hjertet mitt i nesten to år nå. På den ene siden jeg elsket fortsatt dette arbeidet, og følte meg umåtelig stolt av det - og virkningen det var angivelig å ha på utallige lesere over hele verden. Men på den annen side hadde jeg en tyngde i mitt hjerte over en bestemt feil i kjernen av boken. Og så, endelig, i juni 2014, etter en rekke bemerkelsesverdige hendelser, jeg ble begavet visdom og innsikt til å se hvordan jeg kunne rette opp feilen. Med denne nye forståelsen, boken ville ikke bare bli rettet ... det ville faktisk fungere på en hel høyere frekvens av bevissthet. Og denne transformasjonen vil bli gjort klart for deg når du leser dette, tredje utgaven av **Oppstigningens Papirer**, som jeg ikke har forsøkt å skjule eller overdekket mine tidligere feil. Jeg har vevd den tilbake i gjenfortelling på en ærlig og åpen måte.

Og nå føler jeg den dypeste glede i å utgi denne boken. Mitt hjerte og sjel synger med en følelse av at nå, endelig, har jeg virkelig fått det riktig.

Og i denne prosessen med å re-skriving jeg også kom til å forstå at jeg virkelig trengte å gjøre dette materialet tilgjengelig gratis. Nøyaktig hvordan jeg nådde den realisering er også forklart i dette arbeidet. Men bunnlinjen er at denne e-bok-versjonen er helt gratis, og det er ikke bare tillatt, men du faktisk er oppmuntret, til å dele den. Hvis du finner det nyttig og hyggelig, gå videre og sende det videre til alle du kjenner! Del det på en måte du liker (se lisens notater for nærmere detaljer og detaljer). Og hvis du ønsker å si "takkt" eller å støtte arbeidet mitt, så du kan kjøpe den papirutgaven eller besøke min hjemmeside for å lese mine andre tilbud (se de avsluttende tanker på slutten av boken for mer informasjon).

Hva for en forunderlig reise det har vært for meg å skrive denne boken. Og hva for en glede å kunne dele det med alle mine lesere, og nettside medlemmer, venner og brødre - søstre-i-ånd over hele verden ... for å kunne dele dette med deg.

Hva du kan forvente å få fra å lese **Oppstigningens Papirer** kommer helt an på deg. Dette er ikke et arbeid som krever av deg at du skal tro det som er forlovet og det absolutt er ikke å love å redde deg fra ditt liv. Men det er min faste overbevisning at innholdet i denne boken kan hjelpe deg, hvis du er villig til å ta turen, for å finne din egen storhet ... og oppdage at du er perfekt som du er ... at du er, og alltid har vært, skaperen av din egen virkelighet ... at du er et vesen av ren, strålende kjærlighet.

Denne boken er en beretning om min reise til selvoppdagelse, men den overveldende responsen jeg har fått hittil fra leserne tyder på at den har, og kan være en uvurderlig guide for deg på din reise til selvoppdagelse også. Og slik er det med den største kjærlighet og glede at jeg deler den med deg.

Noen av temaene i denne boken er:

- Hvorfor er vi egentlig her? Hvorfor gjorde vi inkarnerer som mennesker og hva er meningen med dette vanvittige livet her på jorden?
- Hva kan vi vite av vår Skaper? Er vi alle virkelig ett med Gud? Og hvis vi er, hva betyr det egentlig for oss?
- Hva er innholdet av "*Ditt Høyere Selv*" og hva som er vårt forhold til våre "*Høyere Selv*"?
- Hva er en "*Ånds-Hjelper*"?
- Hva er **sannhet** egentlig? Og hva, om noe, er udiskutabelt, ugjenkallelig sant?
- Hva er **kjærlighet** egentlig? Og hva med andre følelser, som glede? Hva er de og hvorfor vi føler dem?
- Hvis Skaperen, Gud, er god og kjærlig, så hvorfor er det at det onde eksisterer? Og hvorfor er det frykt og smerte?
- Og hvorfor er verden i den tilstanden den er i, og hvordan kom det til slik at den ble sånn?
- Er det skyggeaktige vesener som kjører verden fra bak kulissene - og hva betyr det for meg i mitt liv?
- Hva med 2012 og apokalypsen og Mayakalenderen og alt det der? Hvorfor ingenting ser ut til å endre seg i 2012, til tross for all hypen rundt den tiden?
- Hva om religion ... profeter, frelsere, engler, demoner, djevlere, himmel og helvete? Hva av dette er sant, og hva betyr det for deg og meg?
- Og hvorfor vitenskapen ikke har noe av verdi å si til oss som vesener som er på en åndelig vei?
- Kan vi finne vår måte i å føle virkelig ett med oss selv: helhet, helbredet, fredelig og gledelig?
- Og er det sant at vi er, hver enkelt av oss, og skaper vår virkelighet? Og hvis det er, hvorfor gjør vi slikt et rot av ting? Og, enda viktigere, hvordan kan vi begynne å få det riktige?

... Og dette er bare en overfladisk kjennskap til de mange interessante temaer som blir tatt opp, jeg er sikker på at du vil være enig, på ganske forfriskende ny måte. Men alle de mange og varierte temaer til slutt vil tjene en grand formål. Og det er å sette foran deg en invitasjon til å gå inn i kraften av den guddommelige, ubegrensede selvtillit! Å flytte inn i rett forhold til alt det du virkelig er, og derfor i rett forhold til hele livet.

Jeg, som den inkarnerte aspekt av et mye større vesen, har den fantastiske privilegiet av å bringe denne invitasjonen til dere her, i dette livet, på planeten Jorden. Hvis du godtar invitasjonen, vil du være i stand til å bli med meg og en rekke andre vesener som vi begynner å co-skape den mest vidunderlige fremtids virkelighets tenkelig ... et helt nytt liv i en helt ny verden i en storslått, gylden alder!

Men jeg vil ikke gå inn i detaljer om det nå. Det vil alt brettes ut for deg som du leser dette arbeidet.

Jeg **vil ikke** insistere på at du må være enig med meg, tro hva jeg sier eller undertvinge sannheten til deg. Det er det motsatte av hva jeg vil. Jeg bare inviterer deg til å lese det jeg har skrevet med din egen dømmekraft og sannhet på plass. Hvis du finner resonans med det som er presentert, så hjertet ditt forteller deg at ideene som presenteres her er "rett for deg".

Du vil merke at dette arbeidet er presentert i form av en rekke samtaler mellom meg selv og en rekke åndelige vesener. Du lurar kanskje på hvordan jeg kommer til å være i stand til å lage disse dialogene med vesener som ikke er i vanlig forstand av ordet, finnes på her på jorden. I hovedsak er svaret at jeg har brukt mange år og mye dedikert innsats i å undervise meg hvordan man gjør dette. Jeg vil, etter hvert, som en del av en oppfølgingsarbeidet, forklare nøyaktig hvordan jeg gjør det jeg gjør og har noen tanker om hvordan du også kan utvikle et slikt anlegg om du ønsker det. Jeg liker ikke å kalle det jeg gjør "kanalisering". Jeg gir ikke over mitt fakultet til en annen som er å snakke gjennom meg. Jeg foretrekker å kalle det "intuitivt samtale". Jeg bare spør spørsmålene og deretter la sannheten i mitt hjerte å gi meg med et svar. Og så jeg skriver ned det jeg får. Men det er egentlig ikke viktig **hvordan** jeg utleder disse ordene. Jeg ønsker ikke å kreve noen myndighet for disse ordene som et resultat av det faktum at de tilsynelatende kommer fra noen flotte vesener fra høyere-dimensjoner langt utover. Jeg vil veldig mye håpe at du vil bestemme selv i hvilken grad disse ordene er sant for deg basert på din egen resonans med ordene.

Til slutt kan du legge merke til at de første kapitlene i denne boken er av mindre substans og muligens mer naiv enn de senere kapitler. I å oppdatere dette arbeidet vurderte jeg å revidere de første kapitlene for å bringe dem opp til standarden på de senere kapitler. Jeg besluttet å ikke gjøre det, da dette var hvordan boken utfoldet for meg og for dem som leser, kapittel-på-kapittel på nettstedet mitt, da jeg skrev det. Dette er utviklingen av min egen sjel som et resultat av å bli utsatt for de ideene som presenteres her. Absolutt de sistnevnte kapitlene er min beste, men like de var bare mulig som et resultat av det grunnlag i de tidlige kapitler. Så jeg lar de stå som de er.

Og nå, uten videre, jeg presentere deg for min gave av kjærlichkeit til verden, en gave som jeg fritt gir til deg, med en glede og et åpent hjerte. Her er: **Oppstigningens Papirer**, ved Zingdad.

Med så mye kjærlichkeit,

Zingdad

Arn "Zingdad" Allingham

Knysna, Sør Africa

15 juli 2014

Kapittel 1.

En innføring i Zingdad

Min kjære leser,

Kanskje vil du finne det altfor selvbærende av meg at jeg begynner dette arbeidet med et helt kapittel viet til å introdusere meg selv. Og når du begynner å lese dette kapitlet, kanskje du finner det merkelig at jeg forholder meg til "tidligere liv" historier til deg.

I din posisjon jeg kan godt lure på: "Hvor vil alt dette lede?" Og så finner jeg meg selv tiggende om din tålmodighet, selv når du først begynner denne reisen sammen med meg. Det er en veldig god grunn til at jeg må begynne dette arbeidet med denne introduksjonen, hvorfor jeg **må** fortelle deg om mine erfaringer i re-inkarnasjon. Du skjønner, disse historiene, **mine historier**, er ikke bare et middel som jeg har vært i stand til å oppleve å oppdage alt det jeg har behov for å være i stand til å være den skriftlærde av dette arbeidet; de danner også eksemplene som jeg har å tilby deg støtte forklaringer av de sannheter og innsikt som tilbys i senere kapitler.

Så bær med meg, kjære leser, som jeg fortelle dere om tilblivelsen av min sjel, av livene jeg har levd og (kort) hva dette har betydd for meg. Og jeg veldig mye tror at du vil føle deg rikelig belønnet som du fordype deg i de følgende kapitler og finne deg selv bevæpnet med midlene for dypere forståelse.

Jeg har brukt mye energi i dette livet i forsøket på å finne ekte indre fred, egenkjærlighet og selvtillit. Fra tidligere, skjønte jeg at jeg ville slite med å helbrede min indre smerte hvis jeg ikke visste hva som hadde forårsaket det i første omgang. Så, en viktig del av min reise har inkludert et dypt steg inn i det som skjedde før dette livet og oppdagelsen, av meg selv, for hvem jeg egentlig er. Jeg hentet denne informasjonen fra samtaler, slik som de som vil følge i denne boken, gjennom meditasjon, hypnose, auto-hypnose og også fra et par samtaler med min dame-kjærestes "Høyere-Selv" mens hun var i en transetilstand. Jeg dessuten opplevd en intensiv serie av utrolig healings hypnotiske regresjoner med en begavet hypnoterapeut. Og mens min historie kan endres som jeg fortsetter å finne ut mer om meg selv, nedenfor er en kort introduksjon til hvem jeg er.

Opprinnelse

Jeg vil begynne min historie med et rådsmøte i gruppen av Lys-selv er som skapte denne virkeligheten. De diskuterte hvordan denne virkeligheten som vi lever i ville bli brakt til en avslutning, slik at en ny virkelighet kan ta sin plass. Litt som en spill

kommer til en slutt, slik at et annet spill kan spilles. Måten disse spillene spilles er at hver Lys-Selv `ene er ansvarlig for en bestemt rolle i hvert spill. Det nåværende spillet i spørsmålet, hele vår virkelighet, er også ganske interessant. Det er et spill hvor noen av disse Lys Selv `ene hadde skapt mange manifestasjoner (også kalt inkarnasjoner) som hadde vært i stand til å oppleve "individualitet". For å gjøre dette spillet arbeidet, noe ganske radikal måtte oppnås. Aspekter av den Lys Selv `et som skulle spille inne i spillet måtte faktisk glemme at de er alle ett; de måtte glemme sin egen evige, udødelige natur. Ingen steder i Alt Der Er hadde noe slikt blitt gjort før.

For å gi spillet retning, begrepet "polaritet" var blitt satt på plass. I mangel av kunnskap om sin egen guddommelige hensikt, spillerne trengte noe annet til å gi dem en spore for vekst og fremgang. For tidligere spillene hadde krevd det som følge av utilstrekkelig drivkraft. Og så ble det bestemt at det skulle være to viktigste "leire", noe som ville føre til rivalisering, konkurranse og konflikt. De to leirene ble definert av hvem spillerne ville tjene. På den ene siden vil være de som viser seg selv, og på den andre siden ville være de som tjener andre. Og så spillet blir spilt med fragmenter av Lys-Selv `er som har inkarnasjoner i systemet der de har vært inne i ekstase og elendighet av liv på dette stedet. Når de så gjør, de har oppdage hvem de egentlig er fra en posisjon av absolutt glemsel. Det er en fantastisk, fantastisk, stort eksperiment i bevissthet og belønningen er virkelig fantastisk. Men nå som tiden nærmer seg for å bringe spillet til en avslutning, Rådet samles for å se hva som må gjøres. Det forstås at det vil være betydelige problemer for å oppnå vellykket avslutning uten å forårsake skade og traumer til spillerne; de aspektene ved Lys Selv `ene som er dypt engasjert i spillet som inkarnerte sjeler.

Kan du se problemet?

For at spillet skal fungere, måtte alle spillerne glemme at de var bare spillere for å engasjere seg dypt med spillet, **som om det var helt ekte og sant**. Som de spilte spillet av separasjons de ville komme til å føle sterke følelser som hat og sinne mot noen, og godhet og avhengighet mot andre, og dette vil tvinge dem til å begrave seg svært dypt i spillet. Og så var det at spillerne ikke ville finne seg i stand til å engang **begynne** å tenke på at det et spill som ikke var helt ekte og helt alvorlig. Som også var fint, for å få spillet til å fortsette, men det oppsto et problem når Lys Selv `ene ønsket å avslutte spillet. Vesener som er helt oppslukt i spillet som spillere er ikke bare enkelt å slutte å spille og gå tilbake til full erindring når det nå er på tide å stoppe! Og deres frie vilje kan ikke bare brytes om spillet tvinges til slutt, da dette vil føre til at spillerne får dype traumer og de må lære seg at de ikke er skaperne av sin egen virkelighet. Dette vil kunne ødelegge hele poenget med spillet, som er vekst og læring; spesielt lære om skapelsen.

Så, spillet slutt måtte gjøres forsiktig og med en noen delikatesse. Den eneste måten å gjøre dette ville være å bringe til spillet et stor transformativt vendepunkt hvor hver manifestasjon kan, seg selv, begynner å vekke til det faktum at de er udødelige vesener av lys som bare opplever en illusorisk, forbigående virkelighet. Først da ville de få visdom og makt til å velge å forlate spillet frivillig. Og så ble det bestemt at hver spiller vil bli vekket på en fastsatt tid. Hver av de Lys-Selv ene deretter setter sine planer på plass for å bringe spillet til en vellykket avslutning.

Det er ikke min sak å vite hva alle de Lys-Selv ene avgjorde. Jeg vet bare litt om hva en av disse Lys-Selv ene gjorde. Og nå vil jeg gjøre deg oppmerksom på denne spesielle lys-Selvet. Selv om navn ikke er i bruk for slike vesener, som de er til nytte for oss, så det jeg kaller dette Lys Selvet blir Joy-Divine eller J-D for kort. J-D ble invitert til å komme og spille dette spillet, spesielt for å hjelpe til med den store forvandlingen som til slutt vil gi avslutning av dette spillet. For å gjøre dette han kom for å gjøre, J-D så at han måtte endre rekkefølgen på hele spillet bare litt ved å bringe sin egen energi for å spille i systemet. For disse vesener, du skjønner, det er ikke noe slikt som tid. Det er derfor ikke noe problem i å gjøre om spillet fra begynnelsen for å avslutte det på en annen måte. Og du kan holde igjen gjøre om til du oppnå det ønskede resultatet og deretter det **som** blir versjonen av hendelsene ansett som "mest gyldige". Så J-D kom til å holde en av rollene i spillet. Men J-D skapte ikke de uendelige rekursive selv fragmentering som mange av de andre Lys Selv ene gjorde. Dette var ikke hans opprinnelig spill, ser du, og så han ikke forsøke å fylle det med mange milliarder eller billioner av sider av seg selv som noen av de andre gjorde. Men han søker å forstå spillet med stor dybde. Og det er virkelig slik den dypeste, hermeneutiske forståelse av en ting bare kan komme fra å oppleve det selv. J-D visste at han trengte denne slags forståelse for å kunne tilby den hjelpen som var nødvendig for ham. Og så var det at han bestemte seg for å innføre en manifestasjon av seg selv inn i spillet. Fra sitt eget vesen skapte han et vesen som kan kalles "Delight". Delight ville være det som utføres på bakgrunn av Joy-Divine i det tetteste dypet av spillet. Delight vil faktisk være inkarnerte del av Joy-Divine ...

Og det, kanskje vil det ikke overraske deg å oppdage, er **mitt** eget Høyere Selv.

En Begynnelse...

I de aller tidligste minnene om min individuelle eksistens som jeg har vært i stand til å finne, jeg var sakte, drømmende, driftende bli bevisst "*Selvfølese*". Jeg ble kjærlig vugget innenfor vesenet av Joy-Divine. Jeg visste bare om enhet og tilhørighet. Uendelig kjærlighet var min næring. Den ypeste lykke var min hver erfaring. Sakte, min bevissthet oppsto fra denne slumrende glede og jeg begynte å formulere mine første tanker. Da jeg ble klar over min egen væren jeg unnfanget tanken, "her er jeg" Og så er spørsmålet: "Hva er jeg?"

Og med uendelig kjærlighet og mildhet, begynte Joy-Divine å svare meg. På noen måter, dette livet og de som gikk før det er en del av den uendelige, uendelige svar av det spørsmålet. For, ved å leve og være oppdager Jeg meg selv, hvem jeg er og hva jeg er. Du skjønner, DeLight ikke kommuniserer i tanker og ord som vi gjør. Deres kommunikasjon er i hele kreasjoner! Vårt hele univers er egentlig bare en del av en utfoldelse samtale mellom Lyse Selv ene. Og som jeg her nå oppdager hvem jeg egentlig er, er det også Joy-Divine engasjert i spørsmålet for å fortelle Delight svaret på spørsmålet "Hva er jeg?" som spilles ut i dramatisk form gjennom alle hendelsene i mine ulike inkarnasjoner. Det er en fantastisk ting, egentlig. Og kanskje er det slik for deg også? Kanskje er du også opptatt å finne svar på spørsmålet: "Hva er jeg?" for deg selv. Jeg tror det er slik, ikke sant?

Men nå til spørsmålet om hvorfor DeLight er her, og derfor hvorfor jeg, Zingdad, er her. For vesener å gå videre må de tenke seg et formål for seg selv. DeLight har det formål å være "*en intervensjonistisk*". Hva "*en intervensjonistisk*" er egentlig, er en lang historie som jeg skal fortelle i en annen anledning - for nå ber jeg deg aksepterer at det er et vesen som reiser rundt i den åndelige verden som bistår andre når de blir sittende fast i å gjøre sine egne kreasjoner. Og så Delight ville hjelpe til her i arbeidet med omleggingen av denne virkeligheten i et ... vel ... på en herlig måte, egentlig. Men du vet, du kan ikke hjelpe en venn med sin smerte hvis du ikke forstår hva de går gjennom. Så, før Delight kunne hjelpe, måtte han fordype seg helt i denne virkeligheten. Han måtte inkarnere et par ganger og fullstendig miste seg selv i denne virkeligheten. Og så, rett på et signal, under hans siste inkarnasjon i øyeblikket av den store transformasjonen av spillet, måtte han huske seg selv og vekke og stige tilbake og ut av systemet. Først da ville han ha tilstrekkelig forståelse til å virkelig kunne hjelpe og gjøre det han var kommet for å gjøre. Og, selvfølgelig, dette er hva jeg akkurat nå forsøker å gjøre

Jeg husker begynnelsen min nedstigning i dette systemet. Jeg forlot den varme omfavnelsen av Joy-Divine og begynte å gå inn via de høyere dimensjoner av denne virkeligheten for aller første gang. Og så, med et sjokk, jeg begynte å falle. Jeg falt og falt. Som jeg falt igjennom tettheter av skaperverket, begynte jeg å innse at jeg var i ferd med å miste min tilknytning til enhet. Jeg begynte å føle den forferdelige smell av en helt ny opplevelse - å bli mistet i en kulde av desperate ensomhet. **Min** visjon begynte å krympe; Jeg kunne ikke lenger se hva resultatet av mine handlinger ville være! Jeg ikke **visste** lenger at alt var perfekt. Det var så mye jeg plutselig ikke kunne og ikke visste. Som jeg oppfattet det faktum at jeg ikke visste hva som ville skje, og en helt ny opplevelse grep mitt hjerte - **frykt!** Når jeg ikke visste hva som ville komme neste, så hvordan kunne jeg da vite at jeg ville være i orden? Jeg kunne ikke! Jeg følte den svarte kappe av slør av Uvitenhet tett rundt meg, og det føltes som iskalde fingre klemte på mitt hjerte. Dette var en dødskamp! Og fremdeles falt jeg og falt. Og så kom

glemselen i å glemme både smerten av å fallet og lykken av det som hadde kommet før det. Angsten bleknet. Minne falmet. Bevisstheten ble svak. Alt snudde seg sakte til mørket. Og så begynte jeg å se med uklare øyne på en merkelig og uforståelig ny verden.

Jeg visste det ikke, men min første inkarnasjon hadde begynt ...

Mitt Liv på Lyra

Min første levetid var på en planet i stjernesystemet Lyra, -oppkalt etter lyren (en type harpe), som også er en nyttig analogi for hvordan livet ble opprettet der. Mange vesener hadde sin første inkarnasjon i Lyra, som var mye mindre tett enn her på jorda. Kroppen var langt mer subtil enn disse som vi nå lever i. En tonal vibrasjon i lyset var hva som forårsaket organer for å manifestere - derav "harpe" analogi. Livet på denne planeten i Lyra var bra. Det var et sted med kjærlighet og mildhet hvor gleden ble brukt som et redskap for undervisning. Hver person ble oppfordret til å følge deres største lykke, for å finne sin unike og spesielle gave og deretter å uttrykke det de mest elsket. Det var ingen konkurranse og ingen straff. Hver ble verdsatt for hvem de var og det bidrag de utgjorde. Og alle ga sitt beste til enhver tid.

Fysiske, vesener var rettferdig i hud og hår, og hadde blå øyne. Jeg fortsatt å bære disse funksjonene ut av en følelse av identifikasjon med dem. De var grasiøse og vitale mennesker som visste at kroppene deres var en guddommelig gave og var høyt elsket, de forsto hvordan behandle kroppen sin med respekt. Og dette er en av grunnene til at de levde utrolig lenge. Men det var og en annen, mer viktig grunn: i de samfunnene på dette stedet var læren som gikk videre til andre var læren av fysisk oppstigning. Som et resultat av denne viten, gjorde at Lyrans ikke aldret på samme sett som vi vanligvis gjør her på jorden. Som unge vokste og modnet til voksne de ville, på et tidspunkt, begynner å vise interesse for å lære om ånd. Og de ble undervist. Prosessen med læring om dette var gjerne treg og svak, med selve prosessen ble verdsatt langt mer enn utfallet. Som deres trening avanserte, slik at disse vesener skulle bli klokere og mer kraftig på sin vei av åndelighet. Til slutt begynne de å få en lysstyrke, lik sine aura som begynne å gløde, og vesener av stor alder kunne umiddelbart bli identifisert ved utstråling av sin aura. Men kroppen dems, merkelig nok, ikke aldret. Å se nærmere på et slikt vesen øyne var å føle seg velsignet og elsket. Som i sin opplæring og åndelig vekst fortsatte, ble disse vesener til mer lys og mindre sak. Og så, når de hadde gjort det de var kommet for, ville de endelig og fullstendig bli transformere i sine fysiske kropp til Lys-kropper og så forlate den verdenen til subtile rikers ånd. En fantastisk ting å observere.

Lyrans levde i absolutt harmoni med kloden sin. De tenkte ikke på planter og dyr som noe å bruke eller forbruke, dog visste de mer heller at de var ett med alt liv. Landet ble respektert som sin egen mor. Hvis en plante eller dyr ble pålagt å ofre sin kropp for

noe som var nødvendig for folket, så ble de med respektert bedt om de ville ofre. Dersom tillatelse ble gitt, så avslutning av det livet ble gjort med stor ærbødighet, respekt og takknemlighet. Livet der var virkelig et flott, harmonisk partnerskap og hver jobbet alltid for det høyeste gode for alle.

Mitt klareste minne fra mitt liv i Lyra er av meg selv stående ute over en måne-skinns hav med et vesen som ble kalt Adamu. Selv om han ikke var min far, hadde han vært den som hadde oppdratt meg og hadde lært meg å omgås folket. Han var en klok og respektert eldste. En kraftig bygget, løve mann med et flytende skjegg, safir øyne og smarteste aura glød.

Min hukommelse starter med ham stå overfor meg, engasjerende med meg i en alvorlig samtale. Han forklarte meg at jeg ikke skulle være med dem ... ikke til slutt tilbake til lyset på den måten som de andre. Han pekte på stjernene og fortalte meg at min skjebne lå "der ute". Han kastet en stein som hoppet utover det månelyste havet som en metafor for hvordan jeg skulle hoppe over til noen andre liv andre steder i min komme progresjon, ikke bo på ett der sted med dem. Jeg hulket. Det faktum at jeg skulle forlate og betydde at jeg måtte fysisk dø var ikke kilden til min nød. Alle i denne verden visste at døden ikke var mer enn en overgang til et annen stadige. Kilden til min sorg var rett og slett at jeg ikke ønsker å forlate dette stedet. Jeg hadde funnet stor kjærlighet for dem og for Adamu, med sin milde, kjærlige veiledning av meg var spesielt. Jeg hadde ikke lyst til å gå og Adamu selvfølgelig ikke ønsket det heller, ettersom han elsket meg. Men dette var min skjebne.

Adamu sa til meg: "*Snart nok vil du være på vei og du har glemt oss.*"

"*Aldri!*" Jeg sa: "Jeg vil aldri glemme deg. Og jeg kommer til å huske dette øyeblikket for alltid."

Og jeg har.

Jeg vil alltid elske folkene på Lyra. De ga meg mitt første liv og min forankring i denne virkeligheten. Jeg kjente en slik ubetinget kjærlighet og sann tilhørighet blant dem. Jeg hadde et sted "*å komme fra*", og selv om jeg alltid vil være en vandrør, vil jeg likevel alltid vite hva det er å ha hatt et **hjem**.

Og jeg vil huske Adamu. Denne nåværende inkarnasjonen av meg har vært fylt med en følelse av å savne noen; en eldre, faderlig figur som jeg visste skulle være der i livet mitt, men var det ikke. Da jeg begynte å huske Adamu og finne tilbake til ham i mine meditasjoner og hypnotiske regresjoner var at gapet i livet mitt kom til å bli fylt. Jeg kom til å huske dybden av min kjærlighet og tilknytning til dette mest fantastiske vesen. Og dette er hvordan dette minnet overlevde den dype glemsel som kommer fra reinkarnerer inn i denne verden. Jeg sa at jeg ville huske ... og det gjorde jeg. Og

ettersom jeg er re-forbundet med Adamu i dette livet, og lært å ha intuitive samtaler, skjønte jeg også at han var en skrift av dyp visdom og dyp sannhet, som alltid kom innhyllet i medfølelse. Så jeg begynte å gjøre hans ord tilgjengelig for andre å lese på ulike Internett fora. Det var takket være Adamu at jeg kunne utvikle denne ferdigheten med intuitive samtaler i det hele tatt. Han har igjen kommet til meg for å være en fantastisk kilde til veiledning og råd. Og også vennskap.

Er ikke det rart? Jeg ser ut til å være en voksen, voksen mann med en imaginær venn!

Men tilbake til historien. Som jeg har nevnt, de fleste vesener forlot livet i Lyra ved hjelp av en kroppslig himmelfart inn i lyset. Men dette var ikke min sti. Jeg var å gå en vei som de som ikke gikk inn i lyset. Jeg gikk ut i havet i Sjø av Forlate før jeg var sunket med brystet dypt i det månelyste vannet og deretter, akkurat som jeg hadde lært å gjøre, jeg løftet min ånd-kropp ut av min fysiske kropp og kuttet forbindelsen mellom de to. Min livløse kropp sank tilbake i vannet, bølgene skyllet over det. Og så ble jeg borte.

Havene vil, etter hvert, ivareta rensingen og ingenting ville bli igjen av meg i Lyra, uten om minner.

En soldats liv

Livet nummer to var et liv som en soldat.

Sivilisasjonen der jeg ble født var engasjert i en interplanetarisk krig med en annen sivilisasjon. Jeg har ikke noe mer minne av de nærmere og så jeg kan ikke fortelle deg om det var store galaktiske allianser i krig eller bare to motstridende planets sivilisasjoner kjempet. Disse tingene kan jeg ikke husker i det hele tatt. Det jeg vet er at jeg hadde blitt født inn i livet til en soldat garnison i en gruve koloni på en liten planet langt fra vårt hjem-verden. Planeten selv var ikke helt solid. Jeg kan ikke si sikkert hva den var sammensatt av, men effekten var at man kunne pilot kjøre et kjøretøy inn i planet uten altfor store problemer. Kanskje det var litt som Jupiter eller Saturn som i hovedsak er av kondenserte gasser? Riktignok var planeten helt ugjestmilde til liv, så vi måtte være inne i beskyttende kjøretøy eller andre strukturer hele tiden. Men, uansett tilfelle, i dette livet jeg var en del av en gruppe soldater som hadde blitt tildelt rollen som voktere av gruvedriften på denne semi-solide lille planeten.

Det livet jeg levde der var helt forskjellig fra alt annet her på jorden. For én ting, det synes at vi soldater ble genmodifisert til å oppfylle vår funksjon. Et resultat av dette var at ingen av oss var i stand til å reproducere oss, da dette ville vært uproduktivt for optimal oppfyllelsen av vår rolle. Det synes som om våre organer ble utviklet for å være seksuelt umodne hele livet og så skillet mellom kjønnene var definitivt ikke så uttalt som det er her på jorden. Jeg er litt forvirret om dette, men det kan også ha vært

mer enn bare to kjønn! Det jeg er sikker på er at soldatene ikke utelukkende var mannlige. Men, som jeg sier, kjønn var ikke det samme problemet som det er her på jorden. Jeg tror at vi var imidlertid litt seksuelt med hverandre, men at det var mer en lek, kjærlig, bindings opplevelse mer enn noe annet. Men å være sånn at gruppen av soldater med meg på den planeten var alt for meg. De var den eneste familien jeg noensinne hadde kjent; de var mine venner, mine elskere og min grunn til å være. Hvis jeg tenker tilbake på det nå, synes jeg min situasjon i det livet var svært særegent for min nåværende sensibilitet, men det følte helt naturlig og riktig for meg da. Vi var glade på vår egen måte, og det var absolutt en større følelse av tilhørighet og gruppeidentitet enn jeg noen gang har følt i min nåværende levetid.

Som soldat, min utpekte rolle var å styre en bestemt militært kjøretøy. Det var noe mellom et veldig lite plass-skip og en pansret bil. Dette enmanns kjøretøyet ikke bare kunne reise på overflaten av planeten, men kan også presse ned inn i selve planeten og manøvrere under overflaten. Det vedvarende livets støtte var for meg alle under de varierte og ekstreme forhold på den planet. Jeg er sikker på at dette var et speider håndverk, og hvis det hadde noen våpen i det hele tatt, ville disse ha vært ganske lette. Jeg tror min rolle var egentlig bare og våkte og patrulje. I de minner jeg har virker det som om jeg ikke tar mitt ansvar særlig seriøst i det hele tatt. Som en stor gutt med en leke, jeg likte å kjøre i min lille kjøretøy rundt og dytte den ned i dypet av planeten bare å trekke tilbake og komme brøytende opp gjennom overflaten. Jeg fikk ganske spenning ut av det håndverket, men jeg absolutt ikke oppførte meg som en soldat engasjert i liv og døds ansvar for å forsvare en strategisk ressurs i tider med krig!

En dag, var det min tur til å bemanne kontrollrommet i en satellitt høyt over planeten. Mens jeg var på vakt der jeg ser gjennom et vindu på planeten under og noe helt utenfor min forståelse skjedde. Alt jeg kan si er at den lille planeten, med alle dens innbyggere, ble sprengt ut av sin eksistens for mine øyne! Alt var med ett blitt rett og slett visket ut fra eksistensen som uforklarlig fenomen. En stor grå "ting" passerte gjennom den virkeligheten og utryddet hele planeten! Jeg kunne ingen måte å forstå hva jeg nettopp hadde observert. Dette var ikke knyttet til noe som jeg noensinne hadde hørt om. Jeg ble grundig traumatisert og forlatt i en dyp tilstand av sjokk. Alle jeg elsket - alle mine venner, min familie, mine elskere, mitt hjem, min grunn for å leve - **alt** som hadde betydd noe for meg ble utryddet i et ufattelig øyeblikk. Jeg ble igjen helt alene i en liten satellitt som nå ikke lenger ble bundet til en planet. Jeg vet ikke hva som var neste. Den lille satellitt ville ikke ha holdt liv meg så veldig lenge. Jeg vet at jeg drev på en stund, tapt i ekstrem sorg. Kanskje jeg døde av mangel på luft, mat eller vann. Kanskje jeg avsluttet selv. Det er ikke i min hukommelse. Alt jeg finner er kun en klam tåke av sorg ... og så ingenting.

Tapt i Min Egen Drømme Verden

I livet nummer tre, hadde jeg en slags utilregnelighet. Jeg er nesten helt sikker på at det var alvorlig autisme jeg led av. Det jeg vet er at mine tanker ikke hadde samme struktur som de har nå. Det var som om jeg oppfattet i tegneseriebilder og ikoner i stedet for i ord eller komplekse ideer. Jeg var ikke i stand til å snakke, og i stedet gjorde vrøvl som hørtes. Dette livet utspiller seg i det som var kanskje muligens det 16. århundrets Europa (eller noen realitet ganske likt sånt) og i det livet ble det vanskelig, mener også grusom. Personer med slike utfordringer som jeg led av ble betraktet som en ubrukkelig byrde.

Dette livet var dikotomt desperat ulykkelig og likevel også velsignet gledelig. Du skjønner, jeg ble ikke behandlet godt av mine medmennesker. For eksempel, så snart jeg var gammel nok til å gå ut blant de andre barna la de merke til min fremmedhet og begynte å håne meg nådeløst. De kastet steiner på meg og jaget meg med pinner som et vilt dyr noen ganger. Den eneste som virkelig elsket meg og var evig snill mot meg var min eldre søster. Hun var av ren mildhet og godhet.

Så var det en onkel som kom på besøk noen ganger. Ved disse anledningene fant han muligheter til å være alene med meg slik at han kunne misbruke meg seksuelt. Og, selvfølgelig, jeg var helt maktesløs til å kunne fortelle noen om dette. Min eneste beskyttelse var å holde fast ved min søsters side når han var rundt og da, selv om øynene hans brant hull i meg, ville han ha meg til å være alene. Men hvis han noen gang fant meg uten henne ... vel, det ble ganske forferdelig. En uforstående smertefull, feil, en merkelig opplevelse som gjorde vondt og vondt, og jeg hadde på ingen måte å kunne bearbeide det eller forstå det. Jeg kunne absolutt på ingen måte forsvare meg eller å greie og stoppe ham.

Men livet var veldig langt fra å være helt verst. Noen ganger kunne jeg være i stand til å skli inn i en endret bevissthetstilstand der alt var vakkert. Jeg husker jeg ser lysets engler og feer og ånder. Jeg så den gyldne auraen i livet rundt meg. Jeg så disse signalene av energi i plantene. Jeg så zip zappe av energi kommunikasjon mellom stjernene og strømmer og spiraler av energi i planetens eteriske kropp. Jeg så underlige ting i disse tider. Dette brakte meg en dyp glede og helbredet min smerte. Så det var greit. Men jeg tror min familie ble forstyrret av det faktum at jeg ville sitte for meg selv, stirrer ut i verdensrommet, kurrer og kniset til meg selv i glede.

Og så, ting er hva de var i de dager, min søster var ikke mer enn 15 eller 16 da hun ble giftet bort til noen veritabel fremmed fra noen langt unna byen, og hun måtte forlate meg for å gå og leve med ham. Jeg vet nå at hun prøvde veldig hardt med å gjøre dette i orden for meg. Jeg vet at hun prøvde å fortelle meg hva som skjedde. Jeg husker at jeg lå med hodet i fanget hennes mens hun gråt bittert, forklare ting til meg med ord som ikke betydde noe for meg i det hele tatt. Alt jeg visste var at for en tid hun var

alltid ulykkelig. Og så kom en hest og kjerre for å hente henne, og hun var borte. Jeg husker at jeg så han bærer henne bort fra meg, i kjørefeltet i den dystre snøtunge skogen.

Kort tid etter kom den fornærmende onkel igjen. Da jeg så ham jeg visste hva som kom, og i min desperasjon, løp jeg bort for å finne min søster. Jeg kjørte nedover langs veien som vognen hadde forlatt. Jeg løp og løp. Jeg løp til lungene mine verket, jeg løp til jeg falt ned utmattet. Natt begynte å falle, og jeg krøp mot et tre for ly fra kulden. Jeg var veldig, veldig redd - hver skogs lyd og skygge forårsaket monsterbilder til å blinke i mitt sinn.

Jeg husker ikke min faktiske slutt, men jeg antar at jeg døde av den eksponering i skogen den kvelden.

En Meta Virkelighet

Lifetime nummer fire er den mest vanskelig å forklare fordi det skjedde i en virkelighet veldig ulikt denne og ting bare ikke kan oversette godt. Jeg antar at det faktisk kan ha vært i en slags eterisk rike fordi i dette stedet ideer og tanker virkelig var konkrete ting. Jeg liksom har hatt en evne med laging av ideer som kan ... Jeg vet ikke ... analogien jeg får er at jeg hadde et "sverd ord". Jeg kunne liksom gjøre stor skade med konstruksjoner i mitt sinn og de andre rundt meg syntes å være ganske forsvarsløse mot meg. Jeg hadde stort sinne og raseri mot dem. Jeg tror dette var de samme vesener som i livet før fordi min søster var det igjen, og denne gangen var hun den eneste jeg elsket. Alle andre slo jeg ut på og skadet veldig stygt. De hadde ingen måte å forsvare seg selv og jeg gikk bare rundt og gjorde skade - uttrykket min raseri, antar jeg. Denne levetiden endte ganske merkelig også. De andre fanget meg og de begrenset meg. Og så tok de min søster og drepte henne før meg. Dermed så jeg at hun og de faktisk var et større vesen. Jeg så det gode og det onde, det positive og det negative, alle var fra samme vesen. Det som jeg elsket mest, og det som jeg foraktet mest var alle de samme vesen - bare forskjellige manifestasjoner av det. Jeg ble rystet til kjernen min. Deretter drepte de meg også. Dette var liksom en tjeneste til meg. Det liksom frifant meg min karma. De gjorde faktisk dette som en handling av kjærlighet. Ingenting av dette var særlig fornuftig for meg i fra nå perspektivet i mitt nåværende liv, men det var sådan det var.

Også senere kom jeg til å forstå at det jeg hadde gjort med dem var liksom en tjeneste for dem. Noe mye verre var å komme, og jeg assisterte på en eller annen måte med å forberede dem på dette. Det var som et resultat av meg at de senere ville overleve.

Jeg har egentlig ikke så mye om dette livet, og jeg håper og kunne Puzzle det ut en dag.

Trollmannen

Historien om mitt femte liv er ubehagelig for meg å fortelle om. Innstillingen var kanskje muligens middelalderens Europa. Jeg ble født til en lokal herre. Vi bodde i et slott på et fjell med utsikt over en dal der det var en landsby. Landsbyen vår var helt isolert og langsom transport gjennom fjellet var med hest og vogn, så vi levde ganske insulære liv. De fleste av landsbyboerne levde hele livet uten noensinne venturing ut av dalen. Svært få så noensinne selv neste landsby. Transporten var vanskelig og treg og kommunikasjon nesten ikke-eksisterende.

For dette livet hadde jeg fått en åndelig gave: en forbindelse til en spesiell form for åndelig "energi" som jeg i spørsmål kunne manipulere med i den verdenen. En avtale ble gjort at jeg ville bruke denne energien til å vise folk hvordan du gjør healing og slikt annet åndelig arbeid.

Jeg tror min mor var ganske sykkelig og hun hadde kjempet i mange år for å bli gravid. Å være kona til den lokale herren, var det viktig for henne å kunne gi min far en arving. Nyheter om hennes graviditet ble derfor møtt med stor glede. Da jeg ble født, en perfekt sunn gutte baby, ble landsbyen overlykkelig og en stor feiring ble gitt. Jeg var landsbyens "gyldne barn" og ble høyt elsket og feiret. Jeg begynte snart å vise min gave i å gjøre små magiske ting. Folk så dette og undret over det.

Et eller annet sted i tenårene, noen hendelser konspirerte for å ta meg i en mørk retning: for det første ble min mor aldri skikkelig restituert etter fødselen av meg. Hun ble sengeliggende i et par år og bare forsvant og døde mens jeg ennå var et barn. Min far var pre-okkupert med sin sorg og sitt ansvar som herren over hans lender. Da mine magiske evner ble skikkelig avdekket, landsbyen heks ble bedt om å komme å lære meg - å "forme" mine evner. Til tross for at hun hadde vist seg til å være i stand til ganske mye faenskap, tror jeg min far bare var lettet over å ha en ting mindre å bekymre seg for, og hun fikk lov til å ta meg inn i sin omsorg.

Heksen faktisk lære meg ganske godt. På grunn av den gaven jeg hadde i det livet, jeg hadde en medfødt ferdighet i å manipulere materie og energi. Selv om min evne var langt større enn hennes egen, hekse var i stand til å lære meg å kanalisere og fokusere denne gaven. Etter hvert ble jeg ganske dyktig. Jeg var i stand, for eksempel for å lage om været arbeide for å bringe regn til avlingene når det trengs, og så videre. Jeg var også i stand til healings arbeid. Jeg tror det var noen andre ferdigheter også, men jeg kan ikke helt huske nå. Men gjennom hele prosessen med å lære meg hva hun visste, var heksen også engasjert i å manipulere meg å tilpasse hennes egen agenda. Hun ønsket makt for seg selv, og jeg er nå sikker, besluttet hun at hun ville ha meg som sin marionett. Hun forsøkte seg med å spille på mitt ego. Hun fortalte meg at jeg var spesielt utover alle andre mennesker. Hun ledet meg til å tro at alle andre skulle tjene meg og være som mine slaver. Hun underviste meg i å tro at jeg var en slags en

halvgud. Jeg kom til å tro at mine magiske evner ikke var blitt plassert i tjeneste for folket, men i stedet var et bevis på at folket skulle tjene meg. Så det var ikke akkurat helt sunt.

Så var det da slik bøndene behandlet meg. Du må forstå at den sosiale dynamikken i føydalsamfunnet er ingenting som det livet vi lever nå. En lensherre har absolutt makt over sine landområder og vasaller. De bøyde og skrape rundt ham, aldri snakke uten å være snakket til og aldri se sin herre i øynene. De ville nesten alltid løpe og gjemme seg hvis de ser ham komme, slik at de ikke trenger å engasjere seg med ham og risiko i å fornærme. Det er nesten som om dette var to forskjellige arter: Herskeren og regjeringen. Poenget med alt blei at jeg absolutt ikke følte tilhørighet og fellesskap blant bygdas befolkning. Hvis jeg forlot slottet og gikk ned til bygda ble jeg ikke ønsket velkommen med sang og dans ... Oh nei. Alle tiet og mange pilte unna. Jeg følte meg som en utstøtt. Det føltes som om mitt nærvær ble mislikt. Og så, så snart jeg forlot dems selskap, bygdefolkets samtale tiltok nok en gang opp bak ryggen min og nervøs latter kunne bryte ut. Jeg trodde de hatet meg. Og kanskje gjorde de!

For å komplisere saken min far hadde, mens jeg fortsatt var en gutt, nektet å sende noen av våre bønder til å bli soldater i et korstog (eller noe i den duren). Som et resultat av dette ble vi betraktet som parias og ingen adelsfamilie med selvrespekt ville vurdere meg som en egnet ekteskaps kandidat for sine døtre. Så, ved tilkommende alder der jeg ville ha gått til det kongelige hoff for å møte unge damer i min stasjon, var det klart at jeg ikke ville være velkommen.

Så jeg var alene.

Min eneste følgesvenn var heksen som var mest travelt opptatt med å implementere sin egoistiske manipulasjoner av meg til sitt eget formål. Som senere fremkom, slo dette til slutt tilbake på henne. Etter hvert kom jeg til å tro hennes løgner og jeg følte hun var for mektig til at jeg kunne sette meg opp mot henne og hennes konstante smålighet. Så jeg valgte bare å sendte henne bort. Var et sted rundt den tiden da min far døde også, og jeg ble herre over lendene. Ikke bare utgjorde jeg all makt av å være en føydal herre, men jeg hadde også kraft i magi. For bøndene i landsbyen var jeg noe helt eget, annet og rart. Og det var virkelig ingen andre i mitt liv heller. Ingen venner, ingen familie, ingen elskere, ingen fortrolige. Bare meg og landsbyen bøndene til dem jeg var en helt fremmed ting. Dette ble et liv i dyp isolasjon.

Men jeg var fortsatt et menneske med menneskelige behov og ønsker. Jeg antar at det jeg ønsket mest av alt var å bli elsket og akseptert. Å tilhøre. Å føle tilhørighet og være ønsket. Og så, selvfølgelig, begynte jeg legge merke til noen av de mer attraktive landsby jentene. Jeg ønsket at jeg kunne ha en av dem å være sammen med og som ville elske meg. Ved noen anledninger ønsket jeg å nærme meg en for å prøve å innlede en samtale. Men gapet mellom oss var bare altfor stort. I mitt nærvær følte de

seg ubehagelige og skeptiske. Når jeg nærmet meg ble de unnskyldende og kuet - sannsynligvis antok de at jeg ønsket å skjelle dem for å ha gjort noe galt (Hvorfor ellers ville landets herre snakke med en bondejente?) De ville ikke se på meg og svarte bare på direkte spørsmål med så få ord som mulig.

Til slutt krevde jeg at en av jentene skulle komme med meg tilbake til slottet i ett påskudd eller en annen. Jeg visste ingenting om kjærlighet og ømhet, og selv om jeg hadde, ville hun ikke har svart. Jeg skammer meg over å innrømme at i stedet, påtvang jeg meg på henne og tok det jeg ville. Dermed ødela jeg hennes sjanser for noen gang å finne seg en ektemann. Men jeg brydde meg lite om det. Denne abyssal atferd ga meg en slags følelse av makt også, vel, det var bedre enn å være helt alene. Og så det ble litt av en vane for meg. Jeg gjentok det et par ganger med den samme jenta og deretter byttet til andre. Mine lyster endret seg og ble mørkere. Jeg ble snart ganske fornærmende. Jeg ønsker ikke her å gå i detaljer. Dette er ikke lett for meg å skrive om. Alt jeg vil si er at jeg fikk en ganske mørk oppfinnsomhet i mine overgrep på landsby jentene.

Selvfølgelig, på et tidspunkt, landsbyboerne besluttet at de trengte å gjøre noe med dette. De trengte å fortelle meg om å stoppe. Så et møte ble innkalt for felles drøfting i en lysning midten av landsbyen. Jeg fikk høre om dette. Jeg løp ut av slottet og plasserte meg på en klippe med utsikt utover landsbyen for å se om det var sant. Og ganske riktig, folk samlet seg under og noen ble stående i klynger å snakke sammen. Jeg ble rasende! Jeg har et bilde av meg selv stående på klippen med utsikt over landsbyen med slottet bak meg. Mine følelser kokt over. Jeg tenkt nå å vise dem alle! De skulle aldri mer prøve på en slik frekkhet! Jeg begynte å heve til storm for å avslutte med alle stormer. Jeg trakk vinden i mot meg - å trekke og dra, jeg trakk i store storm skyer til, brølende og rasende, de raget over meg. Himmelen mørknet til svart og lynte braket. Jeg var forbundet med disse dyptgripende krefter og jeg følte lyn i min egen kropp. Det opprømte meg. Jeg følte meg så stor ... så kraftig ... så levende. Jeg fråtset i det og i den straffen ville jeg bringe. Jeg følte meg som en gud. En veldig mørk og mektig gud. Jeg trakk inn mer energi. Vinden pisket mot kroppen min, nesten presser meg rett utfor stupets ansikt. Jeg så landsbyboerne under spredde seg og de sprang for å sikre sine hjem; ilden i markedet rundt som de hadde samlet folket blåste opp slagg på stråtakene til husene dems. Jeg var gledesfull på deres frykt. De skulle få betale! Stormen utviklet og utviklet - de kreftene kjempet i å bryte og knuse mot landsbyen nedenfor. Og så ... ingenting. Kroppen min kollapset livløs på klippen. jeg hadde over-gjort det. Jeg hadde presset for mye energi gjennom en beholder som ikke var i stand til å inneholde det.

Overbelastet kroppen min rett og slett som sluttet å fungere, og da var det, jeg en ånd av velvære ser ned på en livløs form.

Det var mitt siste liv før dette.

Et liv mellom livene

Jeg brukte mye tid mellom den inkarnasjonen og min nåværende. Som en ånd av velvære jeg vurderte det livet jeg hadde nettopp forlatt - Jeg så smerten og ødeleggelsen jeg hadde forårsaket, og jeg var forferdet. Jeg følte en slik anger og angst. Jeg begynte å forsøke å avslutte min egen eksistens. Jeg skal spare deg alle detaljene, men jeg har brukt mye krefter bare å prøve på å ødelegge min egen væren. Jeg prøvde alt jeg kunne, men jeg rett og slett jeg kunne ikke ende meg selv. Uansett hva jeg gjorde ... Jeg bare fortsatte å eksistere! Jeg synes å **ha** brukt litt tid på å utslette min forbindelse til alt - med andre ord jeg prøvde å slutte å være ved å slutte å gjøre og ved å miste hukommelsen min av alle ting. Til slutt fant jeg meg selv i en slags Stasis. Jeg var ikke i, gjorde ingenting og visste ingenting. Men det hjalp ikke, fordi så snart jeg lurte på hvorfor jeg kom til å være der, det hele kom flommende tilbake. Jeg skjønnte at det var ingen flukt, ingen avslutning. Jeg måtte forholde seg til hva jeg hadde gjort. Og så snart jeg bestemte meg for **det**, fant jeg meg selv i selskap med en gruppe av åndelige vesener. De brakte meg for en gammel, klok og vakker en. Jeg antok at denne "hoved-trollmannen" skulle være min dommer. Jeg antok at han skulle dømme meg for mine grove feilgjerninger. Jeg begynte umiddelbart å erklære min skyld for ham. Jeg var som en slapp, våt fille - alle tårer (metaforisk) og ynkelige unnskyldninger. Jeg vekslet mellom oppriktig i å banne og så gjøre mitt beste neste gang, dedikere meg til endeløse tjeneste for å reparere det gale jeg hadde gjort, og ber om å bli straffet eller ødelagt. På og på jeg gikk og den vise bare lyttet. Når jeg til slutt gikk tom for damp spurte han: "Er du helt ferdig? Fordi jeg har noen du bør oppfylle."

Og så ble jeg introdusert for en helt spesielt vesen. Et vesen av ren, plettfritt sannhet. Jeg skal kalle ham "8". Jeg kom for å se på ham som den skarpe kniv-kanten av **sannheten**. Han var vanskelig, men til slutt og hel rettferdig. Han tok en titt på meg som den snufsete fuktig fille jeg var, og sa ganske enkelt: "*Du må vokse litt bak-bein*".

Han tok meg i hånden og jobbet med meg. Vi var ikke innen for tiden, så det er ikke mulig for meg å si hvor lenge han jobbet med meg, men jeg vil si at det var det omtrent som svært mange liv. Jeg lærte mye av ham. Først lot han meg få jobbe som "straff" før jeg oppdaget at arbeidet var ikke straff, men bare en mulighet til å uttrykke kjærlighet som en gave av tjenesten. Deretter, når jeg endelig innså at jeg ikke lenger ønsket å bli straffet mer, begynte han å hjelpe meg å se skjønnheten som var der i min sjel. Han hjalp meg å se min verdi og hva jeg kunne tilby. Sakte en dyp og utrolig bindingen ble smidd mellom oss. Han var min guide og lærer, men jeg visste også at han ble respektert, og selv aktet, som noen av de mest vidunderlige vesener i denne virkeligheten. Jeg var velsignet utover min evne til å fortelle om det at han hadde kommet til min hjelp.

En Retur til inkarnert liv

Så kom tiden da åtte sa til meg at det var på tide å avslutte det som var i gang: jeg trengte å ha en siste inkarnasjon slik at jeg kunne gi slipp på inkarnasjonens syklus og stige opp for å finne det jeg egentlig er. Jeg ble fylt med engstelse og tvil. Jeg ønsker ikke å gå inn i tettheten igjen. Jeg fryktet at jeg ville gjøre skade igjen, og ikke ønsket dette.

"Bli med meg", 8 sa: "*Jeg har noen jeg vil at du skal møte.*"

"Hvem?" Jeg spurte.

"Noen som vil være din partner i din reise i neste inkarnasjon. Du vil ikke være alene." Og så, foran oss var det mest utrolige synet: et vesen av det mest strålende blå lys. Jeg hadde aldri sett så mye lys komprimert på så liten plass. Jeg var fylt av ærefrykt.

"Hva betyr dette hva vil vesenet med meg?" Jeg hvisket til åtte.

"Dere skal ta en utfordring til planeten Jorden. Hun vil slite med leksjonen av egenkjærlighet Du skal elske henne."

"Vel selvfølgelig," svarte jeg, "*hvordan kan jeg svare et slikt vesen?*"

"*Du skal elske henne konsekvent og ustanselig til hun finner sin egen selv-kjærlighet og til gjengjeld hun vil være din sannhet til du finner din egen indre sannhet.*" Og i denne enkle setningen blei partnerskapet forseglet. Med et slikt vesen ved siden av meg hvordan kunne jeg mislykkes? Og så skjedde det. Jeg ble født inn i dette livet, og var bare en ung mann da min -kjærlighet, Lisa, dukket opp. Det var kjærlighet ved første blick, og vi har holdt oss ganske mye til kjærligheten siden. Vi har et partnerskap som forundrer oss. Et mirakel av kjærlighet. Og jeg **har** elsket henne før hun elsket seg selv og hun **var** min sannhet før jeg oppdaget min egen sannhet i meg selv.

I skrivende stund er det 23 år vi har vært sammen, i dette mitt sjette levetid. Vi har avsluttet vår kontrakt, enige i åndelig form med 8 som vårt vitne. Og nå, her på jorden, som vi befinner oss, oppdager vi å ha et partnerskap som er for spesielt og forunderlig til bare å avslutte. Så vi laget en ny avtale ikke basert på noen skade eller et behov som den andre skal fylle, men et forhold av ren kjærlighet og et ønske om å gi til den andre det som vi alle er.

Og dette, bringer meg mer eller mindre, til det nåværende tidspunkt.

Så her er jeg. Oppvåkning. Husker. Oppdage meg selv. Samt underveis så har jeg oppdager et par andre ting også:

For det første er 8 min guide mens jeg er inkarnert, men i realiteten er at jeg gjemte for meg selv at han og jeg faktisk er partnere; det vil si, vi er et team. Han har sett til meg i hele min reise (selv om jeg stort sett ikke visste det), slik at jeg nå kan den andre enden, og da kan vi gjøre vårt arbeid tilsammen. Min uendelige takknemlighet til ham for hans hjelp speiles av hans til meg. Han forteller meg at han er uendelig takknemlig til **meg** fordi jeg var den som tok den tøffe jobben med komme inn i denne virkeligheten for oss. Så vi er i balanse, han og jeg. Min jobb her er egentlig å finne meg selv og våkne i fra systemet med en slik hermeneutisk forståelse av systemet, kan jeg begynne å gjøre det arbeidet som 8 og jeg kom og har planlagt å gjøre her.

For det andre, jeg innser at "hoved-trollmann" ikke var en klok gammel dommer, men faktisk bare **meg** selv ... mitt eget indre selv. Du skjønner, bare vi kan bedømme oss selv - ingen andre kan eller vil. Og likevel kom han ikke for å dømme i det hele tatt. Han bare kom for å bli en del av hjelpen for at jeg skulle finne min vei hjem.

Jeg antar du kan si at dommeren var et ansikt av Joy-Divine. Men samtidig kan du si at jeg også er et ansikt av Joy-Divine. Så ... det er bare meg.

For det tredje, så oppdager jeg at jeg virkelig elsker meg selv. Jeg liker meg selv og stoler på meg selv. Jeg innser at min reise var en bane som vi alle reiser når vi kommer hit. Vi går via å glemme til et sted som heter Ikke-selv. Når vi er der, vi gjør alle slags interessante ting som frykt, smerte, hat og overgrep. Så, sakte, begynner vi å oppdage at dette ikke gjør oss glade og så begynner vi å erstatte det med kjærlighet, glede, godhet og legedom. Dette gjør oss også lykkeligere. Underveis vi forlater ikke selvet men finner tilbake til vårt Selv. Og selvet er ikke et vesen som har glemt det, uunngåelig, som vi blir mer oss Selv, så vi stige ut av denne dualitetens-virkelighet.

Det Fjerde, til min store overraskelse, jeg innser at jeg virkelig elsker det som er her i denne virkeligheten. Jeg elsker denne planeten med en kjærlighet som noen ganger smerter i mitt hjerte. Jeg elsker alt som er her på planeten. Folket? Jeg liker også alle dem. Selv om jeg ikke alltid liker alt de gjør! Noen gjør veldig sårende ting til seg selv og til andre / Selvs. Men det er bare fordi de er tapt og forvirret. Når du leser min historie, ser du at jeg også gjorde noen skikkelige sårende ting i min forvirring. Så jeg kan ikke dømme noen annen.

Og nå oppdaget jeg noe interessant: våre mørkeste, mest skammelige hemmeligheter er faktisk våre mest strålende juveler av sjelen. Du skjønner, når du er i din største smerte, du gir noen andre en gave i å være i stand til å uttrykke kjærlighet til deg og ved å tillate dem å hjelpe deg i å helbrede. Deretter, når du er helbredet, kommer du unna med stor medfølelse for alle andre som har smerter. Så disse "andre" gir deg en gave slik at du kan hjelpe dem med deres smerte. Disse ting – disse hjelpingene av hverandres posisjon - dette stammer fra medfølelse. Hvis vi alle ser mørket i oss selv med klare og åpne øyne, så finner vi medfølelse for mørket i en annen /Selvs. Og

medfølelse er veien til forsoning og enhet. Det er helbredelsen av det som er fragmentert.

Og dette er hva jeg ønsket å dele med deg ... den aller korteste oppsummering av min historie. Underveis har jeg sett at alt som skjedde med meg var perfekt. Det var akkurat det som var nødvendig for å tillate meg å bli den jeg er. Og jeg elsker den jeg er, så jeg angreer ikke.

(Zingdad Merk: Du kan også finne helbredelse for din smerte og en dyp følelse av mening og hensikt i livet ditt ved å få en forståelse av dine egne tidligere liv. Dersom du ønsker å utforske disse fascinerende emnene, kan du gjerne besøke Tidligere livs arbeids seksjon på nettstedet mitt, [a](#), for å finne ut hvordan jeg kan hjelpe deg på din reise i selvoppgagelse)

I kjærlighet og latter,
Zingdad -det er-Delight

Oh ja, PS!

Jeg glemte å ta med denne andre tingen og som jeg oppdaget. Det er en sprø en: jeg oppdaget det, utenfor tiden, jeg er allerede det som har steget opp og alltid var steget opp. Faktisk, jeg er et vesen som allerede har uttrykt seg evig i et uendelig antall realiteter fordi jeg er allerede en uendelig, udødelig skaper trivsel, og har alltid eksistert. Så min begynnelse, som fortalt i denne historien, er egentlig ikke min begynnelse - det er bare et praktisk sted å starte denne historien. Jeg er meg selv, jeg er min Høyere Selv og jeg er ett med Gud. Og du også. Så du og jeg er ett. Så jeg er deg, og du er meg, og vi er alt som er. Og det er bare den freakyeste, lykkeligste sannhet noensinne! Og så hilser jeg på deg:

"Hallo Gud!"

PPS

Folk spør meg ofte hvor navnet "Zingdad" kommer fra. Og hvorfor jeg ikke bare bruker mitt "ekte navn". Så her er det korte svaret: For noen år siden, da jeg trengte et pseudonym for en Internett-forum, spurte jeg Lisa (min kjærlighet) hva jeg skal kalle meg selv på nettet. Hun tok en titt på meg, med Zing, min dachshund valp, krøllet opp på fanget, og sa: "Kall deg " Zings pappa. "Jeg endret det til Zingdad og det stakk! Folk fikk kjennskap til meg på Internett som Zingdad og jeg hadde quirky moro av det. Jeg likte at det var et helt unik (gå videre ... Google "Zingdad" ... hver enkelt resultat angår meg! Stiligt, huh?) jeg likte at det verken er eller var et eksisterende navn eller et ord som betyr noe og vil derfor ikke utløse noen forestilling. Jeg likte det! Så jeg tok det for mitt nett navn. Da tiden kom til å publisere boken min, var navnet Zingdad allerede blitt en merkevare å sortere under, siden de grunnene til at jeg likte navnet

forble gyldig for meg, publiserte jeg min bok under det pseudonymet også. Og det er egentlig alt som skal til!

Men for alle det jeg heter i det virkelige liv er Arn Allingham og hvis vi noen gang møtes og snakker sammen så jeg vil gjerne at du kaller meg Arn.

Og som for Zing selv. **Hans** navn er en forkortelse for utrolig. Fordi han er svært kort, og enda mer fantastisk. Hvis du ønsker å få en dose av Zing skjønnhet så jeg inviterer deg til å besøke en side under min hjemmeside hvor jeg dele noen bilder av ham.

Og det er det for denne innledningen.

Ser deg i kapittel 2!

* * * * *

Kapittel 2.

Hva er Vårt Høyere Selv?

Her begynner den første intuitive samtalen i denne boken. Når du begynner å lese dette arbeidet, vil jeg minne deg på at da jeg først skrev dette, hadde jeg ingen anelse overhodet om at det skulle være en del av en bok. Jeg trodde dette skulle være den første av en kort artikkelserie som jeg ville tilby på et Internett-forum som jeg besøkte på den tiden.

Herfra og ut, av hva du leser er registrering av en samtale jeg hadde med mitt egen Høyere Selv.

Zingdad: Jeg ønsker å snakke med mitt eget Høyere Selv. Til et vesen som tidligere har identifisert seg for meg som Joy-Divine.

Joy-Divine: Hei. Jeg er her med deg, som alltid.

Z: Hei. Jeg ønsker å diskutere en rekke saker med deg og deretter ta opp samtalen for så å dele med andre. Jeg synes det er en god idé og først introdusere deg til mine lesere, slik at de kan få en sammenheng i å forstå dine ord.

J-D: Ja, det er bra. Jeg er glad for å kunne gi en introduksjon, men jeg vil foreslå at vi kan treffe flere enn en fugl med samme stein, så å si. Vi kan ta en prat som introduserer meg og på samme tid, åpne døren til flere samtaler om en rekke åndelige begreper.

Z: Ok, utmerket! Hva slags åndelige begreper?

JD: Vel, for eksempel: hvis jeg skulle presentere meg selv til leserne ved å si noe så enkelt som: "Jeg er Zingdads Høyere-selv", så vil vi umiddelbart finne oss selv å måtte ta en avstikker til å forklare hva et Høyere Selv er, slik at vi kan være sikker på at vi alle er på samme side. Men for å forklare dette konseptet kommer jeg til å introdusere andre begreper også som igjen vil gi behov for avklaring.

Og veldig snart, hvor jeg bare prøver å presentere meg selv, jeg vil ha åpnet et helt spekter av emner som må tas opp. En samtale som dette kan aldri ta slutt! Faktisk er det slik at det enkle spørsmålet: "Hvem er du?" er en invitasjon til en livslang tilknytning hvis to av dere er seriøse i sine forsøk på og utforske svaret på spørsmålet. Men, som svar på spørsmålet, er noen punkter som ganske snart og vil komme opp til diskusjon og vil omfatte: "*Hva er enhet?*", "*Kan vi bevise enhet?*", "*Hvorfor er det*

sånn forvirring om åndelighet her på jorden?", "Hva ville det være å leve i en tilstand av enhet?", og til slutt, "Hva er sannhet?"

Z: Høres spennende!

J-D: ... og potensielt forvirrende hvis vi ikke håndterer dette nøye. Men, ja, det er spennende, og du vil fortsatt komme til å bli ganske overrasket over hvor mye skjønnhet, sannhet og visdom som vil komme fra denne enkle begynnelsen.

Men for nå, det jeg kommer til å be deg er å gjøre dette til en flerdelt rekke samtale. Jeg vil i dag åpne med en diskusjon med kanskje tittelen: "Hva er det Høyere Selv?" Og så, i løpet av diskusjonen, vil vi komme opp med nye temaer som vi skal ta opp til oppfølgingskontroll med enten meg selv eller noen av de andre medlemmene av vår ånd familie. Greit?

Z: Ja, selvfølgelig! Vel da, best jeg begynner å rulle ballen, og stiller spørsmålet Hva er et Høyere Selv?

J-D: Jeg er så glad du spurte (smiler han).

Først, la meg si at, mens den mest brukte betegnelsen er "Høyere-Selv", jeg faktisk foretrekker å bruke "Inner-Selv", eller i en bestemt sammenheng, "Gud-Selv". Hvordan dette fungerer kan enten være veldig, veldig enkelt å forklare eller veldig kompleks. Den enkleste forklaringen jeg kan gi er dette:

"Det er bare ett vesen som opplever en illusjon av å være mange."

Jeg liker det utsagnet så mye at jeg kommer til å gjenta det på en litt annen måte:

"Den ENE er engasjert i en opplevelse av seg selv som å være mange."

Dette utsagnet er sant på mange nivåer. Hvis du virkelig får det konseptet, så får du den avgjørende tesen om hva jeg ville presentere som den åndelige kosmologi av alt som er. Denne forståelsen serverer deg, uavhengig av størrelsen på det åndelige konseptet du prøver å forstå. La oss starte i det store ... fra toppen og arbeid oss nedover:

Vi er alle en. Men EN - som du kan kalle Gud, eller Kilde eller Skaperen eller hva du uttrykker - har skapt for seg selv noen veldig kraftige tanker om seg selv, slik at det er mange. For å illustrere dette, skal jeg bruke eksempel på en forfatter som skriver en historie. Forfatteren skaper karakterene i historien i tankene sine. Ettersom karakterene får større og større gyldighet i forfatterens sinn, begynner de å ta form i forskjellige personligheter. Ofte vil forfatteren finne at det er som om karakterene har et sinn av sitt eget! Det føles for forfatteren, som om de er selvstendige vesener, og at han bare skildrer deres atferd. Kan du se for deg hvordan dette kan være for at forfatteren? At

han kan skape mange personligheter i sitt sinn? Og gi dem hver sin egen natur og personlighet? Og i så å fortelle sine historier, karakterene synes å være ganske uvitende om det faktum at de bare eksisterer i forfatterens sinn? At den verden de lever i oppleves som både store og komplekse, er også bare i fortellerens sinn?

Z: Hmm, ja, forfatter analogien er god den.

J-D: Nå forteller jeg deg at det er ikke bare er forfattere som gjør dette - som lager figurer i sitt sinn. I punkt faktisk alle levende vesener gjør dette, til en eller annen grad. Alle skaper fiktive samtaler og interaksjoner i sitt eget sinn. Alle har dagdrømmer og fantasier og imaginære diskusjoner. Og alle drømmer mens de sover. Disse og lignende prosesser, er alle historiefortellinger med karakterer.

Kan du se hvordan hver enkelt av dere, allerede i begynnelsen på opplevelsen av å skape en "annen" inni ditt eget sinn?

Z: Ja, jeg kan se det.

J-D: Forestill deg nå at du har en uendelighet av tid til å perfeksjonere kunsten kraftfullt i å forestille deg disse karakterene. Tenk deg at du har uendelig mange kreative ressurser. At du er større enn det største kreative geniet som noensinne har vandret på planeten. Nå kanskje du kan ha den første glimt av hva dette kan være; hvordan man kan skape i sitt sinn, så å si, ulike karakterer og personligheter.

Z: Så var det hvordan vi her på jorden kom til å bli til?

J-D: Nei, ikke helt. Jeg etterstreber å gi deg en forenklet forståelse av hva som ellers kan være et utrolig komplekst tema. Og jeg kommer til å måtte forenkles ting for ordens skyld for å være i stand til å uttrykke disse ideene i det hele tatt.

Hvis du ønsker å forstå hvordan vesener her på jorden er kommet til å være, så bør du heller forestille seg et hierarki av skaperens-vesener. Tenk deg at de vesener som dukker opp i tankene til EN skal skape i sine sinn flere vesener. Og de så i sin tur gjøre det samme. Og denne kreative rekursjon skjer et par ganger før du kommer til i din sjel-fragmenter inkarnert på Jorden.

Du har hørt at denne verden er i dypet av tettheters bevissthet. Vel, dette er i hovedsak oppfatningen: hver lavere tetthet krever et ekstra nivå av skaperverket. Du ville ha en "høyere selv" på hvert av nivåene av tettheter over deg; rett vei "opp" til EN. Det er derfor man kaller slike vesener "Høyere Selv". Men jeg sier dere, det er ikke "opp", det er "innsiden". En bedre forståelse er at disse nivåene er i deg. Du går inni hjertet ditt for å finne ditt "indre selv". Og jo lenger innover du reiser, jo større versjon av ditt indre selv du finner.

Z: Rette veien til Gud?

J-D: Ja. Har du ikke hørt det sagt at Gud er inni hver og en persons hjerte? Eller at himmelriket er innenfor?

Z: Ah, ja.

Så for å oppsummere: det er den ene, som er Gud. Og Gud har skapt oss alle innen sin sjel. Men indirekte. Det er en struktur, og vi er kreasjoner av kreasjoner av kreasjoner ...

J-D: ... og så videre, ja.

Men ikke lid av inntrykket av at du ikke er veldig kraftig! Alle deler av EN er gjennomsyret med den essensielle natur av EN. Det er så at du er skapt i Guds bilde. Vel, det betyr ikke at Gud har en kropp som din. Det betyr at du er **skapt** i Guds bilde. Det du som fortsatt er du når du ikke lenger er i en menneskekropp. Det betyr alt av ånd er Gud-lignende. All ånd er kreativ og selvstendig kreativ.

To konsepter som du personlig har blitt oppmuntret av meg å forstå er fraktaler og hologrammer. For en veldig god grunn. Jeg kan på det sterkeste oppfordre alle til å i det minste lese litt om disse to fenomenene. De gir en flott måte i å forstå skapelsen. Et hologram er et objekt som gir et tredimensjonalt bilde. Hvis du bryter et hologram i mange mindre biter, vil hver av disse brikkene igjen inneholde hele det tredimensjonale bilde. Og som dette er du, hvert vesen inneholder det hele.

Og det med fraktaler er å forstå slik at du kan finne et punkt som interesserer deg, der etter kan du zoome dypere og dypere inn i fraktalen. Du vil aldri komme til slutten. Den er uendelige rekursiv i hvilken som helst retning du ønsker å reise. Og du er som dette også. Om du ser i deg selv du kan gå på jakt i all evighet. Det er alltid mer å oppdage i hvilken som helst retning du søker.

Så jeg forteller deg dette: Det ser ut for deg som om universet ligger utenfor deg. Det gjør det ikke. Faktisk ligger det **inni** deg. Hver av dere inneholder hele, og man kan "zoome inn" i hver av dere i det uendelige. Alle deler er forbundet med alle andre deler.

Z: Du tuller, ikke sant, om den delen at hele universet er **inni meg**?

J-D: Nei, jeg er helt alvorlig. Det er et poeng at du skal komme der hen til å forstå som vi fortsette med disse samtalen. Men vi skrinlegger det for en stund, slik at vi får fullføre **denne** samtalen.

Z: Ah. Greit. Så vi snakket om å være mitt indre selv, og at det finnes nivåer av Inner-Selv-følelse.

J-D: Ja. I hovedsak er alt jeg forsøker å formidle til deg avhengig av hvordan du ser på det, kan det bare være én ultimate indre selv eller er det et uendelig antall nivåer av indre selv.

Z: Wow. Eh ... den ultimate indre selv ville være ...?

J-D: Kilden av alt som er, selvfølgelig. Gud. Vi er alle ett, som jeg har nevnt. Så til slutt er vi alle sammen med det faktum at vår endelige beste versjonen av Selv er Gud.

Z: Det er en stor tanke. Jeg sliter litt med det.

J-D: Det er greit. Hvis du allerede visste dette utover en skygge av tvil så ville du sannsynligvis ikke har mye bruk for dualitets virkeligheten du nå befinner deg i. Så det er naturlig at du gjerne har noen problemer med dette konseptet. Men ikke la dette bry deg. Inntil du får en perfekt forståelse kan du bare forstå at i etableringen av EN er mange gode åndelige vesener. Du kan kalle de halvguder eller Erke Engler hvis du vil. Disse store vesener er alle klar over seg selv som unike individuelle bevisstheter, **og** på samme tid, er helt klar over sin enhet. De har også opprettet i seg selv (sammen eller separat) lavere nivåer av Selvs. Hvert påfølgende nivå er mer atskilt og mindre. På den ytterste utstrekningen av separasjon, i nivået av bevisstheten som kalles dualitet, har de skapt i seg selv alle de inkarnert på Jorden. De kan derfor også bli kalt deres Gud-Selv.

Z: Men hvordan kan noen være både en **og** separat?

J-D: Jeg skal ta opp dette i samtalen om enhet. Jeg skal kalle det "regnbuen metafor".

Z: Høres fargerik ut - Jeg ser frem til det. Ok da, tilbake til denne diskusjonen. Så det er et kontinuum, fra en følelse av enhet på toppen, helt ned til en følelse av adskilthet nederst?

J-D: Ja, nettopp. Og på hvert eneste nivå, er det vesener som skaper andre karakterer og personer i sitt sinn. Alle er alltid i en prosess med co-skapelse av Selv. Som du kommer ned til i denne virkeligheten som du for tiden bor, du har en følelse av dyp selvstendighet slik at du kan faktisk helt glemme både at du er ett med alt annet, og at du er en skaper av velvære. Faktisk er det, det hele planen av virkeligheten ble opprettet for: å oppleve og utforske absolutt adskilthet.

Z: Ok. Så la meg se om jeg forstår dette. Du sier at det er den enheten på toppen, som er Gud. Og Gud skaper mange og i hodet av de mange skapes mange flere, og så videre og så videre, helt ned til oss her på jorden hvor vi er svært mange og hvor vi har frihet til å tro at vi ikke er EN. Vi kan tro at vi er separate og individuelle. Og vi gjorde dette med vilje for oss selv, slik at vi kunne oppdage noe om oss selv og gjenskape oss selv. Ikke sant?

J-D: Godt. Ja, det er den første halvparten av historien. Du har nå en grov skisse av hvordan strukturen fungerer fra toppen og ned. Men før du ser det fra den andre veien rundt, fra bunnen opp, vil du egentlig ikke forstå det. Så la oss nå ta den andre halvparten av historien.

Det du må forstå er at hver av dere på planeten Jorden spiller ut rollene dere har valgt for dere selv. Dere spiller massive, langvarige kamper som spenner over mange liv, slik at du kan oppleve deg selv som et individ. Som atskilt fra hverandre. Som "ikke-EN". Og det er det livet på jorden er som. Men hver kamp må komme til en slutt på et tidspunkt. Etter hvert vil du si til deg selv: "*Jeg har sett ganske mye av alt jeg ønsker å se i dette spillet*", og du vil ønske å ta dine kunnskaper for å gå og spille noen andre spill. Kanskje du for eksempel neste gang vil spille et spill med mindre konstruktive regler. Uansett, er det punktet hvor du bestemmer deg for at du har sett hva du ønsker å se her er og det punktet hvor du vanligvis velger å starte din oppstigningsprosess. Selv om jeg ikke liker ordet "oppstigning", vil jeg velge å bruke det, siden det nå er i svært vanlig bruk.

Z: Vent et øyeblikk. Beklager å avbryte. Men hvorfor liker du ikke dette ordet?

J-D: Oppstigning? Av samme grunn som jeg ikke liker "Høyere-Selv". Ordet "oppstigning" innebærer en oppover bevegelse, men du trenger ikke gå "opp". Du trenger faktisk ikke gå noen vei i det hele tatt. Du helbreder, du re-integrerer alle sider av deg selv, du blir mer i ett med deg selv og så begynner du å huske hvem du egentlig er. Når du har gjort dette, er du fri til å ta din bevissthet "innover" til høyere tettheter. Og derfra kan du utforske andre tidslinjer eller del i etableringen av andre virkeligheter eller hvor enn du vil. Du skjønner, hva du egentlig gjør i Oppstigningsprosessen er å trekke deg innover i deg selv. Du må gjøre dette hvis du skal fjerne deg selv fra dette systemet av virkeligheten, slik at du kan gå og spille i andre virkeligheter.

Akkurat nå er det ganske mange mennesker på planeten Jorden som er engasjert med sine oppstigningsbaner. De er ferdig av med spillet og dets regler på dette nivået av virkeligheten og de forbereder seg til å bli en større versjon av seg selv. Du gjør dette selv, og sannsynligvis alle som leser dette arbeidet også er. Folk som ikke er på sin oppstigningsbane vil appellere ganske dårlig til hva som er skrevet her. De vil sannsynligvis føle at dette er tøv. Så jeg kan si med en viss tillit til at du og dine lesere er alle travelt "stigende".

Z: Og hva så? Hva skjer når vi har steget opp?

J-D: Det er ikke en enkelt-trinns prosess, som spørsmålet ditt tilsier. Som du "stige", slik at du våkner til større og større erkjennelser av ditt Selvs. Du begynner å se gjennom illusjoner i denne verden som holder mennesker fanget i spillet. Du begynner å finne ekte kjærlighet og medfølelse for deg selv og for alle andre. Du begynner å

slippe frykten og smerten som du har lagret inne i deg selv på tvers av mange liv. Du slutter å tenke på deg selv som et offer til dine erfaringer og da forstår med større og større klarhet at du er skaperen av dine egne erfaringer. Og så dette blir sant for deg, så dine erfaringer vil så bekrefte din tro. Kort sagt, du blir en som skaper trivsel og slutte å være et ensomt, tapt offer.

Z: Ah. Men hva om hele enhet tingen?

J-D: Godt spørsmål. Du skjønner, så lenge ditt syn på deg selv ligger først og fremst i egoet ditt - dette er det aspektet av Selvs som ser på seg selv som "separat" og som den som må gjøre alt som må gjøres - så da er du ikke en med-skaper med resten av alt som Er. Du er ikke i tråd med de største kreftene i hele skaperverket. Når du begynner å skape fra ditt hjerte og i kjærlighet, så beveger du deg mot enhet. Og "alt som er " er med-skaper med deg. Det er en dyp forskjell her. Du, på egen hånd, eller i motsetning om du er i harmoni med hele skapelsen. I sistnevnte stadier vil du finne ditt liv fullt av mirakler og magi. I det førstnevnte stadiet får du den type virkelighet forfektet av Murphys lov: du kommer til å være en person på egen hånd, slogging ut mot alle odds, og ja, alt som kan gå galt vanligvis vil. Så valget er ditt. Du kan fortsatt være tilknyttet eller være atskilt og alene, og fortsette å spille spillene i tetthet eller du kan slippe dette; du kan velge å se alle andre som et annet aspekt av deg selv. Du kan velge enhet og kjærlighet, og da vil du begynne og "stige".

Z: Hva er oppstigningsprosessen som?

J-D: Kort sagt, det er en prosess der du blir stadig mer klar over at du er skaperen av din egen virkelighet og blir stadig dyktigere i dine metoder for den virkelige skapelsen. Hva det betyr er at hver person skaper sin egen vei og med sine egne erfaringer. Hver vil gå en unik bane. Så det vil være umulig å beskrive i detalj hva alle vil velge. Men vi kan sikkert prate om noen av de mer generelle erfaringer og disse forståelsene vil brettes ut for deg fra mange ulike perspektiver gjennom samtalene som følger. For nå er alt jeg virkelig vil er at du skal forstå at du og andre rundt deg, nå opplever deres egen oppstigning. Det er ikke feil å si at du blir ditt egen indre selv.

Z: Oh wow. Jeg er liksom flyttet opp et nivå.

J-D: Ja. Det er egentlig ikke strengt definerte "nivåer" som gulv i en høy bygning, men det er mindre komplisert hvis du tenker på det sånn for nå. Som du tenker, kan du se at det er slik at Gud skapte din Gud-Selv som, i hovedsak, opprettet din indre selv, som skapte deg og dine andre inkarnasjoner? Men, ved å leve det livet du lever, ved å gjøre de valgene du gjør og holder den tro du holder, du er ved og re-opprette deg selv som du går. Og når du gjenskaper deg selv, du gjenskaper en del av ditt indre selv. Du og ditt indre selv er engasjert i en prosess med selv skapelsen. Så det kan sies at du er ditt indre selv engasjert i opplevelsen av livet ditt. Så, hvis du følger alt dette, kan du se at

ditt indre selv skaper deg og du lager ditt indre selv? At vi er en stor enhet som er i en konstant prosess av selv-skapelse?

Z: Ok, **wow!** Det er kult! Men øhh ... hvorfor det stort sett ikke føles slik? Jeg mener, jeg ser på deg som ganske kraftig og fantastisk og så videre mens jeg, derimot, er ofte ganske forvirret eller er i smerte eller fylt med følelsen av å være ensom og forlatt.

J-D: Det kommer ned til det faktum at du ikke kom til å leve på jorden bare for å stige umiddelbart. Du kom hit for å **være** her. For å oppleve deg selv som et eget individ. Så, i den tilstanden, trenger du ofte å **føle** disse ensomme, tapte og avmektige grupper og lokalsamfunn sensasjoner. Det er dessverre en del av det hele slik det virker. Det er først når du i hovedsak er ferdig med spillet du begynner å huske at du faktisk er et kraftig skaperens vesen. Så når du begynner å huske dette, så begynner du å frigi noe av selvstendigheten og du deretter virkelig begynner å lage deg selv **som** ditt indre selv.

Z: Så, på alle nivå vi er et vesen som skaper oss selv gjennom opplevelsen av å være mange.

J-D: Ja! Som over, så under. Og som nedenfor, så ovenfor. Så du co-skape deg selv. Dermed du co-opprettet du ditt indre selv. Hvem er, i hovedsak, engasjert i prosessen med samskaping av Gud selv. Og Gud-Selvs er egentlig alle i ferd med å co-skapning av Gud. Du ser? Utvid dette langt nok og du forstår at vi er alle **ett**. Det er til syvende og sist bare en av oss til å lage mange, slik som å oppleve seg selv i en myriade av nye måter og til å gjenskape seg selv. De mange skaper igjen mange flere, og så videre og så videre, uten ende, for alt er uendelig. Og de aller minste og yngste av de mange skaper seg selv og på den måten, re-skaper alt. Som en fraktal som du evig kan zoome inn eller ut av i alle retninger. Som et hologram av de aller minste partikkelene omfatter hele bildet.

Z: Det er så vakkert!

J-D: Jeg er glad du liker det. Det er mitt perspektiv og min sannhet. Det er mange andre perspektiver også. Det vil være perspektiver som ikke er enig med meg i det hele tatt, men det er like gyldig.

Z: Uh. Vent litt. Hvordan kan din sannhet og andres sannhet begge være sanne og likevel ikke enig?

J-D: Lett. Alle sannheter er sanne og ikke er to sannheter identiske. Men jeg kan se hvordan dette kan virke rart for deg. Etter hvert, når tiden er riktig, jeg vil be deg om å snakke med vår sjel-partner (og din Åndlige-Guide), 8, om dette temaet. Du kan kalle det chat, «Hva er sannhet?" Spør ham om det ok?

Z: Ok.

J-D: Så nå. Hvis vi kan gå videre ... Jeg vil si til deg at jeg er din personlige Gud Selv. Jeg holder i meg alle de andre versjonene av Selvs som **du** er, og vil være. Du er min skapelse og som forklart, jeg er din. Her er vi en del av et mye større vesen og vi sammen er sterkt involvert i prosessen med konstant Selvs oppretting. Fra mitt perspektiv vil jeg si at dette er sant for alle på planeten Jorden.

Z: Jeg er en inkarnasjon av deg?

J-D: Ja, hvis du ønsker å se det sånn. Eller du kan også si at jeg opplever en av mine kreasjoner av meg selv **som** deg.

Z: Og, foruten meg, hvor mange andre inkarnasjoner av Joy-Divine er der på planeten jorden akkurat nå?

J-D: Dette er et langt mer komplekst spørsmål enn hva du har tenkt det skal være. Jeg blir nødt til å dvele med det ved å si at, fra et perspektiv at du spør dette spørsmålet, så er det bare én menneskelig inkarnasjon av Joy-Divine på planeten Jorden i dette rom/ tid nexus innen hvilket du eksisterer. Det er bare deg. Det er ikke sammenfallende med vår sjels formål å ha svært mange inkarnasjoner, som noen av de andre Lyse Selvs har hatt.

Z: Cool. Men nå har du helt blåst meg med alt dette, og jeg vet ikke hva annet å spørre.

J-D: (Han ler) Det er bra. Jeg tror vi bør likevel avslutte denne økten nå, slik at du kan hvile dine fattige blåste tanker. Men du har nå allerede begynnelsen på en struktur på hvor vi skal gå herfra. Du kan ta den opp neste gang med meg når vi tar opp temaet: "Hva er enhet?"

Z: Helt Rott. Jeg vil bare si, er det ikke rart at faktisk denne samtalen egentlig er bare meg som snakker med meg selv?

J-D: Ja. Men hvis du har forstått det riktig, så er hele universet bare en liten side-samtale som Gud har med seg selv. Så ... ikke så rart egentlig.

Z: En **liten side samtale!** Er ikke universet Alt Som Er?

J-D: Neppe. Jeg vet det ser ganske stor ut for deg, men det er bare en liten del av en virkelighets konstruksjon. Det finnes et uendelig antall andre slike konstruksjoner. Og alle realiteter sammen utgjør bare en måte for Gud å uttrykke seg selv. Det finnes et uendelig antall andre.

Z: Wower. Nå kan du virkelig få blåst mitt sinn. Jeg kan se at det er mye fortsatt å snakke om. Takk så mye for å ha fått snakke med meg i dag. Jeg føler en stor kjærlighet og takknemlighet.

J-D: Gode følelser disse. Jeg føler det samme. Men, som sangen synges: "*Du har ikke sett noe ennå!*" Vi kommer fortsatt til å ha mye moro med dette. Så vi snakkes igjen snart.

* * * * *

Kapittel 3.

Slør av Glemsel

Zingdad: J-D, du sa i vår siste prat om at vi bør snakke om enhet.

Joy-Divine: Hei. Ja. Jeg vil mer eller mindre bevise for deg at alt er ett og da, når vi har etablert det, så ønsker jeg å snakke om hva det betyr for deg.

Z: Great. Hvorfor "*mer eller mindre*" å bevise det?

J-D: Vel, la meg først fortelle deg om den virkeligheten du bor og da skal jeg få fram mine hovedargumenter. Primært ble virkeligheten opprettet med det formål å oppleve individualitet. For at dette skal være mulig, ble en bevissthets-konstruksjon satt på plass for og sortere-ut "filtrere" den informasjon som kan være tilgjengelig for deg. Dette har ofte blitt kalt "Sløret", eller mer spesifikt, "slør av Glemsel" og jeg er glad for å fortsette å bruke dette ordet. Hva slør egentlig gjør er å garantere for at du ikke skal kunne bevise at alt er ett. Alt som ser ut som sant, vil ugjendrivelige bevis av enhet alltid fremkomme med en tilstrekkelig grunn av tvil hvor av hver enkelt rett og slett blir nødt til å gjøre opp sin egen mening.

Z: Ok. Vil sløret også skjule annen viten og informasjon fra oss, skjønt?

J-D: Nei. Alt det gjør er å skjule for deg din grunnleggende forståelse av enhet med alt som er. Men du trenger å tenke et øyeblikklitt på dette nå. Hvis alt er virkelig en, hvis den viktigste sannheten om alt er dens iboende enhet, og hvis sløret skjuler enhet fra deg, så er jeg sikker på at du logisk kan se at sløret vil skjule det mest essensielle natur av **alt som er** for deg. Det vil bety at du ikke kan vite om den dypeste sannhet om noe i det hele tatt. Fordi, når du nærmer deg den dypeste sannheten om noe du vil nærme seg et bevis på at alt er ett. Og sløret forbyr dette. Ser du det sirkulære I hva som er feil? Den essensielle natur av alt er at det **er alt** og i ett med alt annet. Men dette er skjult for deg.

Z: Så du mener vi ikke kan vite den sanne natur av noe?

J-D: Det er et faktum. Det som er bemerkelsesverdig for meg er hvor få av menneskene på jorden som er bekymret for det faktum at ingenting er kjent ned til roten. Ingen steder kan du se og si, "Vi forstår at og kan dermed bygge på et solid fundament av kunnskap." Du kan få vite om overflaten, om egenskapene eller om effekten, men du kan ikke vite om den egentlige årsaken.

Z: Uh. Jeg er ikke sikker på at jeg vet at dette er sant. Vår vitenskap har sikkert fått til roten **av noe**?

J-D: All right. Jeg skal gå det med deg. Hva er din verden og alle dyr og planter og så videre laget av?

Z: Matter.

J-D: Hva er uansett det laget av?

Z: Um. Molekyler. Og de er laget av atomer. Og de er laget av sub-atomiske partikler.

J-D: Godt. Fortsett. Hva er sub-atomære partikler laget av?

Z: Energi, tror jeg?

J-D: Og hva er innholdet i denne energien?

Z: Uhh ...

J-D: Hva er denne energien laget av? Hvor kommer den fra? Hvordan var den opprettet? Hvis ja, når og hvordan? Og hvis den ikke ble opprettet, hvordan kommer det til å bli?

Z: Jeg vet ikke. Vet ikke noen av disse svarene.

J-D: Vel ikke føl deg dårlig. Verken for vitenskapen heller. Det er selvfølgelig en rekke postulater og teorier, men alt annet kun enkle observasjoner om hva som skjer når partikler samhandler, så ledes kjenner til din planets forskere nesten ingenting om innholdet av denne energien som de sier alt materie er laget av. Og om **alt som er** du kan observere og engasjere deg med, inkludert din egen kropp, er laget av denne energien som dere ikke vet noe om, så kan man se at du virkelig vet ingenting om alt!

Alle forskere, foruten noen få, mest opplyste av arten, vanligvis gjør feil i å si at det er ingenting, annet enn det som kan observeres ...og at det er ikke noe annet enn den materielle verden. Men problemet er at den materielle verden ikke eksisterer! Det er en funksjon av denne flyktige verden med raskt skiftende energi. Og denne energien er et ugjennomtrengelig mysterium for de samme forskerne. De vet ikke hva det er, hvor den kommer fra, eller egentlig ikke noe annet med det enn et par observasjoner av hvordan det kan oppføre seg under spesielle omstendigheter - og selv da er det mystiske urimeligheter som de ikke kan forklare. Så de klarer ikke å forstå helt eller forklare selve roten til det som de sier er reelt.

Det er min påstand at du aldri virkelig vil begynne å forstå den grunnleggende energien i universet uten først å forstå innholdet av bevissthet, og spesielt at all energi og materie som springer ut fra bevissthet er én ting.

Z: Er all materie det samme?

J-D: Som ovenfor, så nedenfor, og som under, så ovenfor. Alt er en. Dette gjenspeiles overalt du ser hvis du bare vet hvordan du skal se. Men problemet for deg er at du er begrenset fra å være i stand til å bevise dette på grunn av sløret.

Z: Ok, det er ganske interessant for meg, og jeg ønsker å diskutere dette med deg, men før jeg gjør det, kan du kanskje gi meg et eksempel eller to av de tingene som vi bare kjenner overflaten av? Annet enn energi og materie, mener jeg.

J-D: Klart. Jeg kan gi deg utallige eksempler. Jeg kunne bruke eksempel på hva som helst du kunne nevne for å bevise det for deg. Men noen eksempler er mer tidkrevende enn andre. Så skal jeg velge en enkel en: lys. Du vet ingenting om lys. Og ennå er det faktisk den mest grunnleggende bestanddel av virkeligheten. Du vet hvor fort det går, men ikke hvorfor det har den hastigheten. Du vet det har noen svært nysgjerrige egenskaper - for eksempel at det ser ut til å ha både en partikkel og en bølge-lignende karakter - men igjen, du vet ikke hvorfor lyset skal være slik. Og så videre. Som med alle ting, forstår vitenskap, på et overflatisk nivå, hva lys gjør, men ikke hvorfor den oppfører seg som den gjør, og heller ikke hva det egentlig er, og heller ikke hvor det egentlig stammer fra. Derfor, for eksempel, er lysets hastighet fartsgrensen til andre ting? Du kan, hvis du prøver å beskrive disse fenomenene, men du har svært lite anelse om hvordan det kommer til å være som det er. Inntil du forstår at lys (eller snarere all elektromagnetisk stråling) egentlig er bare en funksjon av spesiell dimensjon der du bor, vil du fortsatt forbli forvirret av det. Men du må være villig til å innrømme at hele virkeligheten er bare en liten del av bildet. Hele universet er som en eneste tast på en piano keyboard i et orkester av et uendelig antall musikkinstrumenter. Og alle disse instrumentene sammen spiller det samme **en** symfoni.

Og her er et annet eksempel på noe som vitenskapen ikke helt forstår, en annen fundamental kraft av virkeligheten: tyngdekraften. Det er en konstant kraft på kroppen din. Ikke et sekund går hvor du ikke blir påvirket av det. Men du har ingen anelse om hvordan det fungerer.

Z: Vent et øyeblikk? Er det ikke på grunn av renn i rom-tid forårsaket av masse eller noe slikt?

J-D: Nei, jeg sa ikke at det ikke var **teorier** om dette. Det er nok av dem. Men de har alle noen feil og som forblir uprøvd. Gå les om det, hvis du vil. Din vitenskap vet ikke hvor tyngdekraften kommer fra, hvorfor den er der eller hvordan det forplanter seg. Teorien som kommer nærmest er en ny en som forutsetter eksistensen av andre dimensjon. Men forskere må i stor grad utvide sitt syn på hva de andre dimensjonene kan være før det vil begynne å komme sammen.

Jeg skal gi deg et annet eksempel. Mer filosofisk enn vitenskapelig, kanskje. Det er dette: hva, **du virkelig** er,?

Z: La oss se ... Jeg er et menneske?

J-D: Og hvis du hadde en annen inkarnasjon som noe annet enn det som du er i dag definerer som et menneske? Vil du slutte å være deg?

Z: Nei. Så jeg ville være en Zorg fra planeten Zug. Eller hva (ler). Ok, jeg forstår poenget ditt. Hva **er** jeg **egentlig**? Jeg mener jeg vet at jeg **har** en kropp. Men jeg er ikke kroppen min. Hva om jeg bruker Descartes berømte sitat: "Jeg tenker, altså er jeg." Og så vil jeg si at jeg er mine tanker. Hva om det?

J-D: Det er søtt. Men feil. Hva skjer hvis du slutter å tenke? Har du sluttet og eksisterende? For eksempel, et av målene for meditasjon er å stanse all tanke. Hva skjer hvis du oppnår dette målet? Har du poppet ut av eksistens?

Z: Hmm. Nei, jeg vet at det er sant for meg (og for andre mediterende som jeg har talt) at slike øyeblikk tar med seg den mest fantastiske utvidelse av bevissthet.

J-D: Det **er** interessant da. Så jo mindre du **gjør** og jo mindre du **prøve** og **tenke**, utvides bevissthet din mer. Dette er fordi det å **gjøre** og det å **være** er motsatte sider. Og arten av ditt **vesen** er ... bevissthet.

Z: Ah. Så svaret på spørsmålet ditt er ... Jeg er bevissthet?

J-D: Ja. Men så, hva er bevissthet? Jeg mener hvert enkelt menneske er dette (eller i det minste **har** det), men kan du forklare det? Kan du fortelle meg hvor du finner den?

Z: Jeg er ikke sikker. Kan det ikke hevdes at bevisstheten er produsert av hjernen?

J-D: Ikke veldig overbevisende. Noen har forsøkt, men det er alltid hull i teorien. For eksempel: Hva skjer når noen blir erklært "hjernedød" og deretter, ved et mirakel, senere de blir gjenopplivet? Hvordan forklarer du det faktum at de noen ganger husker hendelser som forekommer i deres bevissthet på et tidspunkt da hjernen hadde opphørt å fungere? Og enda mer utrolig, de som har opplevd dette ofte forteller om hendelser som ikke engang forekommer i nærhet av kroppens iboende tilsynelatende døde hjernen. Og hva med det faktum at i ulike nevrokirurgiske operasjoner på ulike mennesker, ganske mye av hver del av hjernen er fjernet. Dette at man mister øyeblikk. At man i visse emosjonelle reaksjoner. Og så videre. Men alle beholder sin bevissthet. Med mindre kroppen dør, i hvilket hvis de **fortsatt** har bevissthet, men selvfølgelig kan du vanligvis ikke lenger engasjere deg med en fysisk form for å avgjøre dette.

Så, nei, det er for mange avvik for bevisstheten til å oppstå fra hjernen. Poenget er dette: de mest avgjørende og grunnleggende egenskap, i din bevissthet, er noe som du ikke vet noe om i det hele tatt. Hvorfor? Min påstand er at dette er fordi bevisstheten er den store tingen om enheten. Men folk bare aksepterer at de ikke vet noe om seg selv og går rundt og betaler boliglån, ser på sport og nyheter på tv og kranget høylytt om religion og politikk. Eller noe annet som holder dem underholdt nok slik at de ikke trenger å konfrontere det faktum at **ingenting** er virkelig kjent. Mirakelet av mysteriet bør overvelde deg hele tiden. Men det gjør det ikke. Du erklærer livet til å være kjedelig og dagligdags. "*Ingen mirakler eller mysterier i livet **mitt**,*" sier dere. Men dette er bare fordi dere mesmeriserer dere inn og **ikke ser** på dere selv dypt nok til å se det uendelige mysterium **alt**.

Nå, kunne jeg gå av og på i dette fordi, for bokstavelig talt i hver retning du ser, du kjører inn i en vegg som er uforklarlig og udefinert. Egentlig er det jeg sier at det enkle direktivet med slør av Glemsel, er at det skal skjerme deg fra å vite enhet med alt, har dyptgripende konsekvenser. Det betyr at du vet virkelig ingenting om noe som helst. Og selvfølgelig denne effekten ikke bare strekker seg til det som er fysisk rundt deg. Det betyr at du ikke kan, hinsides all tvil, bevise Guds eksistens. Noe som er en ganske fantastisk tanke. Hoved Skaper, som er i alt, inneholder alt, skaper alt og som du er en uatskillelig del av, kan ikke bevises og engang eksistere! Jeg skal fortelle deg noe: åndevesen som ikke har opplevd denne virkeligheten direkte synes det er nesten umulig å tro at denne effekten er oppnådd her over. Ofte de komme for å ta en titt, bare for å beundre. Den dypeste og mest avgjørende og mest unektelig sannhet av alt har vært skjult i vanlig skue! Det er både et under og et mirakel!

Z: Er du sikker på at det ikke er mulig å bevise Guds eksistens? Jeg vagt kan huske å ha lest noe filosofisk avhandling, som presenterte et sett av bevis. Er slike ting ikke gyldig?

J-D: La meg svare på det på denne måten. Hvis bare én av disse bevisene var ufeilbarlig så ville det ikke være noen klar tenkning av ateister eller agnostikere på planeten. Du ville vise dem bevis, de ville ikke klare å finne den inkonsekvens og de måtte innrømme at det finnes en Gud tross alt. Og du kan si hva du vil om ateister, men blant dem er det noen veldig klare, rasjonelle og logiske tenkere. Så poenget mitt står. Til tross for noen felles innsats av noen veldig klare åndelige filosofer over tiden av din historie, har ikke en person noen gang vært i stand til å bevise Guds eksistens hinsides all tvil. Eller enda eksistensen av ånd. Som er bisarr. Hver eneste en av dere er ånd, men det er ganske rimelig og forsvarlig å holde stand i å hevde at det er ingen ånd!

Så, det er virkelig avklart at, i hvilken som helst retning du ser, det være seg vitenskap, religion, filosofi eller i noen annen disiplin, når du prøver å forstå noe som helst, vil du

finne et par skritt av forståelse basert på velprøvde hypoteser, etterfulgt av uklarhet og uvitenhetens mørke. Ingenting er kjent for din kjerne. Og hvis du ikke vet hva det grunnleggende er, kan du **egentlig** ikke kreve å forstå deres effekter. Og alt dette er slik fordi du ikke kan vite at du og alt annet er alle ett.

Z: Phuw! Det er vilt. Så hvorfor skulle vi ville dette for oss selv? Hvorfor skulle vi velger å komme hit og være dum i en rekke liv?

J-D: Å nei, ikke dum. Bare glemsom. Hvorfor du har valgt å gå så dypt inn i separasjons vil bli behandlet etter hvert i noen forsiktige detaljer da det vil være et veldig stort emne i seg selv, og tiden vil nå ikke tillate meg å gjøre dette i full rettferdighet. Det får holde for meg å si at hvert åndevesen som har besluttet å manifestere en inkarnasjon her hadde en grunn til å gjøre det. Det er dype verdien som skal finnes i denne opplevelsen. Men perspektivet er, uunngåelig svært begrenset. Du kan bare se ting fra der du står, **innsiden** av virkeligheten. Men jeg skal oppgi, i min sannhet, at for dem vesener som er ditt "indre selv", er denne erfaringen en av de mest verdifulle som muligens kan være opplevd. Alle som manifesterer et sett av inkarnasjoner her få en langt dypere forståelse av selvet, massivt utvikle sin bevissthet og kan finne fullstendig helbredelse for eventuelle blokkeringer de kan ha i sin bevissthet.

Det at man glemmer **seg selv** er et fantastisk nyttig verktøy for selvoppdagelse og healing.

Z: Jeg vet at du ikke ønsker å dvele ved dette punktet nå, men kan du gi meg bare så kort forklaring på hvorfor?

J-D: All right. La meg prøve en liten historie:

Kongen og hans trylledrikk for tap av minne

En gang var det en rik og mektig konge av et stort rike. Han var kjent for å være ganske klok og kunnskapsrik. En av hans oppgaver var å være den endelige dommer og jury for alle rettstvister i sitt land. Men dette var ikke noe han likte fordi han bare ikke kunne forstå hvordan det var som å være en fattig, sulten bonde. Han kunne ikke forstå noen av bøndernes motivasjoner og handlinger, og følte seg derfor dårlig utstyrt til å avsi dom på dem. Men hvordan skulle han virkelig greie å forstå livet til bonden? Han tok sitt problem fremfor sin mest verdsatte rådgiver: hans hoff veiviser. Løsningen veiviseren kom opp med var å kaste en forbannelse over kongen slik at kongen ville glemme absolutt alt han visste. Da ville de kle kongen i klærne til en bonde og ta ham til et ukjent sted med bare noen få mynter i vesken sin. Etter et års tid ville effekten opphøre og kongen ville igjen huske hvem han var. På denne måten, i et helt år, skulle kongen leve som en bonde slik at han ville erfare hva bondelivet var. Kongen gikk med på denne planen, og slik ble det. Han blei ikledd som en fattig mann og forlatt

under påvirkning av trylledrikken på et vertshus. Da han våknet og han ikke visste hvem han var. Noen av lokalbefolkningen syntes synd på den stakkars forvirret fremmede og hjalp ham i en dag eller to. Men han synes ikke å ha noen praktiske ferdigheter å gjengi til dem. Og han hadde en hovmodig, utakknemlig holdning som de ikke likte. Så snart han var ute på egen hånd. Sulten, ulykkelig og fortvilet han skodde seg mot tyveri. Men han ble fanget og kastet i fengsel.

Eller ble han?

Kanskje i stedet, så han folkets godhet til en fremmed, og bestemte seg for å prøve å returnere på deres gode tjeneste? Kanskje han fant den oppfinnsomme i seg selv av en naturlig leder som sammen med et godt avstemt og utdannet sinn, lot ham bli verdsatt og verdsatt av alle han møtte? Kanskje han ble en feiret leder likevel?

Hvordan skal vi noen gang vite hva som skjedde med ham? Den eneste måten, selvfølgelig, er at historien skal spilles ut og observert. Og det er nettopp poenget. Kongen ønsket å vite om opplevelsen av fattigdom, men ved å gå om denne opplevelsen av glemsel, ville kongen faktisk finne ut langt mer om hvem han egentlig var. Ikke hvem han var satt opp for å være med sine omstendigheter, men heller hans sanne, essensielle natur.

Hvis vi utvider denne metaforen og la kongen ikke bare ha et år med glemsel, men så mange liv som det tar før han **vekker** seg selv ved å huske hvem han egentlig er gjennom en prosess av selv-oppdagelse, da dette ville være lik med det som skjer med deg på jorden.

Du har lagt deg under din egen glemsels spill og din reise i verden for å glemme før du er klar til å huske. Og i denne skumringsverden i glemsel, oppdager du de mest utrolige ting om deg selv og livet og alt som er. Og du forblir der til du selv oppdager å skape din vei ut av det. Inntil du huske hvem du egentlig er. Og alle slike veier i oppdagelse, opprettelse og huske det uunngåelig som fører til samme destinasjon: at **alt er ett**. Det er det slør som skjuler seg, så logisk, vel vitende om at det er sannheten som er stien ut. Ikke bare å vite det intellektuelt selvfølgelig; vite det i enhver tanke, ord og gjerning. Å vite det til kjernen av ditt vesen.

Men vi vil ha mange gode muligheter for deg til å få en langt dypere forståelse av dette konseptet. For nå, selv om dette er en svært forenklet illustrasjon, er jeg sikker på at du kan se at det en verdi å være under sløret?

Z: Ja, jeg fant det ganske opplysende, takk. Som du var relatert i den historien jeg hadde et "aha!" Øyeblikk eller to. Jeg kan se at det er mye å lære av dyp glemsel.

J-D: Og noe annet å vurdere er at det er en iboende beskyttelse i uvitenhet for å glemme.

Z: Der er?

J-D: Klart! Jo lenger opp i den dimensjonale stigen du beveger deg, jo mer kraftfullt kan du skape. Og en mer kraftfull skaper er du, det står til virkning, og mer kraftigere potensiell skade kan du gjøre. La oss i hypotese ta et svært kraftig skapervesen som ennå ikke er i lodd med sin egen natur. Den holder ennå på å finne ut hva det er i stand til og hvordan den ville reagere på ulike situasjoner. Men den har stor makt til rådighet. Det ville være som å sette et barn med ansvar for verdens ammunisjon. Og fra ett perspektiv, er det hva som skjer. Åndelige vesener med ubegrenset makt å finne sammen for å utspille, skape realiteter sammen, uten å vite eller forstå konsekvensene av sine egne valg, handlinger eller evner. På dette nivået av skaperverket, når ting går "galt" det er vanligvis en enkel sak å ta lærdom og deretter re-omgjøre etableringen med en større bevissthet på plass. Men, nå og da vil en av skaperne vesener komme til å skade seg selv på en slik måte at det ikke rett og slett kan være en "re-omgjøring". Et ganske vanlig eksempel ville oppstå da fra en av skaperne vesener er at bli selvdestruktiv. Når dette skjer da er mer drastiske skritt nødvendig.

En svært effektiv måte å løse et slikt problem er å plassere den selvdestruktive i å bli sløret slik at den kan finne veien til selvhelbredelse ved å inkarnere i din virkelighet. Ettersom alle vesener da har dypt glemt hvem de er, har de også, naturlig, helt glemt sine egne gaver og evner. Hvis du ikke vet din egentlige makt, så kan du ikke uttrykke det! Det er låst bort fra deg. Og så blir det en perfekt «feil-safe» mens dette vesenet finner veien tilbake til egenkjærlighet og selvhelbredelse. Og når en finner veien tilbake til full selvhelbredelse som per definisjon inkluderer også å huske sin tilknytning til enhet. Og i det å huske det er også en full husk av alt som er ens iboende gaver, talenter og evner - da selvfølgelig disse evnene alltid komme fra enhet. Og så blir dette å gjenopprette sin egen sanne, største og mest storslåtte natur, gjør det så med visdom, medfølelse og innsikt slik at en ikke faller igjen til selvutslettelse.

Z: Så vi blir straffet for å være selvdestruktiv ved å bli sendt bakom slør?

J-D: Det ville være en svært mangelfull forståelse av hva jeg nettopp har fortalt deg.

Det er ingen straff involvert. Ingen som står til doms overfor deg. Slik fungerer det: alt er ett. Hvis du søker å skade deg selv eller prøver å skade noen andre, så du forsøker å skade Den Ene. Og det er faktisk ikke mulig. Du kan faktisk ikke *skade* det uendelig og evige. Men ønsket om å gjøre det skaper en umulig dikotomi. Den eneste oppløsning på dikotomi er fragmentering: å skape umiddelbart en svært kraftig illusjon av separasjon, slik at det er en "selv" for å såre og en annen "selv" for å bli såret.

Dette er den aller enkleste måten jeg kan forklare dette.

Det jeg deler med deg er at det er ikke en straff. Du gjør dette for deg selv. Når en skaper vesen i sene setter en *selvdestruktiv* trang, det i seg selv skaper separasjon. Det senker sin bevissthet til en dypere tetthet. Hvis dets forsøk er ganske samordnede; hvis den ønsker å ødelegge seg selv fullstendig, så vil de finne seg selv på dette svært dype nivået av separasjon kalt "dualitet" der det har helt glemt alle sine gudgitte gaver og evner. Et hendig biprodukt av dette er at dens evne til selvdestruksjon også er opphevet.

Z: Jeg forstår. Takk skal du ha.

J-D: Nå ja, dette er bare to små illustrerende skisser. Vennligst forstå at dette ikke engang begynner å representere alle perspektiver av verdier som kan oppnås fra å gå inn i denne virkeligheten som du er i. Det er et fantastisk, vidunderlig system og å oppleve det er noe hinsides sammenligning. Og midt i dette systemet er slør av uvitenhet. Faktisk kan dette komme som en overraskelse, men en annen måte å se på slør er at det er en agent for loven om fri vilje, eller som våre respekterte kolleger av **RA Material** kalte det, loven om forvirring.

Z: Hvordan det?

J-D: Du vil ha lagt merke til at på jorden er det svært mange ulike religiøse og filosofiske systemer av tro. Hver og en hevder for seg eksklusivitet av sannhet og dømmer alle andres som løgner. Og så hver religion har mange splittelser og under sekter innenfor det at man aldri kan holde tritt med hva som virkelig menes. Og dette er bare de organiserte religionene. Hva med alle varianter av agnostikere og ateister? Og så er det flere og flere mennesker hele tiden som betrakter seg selv som dypt åndelig, men ikke religiøs. De ser for seg sin egen sannhet i sitt hjerte. Men hvert hjerte er annerledes. Så det er bare mer og mer ulike "sannheter" hele tiden. Og hver visning er litt annerledes! Hvis noen ser nøye nok, og er ærlig nok, blir tvunget til å innrømme at det ikke er ett eller annet menneske som presist og nøyaktig deler ens tro, sitt syn på "hva som er sant", i samsvar med dem selv. Og så? Hva får en ut av det? Enten alle, mens du er forvirret, har feil eller er skurkaktig - eller er det er virkelig en gyldig grunn til å tro nesten alt under solen.

Og det er. Eller er dette: Hvis du kombinerer slør med det faktum at du lager din egen virkelighet, så kommer vi til å forstå at det første du ikke vet er at du lager din virkelighet. Og for det andre, som du tror, så du skal bringe til å bli. Som er bare en pen måte å si at du alltid vil finne flere og flere bevis for ting du tror er sant. Og fordi **du** finner bevis, du blir re-bekreftet i din tro. Men på grunn av slør du kan ikke motbevise noe av troen til noen andre. Og siden de også bare ser flere og flere bevis for sin tro ... vel ... det blir en oppskrift på katastrofe for dogmatisk. Alle kan se at det vil være nok av muligheter for konflikt for alle som ønsker å oppleve det! Men det er ikke poenget jeg ønsker å virkeliggjøre nå. Poenget jeg ønsker å frembringe er at du

har fri vilje en mulighet til å tro hva du vil om din virkelighet. Og, som du tror det, så vil du finne bevis for å bevise for deg selv at du har rett. Og, uansett hva andre sier, de vil ikke være i stand til å bevise at du har feil med mindre du er åpen for å se ting på dems måte. Du har ingenting mindre enn en fri vilje til å tro hva du vil. Også stort sett kunne **gjøre** hva du vil i tillegg. Riktignok er det menneskelige lover og sosiale normer som forsøker å styre dine aktiviteter, men det er edlet av noen få Gud-lagede lover som stopper deg fra å gjøre hva du vil.

Z: Jøss! Hva om ... som i hellige skrifter også videre? Hva med: "*Du skal ikke slå i hjel*"?

J-D: Nei. Ingen mangel på respekt for disse reglene. Men de er menneskeskapte. Hvis Gud skapte loven, "Du skal ikke drepe", da ville du ikke være i stand til å drepe. Periode. Enten om, du vil ikke være i stand til å formulere tanken på å drepe noen andre, eller det ville være fysisk umulig, som det er i høyere dimensjonale verdener. Hvor jeg er, er det helt og fullstendig umulig for et vesen og "å slutte å være". Det er ingen død. Fra et annet perspektiver kan man si at vi har en god del mindre fri vilje enn du har.

Z: Det er utrolig. Men kan du ikke skape mer kraftfullt enn vi kan?

J-D: Jo. Men vi er begrenset. Jeg mener, jeg kan skape svært kraftfullt, men jeg kan ikke lage noe i troen på at jeg ikke er en del av enhet. Ikke med mindre jeg sender en del av min bevissthet til den andre siden av sløret. Som er akkurat hva jeg har gjort, selvfølgelig.

Z: Du har?

J-D: Ja. (Smiler) Du er det, må du huske.

Z: Åh Rett! (ler)

Så du sier at vi har mer fri vilje over her. Og det betyr at vi har svært få Gud-lagde lover.

J-D: Ja.

Z: Hva om tyngdeloven, for eksempel? Eller loven om lysets hastighet?

J-D: De er ikke lover. De er forslag. Du kan overgå tyngdekraften med en rakett. Du kan overgå lysets hastighet med en annen litt mer avansert, teknologi. Hvis du tror på UFO er fra andre solsystemer, så du er ganske mye i å innrømme en tro på raskere enn lyset reise. Jeg sier, tro det eller ei, at dette ikke bare er mulig, og teknologisk, ikke så langt unna. Fartsgrensen for lys kan bli overgått, og det er blitt gjort hele tiden av raser

bare litt mer avanserte enn din egen. Dette er ikke Guds lover. De er rett og slett konstruksjoner av mekanikken i din virkelighet.

Z: Så har vi noen store åndelige lover da?

J-D: Ja. Hvordan liker du denne: "*Du skal gjøre som du behager men du får konsekvensen-etc av dine valg-ETC*".

Z: (ler) Nei, seriøst?

J-D: (ler) Imitasjon-arkaisk frasering til side, jeg er faktisk alvorlig. Det er min humoristiske måte å erklære loven av fri vilje.

Du vet, noen steder i universet er det en forbannelse som noen vesener slenger på hverandre når de føler at noen andre gjør feil. De sier: "*Måtte du få akkurat det du skaper!*"

Dette er interessant fordi i andre deler av universet hvor vesener tilbyr hverandre en stor velsignelse når de føler at andre gjør store ting. De så sier: «*Måtte du få akkurat det du skaper!*»

Er ikke det rart? Spesielt siden det er egentlig ikke noe poeng i å ønske noe slikt for noen andre fordi, selvfølgelig, **alle får** alltid akkurat det de skaper. Det er poenget med fri vilje. Du kan lage hva du vil. Og du gjør det ved å gjøre valg. Resultatet er ditt liv.

Så du kan gjøre hva du vil, tror hva du vil og tro på hva du vil. Dette er dine valg. Men dine valg vil alltid skape resultater, og du får akkurat de resultatene som er av dine valg. På den måten får du se om du liker det du gjør, tenker, tror og velger. Hvis du gjør det, så kan du fortsette å gjøre mer av de samme valgene, og hvis du ikke gjør det, så kan du ombestemme deg og gjøre nye valg. Det er loven av fri vilje. Det finnes andre virkeligheter der det er mye mindre fri vilje enn hva du har her. Men hvis du virkelig ønsker å vite om de store lovene som styrer skaperverket, så må du vente på en annen fremtids samtale for at det skal bli håndtert entydig.

Z: Ok. Men før vi går videre, må du bare minne meg på hvorfor loven om fri vilje også kalles loven om forvirring?

J-D: Ah. Det vil føre oss rett tilbake til hovedmotivet. Loven om forvirring ble introdusert til deg av en kanalisert vert kalt «*Loven av En*», også kjent som *The Ra Material*, ikke sant?

Z: Rett.

J-D: Så la oss se hvordan sløret, eller loven av fri vilje, gjelder for å kanalisere meldinger. For det første om noen tyder kanaliserte ord og tviler på at det er en ånd

som taler gjennom dem som kanaliserer, så **kan** de ikke? Jeg mener det er ikke noe slike kanaliserte ord som ikke kan være drømt opp av en tilstrekkelig skapende fantasi med litt tenking og en liten innsats, ikke sant?

Z: Ja, det tror jeg. Jeg mener, mange år etter at jeg først begynte å ha intuitive samtaler som denne, selv jeg tvilte på hva jeg opplevde. Jeg tenkte at jeg kanskje var engasjert i noen grad av selvbedrag. Men jeg har nå tilstrekkelig bevis for at jeg er sikker på at det er hva det ser ut til å være.

J-D: Er det ikke mulig for deg å tvile?

Z: Å, selvfølgelig er det mulig. Jeg mener jeg har masser av indisier og synkroniteter og hva ikke. Men ikke en av dem er helt ubestridelig bevis.

J-D: Rett. Men hvis jeg er som jeg sier jeg er, og hvis jeg virkelig snakker med deg, tror du ikke det ville være den enkleste ting for meg å gi deg absolutt bevis? For eksempel: hva om du og en venn kom sammen og han skrev ned en lang rekke tilfeldige tall på et stykke papir og deretter gjemte den i en boks. Jeg kan veldig lett vite hva disse tallene er og så bare sende dem til deg. Gjenta denne øvelsen på internasjonal tv og det ville være slutten på all tvil. Ikke sant?

Z: Ja, ikke sant!

Men vi kan ikke gjøre det, kan vi?

J-D: Ikke uten å bryte slør av Å Ikke Vite. Og ikke uten å ta bort for alle på planeten deres frie viljes rett til å tvile, og enda viktigere, deres frie viljes rett til å skape sin egen virkelighet som de ønsker. Jeg mener, hvis du kan bevise at du har en intuitiv samtale med meg og jeg kan bevise at jeg har alle slags fantastisk kunnskap, da ville folk være dumme for ikke å slutte å søke etter og skape sin egen sannhet. De ville bare komme til deg og jeg for sannheten. Og det ville neglisjere hele poenget med hele denne virkeligheten du lever i.

Z: Det er en veldig god forklaring. Jeg har aldri tenkt på det sånn. Takk skal du ha. Men du har fortsatt ikke forklart meg loven om forvirring.

J-D: Jeg er glad du er oppmerksom. Jeg var bare ikke kommet dit. Jeg sier at de ulike åndevesener som kan snakke til jordens folk ikke kan ta seg friheter med slør av glemsel. Vi kan ikke gi deg direkte informasjon om noe som ville være i strid med slør og loven om fri vilje. Men du og folk er desperate både for bevis for disse psykiske fenomener og alle slags personlige råd og veiledning, om gitt så ville det være i strid med slør. Så, om det åndevesen som blir talt med har noen alternativer. I mine samtaler med deg tar jeg en svært forsiktig tilnærming. Hvis det er noe du virkelig trenger å forstå fra meg, og det ville være i strid med sløret og bare gi det til deg, da jobber jeg

med deg for å guide deg til de erfaringer og interaksjon som tillater deg å komme frem til et minimum innsikt og bevissthet slik at våre samtaler kan bygge videre. Du vil allerede ha lagt merke til denne tendensen: noen ganger du føler behov for en bestemt samtale med meg, men synes det ikke kan skje. Ikke at vi ikke kan snakke, men bare at du føler på at du "ikke kan få" den informasjonen du ønsker. Det bare ikke kan oversettes riktig. Og så, etter en stund, etter litt behandling på og av en del, etter ankomst til noen nye tanker og inspirasjon, plutselig den informasjonen du søker bare flyter gjennom deg som om det alltid var din egen.

Z: Jeg har sikkert lagt merke til dette, og lurte på om det.

J-D: Hvis du tenker logisk rundt det så vil det demre for deg at som et resultat av denne prosessen, at det alltid kan virke slik for deg, kan det ikke, at informasjonen du "mottatt" er kommet til gjennom din egen behandling. Det **kan** argumenteres for at du "jobbet på det" før du "fikk det". Kunne det ikke?

Z: Ja-a-a-a-ah, men ...

J-D: ... Men også du føler deg som om du har blitt inspirert til å motta visse biter av informasjon?

Z: Absolutt.

J-D: Og dette er poenget. Du, dine lesere og alle andre som du noensinne kan støte på vil alltid ha rett til å velge om dette arbeidet. Du vil **alltid** være i stand til å velge å tro, hvis du ønsker det, at dette arbeidet kom fram gjennom en veldig "normal" prosessen med kreativ tenkning. Og så lenge det er slik, har jeg vært vellykket i å ikke overtrede slør.

Z: Det er veldig interessant.

J-D: Det blir mer interessant. Som du vokser i din evne til å behandle nye tanker og opplevelser, som du utvider ditt sinn og bevissthet, så vil vi være i stand til å passere mer og mer interessant stoff for deg, samtidig som det aldri kjøres feil mot sløret. Jeg ser frem til å kunne dele noen virkelig ekspansive konsepter med deg i ikke altfor fjern fremtid. Alt jeg ber om er at du forblir så åpen og så fleksible som mulig.

Z: Jeg skal prøve å huske det.

J-D: Den andre tilnærmingen jeg tar med deg oppstår når jeg føler det ikke er i din beste interesse å ha informasjon fra andre siden av sløret. I slike tilfeller jeg rett og slett ikke tillater at informasjon flyter. Du vil kunne ha lagt merke til, som et veldig klart eksempel, når folk har bedt deg om å gjøre personlig "avlesninger" eller kommer inn på fakta og detaljer om sine egne historier, vesener som Adamu og jeg har valgt å snakke om "åndelig konsept" eller den underliggende filosofien i stedet for å gå inn i

de personlige detaljer. Det er noen ganger mulig å snakke om svært personlige og konkrete problemstillinger der den enkelte allerede har gjort jobben, men som regel er det best å unngå disse. Hvis vi skulle fortelle andre hva som er sant for dem så ville dette både være skadelig for deres vekst og ville også være i strid med slør.

Det er, fra mitt perspektiv, langt flere myndig måter å hjelpe hverandre for å finne åndelig helbredelse. I stedet for å bruke dine gaver til å fortelle andre hva de skal kjenne og tro, du kan bruke dine åndelige verktøy og evner til å hjelpe andre å finne, i seg selv, hva som er rett og sant. Hjelp dem til å være sin egen healer, og du vil ha gjort et stort arbeid faktisk. Og jeg er alltid villig til å delta i slike sysler med deg. På denne måten kan vi gjøre mye godt sammen og aldri være i strid med slør.

(Zingdad merk: Hvis du er interessert i å engasjere deg i en akkurat slik prosess med meg, så er det min (og J-D-tallet 8) stor glede å hjelpe deg å helbrede din egen smerte, ta din nåværende livs utfordringer, finne din egen sannhet! i kraft og reintegrere tapt og skader i deler av din sjel. Vennligst besøk [Soul Re-integrasjon](#) delen av nettstedet mitt, zingdad.com, for mer informasjon.)

Så dette er hvordan jeg svare på slør.

Det er selvfølgelig også andre, helt annerledes tilnærminger. Av hensyn til sine egne, noen ganger åndevesen og den kanaliserte kan bestemme at de ønsker å komme inn på så mye personlige detaljer som mulig. Slike tilfeller oppstår dessverre ofte med kanaliseringer som ønsker å bruke dette for personlig vinning eller ego trip, og som sådan, blir ivrige etter å bevise at de er "ekte vare". Du rådes til å bruke ditt ytterste diskresjon når du arbeider med slike personer. Deres tilnærming til deg vil være en av, "Bare jeg vet sannheten, ikke deg og ikke noen andre." Dette er en potensielt skadelig holdning til alle berørte. Hvis du gir energi til dem da vil dette skape avhengigheter. Det er dessverre ofte det slike vesener ønsker. De har ikke forstått hvordan dette er skadelig for sitt publikum **og** seg selv. Men, å være det vil siden for å få troverdighet som de ønsker å støtte sin påstand om at de er den eneste kilden til sannhet, vil de ofte forsøke å gjøre krav om nøyaktigheten av sine spådommer og så videre. De vil søke å få informasjon via fenomener som kanalisering som, på grunn av slør, er ganske enkelt ikke mulig å oppnå. Hvis du skulle gjøre forskning og se nøyaktig hva deres track record egentlig er (i motsetning til hva de hevder å være) vil du finne at de ofte har en hit-rate som ikke er noe bedre enn gjennomsnitt sannsynlighet. Med andre ord, kunne de ha gjort like godt med tilfeldige kvalifisert gjetning. Du skjønner, slør vil rett og **slett ikke** kunne bli brutt.

Den samme effekten, dessverre, gjelder også for de som kanaliserer de genuint og oppriktig prøver å trene sine tvil. Først begynner de å kanalisere, og det virker bra for dem. Men så frykten kryper inn, og de tviler. De lurere på om kanskje det hele er et stort selvbedrag.

Z: Jeg har sikkert funnet meg selv der!

J-D: Rett. Og hva som skjedde med deg da er hva som vil skje med andre under slike omstendigheter. I et forsøk på å sette tvil til side, krever du bevis. Solid, etterprøvbare, ubestridelig **bevis**. Og når du søker bevis, på grunn av slør, er alt du finner mer grunn til å tvile. Hvis du i din søken etter bevis, inviterer deg til interaksjon med en ånd som er av relativt lav vibrasjon, kan et slikt vesen love deg alle slags fantastiske ting. Men du vil rett og slett bli ledet ut på en lystig dans, og du vil bare aldri få bevis i det du søker, men du vil også få faktisk alle slags falskhet og, jeg tør si deg, forvirring. Dersom, du på den annen side, forblir fast på ideen om bare å snakke til vesener av en høyere vibrasjon, vil du forsiktig bli coachet for å frigjøre etterspørsel etter bevis og heller lære å lage resultatene du ønsker.

Det tredje alternativet er at din egen psyke som kan, som et resultat av ditt ønske om bevis, setter forvrengninger i materialet du mottar.

Z: Hvorfor?

J-D: Fordi, krevende bevis for sannheten fra et byrå utenfor deg selv er faktisk en slags åndelig nevrose. Det **er ingen** bevis for noe utenfor deg selv. Fordi sannheten er inni deg. Hvis du støter på "sannheten", er det den eneste "sannheten" fordi din egen indre viten godkjenner det. Ellers er det bare en annen historie. Så lenge du krever at et annet vesen må opprette din sannhet for deg, da forvrenger du objektivet. Og så lenge du er full av frykt og selvtillit tvil, slik at du ikke stoler på deg selv i å formulere din egen sannhet og i å finne din egen vei med å lage din egen virkelighet, så da blir objektivet skittent og dine oppfatninger vil bli formørket.

Så en ganske interessant ironi er satt opp:

De som søker beviselig, verifiserbare fakta fra kanaliseringen vil ofte ende opp med å få meldinger som er av en eller annen grunn, ganske åpenbart tvilsom eller direkte feil.

De som søker å vise at de er den legitime kilden til all sannhet vil ofte ende opp med å skape bevis som viser at de er ren svindel.

De som kommer fra en posisjon av tvil vil finne mer grunn til å tvile.

Og alt dette er en flott illustrasjon av hvordan loven av forvirring gjelder i kanaliserte meldinger. Og det gir deg et innblikk i hvordan det kan gjelde mer generelt. Egentlig, hvis fri vilje er å bli observert, så din rett til å tvile kan ikke tas bort. Din rett til å se det på en annen måte ikke kan tas bort. Din rett til å opprette det annerledes kan ikke tas bort. Din rett til å gjøre et annet valg kan ikke bli tatt bort. Det må alltid være en plass for litt kaos og litt forvirring.

Hvis du ser på det på riktig måte, så er dette en flott og vakker ting. Det betyr at du alltid har alternativer. Du har alltid frihet. Du kan alltid uttrykke din vilje. Kreativitet kan komme inn i bildet i enhver situasjon. Mirakler kan skje. Magic kan skje. Undring og glede kan skje. Du kan få noe annet enn forventet.

Og dette er viktig. Hvis alt er løst og bestilt inneholdt, ville det ikke være noe poeng i å prøve å gjøre noe; utfallet ville være trygt, og det ville ikke være noen utfordring, ingen læring og ingen vekst. Progresjon og liv ville opphøre.

Så jeg vil oppfordre deg til å omfavne mysteriet snarere enn forakte den. Det er en forunderlig ting som når ingenting er helt sikkert og fikset bestilt og dødt. Alt er alltid levende og skiftende og i forandring og full av overraskelse og mystikk.

Men for å komme tilbake til det punktet som jeg begynte med... kanskje du nå kan se at der en bestreber å konkretisere ting og forsøker å finne bevis for våre ord med krav at de må være evig **sant**, er mot sin hensikt.

Z: Wow. Ja. Så jeg tror jeg skal til slutte og gi opp å søke bevis, ikke sant?

J-D: Jeg vil si at alle som ønsker å finne bevis, etter sine ønsker, faktisk bekrefter at de tviler. At de mener det **ikke** kan være tilfelle. Hvis, som jeg hevder, at du er skaperen av din virkelighet, deretter vil hver sponsede tanke resultere i søken etter bevis dukke opp som er sammenfallende med tanken. Så, ikke bare illustrerer dette loven om forvirring, det illustrerer også at du er skaperen av din virkelighet (som er en annen lov). Men mer om det senere. Vi har kommet ganske langt på dette emnet allerede.

Hvis jeg kan returnere den tankerekken til sitt spor: Jeg har presentert påstanden om at det er en bevissthet konstruksjon kalt slør av glemsel, noe som er svært mye bevist i dine erfaringer (men selvfølgelig det fungerer så godt at du faktisk kan tvile på at det også finnes, hvis du ønsker det). Implikasjonene av dette Slør er at den mest grunnleggende sannhet i all skapelse, som at alt er ett, kan ikke bli bevist uten tvil.

Z: Men det betyr at alle disse ting du har fortalt meg er rett og slett et mulig perspektiv, akkurat som alle andre? At alle perspektiver er like gyldig?

J-D: Ja. Nøyaktig. Stå aldri til dom over en annens tro eller perspektiver. Aldri anta at din er mer gyldig enn deres. Men det du kan **og bør** gjøre er, å streve for å avgrense eller justere dine egne perspektiver og holdninger slik at de optimalt tjener deg. I mine samtaler med deg gir jeg deg mine egne forståelser og perspektiver. De leveres i eneste hensikt at de skal hjelpe deg å styrke deg selv, finn deg selv og huske hvem du **egentlig** er. Og så, det jeg svært håper er at du som leser dette at det vil være til nytte for deg, og du bør være i trå med egen overbevisning velge å godta eller forkaste det som tilbys. Hvis det resonerer med deg, så finner du sannheten her for deg selv - du faktisk skaper din egen sannhet ut av den informasjonen som presenteres til deg. Hvis

den ikke appellerer, så har du ikke "feil", din sannhet er bare å ta deg i en annen retning til graven.

Det er mange sannhets sett tilgjengelig for deg og hver enkelt vil lede deg på en annen vei, og alle er like gyldige. Noen vil tjene deg for en stund, og så ikke lenger være av verdi, som du og dine omstendigheter endres. Noen vil føre deg inn i smerte og til slutt tvinge deg til å løslate dem. Andre vil tjene deg for i evighet av tid som de bringer deg inn i stadig større selv kjærlighet og indre fred på hjemreisen til en lykksalig forening med enhet med alt som er . Min oppfordring til deg og dine lesere er å ta en god titt på perspektivene som tilbys deg i disse samtalene. Jeg foreslår at de er av den sistnevnte type. De er en del av min tjeneste til denne virkeligheten, og er mitt bidrag til oppstigningsprosessen som nå skjer. Men for det meste jeg oppfordrer deg til å følge ditt hjerte og ha tillit til din egen sannhet og intuisjon fremfor noen ord du vil finne hvor som helst ... inkludert disse her.

Z: Fikk den. Takk. Men nå er jeg forvirret. Du sa du skulle bevise enhet. Men så alt du gjorde var å fortelle meg at det ikke kan gjøres på grunn av slør. Hva gir en?

J-D: Jeg faktisk sa "mer eller mindre bevise", husker du? Og du spurte meg hvorfor "mer eller mindre". Og det var mitt svar.

Z: Ah. Riktig. Så vi fortsatt får våre mer eller mindre bevis?

J-D: Ja, det får du. Men dette er et bra sted for oss å ta en pause. Kall denne samtalen, "Sløret av Glemsel". Det er den første delen av emnet: "Hva er enhet?" Vi fortsetter herfra i neste økt.

Z: Ok, Skikkelig rått. Så i neste økt ...?

J-D: I neste sesjon kan vi gå videre i fra den forståelse at det er et slør på plass som gjør direkte bevis umulig. Jeg vil imidlertid gjøre noen gode argumenter for å vise at "alt er ett". Leserne kan hver og en bestemme seg i hvor nært dette kommer til å utgjøre bevis. Som vanlig vil jeg ikke forsøke å overskride sløret.

Z: Ok, flott. Se deg i neste kapittel!

* * * * *

Kapittel 4.

Vitenskapelige bevis av Enhet

Zingdad: Hei J-D.

Kan vi fortsette vår utforskning av spørsmålet: «Er det bevis for enhet?»

Joy-Divine: Ja, selvfølgelig.

Som du husker, poenget med "Slør av Glemsel" diskusjon var egentlig å si at, nei, vi vil ikke være i stand til å bevise at alt er ett. I den forstand at vi ikke vil være i stand til å lage en uttalelse som ikke kan argumenteres eller tilbakevises. Men vi vil være i stand til å komme med noen veldig kraftige argumenter som vil enten appellere til leseren eller ikke. Noen vil kanskje kalle disse argumentene "bevis" fordi det gir dem solid grunn for det de allerede vet er sant; andre kan bestemme seg for å plukke hull i mine argumenter og tilbakevise dem, og hevde at de **ikke** er bevis. Begge disse vil være gyldige posisjoner, og vil heller ikke utelukke det ene eller det andre. Hver leser vil selv måtte bestemme hvor deres egen sannhet er.

Z: Et øyeblikk, takk. Jeg er ikke sikker på om jeg er fornøyd med alt dette "din sannhet" og "min sannhet" og "alle sannheter er gyldige" ting. Vil ikke ordet **sannhet** innebærer at det er **sant**? Jeg mener at det gjelder for alle?

J-D: Det kan kanskje innebære at det er slik for deg. Hvis det gjør det, så kommer du til å bli fast veldig fort og du kommer til å finne deg selv non-stop i konflikt med deg selv, ditt liv og andre du engasjerer.

Jeg forstår du sliter med dette. Vi har allerede berørt det, men jeg vil ta det opp igjen og denne gangen med en dypere forståelse.

Å Insistere på at det bare er en sannhet som kan være gyldig fra alle perspektiver er en insistering på at du og alle, overalt må alle ha samme perspektiv. Som klart ikke vil skje. Og verre enn det, å insistere på at det bare er en sannhet betyr at det ikke er rom for vekst og endring. Du er i kraft å insistere på at alt og alle i hele universet må alle ha nøyaktig den samme opplevelsen av livet som deg. Og det er verre enn som så; du har funnet ut, har du ikke, at enkelte ting du trodde veldig sterkt å være sant da du var yngre har gitt etter litt tid og litt livserfaring, blitt mindre sant for deg? Andre ting som ikke var sant for deg da, er nå. Dette er vekst. Det skjer med alle. Nå, hvis du insisterer på at alle overalt må dele den samme sannhets-set med deg, så er du faktisk å insistere på at alle, inkludert deg, må stanse all utvikling og vekst, slik at deres perspektiv

forblir fast akkurat som det er! Klart dette kan og vil ikke skje. Men de som er fast bestemt på at det er og skal være slik, at de har rett og at alle andre må være enig med dem, finner seg i å bli veldig sint på verden rundt dem for sin "vranghet". De føler ofte at de må kjempe med hele verden for og "fikse det" og gjøre det "riktige", slik at det vil være i henhold til deres forventninger. Som det aldri, noensinne vil. Slike vesener vil skape en verden av smerte og konflikt for seg selv som ikke slutter før de selv begynner å løsne opp og lar alle andre til å få uttrykke sin egen unike, individuelle sannhet.

Du skjønner, det du tror er sant er basert på dine erfaringers innspill og tanker om disse. Hvis du opplever noe, så tror du at erfaring er til å være sant. Så, logisk, hvis noen opplever noe annet, så vil de ha en annen tro. Nå hvis to vesener komme sammen for å diskutere sine forestillinger om livet med hverandre, vil du finne at noen mindre modne sjeler vil, som bare skissert, slåss med hverandre for å forsøke å tvinge gjennom en avtale. Mer modne sjeler, på den annen side vil akseptere at det er forskjell på sannheter. Men det er bare mesteren som vil forstå at et annet perspektiv er en gave som blir tilbudt dem. Spør deg selv: "*Under hvilke omstendigheter kan **begge** disse tingene være sant?*" og du begynner å tenke som en mester. Så du begynner å strekke deg etter uendelig store sannheter som gir deg et større perspektiv enn det som du har fått i fra dine egne erfaringer. Da får du veksten ikke bare av dine erfaringer, men fra andres også!

For eksempel: himmelen over deg er blå. Hvis jeg fortalte deg at den var lilla, så hvordan skal du reagere? Som en umoden sjel og fortelle meg at jeg er gal, villedet og galt? Som en moden sjel som kanskje forstår at jeg ser ting annerledes? Eller som en mester som kan komme for å oppdage en større sannhet: at for noen himmelen er blå og for noen er himmelen lilla, som kanskje er himmelens farge det på grunn av sin gass sminke og eller at jeg kommer fra en annen planet med en annen atmosfære. Logisk nok så må det være alle slags **andre** farger av himmelen. "Hvor fantastisk, hvor spennende!" en mester vil konkludere. Som er mye bedre enn å ha bare et argument!

Jeg veldig ofte gjetter at det du kommer til å forstå at det som du tror er sant, er "din sannhet". Det er det som er sant for deg, for nå. Ikke noe mer. Vær villig å se din sannhet i å endre. Vær åpen for at andres sannheter er like sant for dem som din er for deg. Du finner dette til å være ganske sunt psyko-åndelige posisjon å ta. Det vil tillate deg å være fleksibel når du arbeider med andre som har ulike perspektiver fra din egen. Og det vil tillate deg å være fleksibel med deg selv som du vokser og uunngåelig oppdager at det du har holdt for å være sant ikke lenger tjener deg. På denne måten vil du muliggjøre vekst med et minimum av smerte. Det vil gi deg en større fred og harmoni hvis du tar denne posisjonen. Og det vil tillate deg å begynne å tenke som en mester.

Du vil få en langt dypere innsikt i hele emnet av sannhet etter hvert når du introdusere leserne til vår kjære medarbeider, den som blir kalt 8. Han er meget godt egnet faktisk i en slik samtale. Men inntil da, for å kunne fortsette denne diskusjonen, må du akseptere at det er **din** sannhet og at hver person har et annet perspektiv; hver har et annet sett av ting for å være sant.

Z: Ok. Du har gjort en meget overbevisende sak. Så det du sier er at ingen sannhet er bedre enn andres?

J-D: "bedre"? Det er en ganske meningsløs verdivurdering. Det jeg sier er at noen sannhet er like gyldig som noen andres er hvis det tjener dem på den veien de er på i sin reise.

Jeg foreslår for deg at din sannhet er stillaset hvorpå du skal bygge din virkelighet. Noen folks sannheter tillater ikke mye rom for å bygge.

Kanskje stillaset er for lite og begrenset. Eller kanskje det er strukturelt usunt og alt som henger på det truer med å kollapse det. Slike sannhets sett vil føre med seg til dem som holder dem mye åndelig smerte. I motsetning til andres sannheter som er enkle, klare og sterke i sin struktur. Mye kan bli bygget på dem uten problemer. Slike sannhets sett tar med en stor følelse av glede og kjærlighet og liv til dem som bærer dem. Og så, i fra denne beskrivelsen, du kanskje tror at det er åpenbart den sistnevnte typen som er "bedre". Men det er mange, mange, mange sjeler som har stor stolthet i å holde på sannheter som forvolder dem smerte. De holder på disse sannheter, fordi det er riktig for dem å gjøre det ... fordi det de mener er, sier de, riktig for dem. Og hvem er du eller jeg i å fortelle dem at de tar feil? De må bestemme selv, og de må holde på det de anser er for å være sant. Alle må rett og slett bestemme selv hva som er riktig for dem selv; hva som resonerer i sitt eget vesen og "bedre" kommer ikke inn i det.

Grunnen til at jeg er her og nå har disse samtalene med deg er dette: Jeg ønsker å dele mitt sannhet-set med deg. Det er min dypt holdte tro på at det jeg har å tilby kan være av stor verdi for alle som ønsker å bestige sin bevissthet, alle som ønsker å finne egenkjærlighet, kjærlighet til alle andre og indre fred. Jeg er her nå i disse samtalene med deg for å tilby min sannhet som er det som fører til enhet bevissthet, til helhet, å elske, til fred og til slutt i størst mulig **glede**. Jeg tror du vil finne at det gir deg det "sannhet stillas" hvorpå du kan bygge en virkelighet som er svært gledelig faktisk. Skulle det være riktig for deg å integrere det som jeg deler med deg i din sannhet-set så vil du komme til å oppdage i deg en storslått, vakker, vidunderlig Selv som er i en tilstand av salig enhet med alt som er. En kraftig skaper vesen som er helt i harmoni med alt som er ... med Gud.

Jeg påstår, fra min egen store, multidimensjonale opplevelse, at utsikten jeg har vil fremme en oppstignings bane. Ja, du kan finne veien til oppstigning via andre veier. Men sannhet-settet jeg har **er** en bane av **glede**, og det er absolutt en lykkelig bane.

Så her har jeg min sannhet som en gave til noen som kan lese dette arbeidet. Men avtalen er dette: du kan ta denne gaven eller la det være, som det passer deg. Du kan selv ta bitene du liker og la resten ligge. Eller du kan ta den, prøve den en stund, se om du liker det og kast det hvis du ikke gjør det. Uansett hva du vil gjøre med denne gaven av min sannhet er opp til deg og alt er greit for meg. Men hvis du godtar noen del av denne gaven eller hele av det, så du er ansvarlig for det som **du** godtar inn i deg selv. Det som du tar blir din fordi du har hevdet det for deg selv. Og du er ansvarlig for deg selv, din sannhet og din væren.

Z: Ok, takk for forklaringen. Og disse vilkårene er mest akseptabelt for meg. Det er hvordan det **ville være** og bør være hvis vi er hver for oss opptre som voksne åndelige vesener. At vi skaper og velger for oss selv ... og deretter tar ansvar for våre valg og kreasjoner. Så takk.

Så, ok, jeg tror jeg er endelig klar til å omfavne helt forestillingen om at vi alle har vår egen sannhet. At sannheten er en helt subjektiv ting, unik for hvert perspektiv.

Og så, med det, kanskje vi kan komme inn i selve emnet?

J-D: Bra, la oss gjøre det. Jeg sa jeg skulle sortere-ut for å bevise at Gud er ett med alt som er, ikke sant?

Z: Rett.

J-D: Vel, for å gjøre det til et argument, det er ofte lettest å ta en posisjon til å debattere mot. Hvis jeg ønsker å gjøre utsagnet "Gud er ett med alt som er", da vil trolig den mest radikale motsetnings posisjon være som ateisten. Da ateister benekter selve eksistensen av Gud, de derfor ville ikke akseptere noe man kan si er Gud. Ikke sant?

Z: Rett. Det kan være ganske vanskelig å argumentere med en ateist.

J-D: Det er riktig fordi, vanligvis, ateister er veldig stolte av å være logisk og rasjonell. De går ikke inn for luftige-fairy tull som ikke kan bevises empirisk. De hevder at universet kan forklares uten behov for en Gud, og siden det er ingen direkte bevis for Gud, hva pokker er det alle gjør med all dette religions tullet? Og i sin posisjon, på grunn av sløret, er naturligvis en ganske rimelig en. Hvis du insisterer på at det ikke er noe utover det som direkte kan oppfattes av sansene, da er det sikkert og visst at det kan virke som om åndelig tro er bare overtroisk tull.

Z: Så du kan ikke bevise enhet av alt for dem, ikke sant?

J-D: Hold ut. Ikke så fort. Jeg har mye kjærlighet og respekt for rasjonelle mennesker i mitt sinn. Den vitenskapelige metoden er en fantastisk ting, som har fordypet menneskets erfaring umåtelig. Jeg har ikke lyst at vi skulle begynne å spille et helt nytt nivå av spillet bare for å svikte alle våre ateistiske venner her i dette nivået. Så det er en liten overraskelse i vente for dem. Du ser Slør er, og har i en stund nå, vært i tynning.

Z: Hva betyr det - slør er i tynning?

J-D: Det betyr at det etter hvert blir lettere og lettere å trenge inn i mysteriet. Det langsomt er blitt mer mulig å kunne oppdage at det faktisk er en Gud i alt og alle overalt er en udelelig del av.

Z: JØSS der! Så hva med alle ting om verdien med slør og hvor viktig det er? Hvis det er slik en varm ide så hvorfor går det bort?

J-D: Godt spørsmål! Og her er svaret: uansett hvor mye du liker et spill, og uansett hvor viktig et vitenskap eksperiment er, spill og vitenskapelige eksperimenter vil alltid kommet til en slutt. På et tidspunkt der de som er engasjert med dem vil si: "*Vi har fått det vi ønsket fra dette, la oss nå gjøre noe annet*", ikke sant? Vel dette er en veldig, veldig grov omskrivning av denne større situasjonen her. Dette spillet (eller eksperiment) som er din virkelighet er midt i et ganske radikalt skifte, slik at det etterhvert kan bli brakt til en elegant og gledelig slutt.

Du skjønner, de høyere ordens åndevesener som er involvert i planlegging, etablering og videre utfoldelse av denne virkeligheten er svært kjærlige vesener. De elsker deg og, faktisk, de vet at de er deg. Så, mens det er forordnet at spillet må til slutt ende, de ønsker da å gi alle og en hver mulighet i systemet som de måtte trenge for å våkne slik at de vil være klar, villig og i stand til å forlate dette spillet før det kollapser i på seg selv.

Så, som utrolig verdifull konstruksjon som slør er, er det også slik at nytten er først og fremst i å tillate de som ønsker å spille i dette spillet til å gjøre det. Det tillater at en entrer inn i separasjon, og det lar deg også forbli der. Nå som det blir ønskelig for deg å våkne og heve deg opp i høyere tettheter av bevissthet og, til slutt, å forlate denne virkeligheten helt, så det er like ønskelig for Slør å sakte bli stadig mer gjennomiktig nå. Over tid vil det bare bli tynnere og tynnere til slutt, alle vil bare se rett gjennom det.

Z: Og hvis slør er det som gjør det umulig å vite om enhet, så det blir gjennomiktig vil bety at det er umulig og **ikke** vite om enhet?

J-D: Veldig observant, ja. Enhet er den ultimate sannhet. Så, når slør er gjennomiktig vil enhet med alt, bokstavelig talt, være den mest åpenbare tingen i hele eksistens.

Når slør er helt fjernet da, for deg, vil det bare være enhet og ikke mer separasjon.

Z: Du vet, jeg hadde faktisk lagt merke til, selv i løpet av mitt kort liv, at sløret er i tynning. Jeg synes at det er mer og mer åndelig bevissthet "der ute" i verden. Flere og flere mennesker synes å være i oppvåkning. Og jeg finner også at det blir stadig lettere og lettere for meg å fremme min egen åndelige vekst. Min egen oppstigning. Betyr dette at alle opplever dette? Vil selv ateister, for eksempel være i stand å oppleve noe lignende nå?

J-D: Nei, ikke alle har samme tilnærminger som du. Alle perspektivene er gyldige, husk. Og så er det selvfølgelig ingenting som egentlig er **galt** med å være ateist. Det er en helt rimelig, logisk respons til denne virkeligheten. Og en ateist, per definisjon, ikke oppfatter seg i å være engasjert i noen "åndelig vei" eller en annen. Men ateist vil ikke bli straffet for å ta et helt rimelig standpunkt! Alle **må** ha mulighet til å kunne velge å se enhet og så stige til et høyere nivå av virkeligheten. Så, hvordan gjør en ateist sin erfaring med tynning av slør? Vel, i hvert fall, for de som baserer sin ateisme på den vitenskapelige og empirisk metoden, så er det noen interessante muligheter som nå åpner seg. Med tynning av sløret, bevisstheten av enhet med alt som er begynner nå å gå inn i alle slags tidligere ugjennomtrengelige områder. En annen måte å si dette er at ting som alltid ville ha forblitt uforklarlig, nå blir forståelig i sammenheng med den gjennomtrengende bevisstheten av enhet.

Z: I praksis? Hva betyr det egentlig?

JD: Det betyr at de som virkelig prøver å forstå den materielle verden, de som er dypt i saken med og utforske naturen, gravitasjon, energi, rom og lys (for å nevne noen) vil begynne å finne stadig flere bevis på den evige enhet av alle.

Z: Virkelig? Hvordan?

J-D: Vel de første glimmerings har vært der for en liten stund nå. Fysikere engasjert i kvantemekanikk bestreber å forstå virkeligheten ved å forstå innholdet i saken på sitt minste skala. Jeg hjertelig kan anbefale at du finner en god bok om kvantemekanikk. Finn noe som vil forklare alt dette i lya-manns premisser. Eller forskning av det på dette fantastiske verktøy kalt Internett. Du vil finne deg selv bli overrasket av funnene og deres implikasjoner. Jeg vil gi deg et eksempel: disse fysikere, i forsøk på å forklare hvorfor minutt sub-atomære partikler oppfører seg som de gjør, har kommet opp med en teori som tilsier at ingen Quantum reaksjon kan forekomme uten at det er en bevissthet å observere det. Med andre ord, forut bevissthet for all materie. Hvis du tar den oppfatning at den første quantum reaksjon i universet oppsto i begynnelsen av "Big Bang", i hovedsak de sies da at det må ha vært "noen" der før Big Bang å observere den første reaksjon. Og det betyr også at siden Big Bang det må ha vært en

bevissthet der for å observere hver eneste subatomære reaksjon som noen gang har skjedd.

Så hvem - eller hva - ville du foreslå kan være av så stort felt av bevissthet som har vært i stand til å observere hver reaksjon som noensinne, og vil alltid forekomme helt fra veldig, veldig minste skala for det som er kjent for menneskeheten?

Hvis det ikke er Gud så det må være noe veldig likt som det, ikke sant?

Z: Det er fascinerende!

J-D: Veldig. Og her er en annen et jeg ønsker å fortelle deg om. Det er noe som kalles nullpunktets energi. Dette ble foreslått av Einstein og er nå ganske allment akseptert i vitenskapelige kretser. I hovedsak er dette en beskrivelse av "base platå" av universet. Det er et felt som er overalt, hele tiden. Det er et felt av uendelig energi. Men man kan ikke normalt oppdage det fordi, vel, det er overalt hele tiden. Du kan derfor bare oppdage dette feltet ved å bli klar over av variasjonene i den.

Z: Jeg forstår ikke?

J-D: Ok, hvordan er denne analogien: hvis luften rundt deg likevel er dødt i ro, og har kroppstemperatur, vil du være i stand å greie oppdage det?

Z: Jeg tror ikke det.

J-D: Du ville ikke. Men det faktum av manglende evne til å oppfatte det betyr ikke at det ikke er, faktisk på bunnen av et massivt hav av luftmolekyler. Alle rundt deg og stablet opp hundrevis av kilometer over deg, presses det inn på deg fra alle kanter. Du bør være klar over det som trykker på dere hele tiden. Men du er ikke. I stor grad fordi det er uforanderlig.

Hvis det er en trykkendring, da en lekende lett bris begynner å bevege seg for å utjevne trykket. Da blir du klar over det. Hvis det er en temperaturendring på kroppen hvor den begynner å miste eller få varme fra omgivelsene, så føler du det. Du skjønner? Det er veldig vanskelig faktisk for deg å oppdage noe som ikke har noe variasjon fordi det er ingenting en faktisk kan måle. Ting som er konstant kan ikke så lett oppfattes.

Z: Ok. Jeg forstår det. Takk.

J-D: Så, nullpunktet er et energifelt av uendelig energi som er overalt, hele tiden. Det er i lik mengde over alt selv i den tetteste kjernen i hjertet av en kollapset stjerne som det er i nær-vakuum av dypeste rom. Det er overalt, og det er alltid uendelig.

Z: Men hvis dette er en uendelig energi kilde, og det er overalt, så hvorfor kan vi ikke bruke denne til å drive våre biler og hjem? I stedet for fossilt brensel eller hva?

J-D: Det er absolutt mulig. Det er et lite problem, og et stort problem som hindrer deg. Det lille problemet er å finne en passende teknologi som vil tillate dette og et mye større problem er å bringe denne teknologien i forgrunnen uten å ha visse særinteresser som stopper deg fra å gjøre det. Men dette er en stor kjele med en svært omstridt fisk og jeg har egentlig ikke lyst til å tilbringe en hel masse tid på det nå. Jeg faktisk bare ønsker at du forstår konseptet, slik at jeg kan få frem mitt poeng.

Z: Ok. Da så, du sa at det er dette uendelig energifeltet, og det er overalt hele tiden ...

J-D: Rett ja. Husk i vår forrige prat vi oppdaget at all materie egentlig bare er energi?

Z: Jeg gjør.

J-D: Vel, hva jeg sier er at det kommer til å bli bevist at denne energien, som utgjør hele saken i universet, kommer fra den uendelige energien til nullpunktets energi. Det er svingninger (som bølger eller krusninger) i dette feltet som danner de mest grunnleggende byggesteinene i materien: sub-atomære partikler.

Problemet med disse bølgene er at de ikke er statiske. De beveger seg rundt. Og de forstyrrer hverandre og slår hverandre ut.

Z: Hvorfor er det et problem?

J-D: Fordi det ville skje så raskt og så gjentatte ganger at uansett ville ingenting komme til å bli. Sub-atomære partikler ville synes, for deretter å forsvinne. Det ville ikke engang være et enkelt atom i universet. Alt av materie som **allerede** eksisterer i form av kroppen din, planeten og universet ville bare spre seg ut i kaos og gå tilbake til den energien i nullpunktet felt ganske raskt.

Z: Hvorfor?

J-D: Fordi hvis materie til syvende og sist består av bølger av energi, så hva er å holde disse bølger fra å bli spredd utover? Kan du se det? Hvis sub-atomære partikler som til sammen utgjør kroppen din er laget av bølger, hvorfor blir disse bølger ikke bare rippel unna, som bølger gjør? Eller hvorfor topper og bunner bare ikke opphever hverandre som vil føre til at materien i kroppen din sprer seg utover i sin eksistens? I stedet for at det skjer, så hvorfor ser materien i kroppen din ut til å være konstant?

Det jeg sier er at forskere vil komme til å forstå nullpunktets energi-feltet slik at det vil være klart at all materie i hovedsak er bestående av komplekse inter-relasjoner mellom svingninger i dette feltet. Men de vil være ute av stand til å forstå hvorfor disse svingningene så være seg stabile. "*Hvis alt er bare energisvingninger, så hvorfor vil de*

ikke faller inn i kaos?" vil bli spørsmålet. Og det er jo tydelig at de ikke gjør det. Din fysiske kropp er et slikt energisystem. Og det er tydelig for deg at du opprettholder en grad av fysisk integritet. Kroppen din fortsetter å eksistere i den forventede formen fra øyeblikk til øyeblikk uten å falle inn i kaos. Så dette kan virke urimelig og forvirrende. Men det fine med dette er i løsningen; som jeg har sagt før, har de teoretiske fysikere allerede begynt å snakke i form av bevissthet. Vel, bevissthet blir nok en gang nødt til å gjøres gjeldende her. Den eneste hypotesen som vil løse problemet og fortsette å gi mening vil være en som forstår at materien av ditt fysiske univers ikke flyr fra hverandre fordi det er et (blueprints) blåkopi av et kodekart for alt i din virkelighet i en høyere dimensjon. Bokstavelig talt vil dette foreslå at det må være en "noen" som skaper (eller forestiller) hver eneste del i din virkelighet og holder dette bildet (eller blåkopi) i sitt kreative sinn.

Z: Så du antyder at denne blå-utskriften som finnes i en høyere dimensjon fungerer som en form der du kan helle i disse sub-atomære partikler?

J-D: Nei, det ville ikke være den beste analogien. Det er noe mer å forklare før jeg kan få til en god analogi. Det første du må forstå er at disse bølgene ikke står stille. De flytter utover i det uendelige. Så, heller tenk på disse skissene som et hinder i den strømmen som fører til en virvel i strømmen. For eksempel, hvis du åpner en kran og se på vannstrømmen, og deretter setter fingeren inn i strømmen, så legger du merke til hva som skjer med strømmen etter fingeren. Hvis du holder fingeren, vil det være en "form" til flyten av vannet etter fingeren og at "formen" holder seg nokså stabil og konstant. Det er til tross for det faktum at det materialet (vannet) som utgjør formen er i konstant strøm. Følger du denne?

Z: Ja. Det er fornuftig.

J-D: Vel så la oss bruke denne analogien. Det er krusninger i nullpunktet energi. Disse bølgene fører sub-atomære partikler til å komme inn i din virkelighet. På det mest grunnleggende nivå, er noen enkle blå-utskrifter opprettet som forårsaker at disse sub-atomære partikler vil bevege seg på en slik måte at det blir flettet sammen i en dans. Når bundet på en måte at de sammen danner partikler som elektroner og protoner som, sammen, komponerer atomer. Bestemte atomiske partikler, når de er flettet sammen på en slik måte, kan føre til at et elektron å dannes. Andre, når flettet sammen på en annen måte kan føre til at et proton dannes. Det hele har å gjøre med måten disse subatomære partikler er påført Inter relasjon.

Z: Det er ganske vanskelig for meg å visualisere.

J-D: Ja. Jeg forklarer disse tingene hvor du har nesten ingen referanserammer. Hvis dette **virkelig** interesserer deg så bør du først gå og gjøre en studie av hva forskerne

sier, slik at vi har en jordings hvorpå vi kan bygge. Jeg bare bruker dette for å illustrere et filosofisk synspunkt.

Z: Ok. Fortsett vær så snill.

J-D: Takk. Poenget er at selv på det mest grunnleggende nivå av virkeligheten det er en interaksjon mellom to Gud-lignende ting. Den ene er det uendelige energifeltet som er blitt kalt nullpunktets energi. Den andre er bevissthet, noe som skaper formene som får energien til å danne stabile mønstre som skaper en illusjon av materien av universet.

Z: Ah. Så du sier at det over tid, for de som er ivrig og ser den vitenskapelige utviklingen, der vil bli bevis for Gud?

J-D: Klart det vil åpne opp for å stille noen svært interessante spørsmål! Det blir stadig mer vanskelig ikke å konkludere med at bevisstheten eksisterer uavhengig av den menneskelige hjerne.

Z: Ok, men nå er jeg nysgjerrig. Hva skjer med atomene, slik at de til slutt blir folk og planeter og stjerner og sånt?

J-D: Ah. Dette er en veldig lang og komplisert historie å komme gjennom. Ettersom det ikke er nødvendig i **denne** diskusjonen, og mitt poeng er allerede gjort, vil jeg bare si at det er stadig mer komplekse blå-utskrifter. Så de første blå-utskrifter lage atompartikler. Det neste settet bruker det forrige settet for å gjøre atomer. Deretter molekyler. Så mer komplekse former. I Hovedsak Jeg sier at det er blå-utskrifter, innenfor blå-utskrifter innenfor blå-utskrifter. Jo mer grunnleggende en blå-print er, jo oftere det gjenbrukes i andre mer komplekse blå-utskrifter. Kroppen din er i et ufattelig samspill av et forbløffende stort antall blå-utskrifter av alle typer nivåer og kompleksitet. Den endelige, høyeste nivå av det blå-sprintet er holdt av din kropp-ånd. Men det er også til en annen samtale for en annen dag.

Z: Ok. Jeg skal lage et notat for å få det til. Men for nå kan jeg se at du har gjort ditt poeng med en grundig forståelse av saken som gjør opp våre kropper og vår virkelighet, som du sier er, en interaksjon mellom bevissthet og en uendelig energi. Utmerket! Hva blir det neste?

J-D: Ikke så fort. Jeg er ikke helt ferdig med dette temaet. Det er en annen Gud-lignende forståelse som og kommer ut av alt dette.

Z: Ok, skyt.

J-D: La oss gå tilbake til analogien av strømmen av vann. Husker du jeg sa at vannstrømmen som renner forbi "blå-utskriften" og lager et mønster?

Z: Ja.

J-D: Vel det ville bety at mønsteret er statisk, men det materiale som **lager** mønsteret er det ikke.

Z: Ja. Vannet strømmer videre.

J-D: Rett. Så hva betyr det for deg hvis jeg sier at "strømmen" av nullpunktets energi felt passerer gjennom deg? Du trenger ikke "holde på det" og det påvirker ikke noe i deg. Strømmen av krusninger renner stadig inn og ut av kroppen din. Den eneste grunnen til at det er en kropp i det hele tatt er fordi Kroppen din er stedet der det er en sammenfletting av alle de blå-utskrifter. De blå utskrifter er jevne, mens energien i seg selv er det ikke.

Z: Ok, det er en merkelig tanke. Men respekt ... så hva?

J-D: Ha! Og så? Jeg skal fortelle deg "hva"! Det betyr at det ikke er noe skille mellom kropp og alt annet i universet. Din kropp og annenhver person og ting i hele universet er alle **det samme**.

Z: Wow!

J-D: Ja! La oss gå tilbake til vår analogi med vannet. Hvis du holder to forskjellige former i vannstrømmen, under hverandre, og så to forskjellige "former" av virvel i vannet, vil du se at figurene er forskjellige, men du vil ikke tenke på dem som forskjellige "ting", ville du?

Z: Nei, det er alt bare vann, er det ikke?

J-D: Rett. Og så er det den tredje Gud-lignende ting som vil føre til at de vitenskapelig-tenkende får en flik av undring: noe som vil sannsynlig gjøre at alt er ett. Ingenting av det du kan observere er atskilt fra noe annet. Det er alle bare forskjellige mønstre i den ene samme tingen. Og det er den samme ene tingen som flyter uendelige og kontinuerlig gjennom alt.

Z: Wow. Det er faktisk ganske vakkert.

J-D: Som ovenfor, så nedenfor og som under, så ovenfor. Du ser? Hvis du er villig til «å virkelig se», vil du se Gud i alt. Men slør har gjort dette ganske vanskelig. Og nå når slør er i tynning og det blir stadig enklere og virkelig å se. Jeg sier at nå er det allerede mulig å skjelne, men om svært kort tid kommer det til å bli overskrifter som kommer i fra det vitenskapelige miljøet som vil peke ut disse slags ting:

Alt er EN.

Alt er helt og absolutt sammenvevd.

Den Ene er ubegrenset og uendelig.

Det er av uendelig energi.

Alt er av bevissthet.

Bevissthet gjennomsyrrer alle ting overalt.

Bevissthet er større enn, og pre-eksisterer, uansett.

Z: Wow! Det er noen ganske Gud-lignende uttalelser. Ganske mystiske ting.

J-D: Ja. Og dette er hva som er allerede er begynt å komme fra vitenskapelige hjørner. Og jeg sier snart vil dette øke dramatisk.

Z: Ok, så ... bare for klarhet. Sier du at nullpunktets energi-feltet er Gud?

J-D: Jeg sier at det er en udelelig **del** av Gud. Og som med alle udelelige deler, kan det ikke ha mislykkes i å ha mange av Guds egenskaper. Det er derfor, hvis du studerer det og forstår det, du vil begynne å skjelne disse attributtene.

Z: Ah. Og hvem skaper alle de blå-utskrifter du snakket om?

J-D: Ulike skaperens vesener som jobber på ulike nivåer av skaperverket. Du og alle med deg her på jorden er engasjert i å holde mange kombinerte blå-utskrifter. Du vet bare det ennå ikke. Men igjen, du og skaperens vesener i denne virkeligheten er også udelelige deler av Gud.

Z: ... og som med alle udelelige deler vi kan ikke unngå å ha noen av Guds egenskaper, ikke sant?

J-D: Midt i blinken! Er det ikke sagt at du er skapt i Guds bilde? Hva betyr det? At Gud har to armer og to bein og så videre? Nei, det er å se ting feil vei. Det betyr at det som *Gud er* kan bli sett reflektert i hva *du er*. Du er bevissthet. Du er skapere. Du er uendelig og udødelig. Du er **ett** med alt annet som er. Og så videre og så videre.

Z: Sheesh! Og dette kommer fra vitenskap?

J-D: Nei. Vitenskap vil gjøre det mulig å se ting på denne måten, for de som velger det. Det vil alltid også være mulig å se ting på en annen måte. Som vi allerede har diskutert på noen lengder, så lenge Slør vedvarer, vil det aldri være bevis på noe slik at det absolutt ikke kan være tvil eller bli avvist. Det **må** være mulig for nye tanker å kunne skapes. Dette er hvordan vesener skaper for seg selv uansett variant av en virkelighet de ønsker og utforske. Så dine forskere vil finne seg presentert med alle slags interessante nye data om ditt fysiske univers. Det vil være mange mulige teoretiske hypoteser for å forklare disse dataene. Det jeg sier her er at en modell som

inkluderer bevissthet og enhet med alt vil bare ikke være mulig, men vil gi en svært tilfredsstillende hypotese. Det vil være fornuftige data som passer i modellen på en enkel og elegant måte. Jeg vil også si at det vil være mulig å tvile og å holde utkikk etter andre hypoteser. Andre hypotesene vil også holde løftet, men for å få dem til å fungere, hypotesen vil bare fortsette å kreve stadig større grad av kompleksitet. Som er fint hvis du liker kompleksitet.

Poenget her er dette: for de som er av et meget analytisk sinn, de som er av strengt logisk, rasjonell og vitenskapelige natur, de som har valgt å si at de er ateister fordi det er ingen bevis for Gud - jeg sier nå - for **de**, vil det være ny mulighet til å se Gud i bevisene. De vil være i stand til å følge de matematiske modeller og faktisk finne bevis for en Gud som er ett med alt som er.

Z: Det er fantastisk. Når vil dette skje?

J-D: Det er i full gang. Det nå hurtig utfolder seg mens vi snakker, det er i hodene på forskerne på laboratoriene rundt om planeten. Noe av dette er allerede omtalt i vitenskapelige kretser. Flere vil komme. Men du må lytte nøye: poenget er at alle vil være i stand til å **velge**. Hvis du velger å være åpen for det, vil du finne mer og mer bevis for en uendelig, evig, samlende skapende bevissthet. For Gud. Men hvis du ønsker å spille en ny runde av den samme gamle dualitets spill kan du avvise dette, og velge å se det som ikke bevis. Alle har fri vilje. Og hvis noen ønsker å holde sin bevissthet i dualiteten, har de all rett til å gjøre det. Hvis de ikke vil se dagens lys som tilbys, da vil det ikke berøre dem. Og det er greit.

Z: Er de da tapt?

J-D: **Nei!** Ingen og ingenting er tapt! Alt er allerede **En**. Det alltid er, alltid var og alltid vil være. Du, i dualiteten, er et aspekt deg som har valgt å glemme dette. Dette var ikke "feil" av deg; det var det du var ment å gjøre. Og nå hvor noen av dere velger å huske at du er **en**, det gjør ikke resten, de som **ikke** velger å huske, er ikke "feil" det heller. Akkurat som du aldri var tapt i dualiteten i livet tidligere (selv om det føltes sånn til deg) så er de andre, som akkurat nå ikke kan huske hvem de egentlig er, ikke tapt heller. Alle vil huske i perfekt, guddommelig rett tid. Når de er klare.

Z: Ok. Så, jeg tror jeg skjønner det. Det vil bli mer og mer mulig å bli klar over, via vitenskap, om enhet med alt og den underliggende samlende bevissthet som alle ting oppstår fra. Da som nå, vil den enkelte kunne velge å godta dette perspektivet eller ikke. Og det er ingen som er rett uansett. Forskjellen er at om du holder dette perspektivet vil det ta deg mot oppstigning mens om du tar et annet perspektiv vil det tillate deg å forbli i dualiteten.

J-D: Ja. Det er en god nok oppsummering.

Z: Men hva med de ikke-vitenskapelige typer? Jeg mener det er veldig mange mennesker på jorden som ikke vil bli berørt av de heller opphøyede teoretiske utlegninger av kvantemekanikk, ikke sant?

J-D: Riktig. Helt tilbake i begynnelsen av denne tråden sa jeg at jeg hadde tenkt å bruke den vitenskapelige / rasjonell / ateist posisjonen som et redskap for å gjøre mitt tilfelle. I Neste, kommer jeg til å bruke den religiøse posisjon. Men det er nok for nå. Vi vil ta en pause her og plukke den opp igjen i vår neste samtale, som vi skal kalle, " Religiøs Bevis av Enhet " .

Z: Jeg ser frem til det ...

* * * * *

Kapittel 5

Religiøse Bevis av Enhet

Zingdad: J-D, -tar jeg det at vi ikke kommer til å kunne "bevise" enhet med alt hinsides av all tvil fra det religiøse perspektiv, heller?

Joy-Divine: Nei, du har rett. Det spiller ingen rolle hvordan man håndterer dette, vil folk alltid ha rett og mulighet til å tvile eller for å velge annet. Dette handler svært mye om **ikke** å kneble andre synspunkter. Dette handler om å presentere et syn som du og dine lesere kan velge å akseptere hvis det resonerer med deres hjerter. Jeg har tidligere adressert den fra et ateistisk /vitenskapelig perspektiv, ikke fordi jeg absolutt ønsker å angripe eller overtale slike menneskene. Ikke i det hele tatt. Rett og slett fordi man trenger et utgangspunkt for å lage et overbevisende argument. Og nå skal jeg gjøre det igjen. Jeg kommer til å stå fra et annet sted og gjøre det samme argumentet fra dens perspektiv. Dette nye perspektiv er at av organisert religion. For mitt formål, vil jeg dele religioner inn i to grupper: de som ser Gud som atskilt fra selv og de som ser på seg selv som ett med Gud. Sistnevnte gruppe er allerede i samråd med det jeg gjør av Poeng her, så vi kan i forbindelse med denne diskursen, bare la dem være. Så jeg kommer til å bruke den første troen som en startposisjon: den oppfatning at det finnes en Gud, men at Gud er atskilt fra, eller utenfor, et Guds skaperverk.

Jeg ønsker å tilby visse observasjoner: hvis noen allerede tror på en allmektig Høyeste Skaper vesen, så ville jeg gjøre følgende påstand. Å være allmektig, betyr at det Høyeste Skaper kan gjøre hva det liker, ikke sant?

Z: Umm. Bare en liten takk. Jeg er ikke sikker på om jeg er veldig fornøyd med "den" merkelapp for Gud.

J-D: Ja. Jeg vet. Jeg beklager. Du har kulturelle assosiasjoner som "Det" er liksom dårligere enn ham eller henne. Vel, jeg er redd jeg ikke kommer til å fri til disse foreningene. Den høyeste Skaper har ikke et kjønn. Det er langt **langt** utover slike smålig problemer. Det er begge deler, og ingen av delene, og veldig mye utover kjønn. Så, til det er et bedre ord i det engelske språket som betyr, "Ham, Hennes og det og alle andre kjønn som kunne være i hele skaperverket, og alle disse, og ingen av dem", så jeg kommer til å være fast med å bruke "Det". Dette er veldig mye det motsatte av å være nedsettende. Begrense Gud til ett kjønn er langt mer nedsettende etter mitt syn. Men som et nikk til fornærmede følelser, vil vi kapitalisere "jeg" av ordet "Det". Er det greit?

Z: Ja, perfekt, takk. Men ettersom jeg allerede har bemerket, og jeg er opptatt av litt flisespikkeri, hva med etiketten "Gud"? Jeg mener, innebærer ikke det et religiøst perspektiv? Burde vi ikke kanskje si "Kilden" eller ... noe mindre restriktiv?

J-D: Ooooookay. La oss raskt håndtere det også. Ingen navn eller etikett som du kan velge å komme opp med vil noen gang være nok. En etikett er i sin natur, reduktiv. Det utelukker alt som ikke er det. Ingen etikett vil noensinne kunne gjøre jobben med å beskrive Gud fordi Gud er alt og enda mer enn det. Gud er hinsides all forståelse og beskrivelse. Så vi bør nok bare velge å være taus om emnet av Gud helt fordi alt du kan si om Gud er en reduksjon av sannheten. Ingen navn og ingen beskrivelser og ingen forsøk på å forstå. Men det ville være dumt. Sikkert bør vi i det minste **prøve** med hva vi har å forstå Gud? Lag en start for bedre å holde tråen med vår forståelsen i takt med våre evner i å forstå økningen? Og siden du på planeten Jordan bruker språket til å kommunisere og utvikle dine tanker, må vi finne **noen** ord for Gud. Hvis vi forbyr alle ord da kan vi ikke snakke om det. Og hvis vi kommer opp med en beskrivende term så er det enda verre, for det er enda mer restriktiv. Så, av hensyn til bare å la samtalen skje, jeg velger bare navnet som har størst gjenklang i kulturen du for tiden bor. Hvis jeg snakket om The Mighty Zeelagzog (eller hva oppfunnet navn), vil du si "hvem?" Så heller, hvis jeg starter med å snakke om Gud, så vet du hvem jeg snakker om, selv om jeg etterpå må avklare hva mitt syn er av Gud. Som er **akkurat** hva jeg gjør akkurat nå. Hvis ditt syn på Gud er at det er atskilt fra resten av oss, så vil jeg her fortelle deg hva mitt syn på Gud er, som er at det er en med oss og alt som er. Så jeg kommer til å bruke navnet "Gud", og over tid vil du komme til å forstå hva jeg mener med det navnet. Hvis dine lesere foretrekker et annet begrep, så vil jeg ydmykt be om bredde i denne forbindelse.

Z: Ok, fikk den. Takk for avklaring og en unnskyldning for avbruddene. Kan vi ta opp tråen igjen der vi slapp?

J-D: Ja, absolutt. Jeg gjorde observasjonen at hvis Gud er allmektig, så Gud kan gjøre hva **det** ønsker og skape hva det vil, ikke sant?

Z: Rett.

J-D: Så hvis et slikt vesen ønsket å oppleve verden fra ditt perspektiv, det kunne. Faktisk det kunne det, hvis det ville, oppleve verden fra perspektivet til hver eneste levende vesen **på samme tid**, kan det ikke?

Z: Ja. Jeg antar at ordet "allmakt" ganske mye betyr at du ikke er begrenset. Du kan gjøre hva som helst. Inkludert, er jeg sikker på, å se alt fra alle perspektiv.

J-D: Så det eneste spørsmålet ville være **hvis** Gud ville ønske dette. Vil Gud ha ønske om å se ting akkurat slik du (og alle andre) gjør eller vil Gud ha ønske om å vise

Skapelsen fra "oven" eller fra en "egen" posisjon? Jeg vil svare på spørsmålet slik: Hva er det mest kjærlige perspektivet for Gud å ta? Hva for perspektiv vil Gud ta som ville gi Gud mest kjærlighet og medfølelse for deg? Klart, for at Gud **virkelig** å forstå deg, ville være at Gud var villig å oppleve livet **som** deg. Ellers ville Gud stå på utsiden av deg og se på alle dine små svakheter og famlinger og bare se deg som feil og ødelagt. Men hvis Gud opplever verden gjennom deg, **som** deg, så absolutt kan Gud ha noe annet enn medfølelse og kjærlighet for deg. Så jeg vil presentere deg for et valg: Tror du at Gud er kjærlig eller ikke? Jeg vil på det sterkeste hevde at Gud er kjærlighet. Og jeg presentere deg den enkle sannheten at det mest kjærlige valg for Gud er at Gud ikke ser seg selv som atskilt fra deg. Men hvis Gud bare valgte å se ting gjennom dine øyne, men likevel **vet** at det er Gud, så ville det **ikke** være ditt perspektiv. Ditt perspektiv er **akkurat** slik det ser ut for deg. Jeg sier at det mest kjærlige ting for Gud å gjøre, er å holde et **nøyaktig** perspektiv også. Gud opplever derfor verden gjennom deg, **som** deg! Selv når du ikke vet om Guds eksistens eller tror på Gud eller hva. Gud er fortsatt i deg. Og i alle andre mulige perspektiv. Så Gud kommer ikke inn bare i visse fromme og "gudfryktige" perspektiver når de er veloppdragne! Nei, for det er betinget kjærlighet. Og jeg sier at Gud er ubetinget kjærlighet.

Z: Du sier dette. Men kan du bevise det ... at Gud elsker oss betingelsesløst.

J-D: Igjen, jeg kan bare gjøre et sterkt argument. Du vil tro hva du vil. Men hvis du tror at Gud er allestedsnærværende og allvitende så er du per definisjon enige med meg.

Z: Huh? Hvordan?

J-D: Omni present betyr å være tilstede på hvert punkt. Det er ingen steder hvor Gud ikke er. Inkludert, selvsagt, hvor du er. Nå, hvis du utvider din forståelse av sted, vil du forstå at du ikke er bare geografisk på din nåværende plassering, er du også åndelig på den plasseringen. Du er åndelig der du er som en følge av tro og ideer du har om deg selv, livet og Gud. Vel, Gud er **også** allestedsnærværende. Dette betyr at Gud også er på det aktuelle stedet med deg overalt ellers og på alle andre steder med alle andre vesen og ting i alt som er.

Z: Hmm. Godt poeng.

J-D: Og allvitende betyr "alle vet". Vet du hvordan det er å være en hund?

Z: Nei ... egentlig ikke.

J-D: Men du har hunder som bor i ditt hjem med deg. Du elsker dem som barn. Du ser alt de gjør, og ofte studere du deres samhandling og prosesser med stor interesse. Hvorfor vet du ikke hva det er å være en hund?

Z: Fordi jeg er et menneske! Jeg har ingen kjennskap noen gang til å ha vært en hund!

J-D: Ah ha! For **virkelig** å vite hva det er å være noen, er at du faktisk er nødt til å **være** noen. Ellers du bare kan vite noe

om det å være noen. Nå er det det samme med Gud. Hvis Gud virkelig er allvitende, så Gud kan ikke bare vite om deg. Hvis Gud observerer deg fra utsiden, så vil Gud aldri helt egentlig vite hva det er å **være** deg. Så i stedet Gud gjør at: Gud **er** deg.

Z: Men ... er ikke det en latterlig egoistisk posisjon til å ta - at jeg er Gud? Jeg mener Gud er så stor og ...

J-D: Nei, det kan ikke være egoistisk å hevde for deg selv som du også er hevdet som alle andre. Faktisk er jeg hevdet det samme som for alle dyr, planter, insekter, stein, molekyl, atom ... du får bildet. Fra dette perspektivet, er det jeg sier du er så stor som hele universet, men også så stor som en amøbe. Høres det ut som egoisme? Denne posisjonen gjør at du verken er større eller mindre enn noe annet å være i alt som er. Men det gjør Gud **mye** større.

Z: Hvordan er det?

J-D: Tydeligvis en Gud av uendelige perspektiver som er overalt og vet alt og er av uendelig makt og evne er større enn en Gud som bare har noen perspektiver og kan bare leve på utsiden av deg før du gjør visse "gode og hellige" ting.

Z: Hmm. Et annet godt argument.

J-D: Så jeg presentere deg for en gåte. Hvis Gud er allmektig, og **hvis** Gud er kjærlighet, så ville det virke at Gud **må være** ett med deg. Og hvis Gud er allvitende, så Gud **må være** ett med deg. Og hvis Gud er allestedsnærværende, så Gud **må være** ett med deg.

Så nå er valget ditt. Ønsker du å gi opp troen på disse egenskapene til Gud? Foretrekker du å tro at Gud er **mindre** enn disse tingene? Ønsker du å si at Gud ikke er allmektig, ikke er kjærlighet, ikke er allvitende og ikke er allestedsnærværende? Eller ønsker du å akseptere den uunngåelige sannhet at Gud er ett med alt ... inkludert deg og hver av leserne, selvfølgelig?

Z: Jeg er sikker på at det må være andre argumenter også som må utledes.

J-D: Du har rett! Det er alltid andre argumenter fordi det er alltid rom for tvil eller å opprette en annen visning. Det er din frie vilje som kommer inn i bildet. Og hvis det er i den retningen ditt hjerte fører deg, så må du selvfølgelig følge din egen sannhet. Jeg er ikke her for å fortelle deg hva din sannhet må være. Jeg er her for å fortelle deg hva min sannhet er. Jeg gjør mitt tilfelle, og jeg står for det. Deretter kan du bestemme.

Z: Nei, vent litt. Det jeg ønsker å få frem at du har gjort en ganske stor sak av at Gud holder alle perspektiver. Jeg kan være enig at dette kan bety at Gud er i stand til å vite nøyaktig hva det er å være meg og har opplevd ting akkurat som jeg gjorde, og alt det der. Men det er ikke det samme som å si at Gud er med meg.

J-D: Hvordan er det ikke?

Z: Vel, umm ... hva med Guds sort -av mitt sinns Piggy holdning... du vet?

J-D: Nei. Enten Gud er deg og opplever ditt liv akkurat slik du opplever det, eller Guds opplevelse av ditt liv er forskjellig fra din opplevelse. Du kan ikke ha det begge veier. Uansett hvor liten forskjellen, **noe** separasjon i det hele tatt ville bryte reglene for allvitenhet og allestedsnærværende. Men, som jeg sier, vi kan holde på å rir denne ponnien rundt og rundt å finne et lite poeng å diskutere om vi vil.

Z: Nei, jeg kan se det. Jeg aksepterer det du sier. Det gir faktisk mening, og det gir **gjenklang** i mitt hjerte også. Men det er noe jeg ikke kan finne helt ut av: hvorfor Gud gjør dette? Dette virker som et fryktelig forseggjort ting å gjøre ... å skape hele dette universet og fylle det med hvem vet hvor mange billioner av partikler av deg selv som ingen av dem vet at de er du. Hvorfor gå til alt det som innsats? Hva er det for?

J-D: Husk lignelsen i kapittel 3? Den ene om kongen som drakk trylledrikk av glemsel? Vel, det er litt sånn. Gud er engasjert i en endeløs prosess av selv-skapelse og selvoppdagelse.

*"Hvordan ville det være hvis jeg var som **dette**?"* er spørsmålet som skaper et nytt vesen ... eller et helt nytt univers. Reisen til å glemme, noe som skjer her i denne virkeligheten, er én mulig hjelp til selvoppdagelse.

"Hvordan ville det være hvis jeg ikke vet hvem eller hva jeg egentlig var?" vil føre til en rekke realiteter. Dette er en av dem. Realiteten er spørsmålet. Du, hver av dere, er ett mulig svar.

*"Jeg er hva som skjer med Gud under **disse** forholdene,"* er det svaret som du er travelt opptatt av.

Z: Ok ... så jeg er ett med Gud, og vi alle er. Og vi er engasjert i en reise av selvoppdagelse. Ved å delta i min egen personlige reise av selvoppdagelse får jeg mer selvinnstikt til alle.

J-D: Good! Ja! Hvis du ønsker å oppdage Gud, så det beste stedet å begynne er ved å oppdage deg selv.

Z: Hmm. Jeg følger logikken din, men ... det virker veldig ... Jeg mener ... vil ikke noen finne det litt blasfemisk?

J-D: Å, sikkert! Men så er det de som må finne selve begrepet blasfemisk i denne samtalen. Ser man hardt nok, så vil du finne noen som bare har etikette i å være lykkelig som blasfemisk. Så jeg kan ikke bry meg med hva de andre vil velge å tenke eller tro. For meg selv, jeg synes hele konseptet med blasfemi er uten noe mening. Det er latterlig å tro at du er i stand til å fornærme Gud eller skade Guds følelser. Du absolutt **kan** ha tro og meninger som kan skade **deg** selv. Og ha hatefulle tanker om Gud, for eksempel, vil kunne gjøre det. Men, gitt nok tid og litt kjærlig veiledning, alle vesener til slutt kommer til å bestemme seg for at de ikke liker å skade seg selv og deretter slutter de å gjøre dette og velger noe mer konstruktivt i stedet. Noe som bringer dem fred, kjærlighet og glede. Og en kjærlig Gud vil sikkert gjøre **det**. Gud vet dette. Gud ser deg som du virkelig er. Du kan ikke gjøre eller si noe kortvarig liten ting som vil kunne fornærme Gud. Det er faktisk helt umulig fordi Gud, som er uendelig, er bokstavelig talt større enn det.

Z: Så, da er det som er blasfemi? Hvis Gud ikke kan bli fornærmet, hvorfor har vi dette ordet?

J-D: Ideen om blasfemi er en fiksjon som brukes av noen til å kontrollere andre via frykt. Det går tilbake til de gamle tider da sjamaner og hekse-doktorene ville fortelle stammen at de måtte oppføre seg på bestemte måter, eller gudene ville bli ulykkelig og så ville det bli en dårlig høst ... eller noe lignende forestillinger. Dette er nøyaktig den samme ideen som blir presentert for deg i ditt samfunn av religiøse myndigheter som krever at du tenker, tror og handler på en bestemt måte, og bare si visse godkjente ting. Hvis du går utenfor de grensene de setter, de forteller deg, at Gud er imot det som deretter vil gjøre livet ditt vanskelig eller kaste på deg pest og få deg til å dø. Og så, selvfølgelig, vil føre til at du bli plaget med store smerter i en evighet. Det er den samme historien om manipulering og kontroll over igjen. Den eneste forskjellen er at de nyere religioner kanskje er litt mer grusom og voldelig i sin innbilte straff for dem som ikke gjør som de krever. Men uansett. Det er alle like feilaktig. Gud skaper ikke smale regler for deg å følge. Gud gir deg fri vilje i stedet. Gud er ikke en petulant barn som kastes ut i et raserianfall når du tar opp tilbud om fri vilje. Gud er ikke en hevngjerrig, grusom sadist som vil skade deg for at du er menneskelige. Du skader deg selv over å gjøre disse feilene og vil helt garantert uten å lykkes, lære av dine feil til slutt, og gitt litt tid, kommer du til å ta bedre beslutninger. Så hva ville være poenget med å straffe deg? Straff vil ikke lære deg noe. Slik at du får **akkurat** det du har laget er det som lærer deg. Gud er absolutt ikke u-observant, uvitende eller uintelligent. Gud vil ikke gjøre noe som ikke fungerer.

Hele begrepet blasfemi og guddommelig straff er ikke bare uten fortjeneste, men også direkte i strid med hva Gud er og hvordan Gud ville oppføre seg. Gud er med deg og Gud er utenfor ønsket om å hate eller straffe seg selv.

Hvis det er noe slikt som blasfemi, så er det å antyde at det er noe slikt som er blasfemi (han smiler)

Z: Greit. Jeg er klar til å akseptere det. Så klart det ikke er en blasfemisk tanke å tenke at det beste stedet å finne Gud er å se inni mitt eget hjerte?

J-D: Det er absolutt ikke! Jeg vil minne deg på en av mine gamle favoritter igjen: er det ikke sagt at du er laget i Guds bilde? Er ikke dette en annen måte å si: *"Hvis du vil se et bilde av Gud ... så se på deg selv!"*

Z: Ah. Ja. Jeg antar at det er slik.

J-D: Igjen. Jeg mener ikke bare den fysiske kroppen. Jeg mener det som du virkelig er. Din sanneste, dypeste essens. Og hvis det er slik, så følger det at streve for og virkelig, dypt å forstå din egen dypeste essens er med på å kjenne Gud.

Z: Ah! Det er fornuftig. Men vi er alle Gud. Jeg mener alt er. Så hvorfor kan ikke jeg begynne å oppdage Gud ved å se rundt meg på en annen person eller på naturen eller noe?

J-D: Du kan prøve det. Og det ville fungere i den grad du observere hva som er rundt deg som hjelper deg å finne større forståelse av deg selv. Du skjønner, du kan ikke forstå noe i en annen hvis du ikke har sett det i deg selv først - det vil bare gjøre deg rådvill.

"Hvordan kan det være sånn?" kan du spørre deg selv når du går bortover og riste på hodet. Hvis, derimot, har du sett denne tingen på deg selv, vil du være i stand til å føle med denne andre. Du vil gi dem en gave av din forståelse som kan hjelpe dem til å forstå seg selv også. Så selvoppdagelse er nøkkelen. Og egenkjærlighet er døren. Og selv-aksept er hvordan du passerer gjennom den døren. Og dette er reisen som du ble skapt for. Du skjønner, du er ikke bare Gud ser ut på verden gjennom dine øyne, men ved å se innover fra ditt perspektiv, Gud ser på seg selv. Og så er det at du gir gaven til Gud med et nytt perspektiv på seg selv når du oppdager litt mer om deg selv.

Z: Hei, det er ganske kult! Det betyr at Gud er i en konstant prosess med Selv-etablering og selvoppdagelse som et resultat av alle disse prosessene som alle av oss er engasjert med.

J-D: Ja! Vi er Gud i å oppdage seg selv.

Z: Alle av oss er helt engasjert i det samme gode arbeid da?

J-D: Ja. Selv aspekt av Gud som gjør det som synes å være det verste, mørkeste ting. Selv i de ting er for å skape en mulighet for selvoppdagelse. Det gjør direkte dette gjennom sine egne erfaringer som de vokser og oppdager seg selv og også indirekte

fordi det tilbyr en lys-orientert seg den muligheten til å definere seg selv og oppdage seg i opposisjon til mørket. Hvis det var ingen stor og mektig fiende, ville du aldri ha muligheten til å oppdage at du er modig, at du vil stå opp og gjøre det rette til tross alle odds. Hvis det var ingen som gjorde noe galt, så hvordan ville du bestemmer deg for å gjøre det rette? Og så videre. De mørke de er like verdifulle som prosessen for de i lyset. Og hvis du spiller et mørkt spill, så gleden vil være å greie endre kurs og komme tilbake til lyset er sublime. Og selvfølgelig er det egentlig ikke noe slikt som "mørkeste" eller "lyseste". Ikke egentlig. Dere holder begge disse stadiene i dere selv. Du har alt på et eller annet punkt i inkarnasjonens historie eller på et tidspunkt i livet, gjort noen veldig ukjærlige ting og vært på en "mørk" sted. Og alle, uansett hvor "mørke", vil på et tidspunkt snu og gå tilbake til lyset. Hvis ikke i dette livet, da deretter på et fremtidig punkt. Jeg forteller deg **alt er ett**. Og vi er alle engasjert, hver på vår måte, i prosessen med oppdagelsen av hvem vi egentlig er. Og dermed er vi i en prosess med konstant skapelse. Og dette er vår tjeneste for Gud

Z: Det er gledelig for meg å tenke. Takk for det kjempebra perspektiv. Men det gjenstår en siste hindring for meg å godta premisset om at alt er ett. En slik tro ville virke for meg å bety at det ikke er godt og ondt, ikke rett og noe galt. At vi bare kan gjøre hva vi vil, men vi vil, til hvem vi vil og at alle ting vil bare være akseptable for Gud. Og som ikke sitter rett med meg. Denne "alt er en" ting ser ut til å føre til en ganske amoralsk holdning.

J-D: Bare fordi du har misforstått det. Jeg ønsker å ta en pause her som jeg føler jeg har adressert spørsmålet i at jeg har gjort en sak for Gud å være ett med alt sett fra et religiøst perspektiv. Du ber meg nå det perfekte spørsmålet som leder meg direkte til neste emne, "implikasjonene av Enhet". Du har truffet en viktig sak her, som er spørsmålet om moral og regler for å leve. Du har gjort en feil antagelse, skjønt, som jeg ønsker å korrigere. Men alt dette vil være i neste kapittel ...

* * * * *

Kapittel 6.

Konsekvenser av Enhet

Zingdad: Hei J-D, jeg vet vi sa at vi skulle snakke om de moralske implikasjonene av enhet, men det er noen spørsmål som jeg ønsker å få avklart først.

For det første: du har forklart hvordan vi kan komme til å se at "alt er ett" fra de to perspektivene av vitenskap og religion. Men er det ikke noen andre perspektiver som vi kunne se på om dette?

Joy-Divine: Hei Zingdad. Ja. Det absolutt finnes en rekke ulike og like gyldige perspektiver for dette som kan tas opp. Jeg tror, for de som bor på planeten akkurat nå, er det svært nesten 7 milliarder forskjellige gyldige perspektiver.

Z: Hva? Men det er jo så mange mennesker som det er! Åh. Ikke sant. Jeg forstår. Hver person har sitt eget unike perspektiv og hver persons perspektiv er gyldig.

J-D: Riktig. Men du skjønner, vi trenger ikke å diskutere dette fra alle 7 milliarder ulike perspektiver fordi vi ikke prøver å argumentere med folk. Vi prøver ikke å overbevise noen om noe. Den eneste grunnen til at jeg brukte de to perspektivene jeg gjorde er at de er relativt utbredt og forstått posisjon i samfunnet der du bor nå. Jeg bare brukte dem som et rammeverk for å vise mitt tilfelle.

Z: Ok. Jeg forstår. Men jeg er redd det bringer meg til et annet spørsmål. Hvis du ikke prøver å overbevise noen om noe, så hva er det du prøver å gjøre? Jeg mener hvorfor har du disse samtalene med meg?

J-D: Ha! La meg først spørre deg hva **du** prøver å gjøre? Hvorfor har **du** har disse samtalene med **meg**?

Z: Vel ... Det hele startet for noen år siden da jeg prøvde å finne noen svar på de spørsmålene som plaget meg. Det var så mye i denne verden og denne virkeligheten som ikke hadde noen mening for meg. Jeg hadde så mye indre smerte og konflikter med ting så jeg var i en del av et rot. Og så, på en eller annen måte, i min smerte og forvirring, klarte jeg å finne en måte å snakke til 8. Jeg begynte å få noen svar. Og så begynte jeg å snakke med Adamu og andre vesener, og ting jeg mottok var bare utrolig nyttig. Da jeg jobbet med det, det ga meg en god del indre fred samt healing og tilrettelagt vekst. Jeg lærte å stole på og elske prosessen. Og det blir bare bedre. Det virker som om jo mer jeg vokste, jo mer er jeg i stand til å motta. Så ... Jeg tror svaret på spørsmålet ditt blir at jeg bare prøver å helbrede meg selv, prøver å elske meg selv,

prøver å finne ut hvem jeg egentlig er og hvem Gud er, og prøver å finne og oppfylle min sjels hensikt ... den slags ting. Det er mitt svar. Hva er ditt?

J-D: Ditto.

Z: Nei, nei, nei, nei, nei. Du kan ikke gjøre det for meg! Hvorfor er svaret det samme som mitt?

J-D: To grunner. Den første er meget enkelt. Jeg er deg, og du er meg, husker du? Jeg er ditt indre selv. Når du fremadstormende i ditt høyeste gode, så samkjøre du deg med meg. Da er vi i simpatico. Så ditt mål og motivasjon er mitt. Du og jeg svarer på de spørsmålene vi har sammen. Det er det første svaret og den enkleste å forklare. Det andre svaret kommer med en liten forskyvning av perspektiv. Du ser "Jeg" er en gestalt vesen som absolutt vet, som et faktum av min eksistens, at jeg er ett med Gud. Det er en grunnleggende sannhet om meg er at jeg er ett med alt og alle, overalt, og sammen er vi alle ett med Gud. Så, selvsagt, **for meg** betyr dette at jeg vet at jeg er en med hver eneste innbygger av planeten jorden, ikke sant?

Z: Jøss! Betyr det at du er alle på jordas "Inner-selv"?

J-D: Nei. I en tidligere samtale sa jeg til deg at du er den eneste som er inkarnert "her og nå" på planeten Jorden som **har** dette forholdet med meg. Det jeg sier er at alle på jorden er ett med Gud. Og det er, enten de vet det eller ikke, jeg vet det. Og jeg vet også at jeg er ett med Gud. Så det er sant for meg som jeg er, av åpenbar utvidelse, en med alle på jorden. Greit?

Z: Oh! Greit. Du sier fra ditt perspektiv du ser oss **alle** som en!

J-D: Ja. Logisk er så tilfelle. Men la meg forklare noe. Jeg er som deg på noen måter, og i motsetning til deg i andre måter. Min oppfatning av min virkelighet er svært forskjellig fra din. Jeg vil ikke være i stand til å beskrive dette for deg på en måte som du vil fullt ut forstå, men jeg kan gi deg en anelse.

Et eksempel er at jeg ikke er begrenset til et enkelt perspektiv som du er. Du oppfatter verden fra ett perspektiv. Du opplever deg selv å være et eneste vesen som bare kan stå på ett sted om gangen og kan bare føle eller tenke en ting om livet ditt om gangen. Selv om du har motstridende tanker, du tar spranget fra ett perspektiv til den andre. En om gangen. Det er slik du er skapt til å være. Du er et single-perspektiv å være. Jeg, på den annen side, er faktisk en mangfoldighet. Jeg skal riktig nok referere til meg selv i flertall form som "vi", men det ville gi en for forvirrende samtale. Du skjønner, jeg har en uendelig rekke synspunkter. Det er som å si at jeg er et uendelig antall mennesker på en gang.

Z: Jøss. Infiniti? Vil ikke det bety at du er Gud?

J-D: Nei, jeg er ett med Gud. Men jeg er veldig, veldig langt fra å være **hele** Guds! Sammenlignet med **hele** Guds «Jeg er ... i minusskript». En veldig, veldig liten *baby* av et vesen.

Z: Og likevel har du uendelige perspektiver?

J-D: Forstå at jeg er utenfor konstruksjonen som kalles Rom / tid Kontinuum. Så jeg er i stand til å se, med ett blikk, alle interaksjonene min væren kan ha i hvert eneste øyeblikk. Hvert øyeblikk er et perspektiv. Hver interaksjon er **nå** for meg. Og siden Rom / Tid er uendelig, jeg har uendelig perspektiver.

Z: Ok det er litt ufattelige for meg.

J-D: Ja. Og jeg bare henviser til dette en flis av en virkelighet der du nå eksisterer, som du kaller "universet". For meg er dette en delmengde av en virkelighet hvor jeg er i samspill med livet. Det er, for meg, et uendelig antall andre virkeligheter hvor jeg kjenner meg selv i å være.

Z: En uendelig rekke andre universer?

J-D: Du kan se det sånn. Men det er allerede altfor restriktiv en konseptualisering. I senere samtaler vil jeg forsøke å formidle til deg størrelsen og dimensjonene i uendelige realiteter som jeg er klar over. Og det er mye mer jeg har som ennå er til å oppdage og plassere innenfor min bevissthet. Mye, mye mer. Nå vil jeg ikke si dette til deg for at du skal tro jeg er noe forunderlig og spesielt. Jeg mener **jeg er** vidunderlig og spesiell, selvsagt (han smiler). Men så er og alle andre vesen som eksisterer. Alle på Jorden har i seg selv en Gud-selv som har denne Gud-lignende bevisstheten. Så, det jeg forteller deg er både utrolig **og** en bit av et "så-hva?" på en og samme tid. Grunnen til at jeg forteller deg dette nå er å finne en måte å begynne å forklare deg at mine oppfatninger av meg selv og min virkelighet er litt forskjellig fra din i en del ganske grunnleggende måter. Og så, når jeg sier det, for meg er det sant at alt er ett, jeg mener ikke dette i noen abstrakt, filosofisk form. Jeg mener ikke dette som en utledet teoretisk forståelse. Nei, jeg mener at det er min absolutt oppfattet virkelighet fra et svært bredt sett av opplevelser.

Z: Hva menes og betyr "*absolutt oppfattet virkelighet*"?

J-D: All right. Hva hvis jeg spør deg dette: er du i live? Og hvis du er i live, kan du bevise dette for meg?

Z: Selvfølgelig er jeg i live. Kan jeg bevise det? Vel, jeg kan prøve. Jeg er et levende biologisk vesen. Og jeg er bevisst. Jeg tror og jeg føler og ...

J-D: Bra, bra, bra. Jeg vet jeg egentlig ikke trenger bevis, og vi trenger egentlig ikke å ha denne debatten. Jeg bare ønsket å vise deg noe. Du **vet** at du er i live. Det er ikke

bare en idé du har, eller noen teoretisk konstruksjon. Det er **din** "*absolutt oppfattelse av virkeligheten*". Det er udiskutabelt for deg. Nå, hvis jeg ber deg om å bevise at du er i live, **kan** du gå rundt å grave i tankene dine for å finne tanker som ville forklare dette, eller forsøke å bevise det. Du kan gjøre det som en intellektuell øvelse. Men det er helt irrelevant og overflødig **for deg** fordi du vet at det er sant, med alt du er, uten å tenke på det. Det er mulig den mest selvsagte ting. Vel, i nettopp en slik måte er det sant for meg at alt er ett. Og jeg sier dette med all myndighet av ganske omfattende erfaring med hele mitt vesen.

Z: Ah. Jeg begynner å få det. Takk. Men du har ikke svart på det store spørsmål om din hensikt i å ha disse samtalene med meg.

J-D: Nei, men jeg forklarte ikke dette for ingenting heller. Jeg var i ferd med å legge grunnlaget for mitt argument. Det jeg trenger å forstå er at jeg egentlig, er virkelig, helt oppfatter hvert menneske på jorden som En med meg og I Alt Som Er. Og siden jeg har veldig mye kjærlighet og omsorg for meg selv, i forlengelsen av at jeg elsker og har omsorg for alle "andre" som eksisterer. Og så, når jeg hører et rop av smerte det er mitt ønske om å se om jeg kan hjelpe til med å snu smerten til glede. Det er faktisk min hensikt her. Jeg er kommet inn i dette systemet av din virkelighet, fordi det var et rop av smerte. Og grunnen til at jeg hørte ropet er fordi jeg var ment til å svare på det. Så, jeg er her. Og her er jeg engasjert i å svare på samtalen.

Nå, la meg så gå tilbake til spørsmålet ditt. Forstå at jeg kan holde perspektivet at hver person på denne planeten er bare "en annen meg", la meg lese det du skrev tilbake i hva **du** sa formålet med alt dette var. Du sa: "*Jeg prøver å helbrede meg selv, prøver å elske meg selv, prøver å finne ut hvem jeg egentlig er, hvem Gud virkelig er, og prøver å finne og oppfylle min sjels hensikt.*" Kan du se hvordan det er akkurat det samme jeg gjør? For, for meg, kan selvet være ganske mye en person på planeten, så dette er hva jeg prøver å gjøre. Faktisk er dette hva jeg gjør, har alltid gjort, vil alltid være å gjøre og har gjort.

Z: Huh?

J-D: Jeg er utenfor tid. Det er bare fra ditt perspektiv som dette er virkelig et arbeid som pågår. Mitt perspektiv på det er ganske annerledes. Dette arbeidet er både perfekt og komplett **og** fremdeles et arbeid som pågår ... og alt annet som det kan være. Det er hvordan det er fra utenfor tid.

Z: Oh. Greit. Men vennligst ikke fortell meg at disse samtalene med oss er ment å gjøre en så **stor** innvirkning på menneskeheten! Jeg mener jeg kan bare ikke se dem nå langt nok til ...

J-D: Vær så snill. Dempe din frykt og tvil. Disse samtaler vil utvilsomt ha stor verdi. Vesentlig mer enn du nå kan forestille deg. Men dette er ikke **arbeid**! Du vil, som vi fortsetter med disse samtaler, komme til å forstå hva dette arbeidet som vi gjør egentlig er. Disse samtaler bare fungerer som en slags invitasjon til andre å komme og co-skape med oss. Som samtalerne utfolder seg, vil du sakte få en bedre og bedre inntrykk av hva verdien er. Så, mens det er sant at disse samtalerne vil ha dyp verdi for mange, og vil det gå langt lenger enn du nå har muligheten til å forestille deg, må jeg si at dette er absolutt ikke "det" for meg. "Arbeid" Jeg vet gjøres på måter du ennå ikke har forstått. Jeg trenger faktisk ikke "**gjøre**" noe. Jeg bare er her. Jeg utretter alt jeg trenger å gjøre ved å **være** det som jeg er. Jeg lar min energi til å bringe og gjøre den tilgjengelig og som flytter ting på ønsket måte.

Z: Hvordan? Hvordan kan du endre ting ved bare "å være der"? Sikkert du faktisk må gjøre noe?

J-D: Det er vanskelig å forklare kraften av å **være** til Jord menneskene. Du tenker bare i form av kraft til å **gjøre** noe. Du tror du er mer kraftfull og effektiv når du **gjør** noe. Det motsatte er sant. Å **gjøre** noe bare tar steg ned av din sanne makt. Men du vil ikke forstå det. La meg heller fortelle deg om dette i form av en lignelse.

Z: Utmerket! En historie.

J-D: Ja, her vi går:

Historien om Darklanderne

En gang i tiden var det en rase av mennesker kalt Darklandere. De bodde i en stort, mørk grotte dypt under bakken. Ikke én av hele rasen av Darklandere hadde vært utenfor hulen, men deres myter og legender fortalt fra en gammel tid - en tid før tiden - når deres guder hadde kommet ned fra det store Lyseland over og skapte Darklanderne her i mørkets grotte og deretter returnert og dratt tilbake til Lyse. Det ble sagt at gudene ville en dag ville komme tilbake og bringe lyset ned til Darklanderne. Mange av Darklanderne forsøkte å forestille seg hva Lyseland ovenfor måtte være som, men kunne ikke, da ingen noensinne hadde sett så mye som en eneste lys. Deretter noen av Darklanderne begynte å føle seg begrenset av sin mørke verden. De lengtet etter å oppleve den mytiske verden over.

Legenden fortalte om en fantastisk utsikt og store åpne plasser og vidunderlige opplevelser, og disse virket veldig tiltrekkende for noen av de. I hjertene til disse få Darklanderne følte de at de **visste** at det eksisterte, og ropte det ut til de andre. De andre Darklanderne selvfølgelig sa at dette var kun "overtroisk tull". De sa og at folk bør være praktiske og komme videre i livet, som det var, uten higen etter nonsens. Og så ser vi hvordan noen typer dukket opp: de Drømmerne som lengtet etter livet utover, og realismen som var interessert i det hverdagslige. De Realister, i stedet for å kaste

bort tid med myter, legender og drømmer, utforske hulen og prøvde å forstå alt de kunne oppfatte slik at de kunne gjøre det beste ut av det livet de hadde. De kom opp med praktiske løsninger på sine problemer i stedet for å kaste bort tiden med hva som var utenfor deres rekkevidde. Men Drømmerne fortsatte å drømme og be. Og så, på en dag, når tiden var inne, deres bønner begynte å bli besvart på en uventet måte. Gudene sendte en svært liten, svært svakt lys til Darklanderne.

Z: Et lite, svakt lys? Hvordan kunne det hjelpe?

J-D: Det gjorde det ikke. Men det gjorde heller ikke vondt. Du skjønner, det lille, svake lyset i denne lignelsen var forskjellig fra det lyset du vet om. Det ble gitt til hver av de Darklanderne ... plassert inne i hver av dem. Men det var så lite og så svak at bare de mest observante la merke til noe forskjell i det hele tatt. Faktisk var det så lite og så svak at selv om de la merke til det, tenke de at det var bare noe de forestilte seg. De kunne velge å fortelle til seg selv at det var "noe", eller de kunne sette det ned til bare sin fantasi som spiller triks med dem og si at det var "ingenting". Hvis en Darklander aksepterte lyset, så begynte det å øke i styrke. Du skjønner, å ønske seg veldig å ha lyst til å se og **se**, at de ønsket **det selv**, forårsaket at lyset sakte økte. Og så, over tid, de som ønsket det, meditererte over det og jobbet med det, fikk det lysere og lysere.

Z: Du mener sikkert at de fikk det mer lyst?

J-D: Nei, jeg mener de selv ble lysere. De selv skinte med lyset. Jeg sier det igjen: dette lyset var forskjellig fra det lyset du vet. Det ble plassert **inne i** hver av de Darklanderne. Ved å akseptere det, betale oppmerksomhet til det, respektere det, pleie det og elsker det, så det vokste i dem. Det ble deres eget lys som skinte i fra dem og som hver av dem kunne se. Og ettersom de ble klarere og klarere, slik at de kunne se videre og videre.

Z: Og hvordan kunne **det** hjelpe?

J-D: Det gjorde det ikke. Lyset hjalp ikke i det hele tatt. Det fikk dem ikke ut av hulen. Det bragte dem ikke verktøy eller kart eller instruksjoner eller ny informasjon eller fortalte dem at deres legender var sanne eller noe sånt. Lyset gjorde overhodet ingenting bortsett å **være**. Det var rett og slett hva det var. Det gjorde alt det lys gjør ... det skinte. Det skinte i sitt egen spesielle måte: en vakker myk, skimrende, gyllent lys. Men det kom til dem på en slik skånsom måte, bare økte når det var aktivt ønsket, slik at for en stund ingen snakket om det i det hele tatt. Du skjønner, de første som la merke til lyset og jobbet for å øke det var de største Drømmerne. Det var de som var mest åpne og tilgjengelige for denne gaven. Men å være så store Drømmere, de ble veldig vant til å bli fortalt at de var gale, late og dårlig. De var vant til at andre ikke lyttet til dem. De hadde ingen innflytelse i Darklands så ingen hørte på dem. Så de

prøvde heller ikke så hardt å dele sin oppdagelse av lyset med andre. De fleste av dem trodde de var de eneste som har denne merkelige, men fantastisk ny opplevelse. Men de hadde ikke så store tankene om det heller, fordi de selv følte at ingen andre ville forstå, og for første gang, som et resultat av lyset, følte de seg ikke lenger så alene.

Z: Så lyset hjalp ikke. Det var bare ... lyste. Så hvordan dette svarte til Darklanderne sine 'bønner'?

J-D: Vel du ser ikke **alle** ba for lys eller for en retur til Lyseland. Var bare noen som gjorde. Så hvis de Darklanderne nettopp var flyttet ut av hulen og opp i Lyseland, så det ville ha gitt mange av dem hva **de ikke** ønsket. Så lyset gjorde ingenting, men forsiktig skinte og da bare for de som valgte det, og som ved sine handlinger og beslutninger, skapte lyset for seg selv innenfra seg selv. Og her er tingen ... du ser, for de mest ivrige Seerne, lyset blei omsider lyst nok til at de begynte å se noen interessante ting. I likhet med de vakre krystallene hengende fra hulens tak. Og dette er hvordan ting kom til et hode. Du ser noen av de Seerne la merke til hverandre stirrer opp på krystallene som hengte under taket, og deretter, for første gang, visste de at de ikke var alene! De begynte å snakke med hverandre om dette. De fikk Seers grupper sammen for å dele sine erfaringer og hjelpe hverandre med tips og strategier for å øke lyset. Noen ikke-Seerne kom for å høre hva de hadde å si. Noen ble interessert nok til å praktisere det de hørte og ble Seere de også. Rykte blei spredt og for en stund det var ganske mye spennende ting som skjedde i hulen. Drømmerne var de som ikke var mest vant til å være realister. Og du ser, realismen var de som styrte ting. De hadde makt. De hadde ressurser. De laget reglene. Og siden de ikke hadde valgt å se og siden de ikke hadde skapt lyset inni seg de bare benektet at det eksisterte. Som ikke var rart fordi – å se det fra deres perspektiv - om de så seg rundt så de ikke lys! Så det hele var en løgn så langt som realismen var bekymret. Og ikke bare var det en løgn, men en farlig en også! Disse Seerne var, sa de, blitt en sosial plage. De nektet å adlyde forordninger og instruksjoner til sine overordnede! De var ikke riktig produktive medlemmer av samfunnet å være! Alt dette "Seer" tull var å forstyrre selve maskineriet i samfunnet!

Nå kunne makthaverne ikke godt forby lys eller Seerne fordi de hevder at det bare var en fabrikkasjon uansett. Så de brukte sin innflytelse og makt til å latterliggjøre alle som snakket om det. De omtalte autoritative påstander om at det var bare gale mennesker som prøvde å se lyset. At det hele var en løgn. De lot det bli kjent at ingen god, sunn, Darklander burde prøve å se lyset.

"Hvis du ønsker å vite hva som er der ute," sa de i kraft, "så har vi eksperter som kan fortelle deg." De var myndighetene, tross alt.

"Eksperimentering med å forsøke å se er sosialt forstyrrende og ett unødvendig tull. De er ikke-Darklandere!" erklært de.

Men selvfølgelig de mislyktes i å stemple ut Seerne. Faktisk Seerne langsomt vokste i popularitet. Og så skjedde det at en gruppe av de mest ivrige Seerne oppdaget noe nytt. De oppdaget at ved å bli med lysene sammen som én, de kunne co-skape et mye klarere lys. De oppdaget at de kunne se ganske langt og ganske klart. Og så gikk de sammen hver dag og søkte opp under taket i hulen. Det var bare et spørsmål om tid før de kunne se en tydelig sprekk i taket som var akkurat slik det ble beskrevet i de gamle mytene som inngangsporten til de i Lyslandet ovenfor!

Dette var hele drivkraften de trengte! De Seerne begynte å jobbe sammen med en glød ingen av dem noen gang hadde kjent før. De samlet sammen materialer og begynte å bygge stillas, slik at de kunne klatre opp til sprekken og se om dette var veien ut. Deres arbeid ble tidvis hindret av myndighetene, men ikke så effektivt. Du skjønner, at myndighetene ikke har lys, og kunne derfor ikke se hva Seerne gjorde. De derfor ikke forsto dems planer, og som de selv ikke kunne innrømme det faktum av å kunne se sprekken eller av lys sin eksistens, kunne de ikke gjøre mye for å stoppe byggingen. Så Seerne førte an og bygget opp stillas.

Vår historie går mot slutten her som Seernes 'stillas nådde opp til sprekken. De var forventningsfulle og spente. Resten av de Darklanderne under visste stort sett ingenting om hva de drev med. Noen hørte om det og var fascinert. Noen insisterte på at det var tåpelig tull. Hva skjedde etterpå? Vel ... dessverre det er her lignelse slutter.

Z: Oh nei! Hvorfor?

J-D: Vel, du spurte et spørsmål. Du spurte ganske enkelt hvordan ved å **være**, heller enn å **gjøre**, jeg kunne slutført arbeidet som jeg er kommet hit for. Var det ikke det du spurte?

Z: Ja, det **var** det jeg spurte om.

J-D: Vel, la oss se hvordan lignelsen gikk: kan du se hvordan, i lignelsen, lyset klarte å komme inn i Darklands og hvordan det kunne, uten å **gjøre** noe - ved bare å **være** - ta med opsjoner, valg og endre? Selv om det var veldig mye der, var det fortsatt opp til Darklanderne til å velge å se det eller ikke. Og hvis de **valgte** å se det, kan de selv velge hva de skulle gjøre med det å se det. Så lyset selv gjorde ingenting og likevel hele den sosiale strukturen og dynamikken i befolkningen endret seg. Uten å gjøre noe lyset blei tilbudt de som ønsket det, og et middel for å finne veien ut. Men, ser du, det egentlig ikke **gjorde** noe annet for dem. Nei. Noe mye bedre skjedde: Det gjorde det mulig for dem å lage sin egen måte for å hjelpe seg selv til å se sin egen vei ut **om de så ønsket**. Bare de som ønsket lyset virkelig fikk det. De som fornektet lyset fikk ikke. Ingen ble påtvunget å gjøre noe de ikke ønsket. Alle fikk skape den virkeligheten de ønsket. Og likevel, alt ble endret ved at det **fant**es, bare ved det enkle vesen, av lys. Så tror jeg lignelsen gjorde en ganske god jobb med å uttrykke for deg ikke bare hvordan

et **vesen** kan forandre alt, men også hente inn en rekke paralleller til hvordan ting er spilt ut i din virkelighet.

Z: Jeg er enig i at det er en ganske kul lignelse. Takk. Jeg tror jeg tatt poenget i kraft av å **være** nå. Men nå har vi brukt en hel masse tid på tangentielle problemer. Jeg føler meg ikke helt vell. Vi skulle snakke om konsekvensene av enhet. Og i stedet har jeg tatt deg med på en vill gås-chase med å svare på alle disse spørsmål som bare dukket opp i hodet mitt, og vi har ikke engang begynt å snakke om emnet for hånden!

J-D: Ha litt tro. Vet dere ikke at "Alt er alltid perfekt"?

Z: Umm. Nei, jeg mener jeg har hørt det sagt. Det er en av disse "fullt åndelige" ting som opplyste sjeler noen ganger sier. Men det er egentlig ikke **alltid** perfekt, er det?

J-D: Bare fordi perspektivet er for nær. Her er noe å huske:

"Hvis du ikke kan se perfeksjon så du står for nær bildet."

Z: Igjen, det høres sånn dypt og sånt, men i praksis, hvordan er det slik?

J-D: Ønsker du et eksempel?

Z: Det ville være hyggelig.

J-D: Good. Jeg skal gi deg en: det er ... dette blir en stor samtale! Vi er fortsatt i gang med det og så ser du på det ufullstendige produktet og ser de feilene du har gjort ved å stille feil spørsmål. Du ser feilene jeg har gjort med å gi lang utledning i svar på dem. Og dette er en stor feil, fordi dette er ikke hva du hadde i tankene for hvordan dette emnet skulle flyte. Men her er en vri: Jeg forteller deg nå, det er bare ufullkommen fordi det fortsatt er ufullstendig.

Z: Ok? Så hva skal jeg gjøre med denne informasjonen?

J-D: Å tenke ville være en start! Synes at. Hva har jeg sagt?

Z: At det er bare ufullkommen fordi det er ufullstendig?

J-D: Ja. Så hva slår deg som er ufullstendig?

Z: Uh ...

J-D: Et annet ord for ufullstendig er "uferdig" ...

Z: Historien! Historien! Du fullførte ikke lignelsen. Jeg mener ... du var ferdig med den så langt at det var svar på spørsmålet mitt. Men jeg må innrømme jeg var skuffet fordi du nettopp har forlatt selve historien hengende.

J-D: Rett! Så? Hva vil du jeg skal gjøre?

Z: Vel, umm. Kan du fortelle meg hvordan lignelsen ender?

J-D: Hvorfor, ja, jeg vil være glad for å gjøre det!

Z: Takker. Fordi jeg kan se hvordan den lignelsen faktisk er relatert til oss her på jorden. Og jeg kan se den søte "bestige stillasen" tingen du har gjort for å henspille på oppstigningsprosessen. Så jeg er ganske opptatt av å høre hvordan det ender. Jeg tror det kan gi oss noe form for innsikt i hva som kommer til å skje i fremtiden for oss her på jorden.

J-D: Ja, lignelsen **omtaler** livet på jorden. Men ikke som du kanskje tror. Det blir litt av en vri i halen. Men du vil oppdage det når vi kommer dit. La meg fortsette med lignelsen.

Historien om Darklanderne, del 2

Jeg kunne avsluttet hele historien ved å si: "*Alle fikk akkurat det de skapte for seg selv.*" Det ville være sant for denne historien og gjelder for enhver annen sann historie i alt av virkelighet. Men det ville være utilfredsstillende. Fordi selv om,

*"Du får alltid **akkurat** det du skaper",*

Folk fortsatt ønsker å vite detaljer om historiene. Så la oss se hvordan regelen du alltid får det du skaper er anvendt for disse Darklanders.

Husk at de fleste av de Darklanderne valgte og ikke å se lyset. De fleste av dem ble igjen i Darklands, husker du?

Z: Rett.

J-D: Ok. Dem sin tro var at de ikke kunne se dagens lys, og at de måtte forbli i Darklands og at ting ville fortsette mer eller mindre som før. Det er hva de mente, og derfor var det de opplevde. Den nye historie for dem starter omtrent akkurat der den gamle historien slapp. De Darklanderne er fortsatt i Darklands og de har fortsatt ingen lys. **Men** det er nå en forskjell. De vet nå om deres venner og familiemedlemmer som **var** der sammen med dem i Darklands som bare forsvant. De vet også at de som forsvant var Seerne. De vet at Seerne snakket om å gå opp i Lyseland. Og så ble de borte. Så de er forvirret, og mange av dem stiller nå spørsmål.

"Hva har skjedd med Seerne?" de spør.

"Gudene kom tilbake for dem!" hevdet noen.

"De ble straffet for sine onde vei og tatt bort!" postulerte noen. Og slik fortsatte det. Ingen visste helt sikkert hva som hadde skjedd, men **det** de visste var at deres ryddig, i dems lille lukkede verden aldri ville bli den samme igjen. Noe uforklarlig hadde

skjedd. Og i forvirringen som oppsto mange husket gudene fra gammelt og begynte å be. Og det er der vi skal la dem være for nå. I neste vil vi plukke opp historien med den andre gruppen - de som gikk opp stillaset.

Z: Seerne. De åpenbart fant Lyseland!

J-D: De åpenbart gjorde. De begynte sin nye historie i et nytt nivå av sin eksistens. De dukket opp fra landet nedenfor for å oppdage at årsaken til Lyseland var så lyst var ikke fordi det var en sterk lyskilde der, nei, dette var de Lyselands fordi alle de var **seg selv** en lyskilde.

Z: Oh wow! Alle lystel!

J-D: Ja. Og hva det betydde var at alle så virkeligheten klart rundt seg som **de selv** var. Forstår du? I Darkland folk trodde de oppfattet verden som **den** var. I Lyseland innså de at det de så var det **det** var.

Z: Um. Sakte øyeblikk her over. Jeg skjønner ikke.

J-D: Vel, sannheten er at dere hver og en skaper deres egen virkelighet. Når du ser klart, så ser du virkeligheten at den er slik den er på grunn av det du dypest tror - som er det du oppfatter fra hjertet. Så de som steg opp til neste nivå umiddelbart innså at virkeligheten de så rundt seg selv var et direkte resultat av sin egen tro og valg. Dette betyr at de nå visste at de skapte sin egen virkelighet. Dette er noe vi må snakke mer om etter samtalen fordi dette kommer til å bli vanskelig for deg å forstå. Du fortsatt er veldig mye i å leve i ditt egen "Darkland". Du tror fortsatt at du ser ting som de er. Og fordi du tror det skal være slik, så det er! Det er mye mer å diskutere om dette senere. For nå, kan du godta at de som har steget opp til neste nivå vil ha en annen erfaring fra hva du gjør.

Z: Ok, jeg antar det er åpenbart - det legges til grunn at et annet nivå av eksistens vil være ganske forskjellig fra denne.

J-D: Og forskjellen vil være vanskelig for deg å forstå nettopp fordi du ikke har noen erfaring med det.

Z: Ok. Avtale.

J-D: Vel, det neste nivået av virkeligheten for deg er nivået av selvbeherskelse. Du har hørt om "oppstegne mestere"? Vel, hva presist synes du de var mestere i? Jeg forteller deg at de er mestere av

seg selv. Ekte selvbeherskelse betyr at de er klar til å tro, vite og oppleve at de skaper helt og holden sin egen virkelighet. De er klare til å se verden som de hver og en tror det skal være. De er klar til å lage sin verden som **de** er. Og det er det jeg snakker om

med dette lyset. De skinner sitt lys, og det viser dem en verden som de hver tror det skal være.

Z: Wow. Så jeg antar det neste nivået av virkeligheten er et ganske fantastisk sted.

J-D: Det kan være. Dessverre er det mulig å oppnå selvbeherskelse uten å oppnå universell kjærlighet.

Z: Det er? Hva skjer da?

J-D: Vel, la meg gå tilbake til lignelsen. Denne samtalen kommer til å bli en lang en. Det er ganske mye fortsatt å fortelle. Men vær hos meg, ok?

Z: Jeg skal ikke noe sted. Jeg er fascinert på hvordan alt dette vil slå ut!

J-D: Bra. Jeg tror tålmodigheten din vil bli ganske godt belønnet. Så, tilbake til lignelsen. Ved anvendelsen av historien, deler vi de som steget opp til Lyseland inn i tre hovedgrupper. Først var det de som var i service for selv (STS) mentalitet. Disse STS vesenene tenkte at det faktisk at de hadde kommet seg ut av Darklands beviste at de var mer spesielle enn de Darklanderne som forble under. De oppfattet seg selv til å være mer kraftfulle og klokere i forhold til de andre som fortsatt var i hulen. Nå skal du høre fra hva jeg har å si, selv om de hadde unnsloppet Darkland og kommet inn i Lyseland, likevel var de fortsatt i sitt tankesett i Darkland. Så derfor vil de begynne sin nye historie tilbake i Darklands.

Z: Eh ... nei, jeg har egentlig ikke fått det. De har nettopp rømt fra Darkland. Hvorfor skulle de gå tilbake?

J-D: Ok. Følg meg på dette ... Du får hva du skaper, ikke sant? Og når du har lyset, så får du hva du lager umiddelbart. Uansett hva du fokuserer din **intensjon** og **oppmerksomhet** på så er det det du får. Nå var det slik at denne gruppens vesener, selv om de var i Lyseland fortsatte å tenke i samme form som de Darkland nedenfor. De tenkte: "*Vi er de beste og smarteste av Darklanderne.*" Det var der nede deres tanker var. Så det er hva de fikk ... for å være den "beste og smarteste av

Darklanderne"! Og selvfølgelig var det noe annet som motiverte dem også. Nå som de hadde denne nyvunne makten, hva tror du de ville gjøre med det?

Z: Uh ...

J-D: La meg gi deg et hint. Tror du ikke disse STS vesener kunne ha et minstemål av hevn i sitt sinn?

Z: Hevn? Å rett! Som en "hevn fra nerder" slags ting.

J-D: Forklar meg dette uttrykket?

Z: Hevn fra nerder? Vel i Darkland disse gutta ble ansett som utstøtt, husker du? I Darklands var de Drømmerne og ble betraktet som uønskede elementer i samfunnet av de Realistene og spesielt av makthaverne. De var de raringene og tåpelige som ikke ble respektert. Og så nå, når deres veier ga belønning, kanskje de tror det er tid for hevn. Underdogs slår tilbake. Hevn fra nerder.

J-D: Det var litt av en god analyse. Og så **nå** kan du se, selv om de fant lyset og Lyseland, de faktisk **fortsatt** aldri unnslopp Darklands. De var fanget av sine negative følelser.

Z: Ja. Det er fornuftig. Jeg kan se hvordan det kunne fungere.

J-D: Hvis du finner din indre kraft, men du finner ikke healing og kjærlighet først, så du igjen vil felle deg selv ... bare at du gjør det på et høyere nivå. Men uansett, tilbake til historien: hva som videre skjedde var at STS vesener brakte lys med seg ned igjen i Darklands. Så vi skal heretter kalle dem "de Lysbringerne". De var "øyner" i landet for de blinde, ser du. Og dette vil selvsagt bety at STS vesener var mye mer kraftfulle enn de andre vanlige Darklanderne.

Z: Og hva skulle disse Lysbringerne gjøre i Darklands nå?

J-D: Vel, husker du hvor vi var da vi forlot Darklanderne? De ble kastet inn i en tilstand av uorden og forvirring da Seerne forsvant. Prøv å sette deg selv inn i dem posisjon for et øyeblikk. Plutselig var de i en dyp tilstand av tvil om alt som de fra før hadde tatt for gitt å være

ekte. Mange av dem begynte å be til gudene for å redde dem. Men kan du se problemet med bønn for dette?

Z: Ikke egentlig. Hvordan kan det være et problem å be?

J-D: Ikke med bønn i seg selv. Men å be for en redningsmann som skal komme og fikse alle dine problemer og forvirringer.

Z: Hvorfor er det et problem?

J-D: Problemet er at du får det du ber om. Eller rettere sagt, hva du **egentlig** spør om. La meg hjelpe deg til å forstå dette. Hvis du sier at du er svak, forvirret, maktesløse og tapt; at du ikke vet hva du vil eller hva du **kunne** ønske deg; at du ønsker at noen skal komme og fortelle deg hva du vil, hva du skal gjøre og hvordan og hva du skal velge; at du ønsker denne store redningsmannen å komme inn i din verden og ta fra deg dine egne valg og kreasjoner og gi deg, i stedet, hva de ønsker å skape for deg og at du vil tjene dem og tilbe dem for å gjøre det og gjøre hva de sier ... Vel, da er du i ferd med å skape deg en verden av smerte for deg selv. Du skaper en åpning for noen andre til å komme inn i livet ditt til å fylle en bestemt rolle. Du skaper deg selv det perfekte offer,

mens du sier at du ønsker deg en redningsmann, hva du faktisk spør universet om er å gi deg en overgriper.

Z: Jeg egentlig ikke følger dette.

J-D: Greit, da blir dette en god anledning for meg å fortelle deg om offer / gjerning og redningsmann trekanten.

Offeret / overgriper / redningsmann, Triangelet

Hvis noe ser ut til å gå galt i livet ditt, og du mener å være et offer, velger du å tro at noen andre "gjør dette" mot deg. Noen andre er gjerningsmannen som er ansvarlig for all elendighet. Og, der du er et maktesløst offer, du må derfor finne noen som kan hjelpe deg ut av denne situasjonen, noen som vil være ansvarlig for å redde deg som gjør at alt blir bedre. Og så tre relasjoner er satt opp: offer, gjerningsmann og redningsmann **alltid** går sammen. Der det er en, de to andre er der også. Så Darklanderne ble veldig tydelig i sin erklærte status som ofre. Og mens det er sant som de fortalte at de ønsket å bli reddet, hva som de først inviterte inn var en gjerningsmann. De gjorde seg tilgjengelig for det. De opprettet som åpning.

Z: Jeg skjønner ikke. Ikke helt logisk dette. De ønsket at noen **gode** kommer og hjelper dem. Hvorfor skulle det invitere noen Dårilige?

J-D: Fordi de er og skapte med frykt og tvil. Dette er en idé jeg vil gå i detalj med deg når jeg snakker med deg om opprettelse av skapelsen verktøy. Men poenget er ganske enkelt dette: dine verktøy for skapelse er dine følelser. Hvis du skaper med kjærlighet, så får du det du virkelig ønsker. Hvis du skaper med frykt, så får du det du ikke vil ha. Hvis du skaper med tvil, så du får en blandet pose eller ingenting i det hele tatt. Nå var Darklanderne i frykt **og** tvil. Så det første de fikk var hva de **ikke** ønsket. Og du **må** få det du skaper. Hvordan vil du ellers lære å skape skikkelig om du ikke gjør det?

Z: Wow, dette er vanskelig for meg å forstå. Men ok, la oss gå videre. Jeg ønsker å få komme tilbake om dette en annen gang... om hvordan så skape hva jeg **vil** ha.

J-D: Det er et løfte. Vi skal snakke om det snart. Men for nå kanskje du kan godta at Darklanderne ikke skape et klart, entydig resultat for seg selv i kjærlighet og positivitet. Så en åpning blei opprettet. Og hvis vi ser dette sammen med hva Lysbringerne skulle skape, så har vi et ganske godt treff. Lysbringerne var ganske fornøyde med å bli mottatt som "hjemvendte guder" av Darklanderne. De var ganske villig til å bli servert og æret og fikk sine egoer polert og polert. Mange ydmyke bukk og skrapinger blei servert dem helt fint, tusen takk. Ikke bare var de villige til å være guder, men de var også ganske villig til å undervise folket i Darkland hvordan de skulle tilbes. De lærte dem lovsanger å synge. De lærte dem å bringe et tilbud av de aller fineste matvarer i landet utarbeidet av de dyktigste kokker. De forfremmet de

Darklanderne som tjente dem best til maktposisjoner, og dermed skapte de en presteklasse slik at bare disse mest lojale tjenere fikk komme i nærheten av dem. Og resten av folket var ikke noe annet enn slaver. Slaver til presteskabet og til deres stolte guder. De ble tvunget til å jobbe og jobbe i alle sine våkne timer i døgnet. De ble tvunget til og bygge digre palasser for å berolige sine egoistiske guder. Også templer blei bygget for å blidgjøre det voksende egoet til sine guders` prestelige kjæledyr.

Og så noe interessant skjedde. Gudene begynte å bli sjalu på hverandre. De begynte å konkurrere med hverandre. Hver og en ønsket å ha mer makt og kontroll over menneskene enn den neste. Hver ønsket et bedre palass enn den andre. De hver og en begynte å instruere sine prester å samle tilbedere til kun dem, for så å fortelle Darklanderne at de måtte bare tilbe denne guden, eller at en måtte avstå fra alle andre. Dette fortsatte en stund som egoer sammenstøt og temperamentet ulmet, for så deretter krig brøt ut. Tilbedere av noen av gudene begynte å få instruksjoner om å drepe tilbedere av de andre gudene. Represalier eskalerte raskt til full- krig. Også gudene brukte sine krefter i å slå hverandres tilbedere også. Darklanderne revnet fra hverandre! Etter en viss tid og en viss grad av utmattelse var oppnådd. Hver av gudene, med sine overlevende undersåtter, bosatte seg i et annet område, fjernet seg fra hverandre med litt avstand. Der etablerte de sine byer. Og selv om de fortsatte å krige med hverandre, var det også intermitterende fredstid for de fattigste Darklanderne. Men livet var hardt. Nå, ikke bare måtte de arbeide for å bygge og tjene, men de midlertidig måtte avstå fra sine landbruksredskaper til krigsvåpen samt gå for å bli drept og lemlestet. Alt i service for Lysbringernes 'egoer.

Men gjennom alt dette noe nytt hadde begynt å demre i hjertene til Darklanderne. Du skjønner, de var ikke lenger de hovmodige Realister som før. De hadde kommet gjennom noen svært tøffe tider. Og de hadde kommet gjennom dette sammen. De hadde overlevd så langt ved å finne medfølelse for hverandre. Bror hjelpe bror, hadde de trukket gjennom. Deres lidelser hadde åpnet hjerter til hverandre. Og nå hjertene dems igjen begynte å gråte etter redning. Men denne gangen de begynte å se med håp i sine hjerter. Håp, fordi de hadde sett kjærlighet og medfølelse i hverandres øyne. De begynte å håpe på kjærlighet og medfølelse fra gudene. Og igjen fikk de det som de skapte. Som alltid det var og alltid vil være. Fordi du husker ...

*Z: "Du får alltid **akkurat** det du skaper for deg selv."*

J-D: Midt i blinken! Og så, hvem tror du kom til å besvare deres bønner denne gangen?

Z: Jeg er ikke sikker. Hvis jeg husker, så sa du at de Seerene som steg opp til de i Lyse skulle deles inn i tre grupper. Den første gruppen var STS-erne som vi nå kaller de Lysbringerne. Så jeg gjetter nå du vil fortelle om en annen gruppe av lyselanders. Jeg gjetter og at disse var en liksom mer kjærlig respons på kallet fra Darklanderne.

J-D: Det ville være en veldig god gjetning. Så la oss se på den andre gruppen. De var en gruppe som var til tjeneste for andre (STO) mentalitet. Når disse og spesielt de hadde kommet seg opp i Lyse, følte de at det var et under, en velsignelse og et privilegium. De ønsket å bruke dette privilegiet til å vie seg for å være i tjeneste for andre. De følte kjærlighet og medfølelse for sine venner og familiemedlemmer som de hadde etterlatt i Darklands og så de bestemte seg for å gå tilbake og hjelpe de gjenværende Darklanderne uansett hvor langt de kunne komme. Og så var det at de hørte forpinte rop om kjærlighets hjelp fra Darklands nedenfor. De hørte påkallingen og de reagerte. Og da de kom i Darklands, STO vesenene var forskrekket over å oppdage hva de Lysbringerne hadde stelt i stand. Elendighet og død som de hadde brakt til liv for Darklanderne var altfor forferdelig for dem til å tenke på.

Z: Vent litt, vær så snill. Jeg forstår ikke. Det virker for meg at du sier at STS gutta kom først. Og at de brukte ganske lang tid ned i Darklands i å bygge imperier og deretter lage krig og hva som ikke er, og så **bare** etter, noen hundrevis av år eller så kom STO gutta ned. Er det riktig?

J-D: En god del lenger enn bare noen hundrevis av år, men ja, det er det jeg sier. Du skjønner, tid er ikke den samme i de forskjellige riker. Du trenger ikke flytte mellom dimensjoner og fortsatt holde seg på samme tidslinje. De opererer på helt forskjellige systemer av sekvensielt. Så, når du passerer fra Lyst til Darkland, for eksempel, kommer du til den tiden som er resonans ved ankomst. Du kommer da når Darklands er klar for deg å komme. Du kommer når det er tid for deg å spille din rolle. Et scene-spill er en god analogi. Tenk deg en scene-spill der alle skuespillerne går på sammen rett ved åpningen av gardinen og så alle av dem på samme tid sprutet ut alle sine setninger i en lang, non-stop monolog. Det ville være et kaotisk babbel og ville ikke være noe fornuft for noen. Så i stedet, går hver i riktig øyeblikk og hver av oss spiller sin del i perfekt respons til den andre.

Z: Jeg skjønner. Men det skaper et annet spørsmål: hvem bestemmer seg for å bringe dem med på "rett tid"?

J-D: De gjør. De skaper dette med sine ønsker. La oss se på sponsor tankene bak ønskene til STO vesener. De ønsket å stå til tjeneste. De ønsket å **hjelp**e noen. De ønsket å redde Darklanderne fra sitt lodd. Men de ønsket å gjøre det ut fra en kjærlig, og snill motivasjon. Det er en generøsitet av ånden som ønsker å uttrykke seg selv. Så du ser? STO vesener kom til å gå til Darklands på akkurat det øyeblikket når Darklanderne var mest kraftfulle til å skape en åpning for hva STO vesener kunne tilbyr. Og det perfekte øyeblikket var ikke tilbake i begynnelsen av denne historiedelen da Lysbringerne ankom. Nei. Darklanderne trengte først å møte Lysbringerne og så se hvordan Lysbringerne svarte på deres anrop. Først da, når de hadde gått den veien

sammen en stund, ville Darklanderne være klar til å gjøre et nytt valg. Du skjønner, et offer trenger en gjerningsmann før han trenger en redningsmann.

La meg forklare noe annet her. Husk tilbake til den første delen av denne historien, da hadde Darklanderne utsatt Seerne for hovmod. Det var hvordan de gjorde og det er det de visste. For Darklanderne, var derfor i en posisjon av ego-sentrisk autoritet og bydende. Det var hvordan de behandlet hverandre. Det er hva de visste, og så det var hva de var i stand til å forestille seg som et svar på dems anrop.

Z: For hvis du ikke kan forestille seg noe, da kan du heller ikke lage det?

J-D: Det er en dyp sannhet i det du nettopp sa. Om litt, når vi kommer til verktøy for skapelsen, vil du komme til å forstå for en meget mektig ting det er det du kaller "fantasi". Og ja, hvis du ikke kan forestille deg det, så kan du ikke lage det. Men nå, i denne delen av historien, det som hadde skjedd med Darklanderne var at de hadde levd gjennom en lang rekke svært traumatiske opplevelser. Og det er en morsom ting om slike hendelser. Når folk går gjennom slike vanskeligheter så fører det svært ofte frem til det beste i dem. Og så var det at Darklanderne svarte på den harde behandling de fikk i hendene på de Lysbringerne ved å uttrykke støtte, medfølelse, kjærlighet og vennlighet mot hverandre. venn hjelper venn, fremmede tilbyr uventet hjelp til hverandre ... så de mørke tider antente en gnist i hjertene til Darklanderne. En nytt og annerledes lys ble fostret i hjertene deres. Lys av medfølelse begynte å sakte å skinne. Og så var det at Darklanderne var klare til å møte STO Lyselanderne. Hvis jeg kan oppsummere det slik: Darklanderne måtte først ha en ny tanke om seg selv før de ville være i stand til å ha en ny tanke om deres verden. De trengte å finne kjærlighet og medfølelse i sine hjerter før de kunne fremme sine behov i form av en kjærlig, omsorgsfull respons.

Z: Og hvordan klarte de STO gutta komme ned og redde Darklanderne fra Lysbringerne? Jeg vet ikke, men de tenke vel at de gjerne kom inn som kavaleri på hvite hester med våpen Lynrask.

J-D: Vel det finnes en rekke forskjellige måter de kunne ha kommet inn i historien. Og senere når du forstår kompleksiteten i alternative tidslinjer så vil du forstå når jeg sier at alle mulige måter som faktisk skjedde. For noen av **dem kom** med all vrede og en sint: englehær med flammende sverd i rettfærdighetens hevn. I disse realitetene var det en stor kamp mellom STO og STS. Men det fungerte ikke veldig bra for noen. Alle bare fikk vondt og ingen ble hjulpet. Det er et spill som, en gang startet, og har ingen ende. Krig fører til frykt og smerte. Frykt og smerte skaper avsky. Avsky fører krig. Rundt og rundt det går. Og ettersom STO vesener ønsket å hjelpe de Darklanderne og ikke skade dem, så dette ikke tjente deres interesser i det hele tatt. Det er andre sett av tidslinjer der STO vesener kom inn i denne virkeligheten som gode, snille og velvillige halvguder. De ville ikke slåss med STS vesenene. De forårsaket ingen skade og førte

ingen krig. Det de gjorde var å være i sin makt og gjøre alt de kunne for å hjelpe Darklanderne. Stor, snill, velvillige guder som lærte og hjalp og helbredet og gjorde ubetingede tjenester av godhet.

Z: Ah! En bedre tilnærming!

J-D: Kanskje. Men, i den endelige analysen, ikke mye mer vellykket enn det og bare føre krig.

Z: Ikke altså! Hvorfor det?

J-D: Vel, for denne måten rundt Darklanderne det bare stoppet opp å gjøre noe for seg selv. De så at det var meningsløst og selv prøve å gjøre noe. Det var de gode guder og de dårlige guder. Hvis du klarte å appellere til de gode gudene, og gode ting kunne skje med deg. Hvis du provosert de dårlige gudene, så dårlige ting som skjedde med deg. På denne måten så besluttet Darklanderne at det ikke hadde noen effekt overhodet, og de rett og slett sluttet å prøve. Og så STO vesenene klarte ikke å hjelpe dem til å stige inn i Lyse. Darklanderne sa bare: "*Vi er ikke som deg. Du er guder. Vi er maktesløse. Vi vil tjene deg, og du kan gjøre disse tingene for oss.*" Og uansett hvor mye de STO vesenene hevdet at de var alle faktisk det samme, og at Darklandersne kunne gjøre alle de tingene som de hadde gjort, fortsatte Darklanderne bare med at de kunne ikke tro dem. Hvorfor skulle de? Det var helt tydelig at disse gudene var i stand til stor magi og mirakler, noe de ikke var. Så også det var en fiasko. Så er det et tredje sett med tidslinjer. I disse tidslinjene STO vesenerne så dårskaperen i å være "over" folket. I stedet valgte de nå å være en del av Darklanderne. Så de kom inn i kampen ved å bli født inn til Darklandernes foreldre. I disse tidslinjer de fleste av dem skulle klare, på en eller annen måte, som de vokste opp, å begynne å huske Lyse. De ville huske lyset. Og så ville de, som en Darklander selv, begynne å hjelpe og å lære de andre.

Z: Og **dette** har fungert bedre?

J-D: I noe betydelig grad. Det som skjedde med dette var at Lysbringerne raskt så hva som foregikk. Som disse STO-lærere og healere gikk omkring og gjorde sine ting, så Lysbringerne begynte å miste sitt grep på folket. Så lagde de lover mot undervisning av lyset. De tok lyset lære og forandret det og ødela det, slik at de igjen ville tjene formålet til Lysbringerne i å holde folket fanget, i å holde dem servile, å holde dem fast i å tjene interessene til Lysbringerne. Det de lyktes i å gjøre var å drive læresetninger av lyset under jorden. Hemmelige grupper ble dannet. Der, i disse små hemmelige skoler, mysterier i **hva som** ble undervist. Og så ordet ble spredd. Noen ganger kunne en lærer ville vise seg og bli litt mer utsatt for støy. Noen ganger ville han samle nok etterfølgere i å forstyrre status quo. Alltid han og hans opprørere blei slått ned av Lysbringerne, med makt og vold. For hans budskap kunne da nå ut til flere enn bare hans nærmeste etterfølgere og en voksende gruppe mennesker kunne ha blitt

vekket. Og så var det at på denne måten være det gjorde noen bra. Men det var ikke vellykket til slutt endt. Fremdeles folk flest trodde at bare gudene var i stand til å skape sin virkelighet. Bare gudene kan ta deg opp til Lyse eller nekte deg adgang. **Likevel** har de fleste av dem ikke klart å forstå sannheten i at man går til Lyse fordi **man** er klare til å gjøre det ... fordi de har fått selvbeherskelse. De stiger for å bli mestere, fordi de er villige og i stand til å lage dette selv. Bare en forsvinnende liten andel fikk dette med seg og bare en forsvinnende liten andel var i stand til å stige. Og det er der den andre delen til historien om Darklanderne slutter.

Det ender med en syklus som bare går rundt og rundt og rundt. Og runde. Denne gangen linjen er egentlig ikke en linje, det er en sirkel. Så til enden er begynnelsen er enden er begynnelsen er enden ... Det er et endeløs, komplekst samspill mellom de som har valgt service til seg selv, de som hadde valgt tjeneste til andre og de som forble usikre. Det er ved et punkt av hvilke syklus som ser ut til å ende og det er der det er en avling av alle de usikre som til slutt har nådd et beslutningspunkt. De slutter å være usikker, og deretter stige til neste nivå hvor de blir enten STO eller STS eller svært sjelden, den tredje typen Lyselander.

Z: Oh ja! Jeg hadde glemt at det var fortsatt en tredje type. Hva gjør **de**?

J-D: Det er ikke **helt** tid i historien til å introdusere dem ennå. Jeg må først avslutte helt med del to av Darklander historien. Jeg sa det er en hendelse på slutten av hver syklus. Det kalles innhøstingen. Det er når de som har gjort et valg opphører i å være usikre og stige opp til Lyse. Vanligvis er dette en ganske liten andel av Darklanderne.

Z: Så, over tid, blir det mindre og mindre av de usikre.

J-D: Det kan være. Bortsett fra dette er det selvsagt ikke et lukket system der tids linje trolig ikke ender. Vesener fra andre steder gjerne tenker at der er et godt sted å komme for å lære om seg selv, til å komme her og oppleve livet i Darklands. Fra et visst perspektiv kan man se at dette er en svært vakker og elegant spill. Du kan komme inn i bunnen av spillet som en usikker nykommer. Du kan forbli usikker så lenge du vil og så, når du har gitt det en god titt, kan du bestemme av hvilke du ønsker å være: STO eller STS eller tredje type (Fortsatt kommer til det!) og deretter forflytte deg opp til det. Og hvis du velger STO eller STS kan du spille den rollen så lenge du vil og når du er ferdig med rollen, du kan **også** fremdeles velge den tredje typen. Og det som er unikt med den tredje typen er at den er den eneste typen som kan velge å avslutte kampen helt eller fortsette å spille. Men før vi endelig går inn i hva akkurat den tredje typen er, la oss ta et øyeblikk bare for å beundre systemets skjønnhet. Kan du se at her er noe som kan gå rundt og rundt for alltid? De usikre Darklanderne, STS Lysbringers og STO redningsmenn sammen satt seg selv i en fastlåst dans. De danner en trekant: der Darklanderne å spille rollen som offer, Lysbringers spille rollen som gjerningsmenn og STO vesener som spiller rollen som redningsmann. Og når dette mønsteret er satt opp kan det gå rundt og rundt for alltid. Det er et intern konflikt spill som bare fortsetter og fortsetter i all evighet. Individuelle sjeler kan komme inn i

spillet i begynnelsen, flytte opp gjennom spillet i STS eller STO (og svært ofte først den ene og deretter den andre) og så til slutt den tredje typen. Og så, hvis de vil, kan de forlate spillet fra den tredje typen.

Z: Ok, jeg rett og slett **ikke kan** vente lenger. Fortell meg, i godhetens navn, hva **er** den tredje typen?

J-D: Jeg lurte på hvor lenge før nysgjerrigheten overvant deg. Greit, jeg skal fortelle deg det, også kan du bedømme om det er fornuftig. Den tredje typen Lyslandere er hva jeg vil kalle Unifiers. Det er de som **vet** at alt er ett. De vet at de er, hver og en av dem, STO og STS og de Usikre. Alt dette, og har ingen av dette, og på samme tid så mye mer enn det. De vet at når de ser på et annet vesen kan det ikke være med noen dom fordi de ser at det å være som en annen selv. De vet derfor at alt er perfekt. De har virkelig og virkelig sett lyset. Ikke bare første bit av lys slik sett av de andre i Lyse, nei, i dypet av lys som skinner fra hjertet fra hvert vesen, som er at det å være tilknytning til Hoved Kilden. Når et slikt vesen ser på deg de ikke ser den midlertidige situasjon: dine svakheter, selv-begrensende illusjoner, din frykt ... nei, de ser inn i ditt hjerte og de ser Gud der! Som de gjør når de ser på seg selv, selvfølgelig. Gud er overalt når du ser med øynene til en Unifiers. Og de kan også selvfølgelig se at de har vært i dette spillet, Usikre, om de har vært STO og de har vært STS. De vil derfor ikke dømme av noen av disse. Og det er med disse, de Unifiers, at vi starter neste nivå av historien om Darklanderne ...

Z: Puh! Dette er en vending til en lang og komplisert historie!

J-D: Du aner ikke hvor komplisert det egentlig er. Jeg har tatt **store** friheter med å komprimere og krympe ting sammen slik at denne historien kan fortelles.

Z: Så, er denne historien sann?

J-D: Alle historiene er sanne. Alle historiene er fiksjon. Begge disse utsagnene kan være sant avhengig av perspektiv. Denne historien er bare en historie, et eventyr, om du vil. Men det representerer aspekter av det som har skjedd, og fortsetter å skje, i din verden på en interessant måte. På en måte som vil, håper jeg, føre deg til å tenke på ting. Lede deg til å stille nye spørsmål og komme til nye konklusjoner. Det handler om å foreslå for deg en måte å forstå situasjonen uten å trykke på frykt og sinne strenger. Uten å dra deg gjennom elendighet av undergang og tungsinn. Fordi disse tingene ikke tjener min agenda. De tjener dagsorden for de som vil holde deg her, å spille spillet i sin tjeneste.

Men utover nå ...

Historien om Darklanderne, del 3

Tingen å forstå om den tredje gruppen, Unifiers, er at de ikke rammet seg selv i forhold til hvem de tjener. De trenger ikke nødvendigvis å tjene seg selv **eller** "andre". De vet at de "andre" og "selv" er til syvende og sist det samme vesen. De vet at det du gjør til "den andre", du automatisk og direkte gjør for Selvet. Så mens de er god og kjærlig og snill som regel (fordi det er det de ønsker å gjøre mot seg selv) slike vesener ville ikke automatisk svinge inn i en modus for enten og betjene seg selv **eller** tjene andre. Hele begrepet "service" er ikke av så stor betydning for dem i det hele tatt. I stedet for hva som vanligvis driver et slikt vesen er et rent uttrykk for seg selv. Forståelsen for en Unifier er at hver partikkel av enhet er absolutt og helt unik. Og hvis hver og en skulle finne det som er deres største lykke og bare uttrykke **det**, da alt ville bli bra. Fordi, du forstår, ikke to vesener overalt er stadig den samme. Så ikke to veseners 'største lykke noensinne ville være nøyaktig det samme. Hver og en vil bli høyt elsket for den unikenhet som **det** har å tilby. Og hva det har å tilby ville være helt nødvendige ting, for et eller **annet sted**.

For de Unifiers er det ingen knapphet eller konkurranse. Det er balanse og perfektjon. Og i stedet for å løpe til handling, ville disse vesener i stedet velge og bare **være**. Og utforske og **se**. For å søke inn i hjertet av Gud og der finne det som kaller dem for å kunne gi sin største unike gave. Og så vil de uttrykke seg i ren kjærlighet og glede.

Z: Det høres vakkert ut. Men det er noe jeg virkelig ikke forstår. Hvordan kan du **kjenne** deg selv i å være ett med alt og alle andre uten å miste deg selv? Jeg mener, jeg forstår enhet konseptuelt, men hvis det er bokstavelig talt sant som et faktum av å være at det ikke er noe skille mellom deg og noen andre er ... så hvordan kan du fremdeles være **deg**?

J-D: Ditt spørsmål er om individualitet. Om å miste identiteten sin. La meg ta et raskt tilbakeblikk i Darklandernes historien for en avledning. Kan du

huske i vår første samtale, i kapittel 2 i dette arbeidet, lovet jeg å fortelle deg om "Regnbue Metaforen"?

Z: Å ja. Nå som du nevner det, så det ringer en bjelle.

J-D: Vel her er den ...

Regnbue metaforen

Tenk deg det er en regnbue, og du er en av fargene.

Du og alle dine brødre og søsters farger kan **synes** å være individuell og adskilt der oppe på himmelen. Men er dere?

Z: Å, jeg ser. Nei Fargene er kontinuerlig, er de ikke?

J-D: Ja, det du ser er faktisk en jevn, ubrutt, udelte spredninger av lys frekvenser. Det er observatøren som bestemmer, i sitt sinn, til å gruppere et utvalg av disse frekvensene sammen for å identifisere dette området som et band av gul og et området som et band av grønt, for eksempel. Men det er i realiteten ikke noe sted hvor en farge slutter og en annen begynner. Det er ikke på noen reell forstand, til et "band" av alle farger overhodet, bortsett fra at du kan velge å tenke det være slik.

Z: Så du sier at alle fargene er virkelig en. De bare ser ut som separate farger der oppe på himmelen. Og fra det, kan vi forstå hvordan et vesen kan oppfatte seg selv som å ha en annen eller unik natur, men samtidig vet at det er faktisk også en del av ONE hvitt lys.

J-D: Jeg liker hvordan du har forstått det. Ja. Men vi kan vri til en annen liten hyggelig observasjon ut av regnbue analogien. Hva med det faktum at, selvfølgelig, det er **ingen regnbue** der? Alt er en illusjon. Det er lett, og det er fuktighet. Samspillet mellom disse to tingene får deg til å tro at du ser disse fargene på himmelen. Men hva er det du **egentlig** ser? Ser du regndråper? Eller ser du solstråler?

Z: Begge, antar jeg.

J-D: Men så hvorfor skulle en annen person som står et annet sted se regnbuen på en annen plass enn hva du gjør? Det er fordi de to observatører står noen få meter fra hverandre og ser lyset faktisk spille av i forskjellige regndråper. Det jeg foreslår er at det finnes en tredje komponent. Lyset, fuktighet og ... **Deg**, observatøren. Ditt helt unike perspektiv er den tredje komponenten. For hver observatør av regnbuen vil se den litt annerledes. Det vil, åpenbar, å være fra et annet sted, avhengig av hvor observatøren står.

Z: Og den store åndelige sannhet vi får fra dette er ...

J-D: Ser ut som jeg må gjøre alt arbeidet. Greit. La oss gå tilbake til deg og alle dine brødre og søster farger. Du eksisterer ikke i et vakuum. Du har dine egne erfaringer, men hver og en observatør, som du kommuniserer med, ser deg litt annerledes. Du er skapt på nytt i tankene til alle andre som du noensinne vil ha et samspill med. Og **dette** er faktisk noe som bør være dypt fundert. Jeg vil at du skal tenke på dette fordi det er en svært viktig begrep som vil dukke opp igjen i vår dialog etter hvert som den utfolder seg.

Z: Vent et øyeblikk. Men så ... hvis jeg er meg; la oss si jeg er fargen gul i denne regnbuen. Og hundre mennesker ser meg og de hver se meg litt annerledes da ... hvilken versjon av meg er meg?

J-D: Det er et interessant poeng. En annen er: Ser deg som du er? Eller ser du de som **de** er?

Z: Oh, ikke sant! Vi har kommet rundt tilbake til **det**.

J-D: Ja vi har. Men jeg håper du kan se fra regnbuen metafor som det er meget mulig å ha din egen unike og individuelle identitet med dine egne særtrekk og natur og likevel og fortsatt være helt klar over din enhet med alle andre farger, **og** selv være klar over din enhet med alle observatører **og** din enhet med alle andre fenomener som utgjør din eksistens.

Z: Wow, ja. Det er veldig kult, takk.

J-D: Og nå må vi komme tilbake til vår lignelse, må vi ikke.

Z: Sheesh! Ja. Dette er å snu til en episk samtale! Så, greit, vi sa at det var disse Unifiers som trodde at alt var EN. Og så de ikke rusjet av å stå til tjeneste for alle spesielt. De bare observerte ting og hang rundt.

J-D: De var engasjert i å **være** å observere hva som er. Ja.

Z: Blei de ikke lei?

J-D: Veldig, veldig langt fra det. Tvert imot, faktisk. Jo mindre du **gjør**, og jo mer du bare **er**, jo nærmere er du Gud. Med det mener jeg at din opplevelse av deg selv løfter deg, og du er i stand til å være en større og større versjon av deg selv. Du blir i stand til å utvide din bevissthet. De mest praktfulle, transcendent og lykksalige erfaringer som mennesker noensinne har i dyp meditasjon kommer fra å være helt stille. Fra ikke engang å tenke en eneste tanke. Fra bare å være.

Z: Så, ok da. I praksis. Hva erfaringer gjorde disse Unifiers?

J-D: Man kan ikke trekke alle sine opplevelser sammen. Hva de opplevde ville avhenge av hva de skulle skape. Men la oss gjøre det litt enklere. La oss velge en av dem og se hva han har opplevde, skal vi?

Z: Ok. Har vi et navn for ham?

J-D: All right. La oss kalle ham ... Happy.

Z: Lykkelig? Som en av de syv dvergene?

J-D: Hvis du liker. Eller kanskje Glad, som i glede, eller kanskje til og med, Joy-Divine.

Z: Og hør! Er denne historien om deg da?

J-D: Det er en lignelse. En historie som illustrerer noe om livet. Det handler om oss alle.

Z: Ok. Vennligst fortsett. Hva gjorde Happy til erfaring?

J-D: Vel, du ser, Lykkelig var den typen som elsket livet. Elsket opplevelser. Elsket å se og vite om ting. Han fant glede i alle disse erfaringene. Det er derfor vi kaller ham "Happy". Det er hva han var og lykke er hva han foretrakk. Så når han først besteg stillaset og kom til Lyse, han kikket rundt seg og

ble forbløffet over skjønnheten han så. Han tillot seg selv å være veldig stille og med stor ærbødighet i sitt hjerte, og med dyp undring over det hele. Han fant ut, etter en tid, hva som gjør akkurat dette og det tillot ham å bli enda lysere. Han begynte å se mer og videre og verden viste ham stadig mer storhet og prakt. Han fant ut at ved å lukke øynene og lansere sin hensikt, og bare i glede og ærbødighet over å oppleve alt som ble brakt til ham der han kunne gå på noen virkelig vidunderlige reiser inne i sin egen bevissthet. Og så, en dag, fikk han et gjennombrudd. Han oppdaget et nytt eksistensnivå.

Z: Du mener over Lyse?

J-D: På en måte ja. Han kom til den erkjennelse at Lyse er lyst, ikke på grunn av et lyst **sted**, men fordi innbyggerne har en viss grad av bevissthet. Dette betydde selvsagt for ham det var ikke Darklands som var mørk eller Lyse som var lyst. Hva som var annerledes var hva de vesener valgte å oppleve dem som; deres bevissthetsnivå og de sannheter de holdt om seg selv. Og så han ønsket seg en enda større dypere sannhet. Han innså at det ikke ligger noe over, utover eller utenfor seg selv. Han innså at endring ville komme innenfra, akkurat som det faktisk hadde skjedd da han og de andre hadde steget opp til Lyse. Så satt han stille og så innenfor. Han stilnet sitt sinn og ventet på lyset. Det tok ham litt tid å få rett disiplin, men han kom til slutt frem til et nytt nivå av bevissthet. I innsiden av seg selv fant han helt nye realiteter. Han fant et nytt nivå av velvære. Han fant en plass hvor han ikke bare hadde et indre lys, men som et vesen faktisk laget av rent lys! Og der, inni seg selv, kunne han samhandle med andre vesener av lys. Han og de alle der spilte og elsket og skapte sammen. De var alle **EN**, og likevel enkelte.

Z: Som regnbuen.

J-D: Nettopp. Endelig, på dette nivå, han virkelig opplever seg selv som en av regnbuens farger som er ett med alle de andre fargene ... men likevel bevisst på seg selv.

Z: Og hva skjedde så?

J-D: Vel, vi kan si: "*Han levde lykkelig alle sine dager*", og det ville være sant. Vi kan også si: "*Han fikk **akkurat** det han skapte,*" fordi det **alltid** er sant. Men så historien ville da være litt uferdig. Du skjønner, på dette nivået av virkeligheten som han nå

hadde nådd, i dette lys-kropp nivå, blei han også klar over utallige av andre virkeligheter. Han og de andre lys vesener skapte et uendelig antall nye realiteter og spilte i disse kreasjonene. Og han var også klar over at ennå var det andre virkeligheter han ikke var en del av å skape, men var i stand til og utforske og se hva andre hadde skapt. Og så, blei han klar over **seg selv** som et vesen som levde i mange, mange virkeligheter. Realiteter utover antall som fostret ham på en eller annen måte. Og alle disse var **rett her** og nå for ham.

Z: Hvordan kunne det ha seg?

J-D: Vel, du vet det du kaller "å huske"? For ham var det ikke et forsøk på å prøve å få noe til minnet. Nei. For ham var det å være der i det øyeblikket han ønsket å huske. Som eksempel hvis du prøvde å huske barndommen og så plutselig **er du der**. Plutselig du er en tre år gammel gutt i din mors hage og spille på swing. Sånn var for ham. Begrenset selvsagt til det han hadde tilgang til, som bokstavelig talt var i et uendelig antall "liv" i et uendelig antall realiteter.

Z: Som mange, mange inkarnasjoner?

J-D: Ja. På en måte. Jeg satte "liv" i anførselstegn fordi i de fleste av dem var erfaringene helt forskjellige ut fra hva du forstår som en levetid. Andre realiteter fullstendig.

Z: Vanskelig å forklare da?

J-D: Veldig. Kanskje vi kan prøve det en annen gang. Poenget her er at Happy var i stand til å skifte tilstand på vilje fra en tilstand av å **være**, hvor han var i setet av sin egen indre lykke og perfekte **viten**, til inn i en av et uendelig antall stadier **og** opplevelser. Og det gjorde han. Og det var vidunderlig vakkert. Og selvfølgelig ble han oppmerksom på seg selv som noe mye større enn som så også. Men det er en annen historie. For å komme tilbake til **denne** historien vil jeg bare si: Happy holdt i sin bevissthet et minne. Han husket Darklands. Han husket hvordan det var å være der. Ved å gjøre dette kom han til å være i nærvær av andre lysvesener som også huske dette. De husket smerten for å tilkalle hjelp. De husket og de var der sammen. I deres sanneste lyskropper var de der.

Z: I Darklands?

J-D: Ja.

Z: Hva gjorde de?

J-D: Du har ikke hatt full oppmerksomhet, har du? De gjorde **ingenting** husker du? Alt de gjorde var å **være** der.

Z: Oh wow! Det er så kult! De gikk tilbake til seg selv og reddet seg selv!

J-D: Reddet? Jeg tror ikke de helt "reddet" seg selv. De elsket seg selv. De gikk for å være der med minnet om seg selv og denne gangen så de at det ikke bare var noen få tidslinjer og noen få deler til denne historien. Denne gangen var de i stand til å se med tilstrekkelig klarhet at det var et uendelig antall versjoner av historien, hver med et uendelig antall tids-linjer. Og de så at, i en av de versjoner av historien, **alle** vesenene - i Darkland, STO vesener, STS vesener, de Unifiers - alle av dem, fant en måte tilbake til enhet. De hver gjorde det på sin egen måte. I en eller annen versjon av historien de alle fant veien hjem. Og end så ... er det alltid tilstrekkelig kryssninger av historier der dem **ikke finner** frem til enhet og der historien fortsatt spilles ut.

Z: Uh ... unnskyld ... Jeg vet ikke om jeg helt får det.

J-D: Du er inne i tiden og med det er du tvunget til å tenke i form av lineær tid. Men la meg forklare. Utenfor tid, kan et vesen være på så mange steder som den liker. Det kan være i Darklands virkeligheten og også hjemme med enhet. Et slikt vesen kan med det spille mange roller. Det kan være en hardhertet Realist og samtidig en blåøyde Drømmer og samtidig en Lyselander og samtidig et lys-vesen. Og mange, mange andre roller i tillegg. Og hvis det er slik, så er det ingen motsetning. Det er bare et spørsmål om perspektiv. Og slik er det også for deg. Akkurat nå holder du et ganske interessant perspektiv av å være bare ett menneske på planeten Jorden. Men du er mange andre ting i tillegg, inkludert å være meg, Joy-

Divine. Og på et eller annet nivå hver eneste person på jorden er også et lys vesen som kjenner enhet av alle. Og på et eller annet nivå hver eneste person på jorden faktisk **er** Gud.

Z: Wow. Big konsept som.

J-D: Det er, og det kommer til å være litt arbeid for deg til virkelig å få dette riktig. Men det er ingen rush - vi vil holde samtalen og fortsatt adressere det i nye og annerledes vinklinger før det fungerer for deg.

Z: Takk. Men ... eh ... dette kapitlet skulle handle om "Konsekvenser av Enhet". Jeg får det vi har snakket om, at alt er perfekt og så videre. Men...

J-D: Men du vil at jeg faktisk skal snakke om det som er lovet i overskriften?

Z: Ja takk.

J-D: Good. Det er det som nå kommer. Det jeg ønsket å illustrere er at det er mange nivåer av eksistens her i denne virkeligheten du bor. Det er det dypeste nivå - den du for tiden bor i - der du absolutt har helt glemt at du er EN. Det er et nivå eller to over dette der det fortsatt er mulig å fortsette å skjule det faktum av enhet med alt fra deg

selv, hvis det er det du velger. Men man kan bare gå innover så langt før man blir tvunget til med konfrontasjon og må akseptere det faktum ...at alt er egentlig virkelig EN. Hvis du nekter å se dette og nekter å se på dette som sant så du kan fortsette så lenge du ønsker i en tilstand av separasjon og dualitet. Det er mange fantastiske ting du kan gjøre og mange vidunderlige opplevelsene du kan ha, men det er et enkelt faktum at du aldri vil oppgradere deg utover et visst punkt. Når, du på den annen side, godtar at du er i enhet som et grunnleggende faktum av å være, ikke bare kan du oppgradere deg utover det punktet, men du også får tilgang til uendelige riker utover.

Z: Så la meg forstå dette ... vesener som ikke tror på enhet med alle får det de tror på. De får separasjon.

J-D: Ja

Z: Og dette begrenser dem.

J-D: Ja. Å være ett med Gud åpenbart gjør deg uendelig mer kraftfulle enn å være atskilt. Ironisk nok når du **er** ett med Gud, så er de som tror de ikke er ett med Gud også i ett med deg.

Z: Huh?

J-D: Vanskelig å forstå, jeg vet. Men la oss ta deg selv som et eksempel. Du er inne i meg. Alle dine erfaringer er også mine. Du kan tro at du er atskilt fra meg hvis du vil, men jeg vet at du ikke er. Jeg vet at du er en del av meg selv som du er perfekt i å oppfylle din rolle i å bringe meg erfaringer som jeg ønsker. Du kan ikke annet enn å være enn servering min agenda. Hvis du ikke ønsker å anerkjenne det faktum, så kan du tjene **min** agenda mens du velger separasjon og smerte ved å være alene. Eller du kan gjenkjenne sannheten av enhet og harmonisere deg selv med meg og innse at jeg også er servering din agenda, og du kan deretter reise med meg i kjærlig samhold og glede. Så det er en viktig erkjennelse. **Alt er** ett med Gud og innenfor Gud. Selv de som ikke kan se dette for seg selv. Og de som ikke kan se dette er ute av harmoni og føler at de kjemper en kamp i oppoverbakke for å oppnå noe. De som velger å se dette plutselig våkner til en hel uendelig, uendelig virkelighet pakket full av vesener som ønsker å arbeide med deg og co-skaper med deg. De våkner til sine sanne gaver og kraft, og de finner seg omgitt av andre som med sine sanne gaver og kraft som utfyller dere perfekt.

Z: Dette begynner å gi mening nå.

J-D: Vi vil komme tilbake til dette inntil det er blitt perfekt redet i din bevissthet. Det jeg vil at du skal forstå er at det er et bevissthetsnivå der alle vesener forstår og kjenner sin grunnleggende enhet. Vesener på dette nivået er det Indre-Selvet til alle som er inkarnert samens med deg på planeten Jorden og som ikke vet om sin enhet. Og mens

det er slik at disse Ytre-Selvene som lever i separasjon kan bestemme seg for å skade eller drepe hverandre, så det Indre-Selvet som kjenner sin enhet vet at dette er bare en svært midlertidig, illusorisk opplevelse. De vet at de stridende som egentlig akkurat er aktører som utgir seg for å drepe hverandre som i realiteten har ingenting enn annet kjærligheten mellom dem. For det Indre Selv er det slik. De

elsker hverandre fordi de er EN. På dette nivået av virkeligheten vet de det er faktisk umulig og virkelig ønske å skade hverandre. For dem er at de vet at å skade en annen er å skade selv. Virkelig. For dem er det ingen forskjell. Uansett hva slikt vesen gjør til en annen de gjør umiddelbart det til seg selv.

Z: Fordi de er ett vesen?

J-D: Ja, nettopp. En som er også mange. Mange som er virkelig er EN.

Z: Så på dette nivået ville du ikke finne styggedom. Jeg mener ingen ville angripe eller skade en annen. Ingen ville prøve på å manipulere eller ta fra en annen, ikke sant?

J-D: Det kan bare skje dersom begge parter er enige om det, «all up front»

Z: Har det noen gang skjedd?

J-D: Oh ja! Hvordan tror du din verden kan være som den er? Hvordan kan det ha seg at innenfor disse lys vesener er det manifestasjoner som gjør alle disse tingene med hverandre? Alle er enige om alt på forhånd. Det er alltid en kontrakt.

Z: Hvis en person gjør vondt eller manipulerer hverandre, så deres Lys Vesen har samtykket til dette?

J-D: Ja. Det er det jeg sier. Du på jorda er innad oss. Dere er våre kreasjoner, og vi er dine. Vi i fellesskap skaper hele den verden du opplever. Du gjør visse erfaringer mot deg selv med dine tanker og din tro. Med dine ideer om dere selv. Vi er en del av det. Vi gjør alle slags tilrettelegging slik at alle inntekter, i en større følelse, helt etter planen.

Z: Noe som ikke rimer her. Hva med fri vilje?

J-D: Å, du har fri vilje all right! Vi gjør alt denne tilretteleggingen nettopp slik at alle har fri vilje. Slik at ingen fri vilje er opphevet.

Z: Forklar?

J-D: Vel hva med deg, ved dine tanker, dine valg og din tro, var å skape for deg en situasjon der du ønsket å føle hva det er å være som en overgriper? La oss si at du ønsket å gjøre noen forbrytelser der du følte at du fikk makt over noen. Som en del av din sjel-reise du valgte det. Så hvordan ville vi oppnå dette? Vi måtte finne en partner

for deg; noen som er villige til å være den andre halvparten av transaksjonen. Det vil være noen der ute som, på grunn av sine egne, velger å se hvordan det er å være et offer.

Z: Du sier at folk som opplever dårlige ting som skjer med dem har valgt dette?

J-D: Ja. Dette er ofte det punktet hvor folk bulker. De ofte går bort fra sannheten i dette fordi de ikke klarer å akseptere at de selv har skapt de "dårlige ting" som har hendt dem. Umiddelbart vil de ønsker å slenge det tilbake på meg, "Hva om barnet som ble voldtatt?" eller noe slike like forferdelige opplevelser. De vil insistere på at dette på ingen måte ble valgt av den personen.

Z: Og du sier det var?

J-D: Ja. Jeg vet det vil være mye for noen å akseptere dette. Dette er grunnen til at en melding som min ikke er for alle. Ikke alle er klar til å høre denne meldingen. Mange fortsatt trenger at det skal være en "ond andre". De ønsker og trenger å tro at det finnes onde vesener utenfor seg selv som skaper alt det onde som skjer i verden. De ønsker å være ofre for omstendighetene. Og dette er helt greit. Hvis folk ønsker å bo på det nivået av erkjennelse for en stund, så er det ingenting galt med det. Men hvis du er villig til å flytte til et mer utviklet bevissthetsnivå, så kan jeg tilby deg en annen tanke. Jeg sier noe ganske enkelt: du **er** skaperen av din egen virkelighet. Hvis det er slik, så åpenbart at du ikke også kan være et offer for din virkelighet! "Offer" og "skaper" er to motsatte tilstander. Jeg sier at du allerede **er** skaperen av virkeligheten. Du har valgt å glemme dette, slik at du kan spille det spillet du spiller nå. Du kan velge å holde dette glemt hvis du vil. Deretter oppretter du, "Jeg er ikke skaperen av min virkelighet." Og, hvis du skaper det, så er det også det du lager, "Jeg er et offer for mine omstendigheter." Og hvis du skaper det, vil du oppleve det, fordi ...

*"Du får alltid **akkurat** det du skaper"*

Og så vil du skape muligheter selv til å oppleve å være et offer. Derfor, i de såkalte "dårlige ting" som du lar skje med deg. Du vil fortsette å få slike opplevelser inntil du har endret tankene om dette, før du bestemmer deg for å ta tilbake makten og slutte å være et offer. Inntil du bestemmer deg for å ta ansvar og bli en skaper. Og når du gjør det, vil dette begynner å forandre seg. Jo mer du tror at du er skaperen av din virkelighet, jo mer vil du oppleve det. Jo mer vil du se alle ting som du opplever som et direkte resultat av dine valg.

Z: I likhet med "lys" i lignelsen!

J-D: Ah, ja! Og nå kan du også begynner å se lyset!

Z: Ha! Jeg liker ordet spillet. Så, hvis vi tror at vi er ofre, så vil vi få offerets opplevelser som er fremforhandlet av vårt indre selv.

J-D: Rett.

Z: Inntil vi er klar til å oppdage at vi har skapt alle disse erfaringene og heve oss over dem og begynne å skape opplevelser som vi mer liker.

J-D: Riktig.

Z: Da blir vi, stadig mer kraftfulle skapere av vår egen virkelighet.

J-D: Ja.

Z: Men hva med barna. Jeg mener, du brukte eksempel på et barn som er voldtatt. Sikkert er det urettferdig å forvente at et lite barn skal gjøre valget til å overskride sitt offer status?

J-D: Dette er en emosjonelt ladet sak, og jeg kan lett forstå hvorfor dette er vanskelig for deg. Men du må forstå at et barn er ikke mer og ikke mindre uttrykk for en ånds velvære enn en voksen er. Du selv hadde en ganske forferdelig opplevelse som et handikappet barn i en av de andre livene.

Z: Ja. Jeg har delt dette med våre lesere.

(Zingdad Merk: Se " Tapt I Min Egen Drømmeverden " i kapittel 1)

J-D: Vel, når du til slutt kommer til å forstå din historie riktig vil du begynne å se symmetrien i dine valg. Du vil se hvordan disse livene alt har balansert hverandre ut og hvordan disse erfaringene ble alle brakt til deg som et resultat av de valgene du tok og de beslutningene du har gjort. Du opplevde å være en seksuell overgriper i en levetid, og du opplevd å bli seksuelt misbrukt i en annen. Bemerkesverdig nok vil du også komme til å forstå at gjerningsmannen og ofrene er alle fra samme lys vesen. Med andre ord, du og dette andre lyset har byttet roller, slik at dere begge kan virkelig og virkelig forstå hva dette dreide seg om, ved å oppleve det selv i først hånd. I kapittel 5 jeg fortalte deg at hvis du har støtt på et noe annet vesen som du ikke hadde møtt på ditt selv, så ville du ikke forstå det. Det ville være puslespill for deg. Du vil ganske sannsynlig sette deg til doms over denne andre. Men hvis du hadde opplevd samme ting i deg selv du mye mer sannsynlig ville flytte deg til medfølelse, og på den måten være i stand til å hjelpe denne andre i å finne helbredelse. Det er faktisk denne selvforståelsen som gjør at du kan stå til tjeneste til den andre. Og så er det for deg at dine erfaringer i andre liv kan bli brukt, hvis du er villig til å velge dette, å føle dyp empati for de som er dypt inne i en utsatt tilstand fordi du var der, **og** du kan også finne medfølelse for lovbrøtere fordi du vet at du også er i stand til å være en overgriper. Det er ett resultat av de valgene du har gjort. Poenget å huske her er:

"Hvis du ikke kan se perfektjon så du står for nær bildet."

Z: Åh, wow, ja! Det er mest aktuelt her.

J-D: Og det kan mest gripende illustreres med gru på en uskyldig, for eksempel et barn, som går gjennom noen fornærmende erfaring. Vi ser på dette, og det virker bare så veldig galt. Så veldig urettferdig. Så uforklarlig inkongruent i det å være en kjærlig Gud. Og hvordan kan jeg fortelle deg at du tar feil hvis du føler dette? Jeg kan ikke. Men jeg kan fortelle deg at det vil komme en tid når du vil stå tilbake trukket langt nok fra bildet du vil se perfektjon. Og jeg kan også fortelle deg at hvis jeg sier

dette til deg når det er **ditt** barn som har blitt misbrukt, så vil du si "**aldri**" Og du vil tenke om meg som et monster for selv å foreslå dette. Det er hvordan disse tingene er. Vesener som velger et offer status er, per definisjon, ikke i stand til å se at de gjør dette. Hvis de var, så ville de innse at de er å skape sin egen virkelighet, og vil ikke lenger være ofre. Det er litt av en catch-22 situasjon, egentlig. Den eneste veien ut er for deg å gjøre et valg. Å bestemme seg for å kreve ansvar og bestemme seg for å være skaperen av din egen virkelighet og ta deg tid til å tillate at det er å bli sant for deg. Men det er ikke noe som alle vil være i stand til å høre, det er sikkert.

Z: Og hva med gjerningsmennene? De er sikkert ikke heller klar over at de er skaperne av sin egen virkelighet?

J-D: Nei utmerket spørsmål. Du husker jeg sa det var en trekant av offer / overgriper / redningsmann?

Z: Jeg gjør.

J-D: Vel, det er hvordan ting ser ut for de som ikke er klar over at de er skaperne av sin egen virkelighet. Det ser ut for dem som om de alltid er i en av disse tre roller i forhold til hverandre. Men dette er ikke sånn det ser ut fra et høyere perspektiv. Fra et høyere perspektiv er det bare skaper og offer.

Z: Hva skjer med redningsmann og gjerningsmannen?

J-D: Hvis du ser på dem hardt nok vil du se at begge disse er også bare ofre. Jeg utfordrer deg til å gå og finne en rekke gjerningsmenn. Se på deres riktige historier. Du vil finne, jeg lover deg, at de kom til å fungere som gjerningsmenn fordi de mente seg å være ofre. Det er som et resultat av deres egen tro på sitt eget offer at de handlet ut som de gjorde.

Z: Alltid?

J-D: Alltid. De verste kriminelle lovbrøyttere i dine fengsler alle har de vanskelige barndoms omstendigheter. De er alle traumatisert i sine egne psyke. Hvis deres psyke

ble helbredet og elsket, så ville de ikke være der med å uttrykke sinne på den store verden. Vitne til hva som skjer når en slik gjerningsmann finner healing, self-kjærlighet og aksept. Han forvandles. Han

blir en agent for det gode. Så klart han gjernings-natur er bundet opp med sin egen følelse av å være et offer.

Z: Hmm ... så gjerningsmennene er faktisk ofre. Hva om redningsmenn?

J-D: Dette er også et offer, men ganske ofte det er det siste trinnet før noen frigir seg selv fra offerrollen. Det er en måte å fortsette å engasjere seg med offeret / gjerningsmann spillet mens ikke aktivt å være en av dem. Du skjønner, før du kan forlate offer / gjerningsmannen bak, du trenger å helbrede deg selv fra smerte og traumer som du føler er påført deg mens du var i den kampen. Du kan gjøre det ved å prøve å hjelpe andre i lignende omstendigheter. Du kan snu din smerte rundt og gjøre noe nyttig ut av det. Du kan overvinne det ved å være et fyrtårn av kjærlighet. For eksempel kan en voldtektsoffer etablere en veiledning og beslutningspåvirkning gruppe. Du opplever ofte at folk som etablerer slike tiltak var ofre som sto opp og tok tilbake sin makt. Eller noen ganger også gjerningsmennene som bestemte seg for å gjøre det godt igjen. Vesener som ønsker å bli ferdig med offer / overgriper ofte går gjennom en syklus av redningsmann før de forlater spillet bak. Det er også andre grunner til å være redningsmann. Noen ganger rednings bare ønsker å føle seg "edel". De ønsker å tjene egenkjærlighet gjennom å gjøre gode gjerninger. Ofte resulterer dette i en slags konflikt for redningsmann hvor offeret ikke setter pris på hjelpen. Et annet tilfelle ville være en reformert gjerningsmannen. For eksempel kan en mann som i årevis har begått ekteskadelig misbruk, starte en "manns gruppe" der disse mennene støtte hverandre i å finne måter å håndtere sine problemer av raseri og umyndiggjøring. Det er mange permutasjoner av dette, og jeg kan ikke belyse alle dem. Jeg bare gjør slik at ofre, gjerningsmenn og redningsmenn alle er fortsatt i en tilstand av å tro at de til syvende og sist er ofre. Skaperens vesener, derimot, vet at alle er i skaper trivsel. At alt er perfekt. At det er ingenting og ingen som må fikses. Det er alltid perfekt.

Z: Men det høres ikke omsorgsfull ut mer ufølsom for meg.

J-D: Hvorfor?

Z: Vel, det betyr at hvis jeg ser noen i smerte, bør jeg ignorere dem og bare si: "*Å, du skapte dette selv.*"

J-D: Du **kunne**. Men husk, i hvert øyeblikk, i enhver tanke og hver handling du lager for deg selv og din virkelighet. Hvis du er en skaper vesen da vet du dette. Så hvis du

ser andres smerte, så er det at du faktisk opplever det litt selv. Du må bestemme hva du skal gjøre med det. Du må velge.

Z: Men ...

J-D: Nei, bli hos meg et minutt. Du, der du er nå, som lever på jorden, du **vet** ikke om enhet av alle. Uansett hvor avansert din bevissthet er. Per definisjon, for at du skal være på jorden **må** du se de andre som nettopp det: som andre. Du er ennå ikke i sann enhet bevissthet. Hvis du så var, så ville du være her sammen med meg. Ikke der nede på jorden. Så du kan godta de ting jeg sier på en intellektuell måte, men du ikke ennå opplever det som virkelighet. Har jeg rett?

Z: Ja. Det er så.

J-D: Så du fortsatt ser denne andre som hadde det vondt som en "andre". Du tror fortsatt at smerten du observerer er **deres** smerte, ikke din egen. Og i det øyeblikket, er du kalt til å bestemme hva du skal gjøre med hva du observerer. Og din reaksjon på den samtalen vil definere hvem du er i det øyeblikket.

Z: Ugh! Nå er jeg forvirret. Hva da må jeg gjøre? Må jeg hjelpe alle, eller må jeg la dem skape for seg selv?

J-D: Ah. Nå får vi gå til etikk og moral. Flink. Husk, det er her det hele startet? Du sa at du ønsket å vite hva det kan bety moralsk og etisk å forstå at alt er ETT?

Z: Ah ja. Det føles som en million sider siden!

J-D: Ganske. Vi har vært på litt av en reise siden da. For å svare på dette spørsmålet kommer jeg til å be deg om å tenke tilbake på historien om Darklanderne. Det var vesener av mange forskjellige typer av bevissthet i den historien. Det var de Darklanders som forble usikre på hvordan de ønsket å skape for seg selv. Deretter var det Lyselanders som valgte en av tre uttrykk: dualitets bevisste STO og STS vesener og enhet bevisste Unifiers. Av alle disse, det var bare de Unifiers som kjente til enhet av alle. Og så, hvis du ønsker å forstå moral av enhets bevissthet da bør du lese igjen hvordan Unifiers opptrådte.

Unifiers vet at du og de er i hovedsak samme vesen. De ser derfor på deg med øyne av kjærlighet og medfølelse. De ser ikke deg eller dine valg som "feil". De dømmer ikke deg, og de synes ikke synd på deg (for det er også å dømme!) Hvis du kaller etter hjelp, så vil Unifiers komme og hjelpe på en måte som, **i dems tro**, er den beste måten å gjøre det. Det betyr ikke at de vil jage inn og redde deg. Det **betyr ikke** at de vil gi deg noe og alt du ber om. Fordi svært ofte de ting du tigger om er rett ofte de ting som vil holde deg i en tilstand av separasjon og smerte. Så de vil hjelpe deg som de selv

ønsket å ville bli hjulpet; på en måte som bringer deg den erkjennelse av at du er skaperen av din egen virkelighet og en udelelig del av enhet.

Jeg skal gi deg et praktisk eksempel. Hvis du sier til meg: "*Vær så snill, J-D, fikse livet mitt fordi det er et rot*", og jeg styrtet inn og fikse det opp for deg, så hva er det du og jeg egentlig sier? Vi sier at du ikke er i stand til, og at du **ikke** er skaperen av din egen virkelighet. Ikke sant? Men du skjønner, jeg vet at du er meg og jeg er deg. Så jeg derfor si at jeg **også** ikke er i stand til og er ikke skaperen av **min** virkelighet. Som da gjør det umulig for meg å hjelpe deg. Så ingenting skjer. Du ser?

Z: Den er ganske søt! Greit. Så du kan bare hjelpe meg på en måte som er sammenfallende med din sannhet.

J-D: Nettopp! Og min sannhet er at alt er ett med Gud, og at alle, enten de vet det eller ikke, skaper sin egen virkelighet. Jeg kan ikke gå om du gjør noe til deg eller for deg på en måte som fornektet sannheten. Så den hjelpen jeg kan og vil tilby deg vil være i form av bistand som hjelper deg til å hjelpe deg selv. Som lar deg mer kraftfullt forstå at du er skaperen av din egen virkelighet. Det gir deg verktøyene til å stå opp og ta de tingene som du ikke liker i livet ditt og skape dem på en annen måte til de er **slik** du liker.

Z: Ah! Og det er derfor lyset i lignelsen er slik det er. Det kommer ikke inn og endrer ting og gjør ting slik **det** ønsker det skal være. Det er bare der for å hjelpe dem som er klar til å se at de kan gjøre et annet valg og skape sitt liv som **de** ønsker det skal være.

J-D: Nøyaktig slik. Det er akkurat det punktet i hele lignelsen. Du skjønner, lyset er ikke der for å dømme noens feil. Det er ikke der fordi det trodde Darklanderne var dårlig eller feil eller uskikket. Husk hvordan det kom dit? De fikk det fordi mange av Darklanderne selv ropet om hjelp. De ropte ut, og det som egentlig viste seg å være var en del av seg selv, som svarte fordi det husket sin egen indre smerte. Ingen dom. Bare et svar på et anrop. Og svaret kom ikke i form av en redningsmann, og heller ikke i form av en gjerningsmann. Vi kan se hva som skjer med slike svar - de bare holder syklusen i gang. Nei, svaret kom i form av en forsiktig tilbudt gave av kjærlighet som hver person kan godta eller avslå. Og selv om de fornektet det, var det ingen dom. Da gjenstår det for dem å akseptere senere. Og når de aksepterer det, er det ingen krav om hva de skal gjøre med det. De kan alltid skape akkurat det de ønsker, og de vil alltid få det de skaper. Så de kan også bruke lyset som blir tilbudt til å skape smerte for seg selv og andre. Hvis det er dems valg, så vil de fortsette å få det de skaper. Og sånn vil dette gå inntil de er klare til å se at dette ikke bringer dem kjærlighet eller glede eller fred.

Å kjenne enhet med alt er å få et mye bredere perspektiv. Det er å se perfektjon av alle ting. Og så vil du slutte å dømme andre og begynne i stedet og bare skjelne hva som er

rett, godt og sant **for deg**. Deretter kan du gå hvor din sannhet tar deg i stedet for å bli blåst rundt ved dom av hva som skjer rundt deg.

(Zingdad. Merk: Hvis du er klar til å gå ut av offeret / gjerningsmannen / redningsmann trekant og oppleve ditt sanne skapers natur, så vil min multi-media seminar serie, "*Dreamer Awake*" i stor grad kunne hjelpe deg på din reise Vennligst besøk Dreamer Awake seksjon på nettstedet mitt, [zingdad.com.](http://zingdad.com))

Greit. Nå er vi fortsatt veldig langt fra å bli ferdig med å snakke om enhet og hva det betyr. Men jeg føler jeg har lagt et viktig grunnarbeid. Jeg ønsker å stille deg et enkelt spørsmål. Gitt alt jeg har lagt ut i denne samtalen, tror du at når en vet om enheten det sannsynligvis vil føre til uetisk eller umoralsk oppførsel?

Z: Nei, jeg vil takke deg for denne samtalen. Fordi jeg kan virkelig se at vesener som er enhetlig bevissthet vil bare noensinne ønske hva som er beste for alle andre vesen. Det virker for meg at de vil, per definisjon, være de mest kjærlige vesener. Og at de vil aldri være i stand til å gjøre noe som de vet er skadelig for en annen.

J-D: Ok. Da har jeg svart på spørsmålet fra slutten av kapittel 5, som var det vi ønsket å gjøre i dette kapittel. Og nå som jeg har gjort det, vil jeg avslutte med å gjøre en annen liten vits. Kan du huske hvordan, noen sider tilbake, du var i opprør om hvordan denne samtalen alt var gått galt? Om hvordan du hadde kastet bort tid i dette kapittel med irrelevante spørsmål?

Z: Ja, jeg husker.

J-D: Vel, i dine tanker på det tidspunkt i den bortkastede samtalen var i utgangspunktet i Darklanders historien. Du ønsket et svar på de moralske og etiske implikasjoner av å kjenne enhet med alt og du følte at vi hadde tatt en **stor** tangent som var bare bortkastet tid. Men nå ønsker jeg å vise til det punkt at det ikke bare gjorde Darklanders historien og dannet grunnlag for en meget god forståelse av implikasjonene av enhet, men at vi også har lagt et grunnlag for mange andre fremtidige forståelser. Jeg sier at vi ikke bare har gjort det vi ønsket å gjøre, men har også oppnådd mange andre vakre ting i tillegg. Du fikk svar på ditt spørsmål, og det ga deg en rikdom av forståelse, langt utover hva du forventet. Har jeg rett?

Z: Ja. absolutt. Denne spesielle samtalen har vært min favoritt så langt. Jeg er sikker på at jeg vil re-lese den mange gang.

J-D: Det er en god idé. Jeg foreslår at du re-leser den snart. Du vil finne at jeg har plantet forståelser i det som vil åpne opp for deg hvis du gir det et pass eller to. Og hvis du kommer tilbake etter et års tid vil du få flere andre nye og dypere innsikt. Det er hvor mye rikere dette kapitlet er enn det ville ha vært om vi bare hadde gått ned til

messing stifter med meg direkte med å svare på spørsmålet ditt som du trodde jeg skulle.

Z: Oh wow, jeg kan absolutt se skjønnheten og perfektjon i det.

J-D: Og det er fordi,

"På nivået av enhet, alle ting alltid konspirerer i det høyeste gode for alle."

Som er en annen måte å si:

"Alt er alltid perfekt."

Og med fare for å piske dette ene til døde,

"Hvis du ikke kan se perfektjon så står du for nær bildet."

Z: Det er kjempebra, J-D! Takk for å bringe alt dette så kraftfullt hjem til meg.

Men jeg må innrømme ... det er **fortsatt** noe som plager meg om alt dette.

J-D: Og det er ...?

Z: At alt er bra og godt for deg å snakke om med all denne enheten tingen, men ... vel ... her er jeg på planeten Jorden gjør mitt beste for å finne ut ting, gjør mitt beste for å være en god person, gjør alt denne åndelige spørringen ... men likevel er jeg atskilt fra deg og Gud og alt annet! Jeg mener, jeg **hører** hva du sier. Men for meg er dette ting som er alt fortsatt bare teoretisk. Det er ikke min direkte personlige erfaring at alt er ett.

J-D: Og er det et problem for deg?

Z: **Gode Gud ja!!!** Jeg føler i mitt hjerte et sug for dette. Jeg vil **vite** om enhet med alt. Og snakket til deg har nettopp utdypet dette ønsket. Men likevel tror jeg ikke jeg opplever det. Jeg mener jeg **har** hatt noen fantastiske åndelige opplevelser i mitt liv, men **likevel**, her er jeg atskilt fra deg og fra Gud og fra alle andre.

J-D: Og så? Har du et spørsmål?

Z: Ja. Jeg vil vite hvordan jeg får oppleve dette - hvordan får jeg vite, som et direkte faktum av min egen erfaring, at jeg er helt og fullstendig ett med alt som er?

J-D: Jeg er så glad for at du kom med det spørsmålet. Det er det perfekte spørsmålet som fører oss inn i neste kapittel sammen. Fordi selve grunnen til at jeg er her i denne virkeligheten i det hele tatt er knyttet til svaret på det spørsmålet, og nå er det på tide å begynne å fortelle deg om det.

Som jeg har antydnet, alle i separasjon mente å være her. Det er ingen feil i det. Og alle som tillatte en del av seg selv å synke rette veien ned i dualitet valgte det. Om dette også, er det ingen feil. Og dette er hva hvert enkelt menneske på planeten Jorden egentlig er: en del av en stor ånds vesen som valgte å oppleve denne delen av denne virkeligheten. Du er der fordi du ønsket dette. For deg kan det sikkert virke som om det var noen andre som fikk deg til å være der. Fordi du er i dualiteten du kanskje tror dette annet vesen er Gud. Du tenker kanskje Gud skapte deg dit i dualiteten for å leve ut en liten, forvirret eksistens. Men det er ikke det. Gud gjorde ikke dette mot deg. **Du** valgte selv å ha denne erfaringen. Og så, slik at du får den erfaringen du ønsket å få, valgte du å flytte gjennom lagene av Sløret med Glemsel. Ved hvert lag har du glemt mer om hvem du egentlig er. **Du** valgte alt dette. Du er den delen av deg selv som har glemt hvem du egentlig er.

Z: Jeg er deg. Jeg har alltid vært deg. Jeg vil alltid være deg. Men jeg er en del av deg som har glemt dette?

J-D: Det er akkurat det jeg sier.

Og det samme gjelder for hver av dine lesere og for alle andre moter av bevissthet som er der med deg i din dualitet virkeligheten. Dere er alle ditt indre selv. Dere er bare de delene av disse vesener som har glemt dette.

Z: Og selvsagt det faktum at vi har glemt dette betyr at vi har glemt at vi valgte å glemme. Vi glemte at vi skulle glemme.

J-D: (smiler) Ja, faktisk. Og det er mer du har glemt.

Du glemte at dere hver er faktisk langt mer kjærlig, kraftig og visere enn det du nå kan forestille dere å være.

Og siden du er kjærlighet, vil du ikke svikte en del av deg selv i separasjonen. Når det er på tide å forlate du vil arbeide for å helbrede deg selv, for å returnere de tapte fragmenterte deler til kjærlig helhet.

Og siden du er kraftfull, du får hva du ønsker å lage. Du ønsket å co-skape dette skillets virkelighet og du fikk det riktig. Du ønsket å oppleve deg selv som helt separat og alene, og du fikk det riktig. Du ønsket å gjenoppdage deg selv fra det stedet av total glemsel og, i en eller annen grad, dere alle er opptatt med det. Når du er ferdig med de tingene du ønsket å få fra separasjon, når du er klar til å forlate, du vil. Du vil få det riktig.

Og siden du er klok, vet du at du trenger venner for å oppnå disse tingene du ønsket å oppleve. Du vet hvilke venner som kan bistå med hvilke deler av hver oppgave. Du velger dine venner med omhu. Det er like sant for valg av co-kreativ partnere som vil

hjelp deg i å trenge dypt og dypere inn i separasjon, slik at du ville være i stand til å finne veien helt ned i dualiteten, som det gjelder for ditt valg av co -kreative partnere som vil hjelpe deg til å vekke deg selv og heve deg selv ut igjen til full minne om de mest ubegrensede, evig og fantastiske selv. Et Selv som er ett med enhet.

Og nå, nå som du spør hvordan kan du komme til å vite at du er ett med alt som er, så nå er det på tide for meg å fortelle deg hvorfor jeg, Joy-Divine, er her i denne virkeligheten. For jeg er faktisk her i denne for en eneste grunn. Jeg er her for å være **den** slags co-kreativ partner som hjelper andre til å vekke.

Z: Ah ... ja ... På et visst nivå, jeg tror jeg har alltid visst dette.

Men det jeg ikke vet er hvordan. Hvordan gjør vi dette? Hvordan kan vi, alle av oss, co-skape denne oppvåkning for oss selv?

J-D: Det er et fantastisk emne som jeg er veldig spent i å dele med deg. Det er på tide å begynne på neste kapittel. Gi den tittelen "Singularitets (Tippings-pkt) Hendelser" og deretter starter du samtalen med å spørre meg: "*Hva er Singularitetens Hendelser?*"

Z: Utmerket. Jeg gjør det. Men ... dette høres så fascinerende, og du har fascinert meg ... hva er Singularitets Hendelser?

J-D: Og i neste kapittel, Du er en drittunge!

Z: Okay (ler). Ser deg der...

* * * * *

Kapittel 7.

Singularitets Hendelser

Zingdad: Så, J-D, her er det store spørsmålet: hva er Singularitets Hendelser?

Joy-Divine: Jeg ser virkelig frem til å fortelle deg om dette. Men mens hver singularitet begivenhet i seg selv er faktisk en veldig enkel ting, der beskrivelsen ikke vil bety mye for deg hvis du ikke forstår sammenhengen. Og sammenhengen er enorm. Så mye at det vil være nesten umulig for deg å forstå det fra ditt perspektiv. Kan du tenke deg å prøve å forklare hele planetens vann kretsløp til en liten gullfisk som har levd ut hele sin eksistens i en glassbolle på noens kjøkkenbenken? Og det er bare så for deg: sammenhengen med historien om din første Singularitets Hendelse er en historie som er milliarder år i produksjon og som er like stor utbredelse som å omfatte hele ditt univers og utover. Og så, akkurat som det er med den lille fisken, er problemet et perspektiv. Du er nedsenket i ditt synspunkt som omfatter, noen få tiår brukt på et lite sted på en av de milliarder av planeter i en av de milliarder av galakser i dette universet. Å si at ditt menneskelige perspektiv er begrenset, er en ekstrem underdrivelse.

Ikke at det på noen måte er en **dårlig** ting. Det er nettopp dette svært snevre fokuserte perspektivet som gjør Gud til å oppleve seg selv som mange, mange separate vesener. Så alt er akkurat slik det er ment å være. Men for alt dette, for deg å forstå historien om Singularitets Hendelse, det vil kreve et langt bredere perspektiv. Et perspektiv som det jeg er i ferd med å dele med deg nå.

Det går som dette:

Vi begynner med å utvide vårt perspektiv nok til å legge merke til at sivilisasjonen ikke er den første til å bebo planeten Jorden. Hvis du kunne stå hvor jeg er og se hva jeg gjør, vil du se at det har faktisk vært mange påfølgende kulturer som har forhånds datert denne nåværende. Du beholder mytene om Atlantis og Lemuria, men disse er bare to av en lang sekvens med ganske ulike sivilisasjoner som har blomstret på jordens overflate i tidligere tider, som strekker seg tilbake milliarder av år.

Hva du kan finne som er vanskelig å forstå, er at det var enda sivilisasjoner som levde på jorden som de første da den ble dannet; vesener ganske forskjellige i form fra din egen som levde sine liv på den varme proto-planeten. Det kan være ganske forvirrende for deg og oppdage at de tidligste sivilisasjoner var i de fleste henseender, den mest avanserte - hver påfølgende sivilisasjon har vært av en lavere og lavere bevissthet.

Hver har vært litt og litt lengre fra bevisstheten om at alt er ett, og at alle er skaperne av sin virkelighet.

Så, i inkrementelle trinn, bevissthet har vært fallende på planeten jorden siden den gamle etableringen mange milliarder år siden.

La oss nå “zoome ut” og utvide vårt perspektiv ytterligere. Som du er vel klar over, hele denne virkeligheten, og alt inni den, kommer fra enhet. Og dette er så i det mest ekte og praktisk sans. På tidspunktet for det som nå forstås å være “the Big Bang”, alt var enhet. All materie og bevissthet om hele dette universet kom inn i denne virkeligheten fra enhet og begynte å utvide seg til tettheter og separasjon.

Hvis du ser sånt på det så vil du forstå at fallet fra nåden begynte på Big Bang og har pågått siden da. Dypere og dypere inn i tetthet og separasjon livet har falt. Mange, mange små skritt ned det har tatt.

Og dette er ikke ved en feil! Dette er i henhold til at EN søker svaret på spørsmålet “*Hva om jeg ikke var en hva hvis jeg var mange?*”

Men det underliggende poenget er at bevisstheten, i dette universet, begynte på et høyt punkt, et punkt av enhet, et poeng av skaperens slør, og derfra er det falt ned, ned, ned, til fullstendig separasjon og total offerets slør. Man har oppnådd dette fall i en sekvens av trinn, og det siste trinnet er dette: din sivilisasjon her på planeten Jorden har oppnådd den ultimate separasjon og offer-bevissthet. Nivået av tro på separasjonen fra den Guddommelig Skaper fra skapelsen som har vært

mulig for den nåværende menneskelige sivilisasjonen på planeten Jorden er dypt faktisk. Du, kjære menneske på planeten Jorden, har oppnådd dette mest utrolig, smertelig og vanskelig av alle oppgaver. Du er det ultimate svar bærere av dette store spørsmålet: “*Hva om jeg var mange?*”

Z: Så dette er det aller laveste flo av bevissthet? I denne verden jeg lever nå? Jeg tror jeg kan tro det, gitt alle de ting som skjer i verden.

J-D: Nei, faktisk, det er mer å fortelle i denne historien.

Jeg sier, sett under ett, har jordens menneskelige sivilisasjon oppnådd den størst dybde av bevissthet. Men i dette øyeblikk, dette øyeblikket hvor du befinner deg i den store reise gjennom tid og rom, er dette ikke helt fjære. Den store bunnen er bak deg i din kollektive fortid.

Jeg kan forstå fra ditt synspunkt, at det kan virke som om dette muligens kan være helt fjære, men hvis du går tilbake og se med øynene til evigheten du vil se at dette ikke er slik. Og jeg skal gi deg bevis.

Ta disse tankene: “Alt er EN” og “*Du er skaperen av virkeligheten*”. Disse ideene er lett tilgjengelig til planet bevissthet på dette tidspunktet av tid og rom, og mange har akseptert disse tingene som sant.

Så se deg tilbake bare en blink. Hold slike ideer i 1950 ville ha resultert i at du hadde blitt trodd vært faktisk merkelig. Du ville ikke ha vært velkommen i høflige selskap om du sa sånt. Du ville ha blitt utstøtt. Du ville ikke ha vært i stand til å finne lønnet arbeid i noen anerkjent selskap. Du ville ha måttet leve på selve utkanten av livet hvis du ønsket å uttrykke slike ideer. Og du ville ha følt deg selv å være helt alene i din tro.

Og hvis vi går tilbake litt videre i historien disse ideene ville ha resultert i en mer aggressiv sanksjon. Du trenger ikke å gå veldig langt tilbake i det hele tatt for å finne deg selv faktisk blir drept for å uttrykke disse ideene.

Poenget jeg gjør her er at det aller dypeste mørke er bak deg. Det er ikke mulig å si nøyaktig når den sanne bunnen var, siden det vil avhenge av ens perspektiv, på hva mål du vil bruke for å avgjøre hva som utgjør det aller mørkeste øyeblikk. Men hvis man observerer hva som fremkom i ånden av menneskeheten under slike hendelser som verdenskrigene, korstogene, inkvisisjon, hekseprosessene, så begynner man å se noen svært mørke tider faktisk. Og selv disse var trolig ikke det aller dypeste dypet.

Visste du at det var en tid da det ble ansett som normalt for en invaderende hær å plyndre alt fra hjemmene til dem de invaderte, for så å dra hver ung gutt ut på gatene og slakte ham og å voldta hver jente og kvinne? I slike tider, når en invasjonshær kom til en by det ville ikke være noe annet, enn ulmende restene igjen. Alle ville være død eller tatt til slaver. Alt som kunne bæres av banen, blei tatt, og alt annet ble ødelagt.

Hvis du skulle møte noen fra disse tider ville du bli hardt presset for å finne et glimt av hva du vil kalle “menneskelighet” i deres øyne. Alt ble så brutalt behandlet i sine tøffe forhold at det var ingen plass for mildhet eller medfølelse.

Men menneskehetens historie er ikke en enkel en til å fortelle. Det er for mye kompleksitet og kompleksitet å gjøre en bestemt uttalelse om nøyaktig når den sanne, dypeste mørke var. Gjerne i den tiden av dine aller tidligste historiske skrifter, for flere tusen år siden, og før var ting veldig mørkt faktisk. Og selv da, hvis man vet hvordan man skal se ut, var det de første glimt av håp. Selv da var det om streifere som inkarnert på jorden som bærte lys budskap om kjærlighet, healing, medfølelse og tilgivelse. Hvis man var villig til å oppsøke det man kunne selv da, begynner å finne noen gnist av lys, selv i dypet av mørket. Og disse gnister av lys begynte veldig, veldig sakte å formere seg og vokse lysere. Og så, i sneglefart, hjertene av menneskeheten har blitt transformert. Grusom og destruktive atferd som en gang var normalt og akseptabelt, ble uakseptabelt og unormalt. Merkelige og umulige tanker om å behandle

andre som du selv ønsket å bli behandlet ble foreslått og sakte, sakte ble mer og mer akseptert.

Og sånn har historien gått.

Og hvor står menneskeheten nå? Jeg vil forslå at du i tankene dine dykker inn i et bunnløst hav. Dykke ned, ned, ned til det bare er fullstendig mørke rundt deg. Inntil trykket i vannet er i ferd med å knuse kroppen din. Og så, når du ikke kan gå dypere, du sakte endre retning av din dykking inn i en parabolisk bue. Du sakte begynner å snu. Og så er det at du får ditt aller første syn av lys, langt, langt i det fjerne over deg. Det er omtrent der du er nå. Et svært få tall av dere har fanget det første glimtet. Mange flere av dere skal bare. Og at det lys er lyset av bevissthet om at alt er ett, og at hver er skaperen av sin egen virkelighet.

Z: Det er litt av en historie. Takk for at du deler det med meg. Som du plasserer alt gjennom hodet mitt, følte jeg alle slags ting virvlende i hodet mitt ... en overbelastning og en overgivelse ... det var merkelig og ubehagelig, for å si det mildt.

J-D: Når en historie er så tanke-messig komplisert som denne er, så er det ikke lett å balansere og danse på linjen mellom å fortelle historien sannferdig og det å bli sugd ned i detaljene. For selvsagt er det mange unntak fra hovedrekken i min historie linje. Det er plot twists om detaljene. Som ett eksempel, din sivilisasjon var, før bedre eller verre, også massivt forstyrret av andre ikke-jordiske sivilisasjoner i oldtiden. Og selv om det har blitt stadig mer subtilt, denne støyen har aldri opphørt.

Z: Nå reiser du opp noe som fascinerer meg. Kan jeg spørre deg om det? Hvem er disse romvesener du snakker om? Og hva gjorde de eller gjør her på jorden?

J-D: Nei, dette er et for stort tema i seg selv, og det er noen andre som bedre kvalifisert til å snakke om dette. Etter hvert en god del kapitler dermed vil du begynne å snakke med Adamu igjen som er en del av dette arbeidet.

(Zingdad Merk: Dette vil være i bok tre av **Oppstigningens Papirer)**

Det vil være tid til å fordype deg i slike spørsmål. Den eneste grunnen til at jeg reiser dette er å trekke frem at det er mange måter som min historie var overforenklet. Men, i det minste har den en sammenheng nå for hva jeg ønsker å forholde meg til.

Z: Singularitets Hendelser?

J-D: Riktig.

Historien så langt har blitt fortalt i vidt perspektiv. Det har dreid seg om utviklingen av generelt bevissthet i dette universet og på planeten Jorden spesielt. Nå ønsker jeg å

skifte fokus til det personlige. Jeg snakker nå til **deg**, min kjære leser. Jeg snakker nå om **din** personlige opplevelse av livet.

Det er ting som jeg vet om deg. Jeg vet at du har skadet deg veldig. Du bærer arr og sår i psyken din. Du takler som best du kan med disse, og du har jobbet hardt og inderlig med healing i en tid nå. I dette livet du har gjenfortalt selv din egen sjels historie. Du har nådd din egen magisk gave i dette livet også. Du har også følt forferdelig smerte og motgang, og har jobbet for å helbrede din smerte og takle motgangen. Gjennom alt dette har du fått visdom og medfølelse. Og nå sist, er du faktisk begynt å gjøre noen virkelig godt når det gjelder helbredelse. Det er langt å gå ennå. Men du er i alle fall på rett vei.

Dette vil være tilfelle for nesten alle som leser dette. Noen av de som leser dette vil være litt dypere i mørket og noen vil være mer i lyset. Og, ja, noen vil allerede virkelig ha **sett** sine egne lys.

Og dette - dette øyeblikket av å se lyset - dette er kanskje den viktigste av alle grunnene til at vi har kommet her til separasjon i første omgang.

Å se lyset

Z: Å? Det er interessant for meg. Jeg har ofte lurt på hvorfor vi akkurat er her. Jeg mener, la oss være ærlige, å komme inn i separasjon er ingen dans på roser. Å leve et liv i dualiteten er vanskelig, smertefull og forvirrende. Så jeg har ofte lurt på hvorfor vi ville være villig til å gjøre dette mot oss selv. Selvsagt at det kan ikke være at vi er her ved en feil ... at vi ved en feil kom inn denne virkeligheten? For sikkert er at det ikke kan være slik at vårt indre selv setter seg selv gjennom alt dette uten å vite at det ville være vanskelig?

J-D: Nei, faktisk! Det er ingen feil. Vi er alle her med fri vilje, og vi alle visste at det ville være utfordrende til det ekstreme.

Z: Sånn jeg antok. Og logisk må det være en veldig god grunn for oss til å gå gjennom dette.

J-D: Det er mange grunner, hver avhengig av hva perspektivet du tar når stille spørsmålet: "Hvorfor er jeg her?" Mange, mange gode grunner som gjør denne utrolig vanskelige reise verdt det, om og om igjen. Men den eneste grunnen til at jeg kommer til å ta akkurat det nå er, **oppdagelsen av selvet**.

For å kunne fortelle denne historien kommer jeg til å be deg om å skifte ditt perspektiv igjen. Men denne gangen, i stedet for å utvide perspektivet til å omfatte enorme aldre på menneskeheten, vi vil komme til å zoome rett ut av hele den virkeligheten av alt sammen.

Kan du forestille deg, i enda et øyeblikk, hvordan det er å være din indre mest Guds selv?

Z: Jeg ... eh ... nei. Jeg antar at jeg ikke kan.

J-D: Selvfølgelig ikke. Det er hva det betyr å være der du er. Å være så dypt i separasjon som du er hvor har helt glemt din egen sanne natur. Men jeg kan fortelle deg litt av det slik at du kan prøve å forestille deg det.

Det er et vesen. Det er grenseløs og evig. For dette vesenet er det ingen forskjell mellom “kreativ fantasi” og “virkelighet”. Det jeg mener er at dette vesenet får det den skaper på det mest kraftigste og bokstavelige måte. Det tar alt dette for gitt, fordi det er bare “hvordan det er” for dette vesenet.

Dette vesenet er også helt klar over, på en måte som ikke gir rom for tvil eller benektelse at det er en del av noe langt større enn seg selv. Det er som om dette vesenet har kjennskap til dens kjerne om at det er en spesiell spesial nyanse av lys som er en del av det perfekte hvite lyset som er alt lys. Det vet at det er ingen begynnelse eller slutt på seg selv, men på samme tid, det vet at det finnes andre selv som har ansvar for å bære alle de mange andre nyanser av lys.

Og så disse andre vesena kan sies å være en bærer av Guds lys.

Når det er sagt: som ovenfor, så nedenfor og som nedenfor, så over og dette er sant. Etersom dette vesenet blir oppmerksomt på sin “selvstendighet”, så begynner det å bli nysgjerrig.

“*Hvem og hva er jeg?*” Spør den seg selv. Og det bruker det den har tilgang til for å søke svaret.

En måte å søke svar er å be de andre lysene si hva de ser når de ser på deg. Og det er mange fantastiske virkeligheter som er blitt opprettet som et middel for dette samspillet. I disse realitetene disse Lysvesenene danser og leke sammen, og de søker måter å vise hverandre hva de ser i hverandre. Disse realitetene er det lyst og glede I dem skaper de lyse så kraftig som de kan fra et sted av ren kjærlighet. Interaksjoner er dype og kraftige. Det er en fantastisk ting å observere og ta del i.

Men for alt dette, det er noe utilfredsstillende i det. Du skjønner, når de Lyse spiller disse spillene sammen de er aldri i stand til og virkelig å se seg selv. I stedet er de bare i stand til å se hva som og hvordan den andre ser dem. Det er en veldig indirekte ting.

Så hvordan kan man da virkelig se seg selv?

Z: Med et speil?

J-D: Det er et godt forslag. Du trenger faktisk et speil. Og her på Jorden kan du bruke et speil av forsølv glass for å se det ytre laget av din jordiske form. Men hva slags speil ville det måtte være for å vise de Lyse sitt egen sanne lys?

Z: Hvis det er en gåte, så vet jeg ikke svaret.

J-D: Nei, ikke en gåte ... men absolutt et puslespill!

Og her er løsningen. Tenk deg at de Lyse kan ta en del av seg selv og lar den delen av seg selv glemme helt at det er det lyset som det i første omgang var og så, når det helt hadde glemt hvem det var, det kunne bringes inn i nærvær av det lyset i å være igjen. Når en som har glemt ser på seg selv for første gang ... hva vil det se? Og hva vil det synes om det Lys-Vesenet det ser? Og som det begynner å huske at det er Lys Vesenet, hvordan vil det da oppleve seg selv? Og så, hvert steg på veien som det husker mer og mer, som det smelter mer og mer med sitt egen sanne selv, hva vil det da oppdage og vite? Hvordan vil det føle seg om seg selv? Og hva visdom, vel vitende om og innsikt vil det bringe hjem til seg selv om seg selv?

Z: Og det er det vi gjør!

J-D: Ja, kjære Selv. Det er hva du og jeg gjør. Det er hva alle på jorden gjør og det er det hver eneste mote av bevissthet i hele universet er, og til slutt, gjør. Vi svarer på spørsmålet: "*Hvem er jeg?*"

Z: Så da ... en Singularitets Hendelse?

J-D: Dette er de øyeblikkene hvor du virkelig og trolig **ser** ditt eget lys. Dette er de første klare og entydige observasjoner av din egen selvrespekt. Singularitet Hendelser er når du oppfylder din oppgave av å være speilet av din egen sjel.

Med din første Singularitets hendelse, er en forbindelse laget, og fra det øyeblikket, du vil aldri igjen gå deg vill i separasjon. Dette er imidlertid ikke reisens slutt! Dette er midtpunktet på reisen. Det er nøyaktig halvveis mellom utgående reise i separasjon og hjemreisen til enhet. Men det kalles en singularitet hendelse fordi, i det øyeblikket, er det en union. Et øyeblikk av enhet. Tapt er funnet. Og hele-skape prosessen er ikke bare i gang, men det kan aldri igjen bli stoppet eller reversert.

Når du ser lyset, er du forandret for alltid. Når du ser lyset, ser du retningen hjem. Og, som et fyrårn som skinner fra en hjemmehavn, er du tiltrukket den måten. Nå vet du veien, og når du vet, kan du aldri igjen ikke vite det.

Z: Det høres utrolig!

J-D: Virkelig? Jeg syntes det hørtes litt tørt og kjedelig ut, faktisk. Det jeg mener er at det ovenfor nevnte er en teoretisk beskrivelse av hendelsen. Og beskrivelsen er **ingenting** i forhold til det fulle, rike, strålende opplevelse av hendelsen.

En beskrivelse av noe, uansett hvor sannferdig og nøyaktig, aldri kan måle seg med den faktiske opplevelsen det er. Her er et eksempel: Ville du liker å spise et måltid av knuste bitre bønner, modifisert svette, fugle egg, krystallisert gress saft og knuste gress frø?

Z: Urk!

J-D: Så du ønsker nok ikke å spise det? Inntil du faktisk smakte en fuktig, varm, mørk sjokoladecake. Så plutselig du vil skifte sang! Fordi, ja, kakao faktisk bare er knuste bitre bønner, og melk produsert av modifiserte storfe svettekjertler, egg er fugle egg, og sukker er krystallisert gress saft og mel er laget av frø av en gress type.

Z: Jeg forstår hva du sier - beskrivelsen er ingenting i forhold til opplevelsen.

Greit. Så hva vil en opplevelsen av Singularitets Hendelse være?

J-D: Akkurat som hver og en sjel er helt unik, så vil deres erfaring være unik. Når de er klare for det. Når det gjelder for dem. Det vil være skreddersydd for dem av deres Gud Selv å være den perfekte kalling hjem.

Z: Men vil alle oppleve disse Singularitets hendelsen?

J-D: Når de er klare.

Husk lyset som skinte for Darklanderne i siste kapittel? Vel, i det kapitlet, vi finner en annen måte å fortelle historien igjen. Singularitets Hendelsen er Lyset. Det er tilgjengelig for alle, og det har vært økende og økende i intensitet. Det har blitt enklere og enklere å finne det innenfor. Og grunnen til dette er at flere og flere har valgt å velge det. Og så, som det blir enklere, flere og flere fortsette å velge det. Det vil ikke bli påtvunget noen, men de som er klare kan søke det og finne det. Og når de gjør det, vil deres opplevelse av det å være akkurat perfekt for dem. Erfaringen vil endre løpet av deres liv, og sette dem på sin vei hjem.

Og nå vil jeg gjerne be deg vennligst dele med våre lesere **din** aller første glimt av lys. I det øyeblikket når du endret kurs og begynte å finne veien direkte hjem.

Z: Vel, jeg har hatt mange, svært kraftige og livsforvandlernde opplevelser i de siste årene, men når du inviterer meg til å snakke om min første opplevelse av

Lys, så vet jeg nøyaktig hvilken av disse du snakker om. La meg dele med deg en opplevelse som jeg skrev om i 2010:

Min Fjell Opplevelse

Å male bildet riktig, jeg må fortelle deg om to sossete byfolk. Det var som jeg og min sjele venn, Lisa, var. Jeg hadde min egen virksomhet som besto av en rekke radiostasjoner som hver gir programmering for en annen nasjonal detaljhandelskjede.. Lisa var en styrerom kriger for et stort multinasjonalt bioteknologiselskap. Vi hadde våre jappe liv og gjorde det veldig bra i det. Jeg ønsker ikke å gi karikatur over våre liv, så jeg må bare si at vi var også begge veldig involvert i våre egne åndelige sysler som var litt ubehagelig med de mer materialistiske og in-autentisk deler av livene vi levde. Men alt dette er bare bakgrunns sammenheng. Viktig biten kom da vi var på ferie i april 2008. Så mye som vi var byfolk, så elsket vi også naturen og tilbrakte hver ferie så ofte vi kunne i et område av landet vårt som heter The Garden Route. Det var hovedsakelig de innfødtes skog i bakken av Outeniqua Fjell (uttales Oh-ten-ick-wah) som i grunn trakk oss der. Men for oss har det alltid vært en spesiell, udefinerbar t noe om hele området, som om, det var noe i våre sjeler, som visste at dette alltid har vært vårt sanne hjem her på Jorden.

På denne ene spesielle ferien hadde vi en opplevelse som forandret oss begge for alltid. Det skjedde mens vi var på en tur for å se på en urørt skog av gamle trær. På et tidspunkt, tok stien oss opp fra en dal og på en lang, slitsom, oppover stigning. Vi slet oss opp bakken, ut av skogen og inn på et lite platå, med utsikt over en spektakulært vakker dal, hvor i bunnen en liten elv skjærer sin vei mot havet i det fjerne. På en gitt dag, vil dette være den typen utsyn som jeg ville stoppe og beundre. Det var absolutt vakkert. Men på denne dagen, står vi der ser utover dalen på de skogkledde fjellene i det fjerne, noe blei endret. Alt rundt meg var plutselig så ufattelig vakkert. Nå, kan jeg prøve å beskrive det - jeg kunne vokst lyrisk om hvordan solen strømmet sitt lys ned på jorden som en gyldent sirup. Jeg kunne fortelle deg at hvert blad på hvert enkelt tre så ut som en perfekt smaragd juvel og at vinden gjennom gresset satt opp en vibrasjon som sang og nynnet i min sjel. Jeg kunne fortelle deg at jeg trodde jeg kunne se, med absolutt og perfekt klarhet, hvert enkelt blad og grasstrå rett vei til den fjerne horisonten. Jeg kunne fortelle deg om kvaliteten på luften - at det hadde blitt geleid med tetthet av rent livs essens som omringet og innfiltret meg og alle som var rundt meg. Jeg kunne fortelle deg hvordan jeg følte at jeg var virkelig ett med det flotte landskapet og at jorden var huden min og gress og trær håret mitt. Jeg kunne gå igjennom sider av slike ord for deg i et forgjeves forsøk på å dele med deg den rene, transcendent glede i det øyeblikket, men det ville ikke engang være skrape i overflaten av hva det øyeblikket egentlig var. Kanskje kan jeg bare si at jeg tror at jeg faktisk så Gud i selve livet av landet den dagen. Mitt hjerte ble åpnet og en portal ble gjort der, der jeg så verden på ny. Og sånn føltes det for meg at, for aller første gang i mitt liv, jeg faktisk, virkelig så. Jeg så med mitt hjerte og min sjel i stedet for bare å se med øynene. Og det var vakkert. Det var vakrere enn jeg kunne forestilt meg noe noen

gang å være. Denne fantastiske, mystiske opplevelsen var utenfor min evne til og engang å begynne å få orden på.

Jeg stod. Jeg stirret. Jeg var overveldet.

Jeg følte.

Jeg visste.

Jeg tilhørte.

Strevde med forståelsen, mitt sinn kom til slutt opp med en idé om hva du skal gjøre med denne erfaringen. Det sendte tanken ut til skogen og sa: "Jeg ser deg! Jeg elsker deg! Vil du akseptere oss som dine voktere?"

Og da jeg fikk en nærværelse til å lure på hva som hadde skjedd med Lisa. Jeg hadde ingen anelse om hvor mye tid som hadde gått siden jeg sist hadde snakket til henne, så vi var huffene og puffing opp den bratte skråningen. Jeg snudde meg for å se etter henne. Hun var noen få meter unna, ned på kne med ryggen vendt mot meg. Jeg la merke til at hun skalv. Da jeg nærmet meg henne, skjønnte jeg at hun gråt, tårer skinte i øynene hennes. Jeg kom nærmere og jeg hørte henne si om og om igjen, "... ja ... ja ... ja ..."

I det øyeblikket, det føltes for meg som om Lisa besvarte mitt spørsmål på vegne av skogen. Eller kanskje skogen hadde spurt henne det samme spørsmålet, og hun besvarte. Det føltes som om Lisa og hele skogen, og jeg var et vesen, og vi alle snakker om det samme spørsmålet og svarte til oss selv: "*Vil du akseptere oss som voktere? Ja ... ja ... ja.*"

Eller kanskje det er bare den beste måten mitt sinn kunne være fornuftig i en opplevelse som er utover sinnet og utover beskrevet.

Etter en tid - Jeg aner ikke hvor lenge - vi la merke til at det var sent, og vi hadde et stykke å gå for å komme tilbake til bilen. Motvillig, men med våre hjerter fulle, vi gikk tilbake til bilen i en slags euforisk, lykksalig semi-transe. Vi visste begge at noe livsforvandlende hadde skjedd, men hadde ingen mulighet til å beskrive følelsen av det.

Jeg er dypt takknemlig for at Lisa opplevd dette med meg. Delvis fordi om en opplever det alene ville det ha blitt mye mindre meningsfylt, men mer fordi hvis jeg hadde opplevd dette alene ville jeg ha visst at jeg nå var på en reise uten henne. En opplevelse som dette forandrer deg. Du er ikke lenger den samme personen du var før en slik hendelse. Alt endrer seg. Gjerne hele livets bane og alt du tidligere har verdsatt er vesentlig reorganisert.

Det var veldig klart for meg at min sjel hadde en plan for meg og at skogene i Outeniqua fjellene var en viktig del av denne planen. Jeg er dypt takknemlig for det Lisa også følte var akkurat på samme måte.

Og her er jeg nå: mens jeg skriver dette er vi i midten av 2010, og jeg ser ut av et stort panoramavindu i en endeløs vista av tåkete, skogkledde juv. Ja, vi gjorde det, flyttet. Det tok oss mer enn 2 år fra da våre hjerter ble brått åpnet på en fjelltur, men vi lever her nå! Akkurat nå vi leier et vakkert tømmerhus i Outeniqua skogen mens vi venter på kjøp av vårt eget stykke land å bo for oss selv. Når det skjer, vil vi begynne å bygge vårt hjem. Vi har fått planer utarbeidet og vi er raske med å lære oss alt vi trenger til å skape en selvdrevet, off-the-grid gård. Solen vil gi oss strøm og oppvarming av vann, og våre gårds dammer vil gi oss vann. Vi skal dyrke vår egen frukt og grønnsaker og handle lokalt for det meste av maten vi trenger. Vi får nesten alt vi kunne ønske og trenger rett der utenfor vår egen tomt. Og for resten, vil jeg gi mine kreative utgivelser til verden og tjene hva som kreves. Vi er der nesten, og vi vil bare fortsette å følge våre hjerter hele veien til vi er der.

Å komme hit har tatt noen gjøremål. Jeg hadde en virksomhet som jeg ikke bare kunne lukke butikken og gå bort fra. Jeg ville ikke ha følt rett om det i det hele tatt. Så jeg ga selskapet til to av mine ansatte som hadde vist stor lidenskap og engasjement for det. Lisa hadde nettopp blitt tilbudt et stort steg opp i bedriftens sirkler og en lønn å matche. Hun stengte av og sa opp i stedet! Vi begge tilbrakte seks måneder for å gjøre en grundig overlevering til dem som ville ta over etter oss. I den tiden satt vi vår sosse hus i de grønne forstedene til Cape Town på markedet. Vi solgte våre sporty byens biler. Vi likviderte våre investeringer og lukket alle disse fryktbaserte finansielle instrumentene som ikke lenger gjorde noen mening for oss - alle disse forsikringsordninger og lignende, som opererer fra den forutsetning at dårlige ting kan skje med meg uten at jeg først skaper dem. Vi begavet et helt fjell av eiendeler til ulike gjennbruks butikker (hvorfor vi **tror** vi trengte alt **det** der?!?), Og vi lettet belastningen av våre liv, våre hjerter og våre sjeler. Vi kom til Outeniqua området på jakt etter det perfekte stedet for våre drømmer, bevæpnet med et sikkert viten i våre hjerter på hva det ville være når vi fant det. Og nå har vi funnet det.

Og her er vi nå.

Men den fysiske flyttingen i geografi er egentlig bare en overflate symptom av selve endringen. Den virkelige flyttingen skjedde i våre sjeler. Når vi hadde **sett** med våre hjerter, kan vi aldri gå tilbake til og bare ser med våre øyne igjen. Vi ble omgjort.

For å gi deg en idé: før Fjell Erfaringen jeg var engasjert i å skrive intuitive samtaler på ulike nettforum, men da var det en annen kvalitet av materiale. Objektivt-of-myeigen-filtrerings ting i form av det gode mot det onde. Jeg selv var veldig mye i en dualitet tankesett og så naturligvis materialet som jeg fikk reflektert. Jeg trodde at jeg

var på siden til det gode, og arbeidet for å forandre verden til å gjøre det bedre. Jeg trodde at det var onde krefter utenfor meg og at jeg var nødvendig for å motstå og bekjempe det. Fjell Erfaringen frigjorde dette fra meg. Jeg ble vist, i den mest direkte personlig måte, at jeg er **ett** med alt rundt meg. Jeg er livet og livet er meg, og det er ingen separasjon hvor som helst, men vi har den mest forbigående illusjon av denne. Den andre forskjellen mellom mine intuitive samtaler da og nå var offer-tankegangen som disse skriftene forfektet. Jeg var på utkikk etter en redningsmann til å komme og redde verden. Jeg kunne ikke se at jeg - eller noen andre her på jorden - kan redde oss fra det rotet vi har gjort på alt.

Og så, mot slutten av 2008, hele det Lys-skip fenomenet skjedde, eller snarere ikke skjedde, avhengig av perspektiv. Jeg er sikker på at du husker det? Det virker som omtrent alle som kanaliserte i verden mottok litt variert melding om at en stort Lys-skip skulle dukke opp på vår himmel og redde oss alle. Jeg var en del av det og hadde fått litt informasjon fra en ånds-venn kalt Adamu (Se kapittel 1, "*Mitt Liv i Lyra*" for mer om Adamu) som var utrolig spennende og fantastisk. Og heller ikke det skjedde. Eller kanskje det gjorde, bare ikke slik vi forventet. Eller ... vel ... akkurat hva som skjedde, og hva det hele betyr for meg, er gjenstand for en annen samtale. Jeg skal ta det i mer detalj når jeg begynne med Adamu kapitler (som vil være i bok 3 av **Oppstigningens Papirer**). Men uansett, for meg personlig var effekten å riste løs, i en ganske dramatisk måte, min offer tenkning. Jeg bestemte meg for å være skaperen av min egen virkelighet, selv om jeg ikke visste helt hva det egentlig mente å utgjøre.

I ettertid kan jeg se at jeg inviterte til Fjell Hendelsen. Lisa og jeg var aktivt åndelig spørrende. Vi hadde tatt en fast, klar, bevisst beslutning om å følge våre hjerter. Vi var åpne mot oss selv hele tiden bevisst og forsettlig til vår vekst og å elske. Så selv om opplevelsen tok oss på senga, det var fortsatt det vi ønsket og hadde valgt for oss selv. Det var en strålende gave av nåde som ble vist oss med absolutt klarhet i hva **som er** virkelig viktig for oss. Og så endret absolutt alt for oss. Det tok litt tid for oss å komme til enighet med denne enorme endringen, og det tok enda lenger tid for vår ytre verden å komme til å reflektere om den indre-endringen vår, og ja, det er den fortsatt i ferd med.

Men kanskje den klareste forskjellen, så vidt er jeg redd, kan sees i mine skriverier. Det er først etter erfaringen at jeg var i stand til å åpne meg til "alt er ett" typer undervisning som siden har blitt passerer gjennom hodet mitt. Jeg kan si med absolutt overbevisning at Fjell Erfaringen var avgjørende for transformasjon av min bevissthet som har gjort mulig dette arbeidet.

... og det er historien ...

J-D: Vakkert, fortalt. Takk skal du ha.

Nå er poenget at Fjell Erfaringen, som du kaller det, **var** ditt første glimt eller hva jeg foretrekker å kalle den første Singularitets Hendelse. Og dette var den aller første glimt av lys enhet som du noensinne har sett siden din sjel først begynte å synke inn separasjon. Mens opplevelsen var helt unik for deg, er det et par ting som denne erfaringen vil ha til felles med alle andre som får sine første glimt. Jeg kan oppsummere noen av disse:

1. Den første Singularitets Hendelses skjer ikke tilfeldig med folk. Den kommer etter at du har kommet til en fast beslutning (og begynt å leve i den avgjørelsen) for å få kontakt med det guddommelige i. Du og Lisa kalte dette “etter deres hjerter”, andre kan uttrykket dette på forskjellige måter, men på rot, uansett hva du kaller det, vil den komme ned til det samme: et dypt engasjement for å finne Gud i kjernen av eget vesen.
2. Når du positivt engasjerer deg i denne søken med en vilje til å gi avkall på ditt ego vedlegg til illusjonen av verden i favør av tilkoblingen til det guddommelige i, så er du på vei til å ha din første Singularitets Hendelse.
3. Egentlig hva jeg sier i de to ovennevnte punktene er at den første Singularitets Hendelse kommer til de som er klare og villige til - de som har fast valgt det og tatt konkrete skritt for å sette kursen mot det. Og dette er like bra siden den første Singularitets Hendelsen, når det skjer, vil forandre hele livet ditt fullstendig. På måter som du aldri ville ha vært i stand til å forestille seg, vil hele ditt perspektiv ha skiftet. I dette kraftige øyeblikk av lys og nåde, vil du finne ditt livs kurs re orientert. Mange av de tingene du tidligere fant å være viktig ville straks ses å være irrelevant. Gaver og evner vil oppstå fra under-utviklede ferdigheter som du ikke har tidligere verdsatt. Du vil finne deg selv kraftig trukket til nye valg og beslutninger som vil føle utrolig rett til deg.

I et nøtteskall, vil ditt første Singularitets Hendelses være helt ulikt noe annet du noensinne har opplevd i alle dine reiser gjennom tid og rom. Skjønnheten og undringen av det vil forandre deg helt. Ingenting vil bli det samme videre.

Z: Men det er rart fordi ingenting forandret seg “utenfor” meg. Det var bare jeg som ble endret.

J-D: Riktig. Denne verden av illusjoner lærer deg at “det er sant” er utenfor deg, at “det viktige er ” er “å endre ting i verden”. Men din første Singularitets hendelse viser noe helt annet. Det viser at den virkelige sannheten er inne i deg, og at det eneste som virkelig er viktig er sammenhengen, i ditt hjerte, til det guddommelige. Det er en radikal omlegging av hele verdensbilde, og det skjer i et øyeblikk. Og det er lykksalig ubeskrivelig.

Det er og et siste punkt:

4. Etter denne første Singularitets Hendelsen, vil du vie livet ditt til å utdype forbindelsen til det guddommelige. Du vil leve for din neste Singularitets Hendelse.

Z: Min **neste** Singularitets Hendelse? Er det flere Singularitets Hendelser?

J-D: Ja. Det vil være ting som din sjel vil kalle deg til å gjøre mellom den første og de andre slike erfaringer. Så det kan føles for deg som om det er et stort gap mellom disse erfaringene. Men hver singularitets begivenhet markerer et sprang som du tar i retning av helhet og enhet. Hver Singularitets Hendelse er, i punkt faktisk, feiringen av utviklingen til din sjel. Hver hendelse er ditt steg opp til en høyere tetthet av bevissthet.

Før hendelsene i din Fjell Opplevelse, du ble dypt involvert i illusjonen i denne verden. Det er sant at du var åpen for mer og søkende, men de tingene som du trodde å være sant, og viktig var alle de tingene i verden. Dine utdypete meninger og prioriteringer var riktig ut fra en tredje tetthets bevissthet. Så kom det til deg et grunnleggende, nytt valg. Du valgte å slutte å samkjøre deg selv med den illusoriske verden utenfor deg selv og i stedet lete for å finne din tilkobling og din sannhet innenfor. Som du vedtok den beslutningen og gjorde det skikkelig, du begynte å utvikle deg. Kort tid etterpå du ble, i hovedsak, i en fjerde tetthets bevissthet, og du hadde din første Singularitets Hendelse. Du har fortsatt å vokse og utvikle seg siden da. Det er uunngåelig at du nå også vil overskride ytterligere grenser i tettheter av bevissthet med tiden.

Z: Veldig interessant! Kan du nå fortelle meg hva disse bevissthets tettheter er? Jeg vil gjerne vite hvor mange slike tettheter det er og hva hvert attributt til tetthet er også hva forskjellen mellom tetthet og dimensjoner kan være.

J-D: Dette er viktig informasjon faktisk. Og, som har blitt lovet deg tidligere, vil jeg love deg det igjen; du **vil** bli gitt denne informasjonen ganske snart. Men ikke helt ennå. Det er en god del mer å si om emnet av disse Singularitets Hendelsene.

Z: Ok, det er veldig bra fordi jeg ønsker å vite det, men det er noe annet som også bekymrer meg som jeg virkelig må få ut av brystet.

J-D: La oss høre ...

Z: Vel ... som jeg skriver dette, er jeg engasjert i å revidere Oppstigningens Papirer for sin tredje utgave. Selv om hele boken har blitt revidert for tredje gang, har de fleste av de gjennomarbeidingene vært relativt overfladisk. Dette kapitlet (kapittel 7) har vært unntaket. For dette kapitlet har jeg blitt inspirert av deg til og bare kaste hele den forrige versjonen og starte på nytt. For å omskrive den fra grunnen av til sin

nåværende form. Og grunnen til dette er at vi fikk den forrige versjonen helt fullstendig galt. Og fordi at jeg har følt alle typer smerte. Jeg følte sinne på deg for at du villedende meg for at jeg følte skyld og skam for å ha villedende mine lesere, mens jeg nå er i stand til å se hvordan denne nye versjonen av hendelsene er rett og godt, jeg må spørre: hva var det som skjedde sist gang?

J-D: Godt. Jeg er glad for at du har bedt om dette nå, som det er en perfekt tid å løse dette problemet. Vil du ikke være så snill å oppsummere, så kort som mulig, hva du tidligere har forstått Singularitets begivenhet å være ... hvordan vi tidligere "*fikk det galt*"?

Z: Ok, her går det:

Du begynte med å fortelle meg at Singularitets hendelse var bundet opp med kalender dato, 2012. På tidspunktet for å skrive det var det mye spenning i vår planets bevissthet om denne datoen. Svært mange mennesker trodde, av mange grunner, at denne datoen, spesielt den 21. desember 2012 var av betydelig. Noen mente at det ville være katastrofalt slutten på verden, andre mente at det ville være et euforisk øyeblikk av åndelig oppstigning for oss alle. Jeg var ikke sikker på hva jeg skal tro, men jeg absolutt følte det var viktig.

I vår samtale du fortalte du meg at Singularitets hendelse var knyttet til denne datoen. At det var et vindus periode rundt denne datoen der vi ville hver oppleve vår egen Singularitets Hendelse. Men måten du sa det på sist gang, at det ville være noe som ville komme inn og feie oss alle unna. Det ville føre oss alle dypt inn i hjertet av enhet og det ville være en slik super lykksalighet, fantastisk opplevelse hvor vi ville bli endret for alltid. Etter det ville alle komme tilbake til en verden som ble endret til å være mer sammenfallende med vårt eget vibrasjonsnivå.

Gitt alt dette, tror jeg at jeg liksom forventet å ha noe som kom over meg ... som faller inn i dypeste, mest fantastiske meditasjon. Og så å falle og falle i den, men at mitt fall skulle være i Guds hjerte. Jeg forventet å føle og se og kjenne de mest vidunderlige ting. Og så, når jeg var klar, når jeg begynte enda en gang å tenke tanker om inkarnerte liv, forventet jeg å gå tilbake til å være meg, men med hele verden magisk forvandlet til det bedre.

J-D: Og i stedet?

Z: I stedet ingenting. Dagen den. 21 desember 2012 var kanskje den mest tomme vanlig dag i hele mitt liv. Ingenting av nevneverdig unntak i det hele tatt skjedde den dagen. Jeg kunne ikke engang meditere som jeg

vanligvis gjør. Dagen nettopp passert i den mest latterlig begivenhetsløs mote.

J-D: All right. Så nå, hva om jeg skulle fortelle deg at det var bare en enkel misforståelse? Hva om jeg skulle si at alt du tidligere forventet fortsatt kommer til å skje? Alt sammen. Det er en energisk utgytelse som kommer fra hjertet av enhet og det vil feie over planeten, og det vil løfte dere alle, og det vil bringe deg hjem til enhet, og du vil berøre hjertet av Gud og da vil du gå tilbake til en fornyet planet og du vil finne deg selv omringet av andre som er alle fulle av kjærlighet og godhet. Hva hvis jeg fortalte deg at dette fortsatt kommer, men for kompliserte grunner som bero på misforståelse av hvordan datoene er brukt på jorda og loven om fri vilje og hva er ikke, vi fikk bare gal dato? Hva hvis jeg fortalte deg at det fortsatt kommer ... men i fem års tid?

Z: Ahh, J-D. Du vet ... det er en del av meg som blir litt krible av spenning når du forteller dette ... en del av meg som virkelig ønsker å tro deg men jeg kan ikke. Jeg går til mitt hjerte og mitt hjerte sier "nei". Hvis du skulle fortelle meg alt dette og mene det, så vil jeg bare ta hendene mine fra tastaturet og slutte å skrive. Fordi det er galt. Ting vil bare ikke skje sånn.

J-D: OK. Og hvordan vet du at det er galt?

Z: Jeg fortalte deg: mitt hjerte sier "nei".

J-D: Og hvorfor ikke ditt hjerte si "nei" sist gang?

Z: (Jeg tar en lang, lang pause for å tenke jeg går opp fra pulten min og går rundt og kommer tilbake til pulten min et par ganger og deretter gå opp og gå rundt litt mer jeg finner ut at jeg virkelig sliter med å svare... på dette.)

Jeg er redd jeg bare ikke nøyaktig vet hvordan det skal svares på det, J-D.

J-D: Okay da, vil komme tilbake til det om et øyeblikk. Hva med dette spørsmålet i stedet: hva om hjertet ikke si nei ... eller hvis du ikke lyttet til hjertet ditt? Hva om du har skrevet dette reviderte kapitlet som jeg nå nettopp har beskrevet - hvis du sa at hele lykkelig, lykksalig, Gud-fikser-det-for-alle-av-oss øyeblikket kom likevel, og at dere alle bare måtte vente fem år? Hva ville skjedd?

Z: Ikke mye. Jeg tror ikke noen av mine lesere ville tro det heller.

J-D: Så noe har endret seg. Noe udefinerbart og ennå, samtidig, ganske stort. Hele planetens kultur gikk fra å være villig til å gå for din tro over til denne massive ytre hendelse som ville komme og forandre deg og din verden for alltid ... og til ikke å være villig til å tro på noe slikt igjen.

Z: Ja. Det er sant.

J-D: Og i det øyeblikket, da hver av dere endret deres tros struktur, du bestemte deg for noe annet. Som du kom til den erkjennelse at denne massive, verdens-forandrings hendelsen var ut av kortene, og du bestemte deg for noe nytt. Noe viktig. Noen bestemte seg for at “Alt dette luftige-fe-oppstignings tingen bare var noe tull for de svakes-sinn, andre igjen bestemte seg for at de “ville aldri bli forlede til å håpe på en magisk forandring igjen,” og du besluttet ...

Z: Hmm. Interessant. Jeg bestemte meg for nok **en gang** å være i vekst og i den endringen jeg ønsket å se i verden. Jeg bestemte meg for å finne Singularitets Hendelsen jeg har håpet og drømt om på innsiden av meg selv. Jeg bestemte meg for å finne en måte å skape den himmelske verden jeg ønsker å leve i.

J-D: Så din smerte ble forvandlet til en re-forpliktelse til å følge ditt eget hjerte - å søke din forbindelse til det guddommelige i ditt eget vesen?

Z: Vel, både ja og nei. Det er som du sier, men samtidig følte jeg også massivt ansvar, massivt skyld og skam, for at jeg villedet leserne i den forrige versjonen av dette kapittelet, som satte sin tro og håp i den.

J-D: I det utsagnet du fremhevet to svært interessante problemstillinger. Det første er at **du** føler skyld for hva du tidligere har sagt var **min** feil. Det andre er at du hadde faktisk ganske kjapt avklart din egen smerte, men at du følte fortsatt smerte som følge av din oppfattelse av ansvar for hva andre måtte tenke og tro. Så la oss se på disse to punktene. For det første ... er **du** skyldig eller er jeg?

Z: Som du spør om dette, så føler jeg alle slags energier virvle i hodet mitt. En veldig merkelig følelse. Og med at bare jeg vet svaret. Og det er som dette:

Jeg er ansvarlig for alt jeg sier. Og at jeg sa dette. Vi har en kunstig oppfattelse der vi later som om det er et “du” skille fra “meg”. Men du er mitt indre selv. Du og jeg er virkelig og virkelig en. Vi er det samme vesen, som kanskje bare holder to ulike perspektiver. Men det er jeg som må ta ansvar for denne boken, og alt som er skrevet i den. Så hvis det er skyldfølelse, så det er mitt. Og når vi snakker om skyld - jeg har en sterk følelse av at jeg trakk ting i den retningen de gikk fordi jeg så sårt ønsket denne fantastiske guddommelige redning. Jeg føler at jeg påvirket ting, og lar det være skrevet sånn.

JD: På måter som du nå ikke vil være i stand til å forstå, hva du gjorde da var å kalle frem sider ved meg ... av oss ... som trengte, en gang for alle, til slutt belyse lengselen etter en ekstern redningsmann. Du var en del av co-skaperen av en historie som ville resultere i oss - hele vår monodiske sjel struktur - endelig gi frislipp på et uhjelpsomt ønske.

Og dette var perfekt, fordi dette var akkurat det øyeblikket for at det skal tas opp på en stor skala i jord planets bevissthet. Du vil fortsatt komme til å forstå det senere, men virkelig i slutten av desember 2012 **var** et vannskille øyeblikk for menneskeheten. Og dette vannskille ble co-skapt av alle som ble involvert med det. Alle som skrev om det, snakket om det, tenkte på det, ga energi til det og trodde på det ... alle, inkludert deg og alle de som leste disse tidligere utgaver av **Oppstigningens Papirer** ... var alle med skapere på det.

Nå **trodde** du at du var co-skaper av en herlig, guddommelig redning. Men hva du **faktisk** var medskapende til var det endelige avkall på ditt ønske om å bli reddet. Og med at du begynte å gi slipp på de siste restene av offeret, gjerningsmannen, redningsmann trekant. Det jeg sier er at du begynte og co-skape en sann skaper bevissthet.

Det er selvfølgelig mange andre på planeten Jorden som fortsatt klamrer seg til offerets bevissthet på dette tidspunktet, og de kan fortsette å gjøre det i lengre tid fremover, dersom dette tjener dem. Men på et grunnleggende nivå

noe stort endret i potensialet for den menneskelige bevisstheten på det tidspunktet. For de av dere som leder oppmerksomt til full oppvåkning til enhets bevissthet og skaper bevissthet, ting flyttet seg inn i et høy-gear rundt den tiden. Og en viktig del av dette skiftet var å gi slipp på ideen om at du passivt bør forvente en redning fra oven eller utenfor eller på annen måte utenfor deg selv.

Z: Det er et interessant perspektiv, og det føles riktig. Men jeg føler også at jeg ikke ønsker og bare "ta meg av kroken" for å ha villedet andre.

J-D: Vel, da er mitt siste innspill jeg har for deg at du må praktisere det du preker. Du har alltid sagt at du ønsker å ta 100% ansvar for deg selv. Ikke sant?

Z: Ja, selvfølgelig!

J-D: Men så, hva med andre? Bør de også ta ansvar for seg selv, eller skal du ta ansvar for dem også?

Z: Erm ... nei, selvfølgelig ikke. Alle bør ta ansvar for seg selv.

J-D: Så, andre bør ta ansvar for sine egne tanker, meninger og valg?

Z: Ja. Åpenbart. Men hva med det faktum at jeg er ansvarlig for mine ord.

J-D: Du er! Det er ditt ansvar å tale din sannhet fra hjertet ditt med størst klarhet som du muligens kan finne i hvert eneste øyeblikk. Og så, hvis du skal vokse og endre og du finner ut at sannheten har utviklet seg, så må du sjekke med ditt hjerte igjen og se

om det er riktig for deg å gå tilbake og re-adresse noe som du har sagt på en måte som korreksjon, og bringe det tilbake med justering i trå med ditt hjerte.

Z: Du sier at vi alle gjør feil og at dette er greit så lenge vi korrigerer dem når vi blir klar over dem.

J-D: Det er en måte å si det. Jeg foretrekker å si det, så lenge du gjør ditt beste for å lytte til ditt hjerte, så er det ingen feil. Så er det bare ditt hjertes uttrykk. Og i hvert øyeblikk det uttrykket vil være perfekt. Og hvert av disse uttrykkene vil lede deg til å vokse og utvikle seg. Og hvis, som et resultat av at vekst og utvikling, kommer det til å være at du ser tilbake på et tidligere uttrykk og ønsker å oppdatere den til den nåværende tilstanden i ditt hjertes sannhet, da det også er perfekt.

Z: Greit. Jeg aksepterer det. Det er nåde og skjønnhet i det, og det føles ekte.

Jeg har imidlertid fortsatt lyst til å si til leserne av den forrige iterasjon av dette kapitlet at jeg er virkelig og virkelig lei meg hvis jeg ga deg eventuelle misforståelser. Livet i denne verden kan være ganske vanskelig, og det var aldri min intensjon å legge til byrde. Faktisk er det mitt ønske, hvis jeg kan, å gjøre verden til et bedre sted, og lette belastningen for de som bor her. Så, jeg vil veldig oppriktig be om tilgivelse for dette.

Jeg har lært mye gjennom denne prosessen, og det er mitt absolutte foretak som jeg vil heretter bli stadig mer årvåken i å lytte til hjertet mitt og renske mitt ego ønsker ut fra mitt hjertets sanneste uttrykk. Jeg forplikter meg til å si sannheten som kommer fra hjertet mitt.

J-D: Det er en god unnskyldning og en fin uttalt intensjonsavtale.

Kan vi nå gå videre fra dette?

Z: Ja. Nå kan vi gå videre.

J-D: Godt. Så ønsker jeg å gjøre tre små punkter før vi kommer til å håndtere eventuelle spørsmål du måtte ha om Singularitets Hendelsen.

For det første: denne feilen var alltid vanlig for alle å se. Hvis du ikke hadde hatt så sårt **ønske** å villedde deg selv, hvis du ikke hadde så sårt **ønske** om å tro på denne kosmiske redning-drama-fiksjonen, så ville det ha vært klart som dagen at det som ble sagt i den forrige versjonen av dette kapitlet var i direkte strid med alt annet sagt i hele denne boken. Kjernen budskapet i hele boken er at du er, hver av dere, skaperne av din egen virkelighet. Gjennom hele boken har vi jo sagt det om og om igjen i utallige forskjellige måter: du er skaperen av virkeligheten.

Z: *“Du får alltid **akkurat** det du skaper.”*

J-D: Nettopp. Vi gjentok denne setningen om og om igjen, og deretter, i direkte motsetning til selve essensen av hva denne boken handler om, at tidligere versjon av dette kapittelet gikk ut på i detalj hvordan du, og hele verden, ville bli reddet fra dine valg. Hvordan denne energien fra sentrum av universet ville feie gjennom og så ville fikse alt for deg. Husk hvordan lyset i kapittel 6 “gjorde ingenting” - hvor det ikke endret noe? Og nå plutselig, i den forrige versjonen av dette kapitlet hadde vi lyset som endrer alt på den mest radikale måte; sveipe deg av til helt nye opplevelser og deretter fjerne planeten Jorden fra den tredje tettheten helt! Åpenbart var det en grav av selvmotsigelse der. Og så, mens sannheten var tilgjengelig for deg og dine lesere, hver velger hva de ønsket å tro på grunn av sitt eget. Og hver fikk ta konsekvensene av sine egne valg. Og nå, endelig, har du behandlet disse konsekvensene av dine valg på en måte som gir deg kreditt. Jo større gode har blitt servert.

Mitt andre poeng er om balanse. Å ta ansvar, så du må bare skjære begge veier. Hvis du er villig til å ta ansvar for dine uttrykk når du føler at de er feil, må du også være villig til å ta ansvar for dine uttrykk når de er sanne, riktige og vakre.

Når du har vært villige til å ta ansvar for dette som oppfattes feil, men du har vært for sjenert til å ta ansvar for alle de flotte gode som du har katalysert og deltatt i.

Jeg tar dette punktet for deg, men det er absolutt av generell anvendbarhet til leserne også: **hver** bør ta absolutt ansvar for alle sine tros, valg, handlinger og kreasjoner. Det kan være deler av det som er vanskelig, men det er alltid mer til denne som er fantastisk. Det betyr å være villig til å eie dine prestasjoner og ta gleden i det gode du har gjort.

Z: Takk J-D. Jeg er nødt å medgi at det nugget litt. Jeg hadde ikke tenkt på det sånn, og jeg kan se at det er en god del for meg å behandle i denne forbindelse.

J-D: Ta deg god tid. Tillat deg selv luksusen noen ganger å elske å verdsette deg selv for dine uttrykk som bringer glede.

Og nå til min tredje og siste punkt før vi går videre til dine spørsmål: Jeg vil at du skal forstå at **det er ingenting galt med denne verden.**

Det er ingen feil, og denne verden er ikke **gal**. Verden trenger ikke en frelser, og det er ingenting og ingen som er i behov av å bli endret. Jeg vet ikke hvordan jeg skal si dette med noen større klarhet; verden er faktisk akkurat, 100% nøyaktig som det er ment at den skal være. Og hvordan det er ment å være er et “valg maskineri”. Rollen til denne verden er at når du er født inn i den, det hele tiden gir deg en lang rekke valg. Du er invitert til å tro at dette, eller ting er viktige for deg, at denne saken er verdt å kjempe for, at ting vil gjøre deg trygg, denne personen vet sannheten, at personen er troverdig, er dette historiens evangeliet og sannheten, er den historien en ynkelig løgn, er denne

gruppen min gruppe, og at den gruppen er fienden ... og så videre og så videre. Denne verden gir deg et non-stop utvalg av muligheter til å tro på. Og idet øyeblikket du gjør -. Hvert sekund du tar enda ett av valgene som verden presenterer deg, og tro som om det var sant - du kobler deg til illusjonen. Det er når du begynner å gi energi til verden. Du begynner å gjøre den jobben, stemme for det politiske partiet, følge dette idrettslaget, forbinde deg til den gruppen av mennesker, kjempe for denne saken, investere pengene dine i denne ordningen. Og så videre og så videre. Ikke at det er noe galt med noe av dette. Men det som har skjedd er at du har tatt noe som er **sant** - din evige, udødelige skaper natur - og festet det til noe forbigående og fiktive - illusjoner i denne verden. Igjen, dette er ikke **galt**, men fører til store smerter. Og smerte fører deg til å kjempe og streve. Som igjen fører til at du fast-bindes enda mer. Og så er du i en spiral nedover, dypere og dypere inn i din illusoriske verden av separasjon.

Og så spiral dykk inn i separasjon fortsetter levetid etter levetid, akkurat slik det er ment til. Det kan fortsette i en evighet hvis du lar det fordi hvert enkelt valg som verden presenterer deg fører deg ned igjen, dypere inn i illusjonen.

Det er bare ett valg som fører deg ut av illusjonen og det er å slutte å velge i det hele tatt fra blant valgene verden tilbyr deg og i stede velge det som din dypeste, innerste sannhet tilbyr deg. Først da begynner du å gi slipp på verden og begynne å bevege seg ut i høyere nivåer av bevissthet. Men **fortsatt** er ikke verden **gal**. Fortsatt det tjener sitt perfekte formål som et fengende show som lokker alle som ønsker å oppleve det dypt inn i en fiktiv verden av atskillelse og dualitet. Og det er ikke galt å ønske denne opplevelsen. Akkurat som du har funnet massiv vekst og utvikling ved å komme hit, så også har de rett til å gjøre det.

Så det er ikke plass til å forandre verden, og for å prøve å stoppe det fra å være den perfekte "valg maskin" som det er. Enda mindre er det fra ditt sted å prøve å forandre andre, for å prøve å stoppe dem fra å ville erfare samme type akselerert vekst som du finner her.

Så, en gang for alle mine kjære Selv, ber jeg om at vi gir slipp på ønsket om å redde eller å bli reddet. Det finnes ikke noe slikt som en sann redning. Det skjer aldri. Når det synes å skje det går alltid galt, vil komme til katastrofe og forårsaker langt mer smerte enn det lindrer. Det er ingenting å rose ved det.

Z: Ja, ferdig avtale. Ingen flere søker å bli reddet og ikke mer redde andre. Jeg er helt over det.

Men det er en viktig forskjell mellom å redde og hjelpe!

J-D: Ja, det er. Entydig. Jeg vil oppsummere:

En redder møter et offer og hun ser en som er “ødelagt”. Offeret føler seg som at han ikke kan hjelpe seg selv og trygler, “*Fix meg*”, og redderen sier: “*Jeg vil fikse deg!*” Redningskvinnen tar deretter beslutning om hva hun skal gjøre med, eller etter, offeret mens offeret er passiv mottaker av hennes assistanse. Eller kanskje redningskvinnen forteller offeret hva han skal gjøre, som han lydig holder. Og siden offeret befinner seg i en tilstand av nød og redningskvinnen befinner seg i en tilstand av å oppfylle behovet, vokser en avhengighet mellom de to. Hva som ikke er innrømmet er at redderen også faktisk er matet ut av offerets behov. Og så verken ønsker offeret virkelig å bli helbredet siden det vil ende samspillet. Som et resultat, vil ikke offeret sår gro, men i stedet blir enda mer maktesløse og et enda et større offer. Hans behov bare eser ut. Etter hvert begynner redderen å føle at offerets behov er for stort å takle for henne. Arbeidet med stadig å redde ham blir for tung for henne. Kort sagt, føler redningskvinnen seg utsatt av offerets behov. Når dette skjer begynner redderen å trekke sin energi fra offeret, noe som resulterer i at offeret føler seg sviktet av redderen. Det hele ender i et stor rot hvor alle synker stadig dypere ned i offerollen.

En healer, derimot, begynner med vissheten om at hun faktisk er her for å helbrede seg selv, først og fremst. Så når hun ser en annen som hadde det vondt, vet hun at hun er å se “en annen selv som har det vondt”. Hun kan vurdere om det er riktig for henne å forsøke å hjelpe denne andre selv eller ikke. Og et av det aller viktigste kriteriet i denne avgjørelsen er om dette andre selv er på det stadiet der de virkelig søker helbredelse, i motsetning til å være et offer på jakt etter en redningsmann. Hvis healeren bestemmer seg for at det er riktig for henne å ta kunden, så healer begynner med troen på at: “*Det er min rolle å vise kunden hvordan han kan helbrede seg selv.*” Healere hjelper sine kunder til å helbrede seg selv. Kunden bidratt til å se at han ikke er et offer, men, faktisk, er selv skaperen av sine problemer og også skaperen av sin egen helbredelse. Det er en deling av informasjon, visdom eller noe annet som healeren tilbyr. Sann helbredelse skjer bare når kunden er villig til å ta eierskap til sin nød / sykdom og også sin egen helbredelse. Når healing er avsluttet, er klienten oppladet og sannsynlig bedre i stand til å vedta sin egen helbredelse i fremtiden. Han er mer uavhengig og sterkere på alle måter. Også healeren er også utvidet og helbredet gjennom samhandling. Samspillet ender i vekst og helbredelse for begge parter.

Som healer helbreder, så den helbredelse hun tilbyr vil endre seg. Hun vil arbeide ved stadig høyere energiske nivåer. Etter hvert vil hun bli helt helbredet og vil slutte å tilby healing og vil slutte å oppholde seg i separasjon helt.

Z: Jeg virkelig ser forskjellen, takk.

Er alle en healer?

J-D: Ja, men ikke på den måten du mener det. Alle her i separasjonen er fragmentert i mange deler. Det er innholdet av separasjon. Og slik at alle hadde det vondt. Og for å

forlate separasjon, vil hver ha å helbrede sin egen sjel og finne helhet og enhet i seg selv. Til slutt hvert eneste vesen i separasjon vil helbrede seg selv. Hver vil være sin egen healer. Og dette er hva vi snakker om her i dette kapitlet. Hver sjel vil skinne sitt lys og skape øyeblikk av enhet for seg selv for å bringe alle deler av selv hjem til ferdigstilling og helhet.

Men dette er ikke hva du refererer til når du spør om alle er en healere. Du mener å spørre om alle er en healer for andre.

Hvis jeg skulle gi deg en metafor på livet i separasjon som er en slagmark så kan vi umiddelbart se at forskjellige mennesker er spesialisert for alle slags forskjellige deler av kampen. De fleste er soldater som gjør selve kampene, mens mange støtte soldatene på alle slags måter: signalgivere, ingeniører, kokker, transport og logistikk ... dette er bare noen av de utallige oppgavene en kan være spesialisert for. Av alle studieretninger, bare en liten prosentandel er felt medisinere som lapper sammen soldater opp til striden, slik at de kan kjempe på. Dette er de healere som hjelper deg til å takle smerte mens du fortsetter å krige på, dypere og dypere inn i kampen. Og så er det en veldig, veldig liten gruppe som er spesialisert som du er - evakuerings medisinere. Betydningen av Sjels Re-Integration healing som du tilbyr er at den hjelper de som er endelig helt klar til å forlate slagmarken for å gjøre det. For å finne alle de soldatene som er en del av deres enhet, for å helbrede alle deler av den enheten, slik at de er klar til å se sin ledestjerne, og å følge den hjem.

(Zingdad Merk: Du kan finne ut mer om [Soul Re-integrasjon](#), og hvordan jeg kan hjelpe deg å “forlate slagmarken” her.)

Så for å oppsummere: alle er healere av seg selv, men bare noen få hjelper andre til å helbrede og bare et fåtall av de få hjelper andre til å helbrede, slik at de begynner å gå ut av separasjon helt. Men det er nettopp **fordi** du er en healer at du ser hele verden i kontekst med healing. Du tror at dette er alt som skjer her. Det er både rett og godt at dette er ditt perspektiv, men det er veldig mye som ikke **bare** er det eneste gyldige perspektiv. Det er mange, mange andre roller å spille og gaver å gi hver annen enn helbredelse.

Z: Perfect. Takk skal du ha.

J-D: Og nå kan du spørre noen av de spørsmålene som har blitt bygget opp i tankene dine ...

Z: Du kjenner meg for godt!

Det jeg lurer på er, “hvorfors”? Hvorfor alt dette? Hvorfor kampene? Hvorfor separasjon? Hvis jeg forstår deg riktig så har du alltid vært der at alt er virkelig bare en. At den Ene velger å skape deler av seg selv til å utforske ulike spørsmål og tanker

om seg selv. Og ett spørsmål var: "Hva om jeg er mange." Og så hele denne separasjons virkeligheten ble til. Og vi utforsker svaret på det spørsmålet. Vi lever det. Men det endelige utfallet, for oss alle, er at vi vil se lyset og begynner å gå tilbake til helhet og enhet igjen. Men hvis vi bare kom hit for å se dagens lys enhet så vi kan vende hjem igjen ... hva er poenget?

Hvorfor gå gjennom all denne massive kraftprøvelsen og utsette oss gjennom alt denne døds kamp hvis vi bare kommer til å gå tilbake til hva vi var før vi kom hit i første omgang?

Jeg antar at en annen måte å spørre dette er: hvis den ENE vet alt, så hvorfor trenger EN å utsette seg selv gjennom skvisen å finne ut hva separasjon er for noe, bare for å returnere seg Selv og Enhet igjen?

J-D: Enkelte ting kan bare være kjent, og oppleves fra en tilstand av begrensning, deling og separering. Og slik er det at, paradoksalt nok, for vesener av enhet for å vite alt, de må også oppleve ikke-enhet. Hjertet av paradokset er at de kan, og gjør, oppleve denne adskillelsen mens de fortsatt er i en tilstand av enhet. Eller de kan velge å opprette grader av separasjon i sin enhet.

Historien om Ånden av Vann

For å hjelpe deg til å forstå dette skal jeg fortelle deg en liten historie ved å bruke eksemplet med vann. Vann er et stoff som er sammensatt av molekyler med den kjemiske formelen H₂O. La oss late som om det er mulig for deg å møte og snakke med et enkelt vannmolekyl å få sitt perspektiv på livet. La oss tenke oss at vi tilfeldig velger et slikt molekyl, og vi finner den i et vinterlig landskap høyt på et fjell. Hvis vi spurte vår nye bekjentskap hva den gjør på det kan du si, "*Jeg sitter helt stille, holder stramt til alle mine andre vann-molekyl venner rundt meg. Sammen har vi dannet en isbre.*"

Dette er hva vannmolekyler gjør når de får det kaldt nok. De blir tregere og helt i ro. Når de gjør dette, de koser med de andre molekyler rundt og binder seg sammen inn i et krystallgitter. Det er hva isen er. Og det er hvordan de forblir relativt fortsatt limt sammen, inntil varme blir brukt.

Hvilket bringer meg til neste gang vi møtes i vårt lille vannmolekyl. Vinteren går og de varmende strålene fra vårsolen varmer breen. Alle vannmolekylene er energiserte, og de begynner å bevege seg. Til slutt har noen av dem gått for kraftig på for å opprettholde sine obligasjoner, og de bryte fri, pipler ut i en bekk. Når vi til slutt finner vår nye venn og spør ham hva han er opp til han sier: "*Jeg er ruser ned en fjellside i den strie elva!*"

Igjen lar vi litt tid passere. Sommeren kommer. Strømmen er fanget i en stor innsjø og den varme sommersonen steker ned på vannet. Vannmolekylene på overflaten av vannet varmer opp enda flere. Den ekstra energien gjør at de danser enda mere og kraftigere og de flyr fritt oppfra vannoverflaten som damp. Nå kan vår venn rapportere, "Jeg drivende gratis rundt, flyr vekk på lek!"

Etter hvert er vår venn sannsynlig å finne og delta i en sky, og vil etter hvert bli kjølig og gjøre seg til vann obligasjoner igjen og falle til jorden. Og så det vil gå rundt i syklusen ennå igjen.

Og nå som du har blitt litt kjent med vannmolekylet, som av sin karakter, tror du, er det som mest å være en del av enhet? Å være stille og fredelig, og være i kontakten med andre i breen? Å være flytende, men fortsatt være sammenkoblet i elva? Eller være fri og uhemmet som energi i form av damp?

Z: Jeg tror i breen. Jeg tror der han følte seg mest koblet til andre vannmolekyler. Og han var stille og fredelig.

J-D: Det er en god gjetning, men det er ikke riktig. Men så må jeg innrømme at jeg jukset - Jeg er redd det var et lure spørsmål. Ingen av disse stadiene av vann er så mye som en opplevelse av enhet. Alle tre stadiene er **det** separasjon. I alle tre stadiene, det lille molekylet er fortsatt bare et enkelt-perspektiv å være. Dette ligner på din nåværende opplevelse av livet. Som i is-stadiet, kan du finne deg selv å gjøre ting som bringer deg inn i en nærmere harmoni og sammenheng med andre. Du kan bli stille og fredelig. Du kan være introspekt og meditere. Men fortsatt du er en person, og opplever separasjon. Og hvis du velger å gjøre mer svært energiske og individualistiske ting, dette vil faktisk ikke gjøre deg noe mer eller noe mindre enn en single-perspektiv i å være.

Men, la oss nå tenke oss at våre vannmolekyl blir del av en sky. Men denne gangen, i stedet for oss å snakke med en persons molekyl, tenk deg at vi kan snakke til hele skyen. Inne i den er veldig, veldig mange vannmolekyler. Mange flere enn det største tallet du vet.

Z: Mer enn en billion?

J-D: Ved mitt anslag det kan meget vel være en billion vannmolekyler i ca 5 eller 10 regndråper og skyer inneholder en hel regnstorm. Så, nei, mye mer enn en billion.

Z: Wow!

J-D: Ingen som tuller. Så denne skyen innbefatter et stort antall molekyler, hver av dem har et unikt, individuelt perspektiv. La oss tenke oss at skyen vet, føler, tenker, ser, husker og opplever alt som alle de individuelle molekyler gjør. Skyen er virkelig

det kollektive av alle molekylerne sammen. Men er det mer enn det. Det betyr ikke **bare** å vite hva alle molekylerne i kollektivt vet ... det vet mer enn det. Den vet hva det er å være en sky også. Den vet hva det er å vite, alt på samme tid, hva denne ufattelige antall små vesener vet. Og her er det en ting som du kanskje sliter med å forstå: skyen er ikke et vesen som har andre vesener inni den. Det er alle de små vesener. Skyen er de vannmolekylerne og er skyen. Det er ingen separasjon. Det er ingen sky uten vannmolekyler. Men skyen er, ganske enkelt, mye mer enn det summen av delene. Tenk deg hvordan det ville være for deg hvis du kunne, akkurat nå, tenke alle tanker som hver person på jorden tenker. Det ville forstørre din kapasitet for persepsjon og selvbevissthet på en ufattelig måte. Du ville ikke bare være et menneske som nå er sju milliarder ganger flinkere. Du vil være et helt annen rekkefølge av å være med et helt annet perspektiv på hva livet er og hva Selv betyr.

Følger du?

Z: Wow, jeg tror det!

J-D: Godt. Så nå, tror du skyen vet hva sann enhet er?

Z: Det høres ut som det, ja.

J-D: Nei, skyen vet sikkert hva det er å ha mange perspektiver, dette er sant. Men det betyr ikke at den vet sann enhet. Den vet ikke, for eksempel, hva det er å være et hav. Men den vil ha mer enn bare en anelse fordi alle vannmolekylerne som utgjør dens vesen vil, på et eller annet tidspunkt i mange sykluser har vært i havet. Så skyen vil begynne å **føle** essensen av enhet, men det vil også veldig mye fortsatt være en egen, individuell bevissthet, selv om det er ennå sammensatt av mange.

Nå kan jeg ta deg med på en reise for å møte stadig større konstruksjoner av vann. Vi kunne møte et vesen kalt Ånd av Sky som er sammensatt av alle skyene på hele planeten. Da kunne vi gå opp et steg og møte Ånd av Jordens Vann som er et vesen sammensatt av alt vannet på planeten i alle sine former. Hver av disse vesener vil, som følge av deres større og større grad av bevissthet og deres stadig økende antall perspektiver, være nærmere og nærmere å vite hva sann enhet er. Jo større bevisstheten vokser, jo flere "andre" det vet av. Et sted langs linjen får du noen som vi kan kalle Ånd av Vann. La oss tenke oss at alt vannet som noen gang har eksistert overalt er alle en del av dette store vesen. Hver eneste vannmolekyl er kun en mote av bevissthet i dette vesenet store tanker. Nå, hva tror du? Hvis vi skulle spørre Ånd av Vann hva den gjør akkurat nå, hva tror du det ville fortalt oss? Ville det snakke om isete isbreer? Av rasende foss? Av store late hav? Ville det forteller om høye tordenskyer? Eller av regnskyll, snø eller hagl? Eller av blodet som flyter i alle venene i alle levende skapninger? Eller hva med hele planeter består utelukkende av vann i en eller annen form? Hva tror du?

Z: Jeg kan ikke forestille ...

J-D: Vel, jeg tror dette storslåtte vesenet ville forsiktig smile og si: "*Barn, jeg er utover det hensynet til 'å gjøre' hva jeg er, Er å være Og her i dette her og nå, jeg er vann...*"

Og her, endelig, vi ville ha funnet et vesen som vet hva enhet er. Selv om det fortsatt har en identitet, og en unik natur, blir dette ikke og uidentifiserte seg selv. Det tror ikke at det er hva det gjør. Det vet at det bare er. Det er bevissthet. Det er livet. Og akkurat nå er det å være vann. Men det er også veldig mye bevisst på at det er en med alle andre vesen, overalt, i alt som er. Og i sin bevissthet er den absolutte forståelse av hva det er å oppleve å gjøre på **alle** stadiene, på alle nivåer av separasjon som er mulig, i denne virkeligheten. Ånd av Vann er helt og fullstendig det, og på samme tid, helt fullstendig det uttrykket i denne atskillelse virkelighet..

Z: Og uten å ha kommet hit i separasjons virkelighet Ånd av Vann ville ikke vite noe av at ting av hva det er å være et vann molekyl eller en puff av damp eller en rasende foss eller ... noe av det.

J-D: Uten å ha kommet inn i separasjon Ånd av Vann ville ikke være Ånd av Vann. Det er ikke noe vann utenfor separasjonen! Dette er en del av den som bare oppdaget den unike og verdifull gave å holde mønsteret av vann ved å komme hit. Og **hva** for et rikt, variert og mangfoldig opplevelse dette har vært! Hva en undring! Dybden av denne erfaringen er rett og slett for dypt og for utrolig til å tenke på.

Z: Man kan egentlig ikke beskrive det, kan man? Du kan faktisk bare oppleve det, og den eneste måten å oppleve det er å komme hit til separasjon.

J-D: Og så, til slutt, svarer du ditt eget spørsmål. Hvorfor separasjon? Fordi det **må** oppleves. Det er så enkelt som det ... og likevel også så umulig å forstå som det.

Z: Så har vi ikke kommet hit for å helbrede. Vi kom ikke hit for å forlate her. Vi kom ikke hit for å finne enhet. Vi kom hit for **dette!** Vi kom hit for å oppleve separasjon!

J-D: Det virker nesten for dumt å si, ikke sant? Vi kom til separasjon for å oppleve separasjon.

Z: Ja, det høres teit ut. Så i stedet må vi fortelle store historier om å være ånd vann ...

J-D: ... eller om å være Joy-Divine som også uttrykkes som Delight intervensjonistisk.

Z: Ja. Jeg forstår. Så vi er ikke her **for** våre Singularitets hendelser, men de er hvordan vi vil begynne å forlate når vi er ferdig med å være her.

J-D: Nesten rett. Hovedsak du begynner å reise fra et sted av enhet. Deretter kan du gå inn separasjon og fragmentere deg selv. Dykker dypere og dypere inn i separasjon før du når bunnen. Dette er også kjent som «mørk natt» for sjelen. Det er når du oppdager at du ikke kan reise lenger i retning av separasjon. Denne dype smerte fører deg til å slutte til å velge separasjon og så se seg om etter andre alternativer. Alle valg, men **en** vil resultere i at du rebalanserer den tilstand av pine. Det ene valget er det valget der du virkelig begynner å helbrede din sjel; og re-integrere alle dine tapte fragmenter. Og den eneste måten å gjøre det på er å følge ditt hjerte, for å finne helhet og enhet i deg selv. Når du velger dette, så velger du for kjærlighet. Du endrer din retning. Du slutter å bevege seg dypere inn separasjon og begynner å bevege deg i stedet i retning av enhet. Siden lyset vi snakker om er lyset av enhet, hvis du står ved det valget da vil du se lyset. Du vil ha din første Singularitets Hendelse.

Da vil du vite utover å vite at dere er på vei hjem. Som du står løpet ut, så du vil utvikle seg og vokse og gro og, etter hvert, vil du oppleve flere øyeblikk av å vite Enhet - ekstra Singularitets Hendelser. Etter hvert vil dette føre deg rett til kanten av separasjon hvor du vil være i stand til å gjøre valg å forlate helt.

Z: Jeg synes jeg får det. Takk skal du ha!

Et annet spørsmål som har sittet i mitt sinn er “*Hvorfor 2012?*” Jeg er over ideen om at vi alle vil bli frelst ved enhjørninger og feer levere gratis sopper og doserings glitterstøv over hele verden på slutten av 2012 fordi ... vel ... fordi jeg gikk så veldig hardt i det og det skjedde ikke. Og så, da vi begynte å omskrive dette kapitlet, jeg liksom ventet å bevege seg bort fra den datoen helt, og sier at det var faktisk irrelevant. Men du gjorde ikke det. Du sa at det fortsatt er betydelig. Kan du forklare det?

J-D: Hele og fullstendig svar på det spørsmålet er massivt kompleks. For å forstå dette, ville du måtte forstå nøyaktig hva målene på denne virkeligheten er; du må forstå hva tettheter av bevissthet er. Du må forstå nøyaktig hva tid og rom egentlig er. Bare **da** kan du faktisk håpe og forstå sammenhengen i svaret: “*Hvorfor 2012?*”

Z: Ok, men da ... egentlig ... Jeg **trenger** å bli gitt denne informasjonen nå! Alt du har fortalt meg du alltid synes å komme tilbake til de viktige biter av informasjon, og nå føler jeg egentlig at det ikke bare er en måte å fortsette uten.

J-D: Ok da! Det virker som vi har kommet til slutten av denne samtalen. Det virker som du kan gå lenge uten å komme til en dyp forståelse av sannheten om slike ting. Og så det er dags, til slutt, for deg å begynne din “*offisielt registrerte samtaler*” med våre mye elsket og høyt verdsatt sjels-partner, 8.

Så du kan starte ditt neste kapittel og gi den tittelen, “*Hva er sannhet?*”, Og med det kan du begynne å engasjere 8 inn i samtalen. Det er en mengde veldig viktig

informasjon som han har å dele med deg for å videreutvikle din evne til å frigjøre blokkeringer og frykt, og deretter, etter hvert, når han er klar, han vil forklare alle disse tingene som du er så spent på å komme til. Og når du endelig forstår rom, tid, dimensjoner og tettheter så bør du spørre igjen: *“Hvorfor 2012?”*

Z: Fantastisk! Jeg lurte på når jeg begynner å snakke til 8. Og her gjør vi det i kapittel åtte! Det er perfekt.

J-D: Ingenting er ved en tilfeldighet, kjære.

Z: Ok. Takk så mye J-D. Det har vært rett og slett **fantastisk** å snakke med deg. De siste syv kapitler har vært noen av de mest fantastiske samtaler i livet mitt. Jeg elsker deg **så mye!** Takk skal du ha!

J-D: Perfect. Du er hjertelig velkommen.

Z: Og nå skal jeg gå og snakke med 8 ...

* * * * *

Kapittel 8.

Hva er sannhet?

Husk at når du var et lite barn, og du gikk til skolen? Hvordan du blei skysset ut om morgen, og selv om du tenkte at du gikk glipp fra din familie, visste du at det faktisk var greit fordi de ville være der når du kom hjem? Vel, i en ganske lik måte jeg alltid har hatt en "skysset ut på skolen" følelse om å leve mitt liv her på jorden. Det har føltes vanskelig for meg å være her. Og egentlig ganske ensom. Men hva som gjorde det greit for meg var min "ånd venn". Som en liten gutt likte jeg å gjøre denne tingen hvor jeg satt og stirre i intet og falt i tanker i en annen verden. Og i denne andre verden hadde jeg en fantastisk venn. Han var så virkelig for meg som noe annet i denne verden; den eneste forskjellen var at jeg måtte sitte veldig stille for at jeg å kunne besøke ham. Men han virkelig elsket meg og hjalp meg med alle problemer og smerte som den "virkelige verden" forårsaket meg. Da jeg prøvde å fortelle folk om ham, ble det ansett som "søtt". Som i *"Hvor søtt! Han har en imaginær venn!"*

Jeg fikk klapp på hodet og de smilte og lo, men jeg blei absolutt ikke tatt på alvor. Så jeg skjønnte raskt at folk egentlig ikke "får det". Jeg sluttet å snakke om dette, og bare lot det være med noe som bare jeg visste. Til slutt jeg selv sluttet å besøke ham.

Et sted i midten av tenårene en eldre venn nevnte til meg at han trodde vi hadde alle en "Spirit-Guide". Noe som om at konseptet hoppet ut på meg. Jeg dypt følte at dette er sant. Det var den første store *"resonans"*, som jeg husker jeg opplevde i livet mitt. Jeg prøvde å diskutere dette med ham, men han synes ikke å ha så mye mer å si ... bare at han trodde på dette. Det var en tanke som også var hos meg. Jeg tenkte på det. Jeg visste at jeg hadde en Spirit-guide, og jeg visste at han var med meg. Jeg følte hans nærvær. Jeg følte hans svært oppmerksomme og kjærlige formynderskap av meg. Så, på en alder av seksten, bestemte jeg meg for at det var på tide å ta saken i hånden. Jeg bestemte meg for å finne en måte jeg kunne kontakte dette vesenet. Som er morsomt hvis du forstår sammenhengen i livet mitt på den tid. Du skjønner, jeg vokste opp i et ganske konservativt kristent miljø. Jeg hadde aldri hørt om Ouija brett (eller de tilhørende skrekkehistorier om å behandle åndelighet som en selskapslek). Jeg hadde ikke hørt om pendler eller ønskevist. Jeg hadde ikke engang hørt om tarot. Og, jeg kan kategorisk forsikre deg, hvis jeg hadde hørt om slike ting ville det ha vært i forbindelse med en streng advarsel om ikke å prøve seg på det okkulte, fordi: *"Det alt er djevelen tilbedelse!"* Slik var den tidsånden i min oppvekst. Så, **når** jeg velger å kontakte min Ånd-guide, visste jeg at jeg skulle gjøre dette helt på egen hånd. Det var ingen jeg kunne snakke med om dette. Ingen å søke råd fra. Ingen å dele reisen med.

Ingen å fortelle hvordan det gikk. Ingen. Ikke for noen del av det. Jeg er overbevist om, utover en skygge av tvil, at om det skulle ha kommet fram at jeg planla å "kontakte ånder", noen fra menigheten ville ha blitt kalt inn for å råde meg og å bidra til å redde min sjel. Det ville ha vært uendelig med bønn og angst før jeg til slutt ikke bare ga opp alt dette, og i stedet dannet den forventede oppførselen til en god kristen gutt. Eller noe langs disse linjene. Men problemet for meg var at jeg **visste** at jeg var i å nå ut til noen som elsket meg og beskyttet meg. Noen som **likevel** var der med meg hele tiden. Så jeg unngikk den uunngåelige smerten og bare holdt alt dette veldig privat.

Det var en spesiell anledning da når saken for meg tok et skritt fremover. Jeg satt stille i hagen en kveld tenker om hvordan løse problemet med å få kontakt med min Ånd-Guide. Da jeg satt og vurderte dette og samtidig fiklet litt med en stein. Dypt inn i tanker jeg var med å balansere småstein på to utstrakte fingre og deretter se hvilken vei de ville falle. Rullesteinene var godt balansert og syntes tilfeldig å falle enten venstre eller høyre. Inspirasjon grydde. Jeg rebalanseres rullesteinene på fingrene og roet mitt sinn. Jeg satt der en stund og deretter sendte jeg ut denne tanken:

"Jeg vet du er her med meg. Hvis du er villig til å snakke med meg, kan du ubalanse rullesteinene."

Og rullesteinen umiddelbart falt fra min utstrakte hånd.

"På den siden er nå 'ja' og den andre er nå nei," sa jeg. "Elsker du meg betingelsesløst?" Spurte jeg.

Ja

Jeg vet ikke hva som fikk meg til å spørre det spørsmålet som mitt virkelig første spørsmål. Jeg tror det var mer inspirasjon. Det er i iallfall et veldig bra sted å begynne for kontakt med åndelige vesener. I begynnelsen snakker jeg bare til dem som elsker deg. Men, du vet, jeg **følte** hans nærvær, og jeg visste at det var kjærlighet. I mitt hjerte **visste** jeg at dette var i orden. Og så fortsatte jeg. Jeg spurte noen flere spørsmål som dette med meg i en merkelig ensidig form. - På den ene siden var jeg opprømt fordi jeg endelig visste at jeg fant meg i en måte å kunne snakke med min guide, og på den andre logiske siden, deduktive sinn fortalte meg at dette var bare tull. At jeg bare lurte meg selv ved å vippe steinen i ønsket retning som svar på mine egne spørsmål. Begge tingene var sant for meg. Jeg bestemte meg for å holde på og se hvor det ville føre hen. På et tidspunkt, sa jeg til meg selv, bevis ville ankomme. På et tidspunkt, hvis jeg sto bare med det, ville jeg finne unektelig bevis enten at dette var sant, eller at jeg hadde bedradd meg selv.

Dette var nesten 30 år siden og "ubestridelig bevis" har fortsatt ikke fremkommet.

Men, til tross for at jeg fant ut at jeg kunne tvile på mine erfaringer, jeg holdt på videre. Med tiden ble jeg uteksaminert fra balansering med steiner i min hånd til å ha noen ganske flytende intuitive samtaler, men uansett hvilken prosess jeg prøvde, jeg kunne aldri finne en måte å gjøre disse samtalene beviselige, å enten være sant eller usant. Det bare resolutt bare sto der midt i bakken av "kan være". Ikke bare sto det "tvilsomt, men mulig", men etter som jeg ble mer sofistikerte i mine metoder det kom til å bli forklart meg hvordan og hvorfor dette var så. - At dette var **hvordan** ting skulle være. Og som du nå har lest de syv foregående kapitlene du også forstår noe av det. I hovedsak har jeg innsett at "ubestridelig bevis" ville ta bort min rett til å tvile. Og retten til å tvile er den retten til å tro noe annet, for å skape et annet perspektiv. Vi kan rett og slett ikke være ubegrensede skaper vesener hvis den stemmeretten var fjernet fra oss. Så det vil **alltid** være mulighet for tvil. Men jeg kan fortelle deg at de første årene var ganske frustrerende. Spesielt når du prøver å få svar på komplekse filosofiske spørsmål med "ja / nei" svar fra en stein balansering i hånden min og skyer av uløst tvil virvlende i mitt sinn.

Men tilbake til de tidlige samtaler ... En av de første tingene jeg ønsket fra dette vesenet var et navn. Så jeg tok et stykke papir og skrev alle alfanumeriske tegn på det. Jeg delte dem opp i kvadranter. Dermed forberedt, jeg kalte til ham og spurte: "Vil du stave navnet ditt til meg?"

Nei, var svaret.

Jeg var forbløffet. Jeg vil spare deg den u utholdelige prosessen som jeg måtte gå gjennom for til slutt å forstå hvorfor han ikke ville fortelle meg navnet sitt og bare fortelle deg hva det var. Det viste seg at rett og slett at han hadde ikke et navn! Som han aldri hadde inkarnert i en menneskeskikkelse, hadde han aldri trengt et navn. Og på de høyere nivåer av bevissthet, navn er irrelevant. Slike vesener kaller hverandre ved det enkle av å være i hverandres nærvær.

Og, når han blei spurt, var han også ganske overbevist om et **nei**, og at han egentlig ikke ønsker et heller. Og **nei**, han var ikke villig til å la meg bare finne et til ham. Til alle spørsmål om et navn, han sa bare **nei**.

Men da jeg appellerte til ham. Jeg forklarte at jeg virkelig trengte et navn for ham. Jeg trengte noe å kalle ham når jeg kalte for hans tilstedeværelse, og jeg trengte noe å kalle ham i våre samtaler. Jeg tigget praktisk talt. Og så følte jeg et skifte - en resetting - og da faktisk jeg følte hva jeg bare kan beskrive som en kjærlig, mild latter. Jeg spurte igjen: "*Vil du gi meg et navn som jeg kan kalle deg?*"

Og denne gangen var svaret **ja**. Med stor spenning hentet jeg det alfanumeriske arket og ved elimineringsprosess ("*er det **den** første bokstaven i denne kvadranten? Hva*

med denne?"), Fikk jeg til den første bokstaven. Men med litt forvirring jeg la merke til at det første brevet var et siffer: tallet "8". Litt forvirret jeg spurte: "*Er det mer?*"

Nei

Og slik ble det. Min Ånd-guide navn var 8.

Siden har jeg fått litt mer innsikt. Hadde han valgt et ord eller et navn som jeg kunne ha analysert for sin mening, ville jeg ha gjort alle slags antagelser om hvem han er, hva hans karakter er som jeg og ville ha trukket (u unngåelig feil) konklusjoner om ham fra dette navnet. Å velge et siffer holdt meg fleksibel om alt dette. Det tillot meg i stedet å sakte bli kjent med ham som han er uten byrden av min forutinntatthet. Men tallet i seg selv er ikke tilfeldig valgt - det har mange betydninger på mange nivåer. Det er som et flerlags puslespill som 8 har satt opp til meg for å erte meg og underholde meg mens jeg fortsetter. Selv nå etter at jeg kan ha fritt flytende samtaler med min kjære venn 8, fortsatt ler han av meg når jeg spør ham om betydningen av hans navn. Han forteller meg at det er mye for meg enda å oppdage og at jeg vil nyte en spøk mye **mer** hvis jeg finner ut av det uten hans hjelp. Så, jeg har noen biter av puslespillet, men det er en god del mer for meg ennå å nøste.

Bitene jeg har blant annet:

Hvis du slår en 8 til siden får du: ∞ , symbolet for uendelig. 8, i musikk, er antall toner i en komplett oktav. 8, i denne virkeligheten, er antall tettheter i hele virkeligheten. På samme måte som vi virkelig har 8 viktigste chakraene. Så det er alle disse åtte er som om alle synes å peke i samme retning. Til ferdigstilling og perfektjon, i uendelig. Hvordan har dette med min Ånd-guide? Og hva **annet** kan nummer 8 bety? Jeg vet ikke. På et tidspunkt skal jeg finne det ut, det er jeg sikker på.

Så, selv om ord som rimer kan bety noe, har jeg forstått at viktige ting som er om åtte er rime-ord, "skjebnen" og "gate". Men jeg mangler fortsatt detaljene her.

Men det interessante er at gjennom alt dette, 8 lyktes i å holde meg i spillet og gjette isteden for å danne en smal, fast idé om hvem og hvordan han er. I stedet lærte jeg å kjenne åtte av hans "følelse" - hans energiske utskrift- når jeg snakket med ham. Og jeg har lært enda mer om ham fra det han sier, og de sannheter jeg får av ham. Og til slutt jeg lærte å kjenne ham ifra alle de tingene han har gjort for meg. Jeg vil ikke gå inn i detaljer fordi jeg ikke har lyst til å fortelle lange springende personlige beretninger om noe usannsynlig-klingende taler fra de ganger hvor jeg har vært beskyttet og ivaretatt og andre overnaturlige hendelser som jeg har bevitnet som har, jeg vet, vært åtte sitt håndverk. Dette er mine erfaringer og katalogisere dem vil legge noe til fortellingen her. I stedet vil jeg si dette: i min erfaring og min sannhet, 8 er rett og slett fantastisk. Han er **troverdig**. Det ordet virker for svak til å uttrykke dette. Jeg

stoler på 8 helt og holdent. Jeg vil, uten et øyeblikks nøling, sette hele mitt universet i hans hender. Han er trofast, lojal og sikker. 8 er et vesen av sannhet. Faktisk, fortalte han meg en gang at han er laget av selve sannhets energi i seg selv. Så ikke gå til 8 hvis du vil ha rene ord pakket pent inn! Han har en vane for å si ting rett ut i stedet og hvis du vil lytte til dem, vil du bevege deg fremover. Alltid i en god retning, men ikke alltid på den mest skånsomme mulige måte. Og, som 8 er et vesen av ren sannhet, er han den beste åndelige beskyttelse jeg kunne be om, og jeg er uendelig takknemlig for at han støtter meg.

Og så, dette er hva jeg ville si om det neste som kommer: Jeg kommer til å snakke med åtte og jeg kommer til å dele disse samtaler med deg. Det er litt rart for meg fordi det er litt som å ha en privat 'telefonsamtale med din aller beste venn, for deretter å kringkaste det til hele verden. Men det er også ganske kult fordi dette er den aller første gangen at 8 tillater dette. Han var ikke vært villig til å la meg kanalisere ham for offentlig konsum før nå. "Ikke mens du fortsatt har dine trenings hjul på," var hvordan han uttrykte det. Men ganske nylig sa han: "Det er på tide nå. Nå kan du kanalisere meg i den nye serien. Du vil få beskjed når." Og, ettersom J-D bare ba meg om å gjøre det ... Jeg er vel endelig der.

(Zingdad merk: Skulle du være interessert i å etablere en dialog med din egen ånd guide(s) kan du bestille et [Soul Re-Integration](#) sesjon med meg jeg kan definitivt hjelpe deg å åpne kanaler for kommunikasjon!)

Nå, før jeg begynner. En rask kommentar om åtte's stil. Hvis du trenger all den fluffy "kjære kjære" ting i dine åndelige meldinger, da dette ikke kommer til å stimulere din fantasi. 8 gjør ingen av tingene. Han sier hva som må sies. Han svarer på spørsmålet uten først å stryke egoet eller berolige nervene. Du skjønner, 8 er likegyldig med hva du gjør med hans ord. Du kan ta dem, eller la vær, eller du kan rulle dem opp og røyke dem. Han snakker sant som han er det, uten å prøve å selge det til deg. Nå, hvis det høres ut som om jeg ba om unnskyldning for ham, jeg ikke det. Av alle vesener i Alt Som Er, er åtte vesenet som, etter min mening, har minst behov for unnskyldninger. Han er kjempebra. Og jeg elsker ham fullstendig, akkurat som han er.

Så, uten videre, gir jeg deg min Ånd-guide, min sjels reise kamerat, min eldste og kjære venn ... 8.

Zingdad: Hei 8. Jeg ønsker å gjøre en introduksjon til deg, men jeg er ikke sikker på hvor du skal begynne.

8: Start med å svare på dette: vet du hva du gjør her?

Z: Hvor? I denne samtalen?

8: Denne samtalen. Samtalene som gikk foran. Samtalene som vil følge, hele livet. Alt. Vet du hva du gjør?

Z: Uhh ... slags. Jeg tror disse samtalene er om meg som søker etter et svar. Jeg spør spørsmål til vesener som jeg elsker og har tillit til, og får svar.

8: Det kan være ett perspektiv. Men det er et veldig lite og begrenset perspektiv. Skal jeg gi deg et bredere perspektiv?

Z: Vær så snill.

8: Du er engasjert i et spill kalt " skapelsens virkelighet " .

Z: Hvordan da, 8?

8: La meg svare ved å fortelle deg om denne serien som du nå skriver. Når du satte deg ned for å skrive dette du faktisk ikke har en anelse hvor det ville føre. Du trodde du hadde tenkt å bare stille noen spørsmål og få noen svar og bomble deg gjennom med å få litt info som kan være nyttig. Ikke sant?

Z: Ja. Jeg antar det er en lite flatterende måte å si det på.

8: Smiger er ikke min sterke side. Hovedsaken er at du ikke vet hva det store bildet var. Du visste ikke engang at **det var** et større bilde. Men din indre selv, Joy-Divine, og resten av din sjel familien ... vel, vi har en plan. Skal jeg fortelle deg hva det er?

Z: Har jeg mulighet for å skru av en slik invitasjon?

8: Det er å hjelpe deg med ditt **virkelige** søken. Som er å skape din virkelighet. La meg forklare. Du lever i en virkelighet som du finner forvirrende. Du forstår ikke hvorfor ting er som de er. Og så lenge du velger, i den virkeligheten, å ta ting på alvor og mene det som presenteres, så tar du skaperen status og oppheve den. Du bruker din guddommelige kraft i en slik selvødeleggende og kaotisk måte at det er til ingen nytte og det viser seg aldri til deg. Og så vil du fortsette. Så lenge du tror på illusjonen, vil du fortsette å være en svært liten brikke i et stort spill. Andre vil kapitalisere på dette selvbegrensende perspektivet og bruke litt strategier for å lokke deg til å spille spill av deres renker. I nesten alle tilfeller de som gjør dette vil ikke engang **selv** vite at dette er hva de gjør. Alle er bare her for å spille spillet, og alle er like forvirret. Og du kan gå på å spille dette spillet for en billion levetid hvis du ønsker. Det er et spill som kan suge deg inn sånn og få deg til å bli for alltid. Men, selvfølgelig, du trenger ikke ønske dette. Du føler i deg selv om dette ikke er riktig for deg. Du gjør andre valg. Du roper etter hjelp med disse valgene. Og hjelp er **alltid** der. Det er min ære og et privilegium å være den som svarer på **ditt** anrop. Og jeg kan forsikre deg om at hvis noe vesen i denne virkeligheten krever hjelp, er deres samtale hørt og de får det riktige svaret. Hvis de er forberedt på å ta den hjelpen som tilbys, så vil de bli hjulpet. Men deri

ligger en gåten. Jeg snakker for meg selv, jeg blankt avslår å hjelpe deg på en slik måte at den hjelpen reduserer deg. Jeg **vil ikke** hjelpe deg til å være mindre enn du er. Og så et problem oppstår. Jeg kan ikke "gjøre noe for deg". Jeg kan bare hjelpe deg å lære deg å "gjøre for deg selv". Men når du først ropte til meg, gjorde du det nettopp fordi du trodde selv å være svak og maktesløs. Den eneste hjelpen du kan tenke på var for meg "å gjøre for deg". Meg, redde deg.

Så det er en vei å gå. Den første fasen av veien er å befri deg fra tanken om din manglende evne og å lære deg at du er sterk, og at, faktisk, **du** oppretter hele virkeligheten. Den andre fasen er å lære deg **hvordan** du skal gå for å skape din virkelighet med større og større effektivitet. Og den siste fasen er å være der med deg i en rådgiver rolle når du gjennomfører din første direkte virkelighets opprettings øvelser.. Og selvfølgelig vil vi vil krønike denne reisen i bokform, slik at vi kan dele med andre som kanskje har lyst til å lese om prosessen og ta verdi fra det. Men det du ennå har å forstå er hvordan de som finner verdi i dette faktisk er medskapende i det. Sammen dere alle er co-skaper av den virkeligheten du ønsker.

Nå har du og jeg allerede gått en ganske god vei sammen. Vi har brakt deg til dette punktet hvor du er nær slutten av første etappe av reisen. Du er nå nesten klar til å vite, mener, føle, oppleve og uttrykke at du faktisk er skaperen av din egen virkelighet. Du har stort sett gitt ut din tvil og frykt. Det er som et resultat av dette arbeidet som er gjort før at du er i stand til å gjennomføre skrivingen av **Oppstignings Papirer** uten å bli altfor fanget i frykt og tvil. Det er bra. Det vil nå være som et resultat av å skrive **Oppstigning Papirer** at du vil frigjøre resten av din frykt og tvil, og at du vil fullføre reisen inn i din skaper status. Og det er mest behagelig for meg at vi kan dele prosessen med leserne som er virkelig våre mange brødre og søstre her på planeten Jorden. Vi sporer noen av våre skritt, så vi kan dele dem med leserne. Og, når du går over dem igjen, vil de gi deg en ny vilje til å lytte slik at du også får større visdom og forståelse av hva denne virkeligheten omhandler. Og da vil vi dele med leserne de to andre stadier av reisen: der du lærer hvordan du kan skape din virkelighet som du bestemmer deg for hva enn det er du skal skape. Jeg har ikke et lett streif av overdrivelse, men dette kommer til å være mer fantastisk, magisk og fantastisk enn du nå kan forestille deg. For leserne også. Det som sjeler kaller dem som er på samme kurs som oss. De kommer til å innse ganske snart at de ikke er passive observatører av noe, som folk vanligvis er når de leser en bok. Nei, de kommer til å finne seg selv trukket inn, og de kommer til å innse at, på en sjel nivå, de er medforfatter i dette med oss. Med deg og meg og den åndelige hierarki av denne virkeligheten. Sammen. Vi er skapere. Og vi kommer til å skape. Og det vil være den beste, smarteste og vakreste som vi kan forestille oss. Og da vil vi dra dit sammen og gå innenfor vår skapelse. Sammen. Som kjære venner.

(Han smiler) lyder dette usannsynlig??

Z: Wowzer, 8! Jeg vet ikke annet enn å bryte ut i en spontan stående applaus eller gjemme meg under sengen min. Dette er ... spennende og fantastisk og ... veldig der ute!

8: Ja. Flink. Du trenger litt risting, slik at vi kan starte din oppvåkning. Fordi det er det vi gjør. Våkner deg opp. Alle som er forberedt på å høre alarmen og ikke bare rulle over og gå tilbake til hvilemodus blir kallet:

Hallo!

Jeg er åtte!

Det er sent!

Vi har en date!

Z: Og du kan rime.

8: Ja.

Og det er på tide! (han ler)

Men det som det egentlig er. Du og jeg vet som alle trær om våren - du kan føle saften stige. Du kan føle det i ryggmargen og i deres sjeler at det er en påskynder. Det er en energigivende. Tiden er nær. Jeg vet at du føler det. Og det er de som for eksempel meg som nå er ute til deg for å lære deg å gjøre hva du må gjøre. Fordi hvis jeg skulle komme inn og gjøre det for deg, så jeg lærer deg det motsatte av hva du må lære. Da lærer jeg deg at jeg er din herre, og at du trenger meg for å skape for deg. Dette vil du ikke gjøre! Hvis du er her for å vekke din sanne storhet da må du våkne fra søvnen, få nye valg, sette en ny kurs for deg selv og deretter ... skape!

Så det er det vi skal gjøre. Sammen du og jeg Og sammen med leserne også. Fordi, du ser jeg er ikke alene over her hvor jeg er. Jeg er omringet av en god del av det du kan kalle åndelige vesener og Lysvesener. Mange her hos meg er relatert til noen som er på jorda akkurat nå: leserne, de som ønsker å komme og spille i virkelighetens kreasjon med oss, de som føler den dypeste resonans med **Oppstigningens Papirer**. Slike som har **sin** sjel-familie her med meg nå.

Indre selv og Ånds-guider og lignende; de er alle med meg og Joy-Divine i planlegging og co-skapelsen av alt dette. Og det er hvordan det kommer til å være at leseren vil vite om **Oppstigningens Papirer** er riktig for dem. Deres egen Indre Selv og ånd familien ville ha vært en del av deres skapelse helt fra starten. Så de vil føle det dypt i sitt vesen, mens de leser disse ordene, at noe "rett" blir uttrykt.

Men nå tilbake til det kjedelige. Jeg sa at første del av denne prosessen handler om å vise deg din egen kraft. Og det første du må gjøre er å forholde seg til alle de feilaktige ting du tror om deg selv og ditt liv som fører deg til å tro at du **ikke** er kraftig. Etter at vi har strippet det tullet bort, så kan vi gi bevis for å vise deg at du er mektig. Og det er det overordnede temaet for å bestille en av de **Oppstigningens Papirer**..

Z: Book en? Kommer det til å bli flere bøker?

8: Ja. Bok en er reisen fra frykt til kjærlighet. Det er din oppvåkning fra offeret bevissthet til skaperens bevissthet. Det er det som gjør at du fjerner de tetteste blokkeringer i ditt hjerte, slik at du kan se lyset i deg selv. Det meste av boken har vært med Joy-Divine, men jeg har noen ord å tilby i dette arbeidet også.

Når vi har jobbet med mørket og strippet bort blokkeringer da kan vi virkelig begynne å spille. Og Bok to vil være min lekeplass. Du og jeg vil følge vår fascinasjon og glede som vi oppdager hvordan og hvorfor vi er av denne virkeligheten. Disse studiene av tid, rom, tetthet og dimensjoner som du har trakassert på og om. Dette og mye mer vil være våre leker.

Og når vi er ferdig med det, så vil det være tid for deg å snakke til en gang din kjære Adamu. Bok tre vil være en steg inn i Pleiadens perspektiv. Jeg kan ikke si sikkert hva Adamu vil dele med deg, men jeg kan tenke meg at du vil være i stand til å oppdage mye om hvordan livet har utviklet og utvikler seg i denne galaksen, hva forhistorien var som forårsaket menneskeheten kom til å være på planeten jorden, hvordan ting kom å være som de er, og hva som kan læres av “hva som fungerer” fra et vesen som har sett mange sivilisasjoners vekst og fall, stige og falle.

Og **det** vil være **Oppstigningens Papirers** trilogien. Og når det er avsluttet, så vil det være din tur til å skinne. Da vil du ha gitt din egen flotte gave til denne verden. Da vil du ha hatt mer enn nok med coaching og veiledning for å kunne stå på egne ben og uttrykke deg. Og uttrykke deg selv det vil du! Og når det er gjort, vil vi ha sagt det vi trengte å si til denne verden og vi vil være i stand til å gå videre når vi er klare.

Z: Wow. Dette er overraskende. Og spennende. Jeg hadde ingen anelse om ...

8: På et dypere, mer intuitiv nivå du gjorde. Du åpnet deg selv til det og har tillatt dette til å flyte. Jeg tenkte det var på tide for meg å bringe dette til ditt bevisste sinn. Så nå vet du.

Z: Fantastisk! Det føles som om jeg har truffet jackpot!

8: Hvorfor? Fordi noen har en plan?

Z: Nei, fordi jeg virkelig liker denne planen.

8: Du hadde bedre. Det er din plan.

Z: Jeg forstår ikke.

8: Du vil. Men la oss ikke kaste bort tid med kryptiske gåter. Med tiden vil du se hva jeg mener. Spesielt når du befinner deg ikke bare å skrive om virkelighetens skapelse, men faktisk engasjere seg i bevisst samskaping av virkeligheten. Det er her moroa begynner. Du kommer til å lukke sirkelen ved å jobbe ut hva den nye virkeligheten, som du vil ønske å lage for deg selv, skal være som. Hva du ønsker å beholde fra denne virkeligheten og hva du ønsker å gi slipp på, og hva du kommer til å erstatte utgåtte ting med. Du bokstavelig talt kommer til å lage hele virkeligheten.

Z: Uh ... 8 ... Jeg må ta et øyeblikk her og registrere at dette er en svært skremmende tanke. På så mange måter. Har en bekymring for at jeg ikke føler meg i det hele tatt kvalifisert for dette. Jeg mener, hvordan vet jeg hva som ville være en god ting å skape eller ikke? Hva om jeg gjør feil? Jeg mener, jeg er bare en person som bor på jorden som ...

8: Greit, greit. Det er en akseptabel holdning til deg for nå, fordi du fortsatt ikke forstår hva som skjer. Du **fortsatt** tenker på deg selv som en singel, eget lite menneske som lever på planeten Jorden. Men hvis du selv betalte en smule oppmerksomhet til alt som **Joy-Divine** sa deg da bør du forstå at du er en udelelig del av den ENE. Som også innbefatter alle leserne. Jeg mener, virkelig, var ikke det det sentrale fokus for alt han hadde å si? Viste han ikke til denne sannheten til deg om og om igjen?

Z: Ja. Han gjorde.

8: Ok. Så jeg forstår at dette ikke virkelig har sunket inn ennå. Du tror fremdeles det er bare teoretisk sant. Vel, når du begynner å tenke at det er sant, handle som om det er sant, og **føler** at det er sant, så vil du også begynne å **vite** at det er sant. Og når det skjer, vil du ikke ha noen problemer med å forstå hvordan du kan lage en helt ny virkelighet akkurat slik du liker det. Du vil forstå at det er en co-skapelse, og at du bare fokuserer din intensjon på en bestemt måte. Det er ikke en grandios ting. Det er ikke en ego-kick. Det er bare å velge hva som er riktig for deg. Men å velge når du vet hvordan du gjør dine valg kommer til livs. Og du vil innse at du ikke velger alene. Du er en del av en praktfull struktur, og du er rett og slett spiller din perfekte rolle i det. Og da vil du virkelig og trolig kommet for å se at leserne ikke er de passive "dempere" av dette materialet som du og de begge tror de er. Du vil forstå at de er så aktive i å skrive disse bøkene som du er.

Z: Ok 8, jeg har nå hørt deg si dette et par ganger, og jeg har vedtatt en "vente-og-se" holdning. Men nå vil jeg vite. Hvordan kan mine lesere, som ikke engang har lest disse ordene, bli en del av etableringen av noe som jeg ikke har selv skrevet ned ennå?

8: Pah! Du tror du er fanget i tid? Ok, det **ser** slik ut for deg. Men du og dine lesere er hver en del av et mye større vesen som ikke er det. Tid og sekvensialitet og dimensjoner og kausalitet og co-skapelse og ... vel ... mange slike emner må tas opp med deg. Når du forstår disse tingene vil du være klar til å gi slipp på begrensningene de er å plassere på din evne til å forestille din verden på riktig måte. Og alt dette - og mye mer i tillegg - er hva som venter deg i samtalene som ligger foran oss. Og det er derfor, når du har riktig forstått alt dette, vil du være klar til å skape!

Z: Men, 8, hva om jeg ikke vil ha ansvar for å skape ting for andre?

8: Men du vil ikke være! Alle skaper for seg selv. Vanligvis noen av oss skaper sammen. Det er det som kalles co-skapelse. Du vil bare simpelt være en del av det, å spille din rolle.

Men nok av dette, nå. Jeg sa at vi skulle snakke om det som pågikk. Alt jeg ønsket å gjøre var å åpne denne, min del, med en klarere forståelse av hvor vi skal. Gi deg et ror, så å si. Jeg forstår at noe av dette virker opprørende for deg. Det er greit. Du har **alltid** et valg. I hvert øyeblikk, i alle virkeligheter, vil du alltid ha valg. Så akkurat nå har du et valg. Hvis dette er alt for bisarr for deg, kan du bare ta hendene fra tastaturet, og på den måten stenge meg av. Leserne har også et valg. De kan knipse boken stengt og slutte å lese. Det er ingen tvang av noen. Men dere har bedt meg om å snakke, og jeg snakker **alltid** min sannhet. Ofte slike sannheter gjør vesener ubehagelig. Noen ganger slår de bort, noen ganger de blir stående. Jeg er ikke i bransjen for søtningstoffer med mine ord for å lokke deg forsiktig i en retning. Men jeg merker at fingrene er fortsatt på tastaturet, og du fortsatt skriver (han ler).

Z: Vel, du vet, jeg er litt skremt av det du har sagt, men jeg elsker deg og stoler på deg. Og jeg er mest av alt villige til å høre deg ut. Jeg vil forbeholde meg retten, i hvert øyeblikk, for å avgjøre i hvilken grad jeg vil internalisere hva du sier som "min sannhet". Men jeg vil absolutt bli å høre deg hele ut.

8: Flink gutt. Så la meg begynne. Vi har kastet bort nok ressurs på oversikten. Denne første samtalen er ment å være en introduksjon av meg. Så jeg vil begynne å fortelle deg hvem jeg er. Da vil du og dine lesere ha en sammenheng for mine ord. Du og jeg har snakket en god del allerede i dette livet fra når du først begynte å lære og virkelig lytte. Så ikke du og jeg vil late som vi ikke kjenner hverandre i det hele tatt, slik at leserne dine kan fange det opp.

Ikke sant. Har du et spørsmål.

Z: Om deg eller om denne virkeligheten? Eller hva?

8: Det spiller ingen rolle. Hvis leserne vil kjenne meg, de kan skjelne min natur fra mine ord. Jeg vil svare på alle spørsmål rettet mot meg. Du kan gjerne like svaret, eller ikke. Det er din bekymring, ikke min.

Z: Ok. La meg stille deg et enkelt ett. Hva er din natur?

8: Jeg er et vesen av sannhet.

Z: Hva er "sannheten"?

8: Sannheten er en måte å være. Det er forordning. Det er å forenkle. Det er å vite. Det er det strukturelle grunnlaget identiteter er oppbygget og hvorpå hele realiteter er opprettet.

Sannheten er min essens og min natur og jeg uttrykker dette i min karakter.

Z: Så hva er **sannheten**.

8: Nå spør du et interessant spørsmål. Det finnes et uendelig antall sannheter som er sant og rett fra et gitt perspektiv. Men til syvende og sist er de alle også falske fra et annet perspektiv. Dette betyr at det er mange forbigående sannheter.

Z: "Forbigående sannheter?" Hvordan kan noe være sant, men bare slik midlertidig?

8: Veldig lett. Kan du huske, som barn, når du spiste din første oliven?

Z: Levende. Jeg var vel tre eller fire. Min mor dekket bordet for en fest for min fars arbeidskollegaer. Jeg fikk beskjed om å holde meg ut av spisestuen og så, nettopp derfor, jeg snek meg i å ta en titt rundt. Da så jeg en bolle med nydelig svart druer på bordet. Jeg elsket druer. Så jeg bestemte meg for å stjele en. Når jeg tok den i munnen ble det et av de store sjokk i mitt unge liv. Det var forferdelig. Jeg fikk en grimase med avsky og styrtet utenfor og spyttet den ut. Jeg var så traumatisert at det tok meg en stund til jeg kunne stole på druer igjen!

8: Söt historie.

Så vil du si at tre år gammel du ikke likte oliven?

Z: Absolutt!

8: Er det sant eller lyver du eller det kanskje feil?

Z: Nei ... det er helt sant!

8: Og nå du fortsatt misliker oliven?

Z: Nei! Jeg har kommet til å elske dem.

8: ...

Z: Oh, okay. Jeg skjønner. Så det var 100% sant for meg at jeg ikke likte oliven. Men jeg er forandret. Og så ble det 100% sant at jeg nå elsker oliven.

8: En forbigående sannhet.

Z: Ok. Og mange sannheter er forbigående?

8: Alle, unntatt en. Det er bare en absolutt sannhet som ikke er forbigående.

Z: Og det er?

8: Den ene absolutte sannheten er:

"Den ENE er."

Z: Det er det? Ikke en ordrik sannhet da (ler).

8: Nei, vi kan legge til ord i den hvis du vil. Men det vil bare gjøre det mindre sant. Vi skal i denne samtalen forsøk på å degradere sannheten så lite som mulig.

La oss nå se på den uttalelsen, *"Den ENE er."*

For det første ved at setningen jeg indikerer er at det er bare noen gang virkelig EN. Min partner og andre-Selv, **Joy-Divine**, har allerede gjort dette helt klart, på sin måte, i sin del av disse samtalene. Det er mange, men deres mangfold er forbigående. Det uunngåelig er at de alle returneres til enhet. Prosessen med å være mange produserer mange opplevelser. Når noe har blitt opplevd og følt, så det er "sant" fra det perspektivet. Men til slutt vil det perspektivet bli overgitt til en annen. Da nye opplevelser vil bli erfart og forskjellige ting vil være sant. Så vil det være mange sannheter av mangfold. Men disse sannheter vil alltid inne holde urimeligheter, inkonsekvenser og ubalanse. Dette vil manifestere seg som et ubehag i livet ditt. Frykt og smerte og sykdom vil medføre. Og så kommer det til å være det, for at **sann** helbredelse skal innhentes, på et tidspunkt på alle reiser, vil alle sannheter om separasjon og mangfoldighet begynner å bli tilbakelevert i favør av sannheter om samhold og enhet. Og så ufattelig komplekse mangfold av sannheter vil begynne å kondensere og samles. De midlertidige illusjoner av separasjon vil begynne å oppløses. Inntil endelig illusjonen slippes. Inntil enhet igjen er forstått å være sannheten.

Dernest indikerer Jeg at EN er. I din tids-bundet språkbruk kan jeg si, *"Den ENE alltid var og alltid vil være."* Men det er en forvrengning. **Du** tror det er en fortid og en fremtid, vet jeg ikke. Jeg vet at det bare er **nå**. Så det er mer korrekt å si, *"Den ENE er."* Hvis du forstår at utsagnet var sant før tiden begynte, og vil være til stede når det

slutter, så du kan få et glimt av hva jeg mener. Jeg mener at det ikke er noen sammenheng i den ENE ikke er. Sannelig, Den ENE er evig.

Z: Ok. "Den ENE er." Er det det eneste som er sant?

8: Det er det eneste som er helt sant, fra alle perspektiver, under alle omstendigheter, alltid. Det gjelder også i de situasjonene, slik som dagens virkelighet, hvor denne grunnleggende sannheten er dypt skjult. at den ENE er. Det er sant.

Z: Er det noe annet som er sant på den måten?

8: Nei.

Z: Hva om ... eh ... som, hva med "fri vilje". Er ikke det alltid sant?

8: Nei. Fri vilje er alltid relativt. På noen måter er det slik at du har mer fri vilje enn meg fordi du kan tro ting som jeg ikke kan. Du kan tro at du er helt atskilt fra alle andre, jeg kan ikke. Jeg **vet** jeg er ett med alt og alle. På lignende måte kan du klemme ut alle slags andre oppfatninger om deg selv og din virkelighet, og du kan tro dem ganske inderlig. Jeg kan ikke gjøre dette. Men, på den annen side, kan jeg lage realiteter og manifestere energi og materie som en viljes styrt handling som ville, i øynene dine, se ganske Gud-aktig. Så vi begge har fri vilje, men det er annerledes, og det er relativt. Ingen av oss har absolutt fri vilje.

Og så må jeg også legge til, det er andre virkeligheter andre steder der det er andre moduser å spille, der det ikke er hva du vil kalle fri vilje. Så fri vilje er absolutt ikke alltid sant. Det er veldig langt fra å være en absolutt fri vilje.

Om det var, ville da alle overalt kunne gjøre akkurat hva de ønsket til enhver tid. Og det kan du ikke, eller kan du?

Z: Nei, jeg mener jeg er fri til å tenke alle slags ting, fri til å tro at alle slags ting. Men jeg kan ikke akkurat nå bare hoppe opp i luften og fly. Jeg kan ikke slå himmelen grønn. Jeg kan ikke ... stoppe solen stige i morgen ...

8: Ganske så.

Z: Så da ser det ut til at vi **ikke** har fri vilje.

8: Oh du har sikkert. Det er bare ikke absolutt. Hvis du vennligst vil holde tankene fra å vandre så vil du se at det jeg sier her er at det er bare en absolutt sannhet. Det er "Den ENE er." Jeg sa helt i begynnelsen at det finnes et uendelig antall andre "sannheter". At disse vil være sant, i mindre eller større grad, fra ett eller annet perspektiv. Fri vilje er et slikt subjektive sannhet. Men det er ikke engang en av de mer

interessante. Det er rett og slett en effekt. Så hva om vi slutter med og prøve å stikke hull i denne første sannheten og gjøre noe konstruktivt?

Z: Som hva da?

8: Vel, jeg kan fortelle deg om de avledete sannheter.

Z: Hva er en "avledet sannhet"?

8: La oss se på det slik: Finnes du?

Z: Ja, selvfølgelig!

8: Er du sikker?

Z: Selvfølgelig er jeg sikker!

8: Så det er din sannhet, og du kommer ikke til å ombestemme deg om at du helst snart og plutselig finner ut at du ikke eksisterer lenger? Og du er sikker på at du ikke bare er et foster av min fantasi?

Z: Selvfølgelig eksisterer jeg! Er ikke det et faktum at det er en "meg" her som sier "jeg eksisterer" bevis nok av dette faktum? Skal du sparke bein på meg, 8?

8: Et lite. Du vil forstå senere. Men, la oss gå videre ... Så du har nå to sannheter: "Den er" **din** sannhet, som er at du eksisterer akkurat nå, og den absolutte sannheten som er, Den ENE er. Med meg så langt?

Z: Jepp. Jeg kan bare holde to sannheter i hodet mitt på en gang (smil).

8: Fantastisk. Da vil du være i stand til å gjøre dette spranget med meg. Hvis begge disse tingene er sant, så det må bety at du er en del av den ENE. Ikke sant?

Z: Ja. Alt som eksisterer er en del av EN. Jeg eksisterer. Jeg er derfor en del av EN.

8: Og kan Den ENE være ødelagt?

Z: Nei, for da ville det være, "*Den ENE var.*" Eller, "*Den Ene vil være for en stund og deretter vil det slutte å være.*"

8: Ganske. Så du er enig i at du er en del av noe som er. Ja?

Z: Ja.

8: Godt. Nå forestill deg en stort jigg-saget puslespill. Du kan ta det fra hverandre og du kan sette det sammen igjen. Når det er sammen, er det helt. Det er ett bilde. Når det er tatt fra hverandre, er det mange små bilder. Med meg?

Z: Jepp.

8: Hvis du tar den fra hverandre og deretter ødelegger en av de små biter. Kan du sette den sammen igjen?

Z: Uh ... nei. Jeg mener du kan legge alle de **andre** bitene sammen igjen, men bildet vil være ufullstendig.

8: Nettopp.

Så, er du en del av EN. Hvis du skulle bli ødelagt, vil da en del av EN bli ødelagt. EN vil da være ufullstendig. Men dette er ikke mulig. Da ville det ikke lenger være den ENE. Det ville være en brøkdell. Det ville være det 0,9 periodisk. Eller, a-liten-bit-mindre-enn-EN. Du skjønner poenget?

Z: Ja, det gjør jeg.

8: Hvis du var mer interessert i matematikk jeg kunne ha hevdet det samme punktet mer veltalende ved å si at den ene er uendelig og det uendelig kan ikke deles.

Poenget med alt dette er at vi kan komme fram til en avledet sannhet. Du er en del av EN. Ingen del av EN kan fjernes fra den, og ingen del av

Den ENE kan bli ødelagt uten å ødelegge den ENE. Og det er umulig. En **er**. Dette betyr at også du **er**. Det betyr at du ikke kan bli ødelagt. Ingen del av EN er stadig ødelagt.

Hvilket bringer oss til vårt første utledete sannhet:

"Du er evig og udødelig."

Dette er så for alt du kan ta disse ordene til. Alt som har et perspektiv, er en subjektiv opplevelse, alt som på en eller annen måte, er en "noen", alt som har funnet seg et konsept for "Selv" ... vil aldri, og kan aldri bli ødelagt. Det er evig gyldig.

Og selvfølgelig dette gjelder deg.

Z: Men hva hvis du **ønsker** å ødelegge deg selv?

8: Du kan ikke. Den relative sannhet av fri vilje er langt unna falsk av den absolutte sannhet, "Den ENE **er**." Så din (fri vilje) evne til å avgjøre for utslettelse kan ikke bli vedtatt. Du skjønner, du kan ikke slutte å være en del av EN. Og så lenge du **er** en del av EN så du kan ikke ødelegge deg selv fordi EN **er**. Et stort antall sjeler har ønsket sin egen utslettelse på ett eller annet tidspunkt. Og jeg mener ikke noe så enkelt som avslutning av en inkarnasjon gjennom selvmord ... Jeg mener en ånd som ønsker faktisk å ødelegge seg selv.

Nå, på forsiden av det, synes dette å være et ønske om å slutte å være, men hva det **egentlig** er, er et rop om hjelp på et veldig dyp nivå. Du, deg selv, har vært der. I mellom dette livet og det siste du ønsker din egen oppsigelse.

(**Zingdad merk:** se kapittel 1, "*Et Liv Mellom Livene*")

Du gikk på i å forsøke å få til dette med litt engasjement og glød, kan jeg fortelle deg. Selvfølgelig du lyktes ikke. Og i hele skapelsen overalt det har aldri vært et tilfelle der et enkelt vesen har lyktes i å avslutte sin egen eksistens, og like, det har aldri vært et eneste tilfelle av en som avslutter en annens. Det er rett og slett ikke mulig.

Forståelse av Død

Z: Så det er ingen mord i sann forstand av noen ting?

8: Nei. Hvis noen tar en pistol mot hodet og trekker på avtrekkeren, så jeg kan forsikre deg om tre ting:

1. Selv om kroppen din vil falle bort, uopprettelig skadet, **du** vil overleve. Kroppen din vil opphøre sin biologiske funksjon og vil dø, men du vil ikke, selv ikke for et brøkdels sekund, slutte å være. Etter kulen borrar gjennom hjernen din, vil du ikke lenger kunne bruke den som apparat for å filtrere dine oppfatninger. Du vil umiddelbart bli oppmerksom på deg selv som et vesen som er veldig mye i live, men nå ser ned på den ødelagte kroppen som du pleide å tenke på som "selv". Så det vil kreve en liten justering av ditt perspektiv. Denne endringen i selvidentitet vil måtte bli assimilert, men du vil veldig mye fortsatt "finnes". Det viktige å merke seg om dette er at morderen vil tro at du er borte ... død. Men dette er bare en svikt av hans oppfatning, fordi han ikke lenger vil oppfatte deg som et levende vesen. Men du vet at du fortsatt er i live. Og dette samme kan skje i noen av de mer presise riker også. Akkurat som det er mulig å ødelegge noens fysiske kropp her i denne 3D verden du bor i, så er det også mulig å spre et 4D kropp. Du kan også gjøre det på 5D, men det er både sjelderne og vanskelig å gjøre. Over det, kan det ikke lenger gjøres. Men uansett hvor dette skjer og under uansett omstendigheter, er det **alltid** slik at den som blir "drept" overlever opplevelsen.

Du bare mister bruken av kjøretøyet som du brukte.

2. Hvis noen andre "dreper" deg, så vil du til slutt komme til å forstå at dette var, på noen nivå, avtalt mellom dere to. Det kan ta litt tid, litt behandling og muligens enda litt veiledning, men det er sikkert slik at du vil komme til å se at denne hendelsen var resultatet av beslutninger og valg som du hadde gjort. Enten du selv, eller du som din Indre selv.

Z: Men vent, 8. Hva hvis jeg er på kant med min Indre selv? Hva om jeg ikke er enig med det valget? Jeg mener sikkert det ikke er riktig for mitt Indre selv å forhandle livet mitt bort uten mitt samtykke?

8: Så lenge du fortsatt ikke forstår at du og ditt indre selv er virkelig og virkelig det samme vesen, så kan det være en gyldig bekymring. Faktisk "å være på kant med din Indre Selv" er hvordan du kommer til å oppleve deg selv som liten, separat, frakoblet, avmektig vesen som er kjennetegn på 3D bevissthet. Men hvis du "døde" i en slik situasjon så ville du bli hjulpet. Medlemmer av din ånds-familien ville være umiddelbart tilgjengelig for å veilede deg og gi deg råd slik at du kan komme til en full forståelse av hva som hadde skjedd. Du vil få hjelp til å se perfektjon for øyeblikket.

Z: Og hvis du ikke kommer til å se det så perfekt ... hvis du ikke er enig i avslutningen?

8: Da vil du alltid ha muligheten til å gå tilbake.

Z: reinkarnerer, mener du?

8: Ja, det er ett alternativ. Men det er et annet alternativ, og dette bringer meg til mitt tredje punkt.

3. Du har alltid rett til å vende tilbake til det livet som ble avsluttet, uansett hvordan den avslutning skjedde.

Z: Den med hode blåst av? Sikkert ikke! Hvordan skulle jeg gjenopplivet en kropp med min hjerne sprutet over gulvet?

8: Min godhet, du **har** en fargerik fantasi.

Du har allerede forstått fra Joy-Divine at tiden ikke er absolutt. Det er bare i 3D som du er begrenset til illusjonen om at tiden er lineær og absolutt. Denne begrensningen gjelder ikke vesener av de presise riker. Så vi kan hjelpe deg på noen interessante måter. Etter at "død" vil du finne deg selv i en posisjon til enten godta "døden" og gå videre, **eller** du vil ha muligheten til å inngå en rådgivning fase med mer avanserte medlemmer av din ånd familie. På dette tidspunktet vil du enten akseptere "døden" og gå videre eller vil det være en avtale om at du skal returnere. Hvis det siste er tilfelle så vil det være ytterligere veiledning for å hjelpe deg å ta bedre valg neste gang, slik at du ikke bare ende opp med å gjenta samme scenario om og om igjen. Når alle disse spørsmålene er riktig behandlet så er du tilbake til livet ditt på en hensiktsmessig øyeblikk. Hva "riktig øyeblikk" er vil variere sterkt fra sak til sak. I noen tilfeller vil det være ganske mye før det forrige dødsøyeblikket, slik at en ny vei fremover kan bli funnet og død hendelsen unngås helt. I noen tilfeller vil du bli returnert til hendelses bare øyeblikket før det skjedde, og med inspirert veiledning, vil du navigere det

annerledes. Og så er det de tilfellene som kan være svært inspirerende hvor vesener får lov til å oppleve "døden", huske en del av veiledningen og huske reisen tilbake. Disse kalles ofte nær døden opplevelser. Men hver sak er forskjellig og unik, og hver enkelt håndteres med stor kjærlighet og følsomhet av vesenets ånd familie.

Z: Det er ganske utrolig ting, 8. Det betyr at ingen dør uten å godta det.

8: Min kjære Zingdad. Vi har vært her en stund nå for å fortelle deg i alle slags forskjellige måter og nå nylig, gjennom dette arbeidet, **Oppstigningens Papirer**, at du er skaperen av din egen virkelighet. Hvordan fikk Joy-Divine sagt det?

Z: Du mener når han sa:

*"Du får alltid **akkurat** det du skaper."*

8: Det er akkurat det jeg mener, ja. Hvordan da ville det utsagnet være sant hvis det sluttet å være sant så snart du døde? Det ville ikke.

Z: Du har rett. Da ville det ha måttet være, *"Du får akkurat det du skaper ... før du dør"*.

8: Ganske riktig. Og så dette er poenget: selv døden ikke bedra deg. Selv når du har dødd du har **fortsatt** muligheter. Du har fortsatt rett til å si: *"Hei! Jeg var ikke ferdig med det!"* Og hvis, etter å ha blitt ordentlig rådet, bestemmer du at det er faktisk uferdig bedrift eller en bedre måte å avslutte dette da ... du går tilbake til et passende øyeblikk før *"oppsigelse hendelsen"*, uansett hva det var.

Z: Men for sikkert folk ville ikke velge å dø? Sikkert alle ville kommet tilbake, om ikke av annen grunn enn å hjelpe sine kjære som sto bak?

8: Når mennesker på jorden "dør" da er de umiddelbart i en mellom virkelighet der de får alle slags hjelp til å forstå hva som har skjedd. De kommer til å være enige om at dette er til det beste - at de nå skal gå videre - eller de kommer tilbake. Det er hvordan det er. Og du vil bli overrasket over å vite hvor mange ganger nesten alle av dere har allerede vært "døde" og returnert.

Z: Virkelig? Bortsett fra det har aldri skjedd med meg. Jeg husker ikke noe sånt.

8: Selvfølgelig du ikke husker det. Det skjedde ikke i din tid-strøm. Det er ikke "bak deg" for deg å huske. Når du gikk tilbake inn i livet ditt du har valgt en alternativ tid strøm som **for deg** betydde, du aldri døde.

Men la meg hjelpe deg å huske. Kanskje du husker motorsykkelykke du hadde omtrent for femten år siden? En ulykke du "mirakuløst" kom unna uten alvorlige skader? Du hadde, for en tid før da, tenkt om det nytteløse i livet ditt. Du følte ikke en

stor lyst på livet og ting hadde blitt litt fargeløs og trist for deg. Du hadde mistet din retning litt. Deretter den kvelden, var du og hadde en prat med en venn. Han fortalte om en gruffull motorsykkel ulykke han hadde hatt, og hvordan han nesten hadde dødd av skadene. Du hadde den rolige lille tanken på at kanskje, bare kanskje, dette var det du ville. Om bare forlate denne verden. Og så sa du farvel til denne vennen, gikk på motorsykkelen og kjørte hjem. Og på vei hjem, hvor du navigerte i en sving på motorveien, det var plutselig en blokkering i trafikken foran deg og du var på reise altfor fort til å stoppe i tide, og du hadde ulykken.

Det du nå ikke husker er at du faktisk fikk "dø" den kvelden. Og så du og jeg hadde en liten sit-down. Vi snakket om hvor du var i livet ditt, og jeg viste deg noen av høydepunktene på hva som lå foran. Du ble enige om at, selv om det fortsatt var ganske mye arbeid å gjøre, det var verdt det fordi du kunne se en spennende fremtid i vente. Du var enig med meg at du trengte å gå tilbake; at du trengte å gå videre med livet ditt. Og så tok vi deg tilbake til en tid **like før** ulykken, og denne gangen fikk du litt ekspert hjelp fra noen venner av meg. De legger sine hender på deg, så å si, og du manøvrert motorsykkelen som en Hollywood-stuntmann, sprellet og flyr rundt kjøretøyene som hadde stoppet opp foran deg. Og så, når det var på tide å dele selskap med motorsykkelen, du var igjen assistert av noen andre som klarte holde kroppen din for deg i å utføre de mest utrolig akrobatiske rullinger, og landing uten så mye som et blåmerke eller en ripe! Det var interessant å se deg etter det. Det tok du bare et sekund eller to å ta laget, legge merke til at du var fortsatt hel, fjernet hjelmen og slipp noen valgte bannord i retning av sjåføren som hadde forårsaket hele dritten på veien den kvelden.

Og så gikk du videre med livet ditt.

Du ofte tenkte tilbake på den ulykken. Du lurte på hvor du fant ferdigheter til å trekke frem de manøvrer. Du lurte også på hvordan det var at, etter ulykken, så begynte du å finne en ny retning i livet ditt. Det var mange ting du lurt på om, men aldri gjorde du forsøk på å skjønne hva som egentlig skjedde den natten.

Z: Du mener jeg **virkelig** kunne ha dødd den natten?

8: Jeg mener du virkelig døde. Og så gjorde du det ikke. Begge er sanne. Du opplevde tidslinjen der du ikke gjorde det. Det er ditt valg. Og det er ikke den eneste gangen dette har skjedd deg.

Husker du spinner bilen på motorveien på vei til din ferie destinasjon noen tjue år siden? (Han smiler) På et tidspunkt du kjørte i motsatt nedover motorveien i 100 km / t og deretter du bare rolig spunnet bilen en annen 180 grader og fortsatte å gå den rette veien nedover veien. Mer fantastisk stunt-kjøring som har fungert perfekt! Hvordan tror du **det** som ble oppnådd? Det har vært et par andre slike anledninger. Noen av

dem mindre dramatisk og mindre glamorøse enn disse. Noen av dem ganske trist og ensom og, for ikke å si, litt patetisk.

Men poenget er at du har gitt deg selv med en rekke utgangspunkter fra dette livet. Men hver gang du har valgt ikke å ta dem. Hver gang du har kommet tilbake. Og så her fortsatt. Dette er ditt valg. Og det er slik for ganske mange andre og som er her på jorden. Det ville være ganske sjelden at en person som kommer til full realisering av seg selv som en voksen og aldri har gått noen slike utganger. Faktisk ville jeg sterkt anbefale hver leser at du gir dette til noen som trodde. Tenk tilbake på livet ditt. Tenk på de tider da merkelige og mirakuløse-tilsynelatende hendelser førte deg gjennom livstruende eller livsforvandlende situasjoner. Og tenk på de gangene du var, kanskje desperate nok eller kanskje bare lei nok til å ha seriøst vurdert og planlagt din egen død og da, liksom, uforklarlig ikke bærer gjennom. Se om du ikke tror det er mulig at slike hendelser kan ha vært deg selv som navigere dine egne utgangspunkter. Legg merke til spesielt hvis du ikke finner en god del mer retning og begjær på livet for, eller rundt, disse hendelsene. Det er litt av et avslørende tegn på en vellykket navigert exit-punkt. Jeg vil på det sterkeste til hver av våre lesere, at du gir noen tanker til dette. Bruke litt tid på introspeksjon og se om du ikke lærer noe om deg selv, ditt liv og dine valg fra måten livet har presentert exit-poeng til deg ... og måten du navigerte dem.

Z: Takk, 8, jeg vil gjøre det samme og tenke på andre momenter enn de to du har gitt meg.

Men likevel ... Jeg ønsker å komme tilbake til spørsmålet om de som døde **og ikke** bestemte seg for å komme tilbake. Hvorfor gjorde ikke de? Sikkert ville de ha kommet tilbake, selv om bare for å være sammen med de som elsker dem?

8: Ok, se ... Er du villig til å være enige om at det er et mye bredere perspektiv enn den som du nå holder i dette inkarnerte livet av deg her på jorden?

Z: Ja, jeg antar det er åpentbart.

8: Fordi hvis du er villig til å akseptere at det er en del av utformingen av denne virkeligheten og fordi de som er iboende, er begrenset fra å vite visse ting, så det bør være **opplagt** at når du har visse restriksjoner opphevet, vil ditt perspektiv være annerledes.

Z: Ok, antar jeg, men ...

8: Hva du ikke forstår er at dette livet du lever for tiden virkelig og virkelig er bare en del av et omfattende spill som du spiller. Det er som om du spiller en rolle i en stort scene-spill. Hele ditt inkarnerte liv er en rolle. Dette betyr ikke at det ikke er viktig, eller at det ikke har stor verdi og hensikt. Men det er slik at, etter "døden" vil du komme til å se det for hva det er. Og du kommer til å være villig til å slippe vedlegg til

det når tiden er inne til å gjøre det. Og som for din kjære, dine venner og familie, la meg fortelle deg om dem. Når du "dør" vil du se dem igjen i åndelig form. Du vil se sannere versjon av hver av disse vesener, her, i åndelig form ønske deg velkommen hjem, og **på samme tid**, vil du også se inkarnerte aspektet av disse vesenene som fortsetter sine liv og sorg deres tap av deg. Selvfølgelig vil du føle medfølelse for sine tap og sorg, og du vil føle stor kjærlighet til dem. Du vil ønske å trøste dem og være med dem i deres smerte. Men deres forvirring vil ikke være din forvirring. Du vet at det bare er i deres begrenset perspektiv at de har mistet deg, at du er borte, at du nå er død. Du vet at dette ikke er det, og du vil vite at en langt mer evig gyldig, klok og storslått versjon av hver av dine kjære er der med deg i åndens form. Så da ... hva tror du din beslutning vil bli? Og umiddelbart å rushe tilbake i denne inkarnasjonen å lindre sorg og tap av disse inkarnerte aspekter? Eller for å se din død for hva det er: den uunngåelige overgangen fra inkarnasjon til et mindre begrenset perspektiv? Vil du rushe tilbake til å være ved sine sider selv om reisen er åpenbart over? Vil du fortsette å prøve å forlenge oppholdet akkurat slik at du kan utsette dine sørgende når du vet alle vil **ha** overgangen til slutt? Og hvis du vet at du vil være der og vente på dem når de også er klare til å dø fra sine inkarnerte liv og vekke deres større virkelighet? Hvilken tror du at du ville velge? Vil du holde med å velge å gå tilbake til inkarnert liv litt lenger fordi poenget med å ha noe å tjene på er bare for moro skyld trøste andre?

Z: Jeg antar ... når det gjelder tid for meg å ta en slik avgjørelse vil jeg gjøre det beste valget jeg kan under omstendighetene. Og jeg antar at når det virkelig er på tide for meg å gå jeg vil velge å forlate.

8: Det er godt sagt. Men jeg tror det er viktig å gjøre det punktet akkurat nå at døden av kroppen er ikke den eneste veien ut av dette stedet. Det er absolutt den mest vanlige. Så mye at det er vanligvis antatt å være den eneste veien ut. Men det er noen andre interessante måter å bevege seg på.

Z: Som sikkert høres ut som et fascinerende emne!

8: Kanskje vi skal ta det etter hvert da. Men for nå - har du flere spørsmål om døden? Jeg ønsker virkelig å være sikker på at vi har lagt emnet dødt, hvis du vil tilgi uttrykket. Døden er forståelig nok et problem for noen et betydelig problem for 3D-vesener hvor det medfører til mye frykt og forvirring. Frykten for døden kan ofte være et stort hinder for ren nytelse av livet.

Z: Ja, jeg har fortsatt noen spørsmål. Kan du hjelpe meg med spørsmålet om sorg, fra perspektivet til den som blir igjen? Hvordan skal vi komme til enighet med tanken på at den personen som døde kunne ha returnert til oss, men gjorde det ikke?

8: Ikke hvert øre kan motta hver melding. Noen ganger trenger folk å kunne holde på sin sorg og smerte for en stund. Noen ganger føles det som om det validerer den

kjærligheten de hadde for den som, til deres oppfatning, nå er borte. Menneskelige følelser er kompliserte ting.

Men hvis de etterlatte er i stand til og virkelig å høre hva som blir uttrykt her, kanskje dette faktisk vil få et minstemål av healing. Kan det ikke være slik at det er trøst å finne i å vite at personen som døde har det egentlig greit? At deres "død" er noe som de har tatt, og har utøvd, noen valg? Og det er som om de har fått et bredere perspektiv, slik at de har sett skjønnetens perfektjon og fullstendigheten av den veien de har reist i sitt liv?

Hvis den sørgende er i stand til å se dette, så sorgen kan begynne å bli satt i rett perspektiv: at du sørger for **ditt** tap. Du føler smerte over det faktum at du ikke lenger har erfaring med denne personen i ditt liv. Det er et gap, et hull, en tomhet i livet ditt. Og selvfølgelig som forårsaker deg smerte, og det er riktig at du sørger for dette, som sorg i seg selv er en viktig del av healing.

Dette er et riktig perspektiv.

Du trenger ikke sørge for den andre, sørg du for deg selv. For ditt eget tap. Og dette er, selvfølgelig, normal og en gyldig måte å reagere på i situasjonen. Og sorg er en prosess; det er en vei som du vil reise. Den har en rekke kjente utsikter langs banen. Dine rådgivere og psykologer vil fortelle deg at fornektelse, lønnsforhandlinger og sinne er å være

forventet. Og som du reiser på banen, så kommer du til å finne aksept. Dette er ting som en rådgiver kan hjelpe deg med i å navigere. Men det er enda en scene som ikke er generelt anerkjent.

Z: Og det er?

8: Glede.

Z: Glede?

8: Ja. Fordi du vil, etter hvert, bli gjenforent med den du føler du har mistet til døden. Når du selv slipper grepet på at livet strøm, vil du igjen møte med en som tidligere "døde". Og den gjenforening er fylt med grenseløs glede som sirkelen er fullført.

Z: Fordi når hver person dør de møter sine kjære på den andre siden.

8: Riktig. Folk på Jorden har virkelig noe bakover. De vanligvis forestiller døden til å være en slags "gå i dvale". En slags "gå inn i den mørke natten" eller noe sånt. Når er det egentlig helt motsatt. Døden er ganske mye mer som en oppvåkning. Som følge av en drømmer søvn hvor det livet du bare har levd er drømmen. Når du er "på den andre siden", som du sier, vil du innse at dine oppfatninger er mange ganger skarpere enn de

er nå. Din innsikt og forståelse vil være langt kraftigere enn de er nå. Så din erfaring vil være som at noen våkner fra en drøm og innser at drømmen, men veldig levende og kraftig, var likevel ganske restriktiv og mindre "ekte" enn det de nå opplever. Du vil føle deg lett og ledig. Og du vil finne deg selv omringet av alle de mest kjære. Og nå å forestille seg hvordan du føler deg når du finner ut at de mest elskede vesen, som du trodde du hadde mistet år siden, er plutselig der for å hilse på deg! Og ikke bare er dette å være til stede, men du ser dem som de virkelig er: på sin beste alder og i full utstråling og skjønnhet.

Ja, det er så, dette er en tid med grenseløs glede.

Og, kanskje, vel vitende om dette vil bringe litt trøst til de som sørger over et tap. Det fjerner ikke smerten av tapet for en som er sorg, dette er sant. Du kan ikke holdes i armene av tanker og ideer. Men, i det minste, du

kan forstå at tapet er ikke permanent. Du vil bli gjenforent etter hvert.

Og også, det er veldig mye sant at den du sørger er klar over deg og er med deg ... selv om du ikke alltid kan oppfatte dette.

Z: Jeg ser. Takk skal du ha. Men 8, hva med alle de ting som jeg har hørt om det først er en tunnel av lys og alt som ... hvordan det passer inn i denne "møte familien" ting?

8: Tunnelen av lys er faktisk noe som mange vil oppfatte. Døden som opplevelse er ofte ganske traumatisk og så en periode med tilpasning er gitt. Først du har lov til å henge rundt i omgivelsene i 3D-verden for en bit, hvis du ønsker det, eller du føler du trenger det. Noen er veldig knyttet til sin nåværende inkarnasjon, til kroppen eller brukerutstyr til dagens liv. De er ikke klar for å se at alle disse er bare props av stykket. Ikke noe mer. Slike vesener ønsker sannsynligvis å være nær den tredje tetthetens virkelighet for en tid etter dødsfallet.

Z: Er de så spøkelser?

8: Det som du refererer som spøkelser kan være av et stort antall ting. Det er mulig at mer følsomme mennesker kan føle nærværet av slike mennesker som ennå ikke har flyttet videre. Kanskje dette vil bli stemplet som "spøkelse". Men de som blir sittende fast i sin jord omgivelser vil bli hjulpet til å gå videre før eller senere.

Den neste fasen som vanligvis oppleves er et sted for trøst, stillhet, mørke. Etter at alle hurly-burly inkarnert liv og noen ganger traumatiske avslutningen av livet, er det vanligvis anses gunstig for å tillate en kort "time out". Og så, vesener som regel finne seg i et sted for stillhet. Det er mørkt og fredelig. Men, ikke slik at de er forvirret og tror de er forlatt og alene, det er et lys, hvitt lys som skinner fra perseptuelle-retning av "over". Symbolikken av denne "lyse, hvitt lys ovenfra" er både klar og universell. Og

så vesener må velge. Har du lyst å flytter inn i lyset eller har du ikke? Dette er valget som blir presentert. Hvis du liker fred og stillhet, kan du være der så lenge du trenger. Tid er irrelevant der. Hvis du flytter inn i lyset vil du føle det å være ganske salig kjærlig. Hvis du avviser lyset, du kan finne mange andre retninger å flytte inn. For eksempel, er det mindre lys av direkte inngang til en annen utgave. Dette anbefales ikke, men kan velges. Eller man kan svive rundt i meta-realiteter som finner uttrykk fra veseners drømmer, fantasier og forestillinger. Dette er et alternativ, men er heller ikke anbefalt. Noen av disse meta realiteter er marerittet en verden der vesener brenner av det verste av sitt indre pine. Å sjangler rundt der kan virke ganske jævli faktisk!

Det er mange alternativer og, som alltid, vil valget bli ditt. Hvis du søker kjærlighet, da bør du gjøre det åpenbare: se etter lyse, hvite lys, og føl dets kjærlighet, og beveg deg mot det.

Z: Og når er det folk kommer til å ha dette gledelige gjensynet med sine familiemedlemmer?

8: Når du har flyttet litt inn i lyset, du begynner å føle en forening og en tilhørighet. Hvis du beveger deg mot det, så vil du være å følge ditt hjerte til dem som elsker deg mest. Det er uunngåelig at du ikke skal finne dem.

Vær oppmerksom på at jeg presenterte deg bare med noen av de generelle trendene i hva man kan forvente i løpet av prosessen som kalles død. Jeg må understreke at dette er akkurat det - noen generelle trender. Det er ingen faste regler. Hver person er unik, og vil ha sin egen unike opplevelsen av denne overgangen. Den ovenfor er på ingen måte bestemt.

For deg selv, for eksempel, har vi en konvensjon som, så snart du bryter forbindelsen til kroppen din du blir klar over meg stå foran deg. Det er alt som skal til egentlig. Så snart du ser meg, så vet du at du har gått. Våre vanlige vaner er å begynne akkurat der hvor du er i omgivelsen av den kroppen du nettopp har forlatt. Vi tar deg tid til å vurdere din exit. Vi diskuterer. Vi gjør noen valg og handle deretter.

Så hele mørke / søyle av lys / hilsen kjære / liv vurdering / finne fred og aksept / planlegge neste inkarnasjon sekvensen er den "normale" Måte å gjøre ting for mange, men det er veldig mye ikke nødvendig.

Z: Så hva avgjør hva noens overgang blir?

8: Hva de selv velger, selvfølgelig!

Selv i ferd med denne overgangen som kalles død, du **fortsatt** få det du lager. Du har rett til å gjøre dårlige valg. Eller la meg heller si, valg som vil føre til at du får smerte.

Det er din rett til å foreta slike valg. Men hvis du er villig til å velge kjærlighetens vei, da har du også rett til å bli rådet og rådet og deretter gjøre virkelig gode valg.

Og det er derfor jeg har vært fornøyd med å komme inn i denne lange diskusjonen om døden. Det er et veldig, veldig viktig poeng at jeg trenger å reise hjem. Ikke på noe punkt i dødsprosessen er at du faktisk dør. Ikke på noe tidspunkt slutter du å ha alternativer. Ikke på noe punkt du slutter å være besatt av bevissthet eller din følelse av selvet. Du rett og slett ikke dør. Aldri.

Z: Hvorfor tror vi at vi gjør?

8: Vil du høre en merkelig ironi?

Z: Ok.

8: Det nærmeste til selve døden, er opplevelsen du kaller "fødsel"!

Z: Huh!?!

8: Det fungerer slik: Jeg har allerede forklart hvordan, det er etter "døden" du blir mer bevisst og klar. Det, som du opplever som overgang, er at du føler du våkner opp. Du husker livet med stor klarhet. Du vil vanligvis også begynne å huske tidligere liv og alle de mange og varierte erfaringer mellom inkarnasjoner. Dine tanker blir klarere og tankeprosesser øker hastigheten. Kort sagt, din følelse av selvet utvides og kapasiteten behandler det som du vet også utvides. Du blir **mer**. Det er hva som skjer etter "døden".

Som for fødsel? Vel, det er den motsatte prosessen. Som du integrerer bevissthet inn som i en ny baby kroppen, så du fordype deg i glemsel. Du mister dine minner og din viten. Du gir slipp på din evne til å behandle dypt og raskt. Du blir tregere, dimme ned og glemme. Du blir **mindre**. Og **det** er grunnen til at du kan tro at døden er

endelig. Ikke fordi ingenting kan bli husket etter døden, nei, fordi nesten ingenting kan bli husket utover fødselen!

Z: Det er veldig interessant. Men hvorfor gjør vi det?

8: Hvorfor du velger å oppleve fødselen du? Vel, hvis du har fulgt resonnement som har blitt presentert for deg så langt i **Oppstignings Papers** så bør det bli klart at du har valgt å gå inn i et inkarnert liv der nede i tredje tetthet, slik at du kan oppdage deg selv og skape for deg selv fra et sted for ikke-vite. Fra et sted av glemsel. Slik at du kan oppleve ekte separasjon og mangfoldighet. Så det er åpenbart at det faktisk tjener ditt formål å tillate finalen, mest tette lag med slør av Glemsel å falle over din bevissthet som du skriver deg inn i en inkarnasjon. Når dette skjer, er du begrenset til bare å

kunne oppfatte det som tilhører tredje tetthet og lite annet. Dette forenkler læring og vekst som du ønsker.

Z: Greit. Det er fornuftig.

8: Så da, hvis jeg kan oppsummere hva som har blitt sagt; som du skriver inkarnert liv, glemmer du stort sett alt du har kjent. Så, som du avtaler med din dype glemme som best du kan om det som skal handle om livet ditt, slik at du blir tilbudt en rekke utgangspunkter fra dets livs-strøm. Mange vil du ignorere. Noen vil du ta og deretter realisere din feil, og du kommer tilbake. Ditt liv strøm vil ende når du tar en utgang, og ikke ombestemmer deg. Når du bestemmer deg for at livet ditt er fullført. Og da vil du gå videre inn i åndeverdenen for å fortsette reisen, uansett hva det måtte være.

Så nå skjønner du hva jeg mener når jeg sier at det virkelig og virkelig er ingen faktiske "død". Og selv illusorisk opplevelse av døden hvor du alltid har er et spørsmål om valg. Ditt valg. Fordi, som jeg har hevdet, virkelig er det slik at:

"Du er evig og udødelig."

Z: 8, må jeg si deg at dette er en av de vakreste tingene jeg har hørt. Det føles riktig og sant for meg, og det gjør meg veldig glad for å tro at det kan være slik.

8: Jeg vil at du skal forstå at døden er noe mer enn en dyptgripende endring av status. Og endringen er livet. Livet er forandring. Motsette seg endringen er død. Og så en ganske nysgjerrig dikotomi er satt opp. De som frykter døden i den grad denne frykten begynner å konsumere dem, prøver å motstå døden. De prøver å stanse flyten av endring. Og ironisk nok, er alt de gjør er å stanse flyten av livet. De faktisk bringer død over seg selv mens de fortsatt lever! Dette fører til alle slags indre pine og bringer frem sykdommer i psyke og ånd som også vil manifesteres som sykdom i kroppen. Kan du se ironien? I frykt for døden vil forårsake sykdom som bringer død nærmere!

Så det er mest gunstig for deg å forstå døden riktig, slik at du ikke lenger frykter den.

Det neste trinnet er å omfavne livet og omfavne endring og da, fort nok, vil du være i stand til å forlate opplevelsen av død bakenfor helt. Og dette er helt sentralt i forestillingen om oppstigning. Oppstegene vesener overskrider begrepet døden. De forblir i livet for alltid mer.

Z: Ok. Takker 8. Jeg må si det er allerede ganske så tankene blåser for meg å høre at jeg er udødelig på en soul-nivå, men det ekstra faktum at jeg har dødd før i dette livet, og hver gang valgt å gå tilbake, vel det er mye å ta i. Men gjennom vår diskusjon her jeg virkelig kommer til å se hvordan døden er kanskje ikke er dette dystre, og skremmende tingen.

8: Nei, det er virkelig ikke. Døden er faktisk bare en portal fra din nåværende virkelighet til en annen virkelighet. Ikke noe mer. Og det er ikke engang en enveis dør. Og på toppen av det, har du kontroll over hvordan du bruker den døren, selv om du ikke er nå klar over dette.

Nå kan vi gå videre til neste avledet sannhet som vi nettopp har berørt. Det er denne:

"Endring er det eneste konstante."

Z: Jeg har ofte hørt det sagt. Og det virker sant for meg. Jeg mener **alt** blir til slutt endret. Men kan du først fortelle meg hvordan dette er avledet fra den første absolutte sannhet?

8: Jeg antydte dette i vår diskusjon om døden, men la meg gjenta. Forstår du at alt som er stille, ubevegelig og uforanderlig er død? **Noe**, hvis det ikke endrer seg i det hele tatt, hvis det slutter å bevege seg, så har det opphørt å leve. Det er dødt. Og som ingenting noensinne dør, følger det at ingenting noensinne opphører å flytte og endre.

Z: Ingenting noen gang dør?

8: Du har allerede glemt den første delen av samtalen. Vi har nettopp vært gjennom det. Husk - EN er?

Z: Å ja, sorry 8. Jeg husker. EN er, og kan ikke deles, og det betyr at alle deler av EN må fortsette å eksistere. Ingenting dør, ingenting er ødelagt. Og nå sier du at "ingenting dør" tilsvarer "at alt forandrer seg".

8: Ja

Z: Men 8, mange ting endres ikke. Og massevis av ting er dødt.

8: Som hva da?

Z: Å kom igjen, 8, sikkert du skjemter med meg. Ta en murstein i veggene i et hus. Det er ganske dødt og det absolutt ikke ser ut til å gjøre mye endring!

8: Feil. Murstein lever. Bare på en måte som du ikke er i stand til å forstå. Det er en del av et levende system som du ikke har muligheten ennå til å oppfatte. La meg spørre deg, er beinene i kroppen din i live?

Z: Err ... Ja. De er et levende organ kind-of-ting, tror jeg. De vokser og endres over tid.

8: Men du kan ikke snakke med dem. Du kan ikke se dem spise mat. De har ingen sentralnervesystem. De synes ikke å være intelligent. Og likevel er du fornøyd med å tillegge dem begrepet "levende". Hva hvis jeg forteller deg at, akkurat som et bein eller en blodcelle lever i sin egen rett, så er og mursteinen som du så nedvurderte. Og

akkurat som et bein eller en blodceller er en viktig del av en mye større levende vesen, så er det med murstein. Den murstein i seg selv er i en konstant tilstand av forandring, alltid endrer seg. På en sub-atomnivå er det konstant forandring ved en meget høy hastighet og på makronivå er det konstant forandring

ved en noe lavere hastighet. Hvis du ønsker å se en slik endring, gå og se på et hus som for et par århundrer, som ikke har hatt noe vedlikehold eller oppussing. At hele huset vil sakte tilbake til jorden; murstein smuldrer og er skiftende, og bli en del av jorden. Du skjønner, det er arroganse av menneskeheten som du tror du kan bestemme hva som er "liv" og "ikke liv" av vilkårlige parametere som du kan måle ... og treffende etter sin likhet med din egen stadige. Hvordan ville du like det hvis jeg sa at du egentlig ikke er en livsform fordi levetiden er for kort til å være meningsfylt? Slikt kan være synet til en galakse, bør det holde samme arroganse som det mennesker gjør. Vel, det er på tide å gi slipp på arrogansen. Det er på tide å forstå at **alt** er liv. Alt er på en eller annen måte, av bevissthet. Og så kan du komme til å forstå at noe dør og alt forandrer seg. Disse to ideene er faktisk den samme ideen når du kommer helt ned til den. Endring er livet. Statisk er død. Men ingenting er faktisk aldri virkelig statisk. Ingen steder har noe noen gang stanset all bevegelse. Overalt, vesener og ting er i en konstant prosess med bevegelse og forandring.

Endringer er absolutt konstant. Og det er det **eneste** som er absolutte konstant.

Z: Greit 8. La meg jobbe meg gjennom dette fra toppen: det er ikke en eneste ting som jeg kan peke på eller navngi som ikke er en del av EN.

8: Rett.

Z: Og ingen del av EN er dødt eller statisk. Alle deler av EN er i live og i endring.

8: Ja. De har kanskje ikke de smale attributtene som din vitenskap kaller "liv", men de er absolutt i live.

Z: Men så, hva er livet? Hvis det ikke er de "smale attributtene" vitenskapen har gitt det, så hva er det?

8: Vekst. Endring. Utvikling. I ferd med å bli. Bevissthet. Dette er noen av attributtene av livet. Men hva det er egentlig? Det er et veldig stort og veldig komplekst spørsmål. Se rundt deg. Se på din planet. Hvis du har sett hver eneste ting som noen gang har skjedd på planeten din siden etableringen til slutten, vil du få en liten del av bildet. Så gå og gjør det samme for hver planet og hver stjerne i universet. Sakte vil du få en større og større del av bildet. Når du har sett alt, overalt i alt som er, så vil du begynne å holde i deg selv svaret på spørsmålet "*Hva er livet?*"

Livet er et mysterium. Det er utenfor fatteevne. Det er vakkert og storslått og uendelig. Livet er.

Z: Ikke ofte jeg får se denne mer poetisk side av din sjel, 8.

8: Du vet, min kjære unge venn, jo mer du prøver å forenkle ting, jo mer du ser deres kompleksitet. Og når du er klar til å gi deg over til uendelig kompleksitet, så plutselig er det ren enkelhet. Dette er min erfaring. Livet vil knuse hjertet ditt med sin uutholdelig skjønnhet. Og med et knust hjerte, vil du kalle for mer og mer og mer liv.

Livet er et under.

Og ganske sikkert, din dystre gamle venn 8 er svært forelsket i livet.

Z: Min gode, 8, det var en vakker ting å si!

8: Takk. Livet selv er min inspirasjon og livet selv er vakkert. Men du skjønner, fordi livet er uendelig og i stadig endring, er det en logisk visshet om at det vil forbli utenfor definisjonen. Og det er derfor, dessverre, forsøk på å bruke den vitenskapelige metode for å definere hva livet er, alltid vil alltid komme til kort. Du kan ikke vite livet med tankene dine. Du kan bare vite det med hjertet. Og det er derfor, når du spør meg hva livet er, du hører meg snakke om kjærlighet og skjønnhet, og slike saker av hjertet.

Z: Det gir mening for meg, 8, og jeg likte den beskrivelsen.

8: Det er bra. Så la oss gå til neste avledete sannhet, skal vi?

Z: Flott. Hva er det?

8: Det er denne:

"Det du sender ut er hva du får tilbake."

Z: Cool. Jeg vet da det. Men hvordan er det utledet?

8: Den enkleste forklaringen er denne: separasjon er en realitet der man kan forestille seg at det er mange. Og de mange kan tenke seg at de kan gjøre ting til, eller etter, hverandre. Men siden mangfold er en illusjon og enhet er sannheten, følger det at alt du gjør på, eller etter, med noen andre er faktisk bare den ene handler på seg selv.

Alt du gjør til eller for, noen andre, gjør du, eller for, deg selv.

Og det er logikken i det.

Z: Hmm. Det du sier er fornuftig intellektuelt, men ... Hvis det er sant, så hvorfor ser ikke livet ut sånn? Hvorfor ser jeg ikke umiddelbart hva jeg gjør mot andre at det kommer tilbake til meg?

8: Det er det perfekte spørsmålet. Du spurte hvorfor du ikke **umiddelbart** ser dette. Det er nettopp poenget! La meg forklare. Når du gjør noe til en annen det tar en tid for at resultatet skal komme tilbake til deg. Faktisk er det en meget definisjon av tiden som går mellom årsak og virkning. Det er en pause, varighet, at du må vente mellom hva du legger ut og til hva du får tilbake. Og i den tiden har du en mulighet til å se bort fra sammenhengen mellom årsak og virkning. Når resultatet kommer i livet ditt, har du mulighet til å glemme hvor og når du valgte denne og forårsaket dette. Og, for massivt å komplisere sakene, **i mellomtiden** vil du har gjort mange andre valg, og på den måten vedtatt mange andre utfall. Så, når disse resultatene ankommer i livet ditt, kommer de blandet sammen. De er en blanding av alle resultatene fra alle dine kreasjoner. Og dette er hvordan de fleste vesener som er inkarnert på jorden akkurat nå opplever livet. Deres liv er en blandet forvirring av resultater fra sine mange valg. Tilfeldige ting ser ut til å skje med dem med ingen åpenbare forhold til det de har gjort eller valgt. Noen ganger er det bra, noen ganger er dårlig, men det meste er bare litt trist og dagligdagse ... og så de humper i vei fra vugge til grav.

Og hvem kan klandre dem for å holde dette perspektivet? Dersom resultatene av sine valg kom umiddelbart etter at de ble valgt, ville det ikke være noen misforståelser. De ville umiddelbart se at de hadde laget det de fikk. Da ville de umiddelbart begynne å gjøre bedre valg. Da ville de vekkes til sin skapers natur. Og så ville de forlate dualitets illusjonen. Og **det**, min venn, er nøyaktig poenget med dette som kalles "tid": at det tillater deg å late som du ikke skaper de resultatene du opplever.

Z: Men hvorfor, 8? Hvorfor velger vi å oppleve tid på denne måten hvis alt det gjør, er å forvirrer oss?

8: Fordi dette er akkurat hva du ville! Du kom hit spesielt for å oppleve en glemsel av hvem du egentlig er. Og tids konstruksjonen er en svært effektiv måte å hjelpe deg i din glemsel.

Det hele er faktisk ganske enkelt. Sammendraget går som dette: hva du legger ut er hva du får tilbake på grunn ... for det er bare en av oss her. Men noen deler av en ønsket å glemme at de var ett. Og det er det du har oppnådd. Og en viktig del av din glemsel er at du er en del av enhet, er at du har mistet all følelse av å være en skaper. Dette er fordi frykten holder deg i separasjon. Frykt kommer fra offer rollen. Frykt er oppløst av skaperen bevissthet. Hvis du vet at du oppretter dine erfaringer, så er det ikke mye poeng i å frykte dem, er det?

Z: Nei. Det er som å lage skumle skygge-monstre på veggen med hendene mine og så å være redd for dem.

8: Det er **akkurat** det det er!

Z: Ok, bra. Men her er tingen: Jeg kan helt forstå logikken du tilbyr meg. Hvis det er bare en av oss her, så klart alt jeg gjør, jeg gjør for meg selv. Flink. Jeg forstår også logikken i argumentet ditt at jeg skaper situasjonen og at jeg glemmer at jeg ikke er skaperen av min egen virkelighet. Det er en slags ufeilbarlig sirkulær logikk her. Men hvordan kan jeg komme til å **vite** at jeg er skaperen av mine egne erfaringer? Eller må jeg bare akseptere at jeg ikke kan vite dette mens jeg er inkarnert her?

8: Nei, ikke i det hele tatt. Som et vesen som valgte en oppstigningsbane, er du en som valgte å komme til å erkjenne grunnleggende enhet med alle og også din egen skaperens-natur samtidig som inkarnert. Det er det oppstigningsprosessen betyr. Så du absolutt kan vite at du lager dine egne erfaringer. Etter hvert vil du oppdage Verktøy av Skapelse, og du vil begynne å lære andre hva de er og hvordan du bruker dem.

(**Zingdad Merk:** Verktøy av Skapelse er faktisk navnet på del 3 av Drømmer Våkn opp!)

Og når du bruker disse verktøyene, vil du **kjenne** din egen skaper naturen. Men jeg kan gi deg et hint her: Hvis du er skaperen av dine egne erfaringer, men har inntil nå, bare skapt for deg selv at du er et offer og ikke, faktisk, en skaper, så hvordan du går fram om å reversere den opplevelsen?

Z: Jeg ... eh ... skaper at jeg er skaperen, antar jeg. Jeg gjør det valget.

8: Perfekt! Det er akkurat det **du** gjør. Du oppretter det ved å være slik. Ingen andre kan gjøre dette for deg. Hvis noen andre gjør dette for deg, så de skaper at **de** er skaperen av ditt liv. Som er det samme som å være deres offer. Slik at bare du kan gjøre dette!

Z: Greit. Men kan du gi meg noe som holder meg gående til vi begynner å arbeide med Verktøy av Skapelse? Inntil da, hvordan kan jeg begynne å gjøre dette - hvordan skaper jeg at jeg er skaperen?

8: Først opptrer du som om det er sant. Du gjør alle de tingene som du ville gjort hvis dette var en ting du absolutt trodde. Regelen som en skaper lever av er:

"Det du legger ut er hva du får tilbake."

Leve slik som dette og deretter se. Hvis det er sant, så vil det vise seg å være sant. Putte bare kjærlig, positiv energi ut vil bety at over tid vil verden endre til du får bare kjærlig, positiv energi tilbake. Gjør dette og se. Hvis det fungerer, så vet du direkte og i din egen erfaring, på en måte som du ikke kan nekte for, at det er sant. Da er du også godt på vei til å bli en som skaper trivsel fordi du har forstått bruken og anvendelsen av det første verktøyet av skapelsen. Du lager hva du vil ved å sette den ut i første omgang.

"Det du får er direkte avhengig av hva du har lagt ut."

Det er egentlig bare det motsatte av uttalelsen

"Det du legger ut er hva du får tilbake."

Z: Jeg tror jeg får dette nå! Ok, det gir mening. Så vi får det vi skaper, men den eneste måten å se om dette er sant, er målbevisst og konsekvent lage en ting som vi ønsker for en periode, slik at vi kan observere regelen i aksjon.

8: Det er ikke den eneste måten. Men det er en enkel og tydelig måte. Men hvis du gjør dette så må du være både målrettet og konsekvent i hva du legger ut, og da må du være observant på hva du får tilbake. Da vil du se at det er sant, som et faktum av livet ditt. Når du har opplevd det på den måten, vil det komme til å være at du vil føle denne uttalelsen å være så opplagt som å være nesten for dumt i seg selv. Det vil være som å si, "Venstre hånd er hånden som er på venstre side av kroppen."

"Det du sender ut er hva du får tilbake."

Det er en sannhet som har vært uttalt på mange måter gjennom tidene. Det har blitt kalt "den gyldne regel" og "loven om gjensidighet". Det fremgår i en eller annen form i de fleste religiøse skrifter og etiske tradisjoner for sivilisasjoner i universet. Du har hørt det formulert som,

"Som du sår, skal du høste."

og

"Gjør mot andre det du vil at de skal gjøre mot deg."

Det er andre formuleringer som sier det samme på forskjellige måter. Hvis du ser på det fra det negative, så får du:

"Det som du motstår, vedvarer."

Du ser? Det betyr det samme. Det er som å si: "Hvis du fokuserer på ting du ikke ønsker, vil du få mer av det." Fordi det du legger ut kommer tilbake til deg! Denne forståelsen er understøttelsen av det som kalles loven om karma, ved at den lærer at du ikke kan unngå konsekvensene av dine valg. Det ligger også til grunn for overflod, filosofier og "loven om tiltreknings" læren er i ferd med å få mer popularitet nå.

"Det du sender ut er hva du får tilbake."

Det er en enkel sannhet som du kan bruke i ditt liv for å bringe til deg selv det livet du ønsker.

Z: Er det ikke også uttrykt som

"Du får alltid akkurat det du skaper."

8: Ha! Ja, det er det! Det er slik vi har uttrykt det her i **Oppstigningens Papirer**. Det er den sterkeste ords uttalelse av den gyldne regel, og det er den sannheten som du og dine lesere nå er klar til å motta. Du skjønner, vesener som er dypt inn i dualiteten bevisstheten er, per definisjon, ikke klar for å høre at de selv er skapere. Så dette konseptet er presentert med svakere ords uttalelse som de kan bruke i sitt liv. Hvis de velger å leve etter dette prinsippet, kan de nyte et liv som er harmonisk og gledeligst mens de langsomt våkner og forbereder seg for sin eventuelle oppvåkning til sin skaper status og samtidig oppstigning ut av dualitetens system.

Men du og dine lesere er direkte og konsensus engasjert i oppstigningsprosessen. Du ville ikke bli engasjert med en bok som heter **Oppstigningens Papirer** hvis du var faktisk ute for å ønske å lære om strikking eller keramikk (han ler). Du er her etter din egen oppstigning! Så vi kan se begrepet "Hva du legger ut er hva du får tilbake," i sitt aller sterkeste tilfelle:

*"Du får alltid **akkurat** det du skaper."*

Du er en fraktal, holografisk representant for EN. Du **må** være en som skaper velvære. Det **må** bare være slik. Alt du trenger å gjøre er å finne en måte å huske det og å forholde seg til programmeringsspråket som forteller deg at det ikke er slik.

Et godt sted å begynne er å se denne sannheten fungerer i livet ditt, som vi nettopp har diskutert. Det neste trinnet er å lære å bruke den som en av de Verktøy av Skapelse, som diskusjonen fortsatt vil komme.

Z: Jeg må si at jeg gleder meg veldig til den diskusjonen!

8: Det kommer til å være både interessant og nyttig.

Men før vi går videre, er det et par veldig viktige ting som jeg må påpeke.

Z: Ja?

8: La du merke til at alt vi har diskutert i dette kapitlet stammer i hovedsak fra en førsteklasses sannhet?

Z: Hvilken er: EN er.

8: Rett.

Vel argumentet jeg gjør er at det er lag av sannhet. Det er en absolutt sannhet som er på toppen, og deretter under det er sannhetene som er utledet fra det. Store sannheter som disse drøftes i dette kapitlet vil forbli tro for all din erfaring, fra det øyeblikk av etableringen som en bevissthet, til det øyeblikket hvor du er villig til selv å løslate de

sannheter og bare gå tilbake til EN. For så lenge du har en identitet, en individualitet og en personal, vil disse sannhetene ha gyldighet. Under disse sannheter er det mange andre "mindre" sannheter, som du nå kan holde, og vil være mye mer forbigående. Slikt som et barn som har noe som er så voldsomt sant at han vil yppe til en skole-sloss kamp for det, men ved neste dag, har allerede innsett at det ikke lenger er sant for ham. Du holder også slike holdninger som du er forberedt på å forsvare med ditt sverd, men veldig snart kommer du til å slippe disse overbevisningene helt. Slik er innholdet av mindre sannhet. De tjener for en kort stund og deretter blir deres forbigående karakter oppdaget. Dette er hva som menes når folk sier at en av symptomene på oppstigning er "se gjennom illusjoner". Det er sånn. Som når du våkner, så slipper du både tro og ideer som andre rundt deg fremdeles klamrer seg til. Du kommer til å se noen ideer som ikke-så-veldig-sant. De er illusjoner av denne verden. Hvis du skal bli dypt festet til dramaene i denne verden, så du virkelig trenger å fortsette å tro disse tingene. Hvis du begynner å se gjennom dem, så finner du deg selv ute av stand til å fortsette å spille spillene implisitte til liv i denne verden. Dette er allerede det som skjer med deg, som det skjer med de fleste av dine lesere. Du finner ut at du ikke lenger kan ta på alvorlig ting som politikk og religion. Du begynner å se "nyhetene" med mer enn litt skepsis. Penger, status, makt ... disse tingene ser mye mindre interessant ut for deg nå

enn de gjorde for noen år siden. Eiendeler, har du nå oppdaget, er enten " passer til formålet " eller de er en byrde. Og slik fortsetter det. Slike overganger er uunngåelig. Du vise verden gjennom linsen som er deg selv. Når du endrer deg selv, slik at verden ser annerledes ut. "Lag av sannheter," du ser. Og du, den oppvåkne, begynner å se gjennom mer forbigående lag.

Og **det** er en stor del av hensikten med samtalene som vil følge. Jeg vil snakke med deg om noen av de forbigående sannheter som du fortsatt holder fast i. Noen av dem har blitt begravd ganske dypt i psyken din og trenger en liten dytt for å bli brakt inn i lyset og sett på hva de er. Dermed vil jeg hjelpe deg å slippe de illusjoner som ikke lenger tjener formålet.

Z: Dette høres ut som en veldig interessant og spennende reise. Men 8, det er noe som plager meg litt. Du kommer til å fortelle våre lesere "hvordan det er" og "hvor det ikke er". Men det bekymrer meg. Det føles som om vi kan være krenkende på folks rett til å velge, og deres rett til å skape for seg selv.

8: Det er et godt poeng, og du har hevet det på akkurat riktig tidspunkt. Du vil merke at Joy-Divine var veldig nøye med å holde og gjøre det klart i sine kapitler at disse tingene som presenteres i **Oppstignings Papirer** er ting som er sanne fra hans perspektiv, og at leseren må stole på sin egen intuisjon og sannhet. Vel det er bra, og jeg et ekko av det. Men da materialet Joy-Divine håndtert var stort sett de "myke" ting. Noen filosofiske problemstillinger og så videre. Han sjelden vandret inn i de harde

saker av virkeligheten, som det er. Jeg, derimot, kommer til å snakke mye om disse vanskelige spørsmålene. Jeg kommer til å kalle det som jeg ser det. Nå **åpenbart** dette er fra mitt perspektiv. Men jeg kommer til å kvalifisere meg til at mitt perspektiv er spesielt nyttig og gyldig. Jeg skal fortelle deg hvorfor det er riktig og hensiktsmessig at jeg kan stå her og fortelle deg historien om din virkelighet. Da er det opp til deg og dine lesere. Du kan velge å akseptere mine legitimasjoner eller avvise dem. Og basert på det, kan du gi tilslutning til sannheten om "hva er" fra mitt perspektiv eller ikke.

Z: Men 8, hvordan skal vi vite forskjellen?

8: Godt spørsmål. Jeg vil lære deg hvordan. Hvis du tar bare **én ting** fra alt jeg har sagt, og jeg kommer til å si, i **Oppstignings Papirer**, så vil jeg si det skal være dette:

"Din sannhet er, hva som er dypt sant i ditt hjerte."

Dette er det viktigste jeg kan fortelle deg om sannheten.

Z: Kan du forklare det?

8: Klart. Du skjønner, alle vesener overalt tildekker noen sannheter om seg selv fra seg selv. Fordi, hvis det eneste som er helt sant er, "Den ENE er", så alt som skaper separasjon, differensiering, individualisering ... er en forbigående sannhet. En illusjon. At jeg er atskilt fra deg er en illusjon. At du er atskilt fra leseren er en illusjon. Vi er alle **en**.

Z: Jeg følger.

8: Nå er disse separasjons konstruksjoner; disse tingene som vi mener om oss selv for å tillate oss å gjøre ting hver for oss og til å holde ulike perspektiver, disse er illusjoner i våre sinn.

Det er ingenting galt med dem. Det tjener formålet med EN at vi gjør dette. Men de er illusjoner mer eller mindre og de er i våre sinn.

Z: Fikk den.

8: Nå hva tror du Slør av Glemsel er?

Z: Ohhhhhh! Det er en illusjon av sinnet!

8: Ja det er. Det er mange delte illusjoner. Vi kaller resultatet av våre felles illusjoner en "konsensus virkelighet". Det betyr at vi alle er enige i den illusjonen som utgjør virkeligheten vi lever i. Og vi skaper da den illusjonsvirkeligheten sammen. Når to eller flere vesener gir hverandre tillatelse til å opprette ting som de alle vil dele, så er opplevelsen av det vi kalles co-skapelse.

Nå er å forstå ting om slør er at det faktisk er bevisst og i live. For at du skal være bak sløret som du nå er, må du være co-skaper med slør «Holders» også. På denne måten kan du slutte å

bekymre deg med hva du kan og ikke kan vite. Du inngår denne avtalen og deretter komme her og spille spillet. Slør Holder jobber for å holde regelen sant - som er at du ikke kan oppdage sannheten av enhet med alt.

Z: Wow.

8: Men nå ... Fortell meg igjen hva slør av Glemsel er? Du sa det for en stund siden?

Z: Jeg sa at det er en illusjon av sinnet.

8: Rett. Så sinnet er der alle disse illusjoner av separasjon bor. Sinnet er der du holder alle de komplekse konstruksjoner som lar deg spille spillene du spiller. Sinnet er stedet for alle disse forståelser og kompleksiteten er. Sinnet analyser og griper inn i det reduktive resonnement.

Sinnet forstår.

Derimot...

Hjertet vet.

Ditt hjerte er din vei gjennom alle illusjoner. Hjertet ditt er koblet direkte til Den ENE og er den største sannheten av alt, som er i enheten med alt. Hvis du stopper alle bable tankene dine. Hvis du demper all støyen i ditt vesen. Hvis du lærer og bare **holde kjef**t lenge nok til å høre hva ditt hjerte har å si, så vil du høre det gråte i lengsel etter **enhet**. For det uendelige, overveldende, lykksalig kjærlighet til EN.

Hjertet kjenner og har aldri glemt denne største sannheten.

Kan du føle det?

Kan du gå til hjertet ditt og vite at dette er sant?

Z: Ja. Ja, jeg absolutt kan.

8: Andre som er engasjert i oppstigningsprosessen bør også være i stand til det. Oppstigningsprosessen i seg selv er at du svarer til ditt hjertes samtale. Hjertet ditt kaller deg hjem og du begynner å svare.

Den dypeste sannhet jeg derfor prøver å formidle til deg er:

"Hjertet vet."

Din jobb er å lære å lytte til ditt hjerte. Hvis du kan gjøre det, så vil du kunne vite sannheten om hva som helst. Fordi, gjennom hjertet er du koblet til din Indre Selv og gjennom ditt indre selv du er koblet til din Gud Selv og gjennom Gud selv du er koblet til alt og alle, overalt, hele tiden. Du er koblet til enheten hele tiden. Hjertet er en direkte linje til all sannhet og all viten. Du må bare lære å **lytte!**

Z: Og hvordan gjør jeg det, 8?

8: Det krever disiplin. Du må lære å stilne tankene dine slik at de slutter å forstyrre deg, og så må du lære å åpne ditt hjerte-portal slik at du kan ta med de sakene som du søker klarhet på inn i hjertet ditt som **vet** hva sannheten er.

Hjertet ditt snakker til deg på følelser. Du trenger å lære å føle med hjertet. Føl hvordan det føles når det er utvidet, når den er i resonans, og når den er i dis-resonans. Så, hvis du noen gang trenger å teste en tanke mot din egen sannhet, kan du bare slutte med hva du gjør, lukke øynene, stilne tankene dine og deretter bli til stede i følelsen av hjertet ditt. Så hold på tanken at du nå ønsker å teste ditt sinn og føle hvordan hjertet ditt føles. Hvis det føles "riktig", så det er sant for deg. Hvis det føles ubehagelig, så bør du være forsiktig med det. Og hvis det føles regelrett feil, så bør du gå bort.

Praktiser dette. Som alt annet i livet ditt, jo mer du gjør det, jo bedre vil du bli på det. Snart vil ditt hjerte snakke veltalende for deg, fordi du vektlegger det respekt av og virkelig lytte. For virkelig å være god til å lytte til hjertet er det mest verdifulle verktøyet du noensinne vil ha. Det er nesten ingenting som er viktigere enn dette for reisen som ligger foran.

(Zingdad merk: Hvis du lytter til ditt hjerte og det er noe du føler at du trenger litt hjelp med, så er jeg veldig glad for å bistå Siden første skriv av Oppstigningens Papirer, har jeg laget en rekke guidede meditasjoner og noen av disse kan hjelpe veldig! nærmere bestemt med å veilede deg til å lytte til ditt hjerte. Vennligst besøk [Guidet Meditations](#) delen av nettstedet mitt for å bla gjennom tilgjengelige meditasjoner.)

Z: Takk 8. Jeg setter pris på dette.

8: Det er en glede. En stor glede faktisk. Men nå har denne diskusjonen blitt altfor lang. La oss avslutte det her. En veldig spennende reise venter i vårt neste kapitlene sammen.

Z: Jeg ser frem til den 8. Dette har vært et fantastisk og vakkert kapittel. Jeg har virkelig elsket å motta det. Jeg ønsker å snakke med deg igjen snart.

8: Godt da. Jeg elsker deg. Til neste gang...

* * * * *

Kapittel 9.

Et Mystisk Mellomspill

Zingdad: 8?

8: Ja?

Z: Jeg sliter litt.

8: Greit. Hva med?

Z: Vel, jeg var i ferd med re-lese kapittel 8, og jeg kom til stedet der du snakket om hvordan jeg hadde overvunnet mine tvil og frykt som gjør at jeg var i stand til å motta **Oppstigningens Papirer**. Og, når du sier det, så følte jeg meg ganske godt om meg selv. Men, mellom etterbehandling av kapittelet og forberedelsen til den neste, har jeg hatt litt tid til å tenke. Og jeg føler meg litt som i en svindel. Fordi jeg **fortsatt** har masse tvil. Og jo mer jeg tenker på det, jo mer tvil har jeg. Og, gitt hvor jeg har fått ting galt i det siste, er redd jeg kan rote ting opp igjen. Og da tenker jeg på de tingene du og **J-D** har fortalt meg og ... hvorfor kan jeg ikke bare tro ... du vet ... Hvorfor kan jeg ikke bare ha tro?

Og så jeg føler meg som en enda større svindel fordi, her jeg skriver denne boka, her jeg mottar dette materialet, og selv om jeg ikke har absolutt tro på det! Og hvis jeg selv har mine tvil, hvordan kan jeg muligens forvente mine lesere til å tro dette? Og så tenker jeg at jeg må være gal fordi jeg **vet** at jeg ikke har kunne kommet opp med alle disse tingene i de foregående kapitlene av mitt eget bryst. Jeg **vet** at det ikke er innenfor min kapasitet til å gjøre det. Og så disse ordene **må** være fra deg og J-D, men hvorfor holder jeg fortsatt på å tvile? Og rundt og rundt jeg går.

Så det er problemet. Det er ikke overveldende, men det bryr meg og føles tung i mitt hjerte. Så før vi fortsette med neste kapittel vil jeg veldig gjerne få noen vedtak om dette.

Kan du hjelpe?

8: Ja.

Til å begynne med, la oss sortere noen ting ut. Først i forrige kapittel sa jeg at du stort **sett** har gitt slipp på din tvil og frykt, og at det er på grunn av dette at du nå er i stand til å gjennomføre skrivingen av **Oppstigningens Papirer**. Og dette er sant. Du kunne ikke ha finne på disse ordene selv en måned før du faktisk begynte. Du begynte da du

var klar. Og jeg sa også at det vil være som et resultat av å skrive **Oppstigning Papirer** at du vil frigjøre resten av din frykt og tvil, slik at du kan vekkes til din sanne skapers natur.

Husker du ikke at jeg sa det?

Z: Jo. Det høres omtrent riktig.

8: Så nå. Hvis jeg sa at vi skulle slippe resten av frykt og tvil, så det må bety at jeg visste det var fortsatt noen igjen å slippe, og at jeg skal hjelpe deg med dem. Og her vi er i dag, og du fant trang for å snakke om dette svære emnet. Vel, det er perfekt. Det kommer på perfekt tidspunkt. Og nei, du trenger ikke å løse dette med meg **før** du kan komme tilbake for å skrive boken. Å løse dette med meg nå er å skrive boken, og er like viktig som alle andre tema vi kan ta opp. Denne svære samtalen er, i punkt faktisk, kapittel 9.

Z: Virkelig?

8: Joy-Divine sa det:

"Hvis du ikke kan se perfeksjon så du står for nær bildet."

Husker du hvordan det var sant for deg i kapitlet om Darklanders?

Z: Jeg gjør.

8: Vel det kommer til å være sant for deg i dette kapitlet også. Dette kapitlet handler om tvil. På en måte. Det begynner med tvil og det ender med at du innser at du er en mystiker.

Z: En hva?

8: En mystiker.

Z: Beklager, jeg hørte hva du sa. Var bare registrering av min forvirring. Jeg er ikke engang helt sikker på hva en mystiker er, enn å si hvordan jeg kommer til å **være** en som snakker til dere om mine følelser av tvil.

8: Ok. Vel, har du tilgang til Internett på denne laptopen. Ta fem minutter å få en rask definisjon av hva mystikk er og deretter rapportere tilbake hit.

(Jeg gjør det. Jeg bokstavelig talt tar fem minutter og få den korteste ideen.)

Z: Fra hva jeg har vært i stand til å fange opp fra Internett, synes en mystiker å være noen som søker direkte, personlig forening med det guddommelige. Noen som søker (eller finner) kontakt med Gud uten innblanding av religiøse doktriner. Det er også noe om en mystisk å være en tilhenger av "mystiske skoler". Nå jeg vagt husker å ha hørt

det uttrykket før, men utover det, jeg har ikke en anelse om hva disse skolene er eller hva de lærer.

Så mystikk synes å være alt om en stor hemmelighet.

Som er hensiktsmessig fordi alt som er, er litt av et mysterium for meg!

8: Det er greit. Du har fått akkurat nok forståelse til formålene i denne diskusjonen.

Neste vi trenger er en kort definisjon av ordet "mysteriet", hvis du vil være så snill.

Z: Ok. Jeg skal gå så slå det opp.

(Som jeg gjør)

Det jeg finner er at ordet "mysteriet" i forstand betyr:

En hemmelighet. Noe som ikke er kjent eller er uforklarlig. Noe som fører til nysgjerrighet. Noe som bare kan vites ved guddommelig åpenbaring.

Og interessant nok, stammer ordet opprinnelig fra det greske ordet *mustēs*, som betyr "en initiering".

8: Det er interessant, er det ikke?

Greit. La oss forlate alt det der nå. Neste, ønsker jeg å gå videre direkte til vanskeligheter. Du sier du sliter med tvil. Kan du fortelle meg hvor du tror tvil kommer fra?

Z: Jeg tror det er fra frykt.

8: Det er bare litt for enkelt for min smak. Hva med dette:

“Tvil springer fram fra et feste til sikkerhet”.

Eller jeg kan si det på den negative måte og si:

“Tvil stammer fra motstand mot usikkerhet.”

Z: Ok. La meg jobbe med det et sekund. Det er mange, mange ting jeg er usikker på. Jeg er for eksempel helt usikker på hva min nabo spiste til frokost i morges. Men det er greit fordi det har ingen betydning for meg. Jeg har ingen tilknytning til det. Til sammenligning er jeg også usikker på at jeg noen gang vil oppleve den andre Singularitets hendelse som J-D sa kom. Men jeg virkelig, virkelig, virkelig ønsker at det skal skje! Det er et mål for meg å finne min vei hjem. Det er en bekreftelse på at jeg gjør ting riktig. Og det er også den mest fantastiske, utrolige opplevelse. Så...

8: Så.. er, du motstår din usikkerhet. På den ene siden spenning fordi, *“Oh wow, hvor fantastisk hvis det skjer”*, og på den annen side er det frykt fordi: *“Å nei, hva hvis det ikke skjer?”*

Z: Du fikk den. Det er akkurat slik det er. Og det er det samme med all informasjonen jeg får fra deg og J-D. Det er virkelig ingen måte for meg og alltid kunne vite om det er 100% korrekt. Jeg mener jeg vet ikke at disse samtalene ikke bare er et foster av min fantasi. For gods skyld, jeg vet ikke engang det faktum at ikke bare **du** er et foster av min fantasi.

8: Men er ikke det et faktum at det er en *“meg”* her som sier *“jeg eksisterer!”* Bevis nok på at jeg eksisterer?

Z: Nei ... fordi “du” som er her, er bare “her” inne i mitt sinn.

8: Men i forrige kapittel med deg ... oh ... glem det. Jeg var faktisk bare i å ha litt moro med deg, men tydeligvis du ikke er i humør.

Z: Oh, få høre. Ok, jeg tåler en vits (smiler litt).

Kanskje jeg kan gi deg et mer konkret eksempel da. Hvordan vet jeg at min “Fjell Hendelse”, var så fantastisk som det var, ikke bare var en gang-av ting? Hvordan vet jeg at det vil være en andre Singularitets Hendelse? Og hvordan vil mine lesere vite (hvis de ikke har hatt en) at de noen gang vil ha **sine** Singularitets Hendelser erfaringer? Hvordan vet vi **noe**? Hvordan slutter vi å tvile?

8: Så du tviler ... og så du dømmer deg selv for å tvile?

Z: Ja. Fordi jeg skal ha tro.

8: Er du? Når du støter på noe som du er usikker på, er det da meningen å “bare tro”? Er du sikker på at det er en god idé?

Hvis noen kom bort til deg på gaten i morgen og foreslo å selge noe til deg, for bare hundre dollar, en magisk krem som ville omdanne alt som det ble brukt på til solid gull, ville du tro ham og bare overlevere penger?

Z: (ler) Nei, jeg vil insistere på å se den i aksjon først, selvfølgelig.

8: Ok, men være veldig ærlig nå; Hvis du så den i aksjon, ville du da bare gi ham penger?

Z: Sannferdig, nei. Jeg tror ikke at det er noe slikt som en magisk krem som kan omgjøre ting til gull. Det er ikke mulig. Hvordan kunne du forvandle non-gull atomer i gull atomer? Kort av kjernefysiske reaksjoner eller noe sånt? Hvordan vil du legge til eller fjerne nøyaktig antall partikler fra hvert atom, slik at det ville bli et gull atom?

Dette er tull. Hvis jeg så en helt overbevisende demonstrasjon hvor akkurat dette ble gjort, vil jeg anta at jeg var å observere en svært talentfull illusjonist som enten brukte sine ferdigheter til å lure intetanende med lurerier av kontanter eller, kanskje, at jeg var bakenfor en forseggjort spøk.

Hvis jeg tenker på det, det eneste tilfellet der jeg ville overlevere pengene er om han tillot meg å bruke dette magiske stoffet sitt til å skape en tusen dollars gullverdi ut av verdiløst søppel, selge den, gi ham penger og deretter gange opp med sin magiske krem.

8: Det er smart. Og det er denne samme type kunnskaps berikelse som har tjent deg ganske bra i ditt liv. Det har gjort det mulig for deg å ta gode beslutninger slik at det har vært ganske sjelden at du har blitt utnyttet eller blitt tatt for å være en tosk. Så dette er bra og nyttig. Og dette er smart og bare oppstår som et resultat av at du gjør en riktig behandling av usikkerheten. Du begynner med den informasjonen som presenteres. Deretter veier du ting du ikke vet eller forstår mot hva du vet. Hvis du finner en løsning på usikkerheten med det du allerede vet, så fint. Hvis du ikke kan løse usikkerheten, men det spiller egentlig ingen rolle (som eksempel din nabos frokostmeny i morges) så vekk i et skuldertrekk. Men når det virkelig gjelder - som vårt eksempel ved kremen som kan gjøre deg rik, ville du sikkert uansett – finne deg selv i å tvile. Og i vårt eksempel, brukte du din tvil til å kjøre en prosess med å gjøre følelsen av ting slik at du kan komme til en beslutning om ikke å kjøpe den magiske kremen.

Det du **ikke** gjør, er bare å tro. Bare å ha tro. Bare overleverer pengene.

Så mitt spørsmål til deg er dette: hvorfor forventer du av deg selv å oppføre deg annerledes når det gjelder ideer og konsepter som J-D og meg har delt med deg?

Z: Det er interessant. Jeg er ikke sikker på hvorfor.

8: Da skal jeg fortelle deg hvorfor. I tankene dine skiller du "ekte" ting fra "åndelig" ting. Og "ekte" ting trenger reelle bevis mens med "åndelig" ting, føler du at du må bare ha tro og tro. Og grunnen til dette er at du lider fra en av effektene til religion. De fleste religioner i din verden jobber ganske hardt for å spre forestillingen om at tvil er "dårlig". Vel det er det ikke. Det er bare dårlig for business. Sin virksomhet. Hvis du tilhører en religion, og deretter du finner deg selv i å begynne å tvile, så det som skjer er at du finner ut at de svarene som religion gir ikke tilfredsstillende deg. De tingene som den religionen presenterer for deg blir at du ikke vet eller ikke forstår som ikke kan løses i tankene dine, ut fra de ting du vet. Og siden sannheten om Gud og din evige sjel er en ganske viktig ting, finner du ut at du ikke kan overse det. Du må vite. Så du tviler. Problemet for de religioner oppstår når du velger å forfølge dine tvil. Da kan du godt finne svar **som** tilfredsstillende deg noen andre steder. Og hvis du finner bedre svar

utenfor religionen, kan du godt forlate religionen. Deretter kan du slutte å gjøre som den forteller deg. Opphøre og være styrt av en større agenda som eks. religionens ledere. Og, selvfølgelig, slutte å gi dem penger. Så det er ikke rart at religiøse ledere ikke er så glad i mennesker som er tvilende og følger sin tvil til å søke nye og forskjellige svar fra de som de ikke leverer. Så de har utviklet ganske utspekulert strategi: forteller folk at tvil er dårlig. Fortelle dem at det er bevis for en ond tanke eller at djvelen er i aksjon. Gjøre dem virkelig råttne som tviler. Deretter, når folk har usikkerhet og spørsmål, vil de føle seg så dårlig om det at de ikke vil gå på jakt etter svar på sine spørsmål. De vil rett og slett ta eksistensen av sin tvil som bevis på deres iboende syndighet. Og så de jobber ekstra hardt for å være "god". Stort sett vil de bli fanatisk i sin tro som et middel til å takle sin tvil. Smart huh?

Z: Kanskje. Men det er ikke veldig hyggelig, er det?

8: Hvis du er av den oppfatning at religionene som er forplantet rundt din verden ved å være "hyggelig", så er du ekstremt uobservant. Jeg sier ikke at den opprinnelige læren som religionene er grunnlagt på ikke inneholder noe bra, for klart de gjør. Og jeg sier ikke at det ikke også er noen godt gjort i navnet til ulike religioner, klart det er. Men hvis du ignorerer det faktum at religion fremste formål er å være et redskap for makt og kontroll over massene, da har du hodet i sanden.

Men dette kapitlet er faktisk ikke om religion. Og jeg er faktisk ikke imot religion i seg selv fordi den har en rolle å spille, og ingen er faktisk et offer her. Akkurat nå er alt jeg egentlig ønsker å vise er at religion har hatt en gjennomgripende effekt på å forme din planets psyke. Og gitt at det er veldig mye i strid med interessene til religion som deg i spørsmålet om åndelige begreper, så er det ingen overraskelse at du har et forhåndsprogrammert negativt svar til å tvile.

"Ikke tvil, bare tro!" forteller de deg. Men i alt annen sfære av livet, hvis du bare tror det du blir fortalt, ender du opp med å bli lurt og frarøvet dine eiendeler. Og så er litt nevrose født:

*"Jeg **må** bare tro i forhold til åndelige spørsmål, men jeg må holde min viten om meg selv og stole på min egen erfaring overalt ellers,"* forteller du deg selv.

Men dette er åpenbart dumt! Sikkert at det bør være noe mer **ekte** enn dette for din åndelighet? Din egen sanneste natur - din ånd selv - skal være den mest ekte av alt! Så hvorfor skal du ikke **alltid** bare stole på din egen sannhet og din egen erfaring?

Så nå må vi frigi noe av denne programmering. Vi må forene åndelighet og det virkelige liv. Vi må distansere deg fra disse prestedoktrinene mellom deg og din sjel, mellom deg og en, Guds- Kilde som du i sannhet er en uatskillelig del av. Fordi egentlig, hva for dumhet er nå dette at du skal måtte gå til en annen person med gamle

tekster for at du skal få vite det som er i ditt hjerte; det som ligger så nært deg som din egen pust?

Z: Det virker som en merkelig forestilling.

8: Det er hensiktsmessig for de som søker å gå dypere inn i dualiteten å gjøre det, for de er å skape et offer tilstand for seg selv. De graver seg stadig dypere inn i dualiteten ved å si: "Jeg vet ikke å holde min egen sannhet, noen andre må holde det for meg."

Og så de søker alltid eksperter for å fortelle dem hva som er sant: prester, politikere, advokater, leger, forskere og så videre. Disse myndigheter må fortelle dem hva som er i deres egen virkelighet. Men for de som søker å oppstå fra denne tettheten, så er det ikke slik. En Oppvåknet en kan sikkert ta et annet vesens perspektiv i betraktning; du kan dele med dem og lære av dem. Men din forbindelse med Gud, Guddommelighet og enhet kan bare skje direkte og personlig.

For de oppstigende blir det riktig å slutte å forsøke å skille "åndelighet" fra "liv". For et oppvåknet vesen, blir hele livet "åndelig". For eksempel for oss her i de øvre tettheter av bevissthet, er det ingen slike begrep som "åndelighet" eller "religion" fordi **alt** er "åndelig". Og religion - å være et sett av doktriner og tro som vi må følge - er helt meningsløst for oss. Du skjønner, alt er gjort i forhold til EN. Det er **alt** i tjeneste for Gud.

Vi trenger ikke å tenke på det, eller prøve å være fromme, eller sette av litt tid til det. Vi kan rett og slett ikke gjøre noe annet.

Så la meg deretter fullføre mitt poeng her og si dette: frigi din dom over deg selv for å tvile. Denne dommen er unødvendig, kontraproduktivt og fører deg til smerte. Du tviler rett og slett fordi du ikke vet. La meg bruke din neste Singularitets Hendelse som et eksempel for å illustrere poenget. Når Joy-Divine forklart dette for deg, og du forsto at det kom og hva det betydde, var det helt naturlig å føle seg spent og glad om utsiktene. Det er også helt naturlig for deretter å tenke på det og å begynne å lure. For å finne ut "*du vet ikke om dette*". Dette er usikkerhet.

Nå, hvis du skulle begynne å håpe at det var inderlig sant, kanskje til og med begynne å tro at du trengte at det måtte være sant for deg for å være i orden, og så begynner du å fokusere på usikkerhet. Du begynner å tiltrekke deg til det. Det blir en nagende tvil. Og hvis det ikke er ille nok, har du så også en oppfatning av at denne tvilen i seg selv er dårlig.

Dermed skaper du en nevrose. Du tviler, men du tror tvilen er dårlig, så du prøver å stoppe tvilen, men du kan ikke skape sikkerhet, slik at du tviler enda mer. Og så du finner deg selv spiral i hva jeg kaller "ødeleggende tvil".

Husk, en av de avledete sannheter i siste kapittel var: *"Hva du legger ut er hva du får tilbake"*?

Z: Ja. Jeg husker.

8: Og konsekvens av det, er et like sant utsagn: *"Hva du motstår, vedvarer."*

Z: Rett.

8: Så hvis du føler tvil, kan du enten gjøre noe med det, eller du kan fokusere på tvilen selv. Hvis du fokuserer på tvilen selv og kjemper med det, så er det "vedvarer". Du får mer av det. Og, holde en dom om din tvil som forteller deg at tvilen i seg selv er galt, vil du ganske sikkert og garantert å få deg til å fokusere på tvil. Du er ganske sannsynlig i å få et anfall av "ødeleggende tvil".

Rundt og rundt og rundt det går. Du beholder tvilen og holder på den dårlige følelsen om det. Alt fordi et sted inni deg der ligger dette opprinnelige tenkte at du ikke kan tvile.

Perverse. Merkelig. Og ikke veldig nyttig.

Z: Wow, ikke sant? Jeg ser at. Greit. Så da har jeg lyst til å gi slipp på den dommen. Kanskje det er greit for meg å føle tvil noen ganger i å oppleve en annen Singularitets Hendelse ...

8: La oss forlate spesifikk din tvil legge den til side for et øyeblikk. La oss se heller på hva som skjer bak kulissene.

Du vet fremtiden vet?

Z: Vel ... Nei

8: Har du noen sikkerhet i det hele tatt om hva som vil skje i fremtiden?

Z: Nei.

8: Føler du at du har kontroll over fremtiden?

Z: Nei.

8: Har du din egen direkte og personlig kjennskap til materialet J-D og jeg deler med deg i disse samtalene?

Z: Nei. Hvis jeg gjorde det, ville jeg ikke trenge å fortelle meg om det.

8: Så det er ingen måte for deg å være sikker i deg selv om disse tingene på dette punktet?

Z: Nei.

8: Vel, det du har er det. Usikkerhet er det du har og usikkerheten er helt rimelig under disse omstendigheter. Problemet kommer inn med et tillegg. Du ønsker visshet om denne informasjonen. Men det du ennå ikke har forstått er at dette kan faktisk ikke være. De tingene J-D og jeg forteller deg om, og kanskje enda mer spesielt de tingene Adamu vil fortelle deg om, ikke er ment å tas som trosartikler som du bare må tro! Dette er ting som vi, som et resultat av våre erfaringer har lært å kjenne til å være sant. Og, da disse tingene ikke er i din erfaring, deler vi dem med deg og vet at du vil svare med overraskelse, forbauselse og undring. Dette er våre gaver til deg der du kan teste og prøve å se om de også er bra og riktig for deg. Som reisen utfolder seg, kan du bruke disse, våre gaver, som verktøy for din egen vekst.

Det jeg sier er at, i hjertet av saken, er alt vi gjør er å tilby deg våre perspektiver. Det er opp til deg å bestemme om du vil benytte deg av disse gaver for å informere i måtene du vil skape deg selv og din virkelighet på. Vi kan ikke skape for deg. Og vi kan ikke ta fra deg din rett til å lage noe annet enn det vi har skapt for oss selv. Dette ville være absurd. Joy-Divine, 8 og Adamu er ikke skapere av din verden og er absolutt ikke ansvarlig for hva du og alle andre på jorden vil eller ikke vil skape.

Så, inntil du skaper en opplevelse, og gjør det **sant for deg selv**, alt vi har gjort her, er å belyse flere forskjellige muligheter for deg. Og så, helt til du har laget noe som gjelder for deg selv, din usikkerhet er både rett, godt og sunt.

Hva som er usunt for deg er å feste deg til det usikre utfallet og, enda verre, å stå til doms for seg selv for å være usikker. Det er ikke **galt** om du velger å gjøre det. Det vil bare ikke ta deg fremover til der du ønsker å være. Og det vil gjøre vondt for deg. Det er, som jeg sier, usunt.

Z: Jeg forstår, **8**. Så jeg vil gjerne slutte med det da. Jeg ønsker å slutte å bli fast i mine forbindelser til det som jeg er usikker på. Og **hvis** jeg føler tvil, så slutte å dømme meg for det.

8: Utmerket. Og det er det jeg kommer til å hjelpe deg med i dette kapittelet. Jeg skal hjelpe deg med å få en bedre forståelse av usikkerhet. Jeg skal lære deg av dets makt og prakt. Resultatet av dette vil **ikke** være at du vil ha mer usikkerhet eller at du aldri vil tvile. Resultatet vil være at du vil omfavne din usikkerhet og lære å bruke det i fantastiske nye måter. Du vil komme til å se det som en fantastisk gave.

Z: Virkelig, **8**? Det høres ganske vanskelig å tro.

8: Er det? Så tar jeg utfordringen! (han ler)

Til å begynne med, la oss lage en hypotetisk situasjon:

Forestill deg at du sitter ved siden av en leir-brann på en mørk og måneløs natt. Du kan bare se så langt som lyset fra brannen trenger gjennom mørket, og du har ingen annen kilde til lys.

Hva gjør du? Klynger du deg tettere og tettere til ilden å skjelve av frykt for hver hoppende skygge? Eller responderer du på det mørke, ukjente landskap med nysgjerrighet?

Hvis du føler frykt, så blir du sittende stille. Du vil sannsynligvis ikke engang se ut på mørket fordi det gjør at du føler deg urolig.

Hvis, i stedet for frykt, du føler leken nysgjerrighet, og uten å tenke, står du opp og begir deg ut i mørket. Du lar øynene dine få tilpasse seg mørket og begynner å utforske og åpne deg selv til nye oppdagelser. Og på den måten utvider du din kunnskap om miljøet. Og, som du lærer nye ting, slik at du faktisk utvider deg selv!

Nå er dette åpenbart bare en hypotetisk situasjon. Jeg sier ikke at man bør være dumdristig og snuble rundt i nattens mørke. Jeg rett og slett prøver å illustrere et poeng, som handler om hvordan du reagerer på det ukjente. Hvis du svare på det med glede, opplever du utvidelse av selvet. Hvis du svarer på det i frykt, opplever du en sammentrekning av Selvet.

Nå er det ting du må forstå er, og vil alltid være, en stor del som er "ukjent" i din opplevelse av livet. Det vil alltid og alltid være mye å være usikker på.

Z: Virkelig, **8?** **Alltid?** Selv for en som deg?

8: (ler) Oh min godhet, ja! La meg forklare: EN er uendelig, ikke sant?

Z: Rett.

8: Og i EN er en uendelig multiplisitet av mangfoldighet, ikke sant?

Z: Ja ...

8: Og, siden endring er det eneste konstante, er alt denne mangfoldigheten i evig og uendelig endring, vekst og økende. Ikke sant?

Z: Rett.

8: Forstår du hva det betyr? Det betyr at EN er uendelig og likevel vokser med en uendelig rask hastighet! Det er rett og slett en tankebonging i seg selv å forsøke å forstå det. Og dette betyr selvsagt at det er en utrolig stor mengde ting "der ute" utover i periferien av ett vesen sitt perseptuelle felt. Og hva det enn er "der ute" så blir det bare mer og mer! Og uansett hvor fort du vokser, lære, oppleve å forstå, det "ukjente" vil alltid vokse raskere enn deg. Fordi jo raskere du "utvider", jo mer du utvider EN og

jo raskere hjelper du alle andre aspekter av EN å vokse. Det er virkelig rått vakkert. Mysteriet bare blir dypere og utvides.

Så ja, sannelig, det er **alltid** mer og mer ukjent, ukjent og uutforsket territorium. Det er alltid nyhet. Det er alltid mysterium. Og mystikk, sett fra et personlig perspektiv, så er usikkerheten. Spørsmålet er rett og slett hvordan du vil velge å svare på det. Vil du krympe tilbake fra den i frykt eller vil du utforske det med glede? Det er opp til deg. Og, som alltid, du vil få akkurat det du lager, og du vil oppleve resultatet av ditt skaperverk.

Følger du?

Z: Ja. Takk for pasient forklaringen. Det er fornuftig.

8: Så la oss se hvordan dette har fungert i livet ditt. La meg spørre deg: den gutten som først satte seg ned med en stein i hånden og spurte meg om jeg var "der ute".

(Zingdad Merk: Se Kapittel 1: En introduksjon til Zingdad)

Den gutten som spurte meg om jeg elsket ham. At gutten som satt der kveld etter kveld for å spørre sine spørsmål for møysommelig å finne en vei ut av sin uforstand med ja / nei svar ...

Var han en som begir seg ut i mørket eller satt han i nærheten av ilden?

Z: Han våget seg ut.

8: Og hvordan gikk så det, fungerer for ham?

Z: Ganske bra, det virket.

8: Du tror?

Jeg tror det var et av de fineste øyeblikkene!

Hvis du tenker på det, **Oppstigningens Papirer** og alle de andre prosessene og spørsmålene som du har fått ut av strømmen fra det øyeblikket. Riktignok underveis du både utviklet og raffinerte din evne til å lytte. Men det var **i det første øyeblikk** med en stein i hånden som du sto opp fra ditt komfortable, trygge sted ved ilden. Du snudde seg mot mørket mot det ukjente og du gikk djervt for aller første gang. Med ingen presedens, med ingen grunn til å tro at det ville fungere, med ingen til å vise deg veien, valgte du gleden over frykten i ansiktet av usikkerhet.

Det var et øyeblikk i livet ditt som jeg vil alltid beskutte.

Jeg hadde ingen intensjon, i dette livet med deg, for å ha samtaler som dette med deg. Det var ikke en del av noens plan at jeg var klar over at jeg ville avsløre meg til deg,

og at vi ville snakke som vi gjør nå. Men hvordan kunne jeg motstå et slikt mot, slik vilje til å åpne deg selv, for å utvide deg selv og for og utforske det ukjente? Jeg kunne ikke! Du gjorde at mitt hjerte stråle. Jeg var så stolt over å være en del av hva du prøver å gjøre. Og så kunne jeg ikke hjelpe, men spille sammen.

Og nå, i å fortsette disse samtalene, fortsetter du å utvide søket. Du fortsetter å utvide deg inn i mørket. Faktisk snur du de mørkeste områdene du støter i til områder av lys ved selve handlingen i og utforske dem. **Du** tar med lys til dem.

Og **dette** er hva du har gjort med usikkerheten.

Ser du ikke? **Oppstignings Papirer** er et helt produkt av din usikkerhet. Om du ikke vet det ennå, men **Oppstignings Papirer** er bare begynnelsen. Dette er egentlig bare en registrering av ditt første steg inn i mørket av usikkerhet. Du har en evighet av oppdagelse og skapelse foran deg. Du kan ikke nå engang begynne å forestille skjønnhet og gleden som vil strømme ut fra dine fremtidige kreasjoner hvor du tar med lys til mørke. Som du utvider deg med din usikkerhet.

Nå spør jeg deg, ønske du oss til å ta bort din usikkerhet? Ønsker du å slutte å oppleve det?

Z: Gode sorg, 8, det er et svært overraskende perspektiv på alt dette. Wow. Nei, jeg tror jeg ikke ønsker å slutte å ha usikkerhet.

Men hvorfor sitter det ikke hos meg; hva gjør jeg for ikke å slippe inn ødeleggende tvil?

8: La oss se på dette. Du startet denne samtalen ved å fortelle meg om din tvil. Du innrømmet at du fant ut at du kan selv tvile på min egen eksistens. Og likevel, til tross for at du fortsatt kommer til meg for en samtale om dette. Forestill deg med å holde stille spørsmålet og utforske mulige svar. Likevel åpner du deg til muligheten for vekst. Likevel flytter du ut i mørket i stadig større sirkler, søke det ukjente. Og **det** er det jeg mente da jeg sa til deg tidligere at du hadde nok gjort arbeidet med frykt og tvil for å tillate **Oppstigning Papers** å komme gjennom. Det jeg mente var at du var kommet langt nok til ikke å la det svekke deg. Ikke for å bringe deg til å stoppe opp. Fordi det er det som skjer når du føler usikkerhet du svare på det med frykt og deretter dømme deg selv for å føle frykt. Dette er hva jeg fortalte deg når jeg snakket om "ødeleggende tvil".

Det er ganske greit å føle litt frykt for det ukjente, men når du, som et resultat av frykten eller dine dommer om det, velger og ikke søke i det ukjente, så går du inn i et vanskelighetsområde. Det kan deretter bli umulig for deg i å begynne å finne svar for din tvil. Du stenger av din egen skaper kraft. Og så du forblir i en tilstand av tvil, og du kommer ikke ut av det. Du befinner deg svekket av det.

Så, når du allerede har passert det første hinderet. Selv om du fortsatt føler smerten av tvil, trenger du ikke lenger la det stoppe for vekst og progresjon. Og det er som et resultat av dine egne valg for å holde deg fremover, uavhengig av tvil.

Nå ønsker du å hoppe på neste hinder. Du ønsker å slutte å forårsake deg selv smerte over din usikkerhet.

La oss ta et skritt tilbake og se på den sunne måten å håndtere usikkerhet: Det første du må gjøre er å ta et valg for å tillate deg selv å se på det ukjente. Hvis du føler frykt tvil eller et spørsmål, ikke viker unna det, ikke frykt det; gå og se på det. Ta en beslutning som at du vil søke å erstatte denne usikkerheten med innsikt, forståelse, svar og visdom. Så snart du gjør dette, vil du finne at "fastlimt" av tvil er erstattet med friheten til å ha alternativer. Når du har alternativer, så kan du velge. Når du kan velge, kan du skape. Og når du begynner å skape, så koble du deg igjen med din Gud Selv. Og selvfølgelig, dette er umiddelbart mye sunnere. Selv om du fortsatt har den samme usikkerheten og de samme spørsmålene, bare det faktum av å se på alternativer gjør at energien tiltar å flyte igjen. Og la meg fortelle deg noe som er sant - det er **alltid** alternativer. Hvis du ikke kan se noen, så er det at du rett og slett velger og ikke se.

Hvis du ikke har svarene du trenger så må du søke innenfor, i ditt eget indre sannhet, i ditt eget hjerte, i din personlige tilknytning til det guddommelige. Dette vil ofte innebære ganske mye arbeid. Du må lære å lytte til din indre stemme. Du må lære å stole på deg selv. Å elske deg selv. Men du vil finne, som du avanserer, at du begynner å miste frykten for det ukjente. Du vil dra ut i områder av ukjente spørsmål med større og større mot. Du vil begynne å nyte prosessen med å søke ditt hjerte, din psyke og hele universet for den dypeste mening. Sakte frykten vil forvandle seg til kjærlighet. Og når du nærmer deg din usikkerhet med ekte, åpenhjertig kjærlighet, så vil du oppdage en veldig magisk ting – en leken nysgjerrighet.

Og dette er når du tar spranget over ditt neste hinder. Dette er når du begynner å spille med usikkerhet uten å forårsake deg selv smerte.

Leken nysgjerrighet gjør at du kan vedta de mest kreative selv i søken etter svar uten å legge egoet til utfallet. Du spiller. Ha det gøy. Du oppretter. De mest fantastiske og vidunderlige svarene som vil komme til deg hvis du er i stand til å oppholde deg i en tilstand av leken nysgjerrighet. Hvis du ikke frykter at det blir galt. Fordi "feil" betyr bare et svar som ikke fungerte. Og det er derfor en mulighet til å **spille igjen!**

Du ser?

Og det hele starter med usikkerhet og hvordan du velger å føle om det.

Z: Det er kjempebra 8. Jeg liker det. Fordi det var det som skjedde da jeg fikk ting galt tidligere. Jeg hadde akkurat funnet et svar som ikke fungerte. Det var internt

inkonsekvent og det kunne ikke skje. Det var tøff vei å gå, men jeg begynner å spille igjen, og nå har jeg et mye bedre svar. Og det er, som du sier - det hele starter med vilje til og utforske min egen usikkerhet.

8: Og det er mer. La oss se på det motsatte av usikkerhet. La oss se på "sikkerhet". Ting som er sikkert er løst. Vi sier at vi er sikker på om dem nettopp fordi vi føler at de er uforanderlig og permanente. Vi bruker disse "sannheter" og bygger vår virkelighet og våre oppfatninger av oss selv på dem. De er våre aller dypeste sannheter, og som sådan, de er stillaset hvorpå vi skaper. Og de er derfor svært verdifull for oss. Uten dem ville vi ha en hard tid på å skape noe av noen mening eller betydning. Jeg mener - hvordan ville vi skape realiteter som universet du er i og planeten du er på uten at reglene i fysikk er hva de er? Hvis det var ingen regler i det hele tatt, ville det bli kaos, og livet som du vet kunne ikke eksistere.

Og hvordan ville du begynne å forstå deg selv om ingenting syntes å ligge fast over lengre tid?

Z: Veldig vanskelig. Jeg kan se det.

8: Så disse sannheter av oss, disse "sannheter", har stor verdi for oss, og vi elsker dem dyrt. Men de er faktisk forbigående. Gitt tilstrekkelig tid, vil hver eneste ting som vi nå holder på i å være sant kommer til å være mindre sant, og så til slutt usanne. Det er derfor for deg som individ, det er derfor for din åndelige monade, og det er derfor for alt liv, overalt. De tingene du nå tror om deg selv og din virkelighet vil uunngåelig komme til å endre og utvikle seg. Du vil få nye oppfatninger som de gamle slutter å tjene deg og du slipper dem. Det er innholdet i "Sannheten". Som alt annet, endrer det alltid. Og slik er det for alle de tingene som vi er sikre på. Med tiden vil vi komme til å være mindre sikker på dem og deretter, til slutt, vi kan også komme til å være sikker på at de **ikke** er det!

Z: Alt, 8?

8: Til det aller beste av mitt ganske uttømmende forsøk på å være i stand til å skjelne, vil jeg si at dette er så å si på alt. Annet enn en uforanderlig sannhet, selvfølgelig, som er ...

Z: "Den ENE er."

8: Riktig. Og dette er bare en uforanderlig sannhet på grunn av sin medfødte evne til å inneholde uendelig endring. Så, "Den ENE er", og som for resten ... "Endring er det eneste konstante."

Og hvis det bare er å endre da, gitt tilstrekkelig varighet av erfaring, vil du oppleve stor forandring. Gitt uendelig erfaring, vil du endre uendelig. Høres neppe ut som det er mye rom der for å holde på små sannheter om dagens virkelighet, gjør det vel?

Z: Nei, jeg tror ikke. Det høres ut som usikkerhet er en visshet.

8: (ler) nøyaktig. Og det er en veldig god ting at det er slik. Fordi det er de områdene av usikkerhet som vi kan vokse og endre til. Områdene vi midlertidig holder for å være sikker er de områdene der vi slutte å se og der vi stopper å vokse. Og så her er det en viktig erkjennelse:

“Uten usikkerhet det er ikke noe nytt, og ingen opprettelse. Hvis du omfavner usikkerhet, omfavne du deg skapelse.”

Hvis du åpner ditt hjerte til usikkerhet, så du lar din største, mest guddommelige selv til å leke med den. Du faktisk flytte inn "geni". Usikkerheten er største *muse* av alle!

(**Zingdad merk:** Den gamle opprinnelsen til ordet geni henvist til en bevissthetstilstand der en større ånd, en ånd, handlet gjennom hendene på en "dødelig" å være) (muse: i antikkens greske mytologi forstått som gudegave)

Verne om den. Søk det ut. Utforske den. Elsker det. Og mest av alt, ha **det gøy** med det!

Z: 8, det er strålende. Jeg føler meg ganske opphisset av dette. Det føles riktig for meg. Takk skal du ha.

8: Du er hjertelig vel bekomme.

Og likevel ... Jeg kan føle at du er fortsatt ikke helt ferdig med dette emnet ...

Z: Ja. Du har rett. Kanskje jeg bare trenger å internalisere hva du har sagt. Eller noe. Fordi jeg fortsatt føler at jeg har litt problem her.

8: Snakk med meg.

Z: Ok. La oss se. Jeg tror det går som dette. Så, jeg har usikkerhet. Hvis jeg frykter det nok, så blir jeg fastlåst, og jeg går ikke videre. Så det er ikke sunt. Dersom, på den annen side, jeg elsker det, så jeg begynner å skape. Og jeg har det gøy med å skape. Først begynner jeg å definere spørsmålene som ligger i min usikkerhet og så begynner jeg å finne svar som synes å passe til spørsmålene. Dermed begynner jeg virkelig å ha det gøy. Og så begynner jeg å lage noen virkelig fantastiske dialoger og det har kommet virkelig forbløffende og kjempegode svar tilbake til meg, og det er da jeg føler at jeg helt elsker denne prosessen, og det føles bare så **riktig**.

8: Men?

Z: Ja. Men!

Men jeg vet **fortsatt** ikke helt om disse svarene er riktig eller sanne. Uansett hvor mye bedre jeg føler om meg selv og livet mitt, jeg fortsatt ikke vet om alt dette som jeg har og fått har noen gyldighet utenfor rammen av min fantasi.

Vennligst ikke å misforstå. Jeg er forbløffet over den informasjonen jeg får. Jeg er blåst bort på den interne konsistensen av meldingene. Jeg virkelig, virkelig ikke tror det er mulig at jeg kunne - i vanlig forstand - ha forestilt meg alt dette. Det er så for meg at det **må** være noe "paranormal" som skjer her. Men jeg vet **fortsatt** ikke om det er sant.

8: Greit. Jeg ønsker å si noen ting til deg.

Det første er et problem jeg allerede har løst her, men jeg vil si det litt annerledes. Jeg ønsker å si deg at det er **din jobb** å holde en viss usikkerhet - til "holde lett" på ditt syn på virkeligheten. For det er på den måten at du er i stand til å gjøre det arbeidet som du gjør nå. Den lar deg skrive denne boken og gjøre mange andre kreative oppgaver som vil følge. Du bestemte deg for å lage din vei hjem på denne måten. Det var ditt valg. For å gjøre det er viktig at du fortsetter å holde noen form for usikkerhet. Ellers kan du ikke skape denne banen, og blir nødt til å finne en annen.

Dernest: hvordan ville det være hvis jeg dirigerte en tryllestav, og du hadde fullstendig sikkerhet? Hvis du **visste** med absolutt overbevisning, og visshet med ikke et fnugg av tvil i din sjel, at alt som er omtalt i **Oppstigningens Papirer** er helt sant? Hvis du **visste** at hver av følgende Singularitets Hendelser skulle skje, og når og hvordan de vil oppstå? Så hvordan ville det være?

Z: Uhh ... på forsiden høres det ikke så ille. Jeg mener jeg vil fortsatt være i stand til å skrive alt dette ned og fortelle folk om det, ville jeg ikke? Jeg ville fortsatt være i stand til å hjelpe alle andre til å komme hjem!

8: Ok, vent litt. La oss få noe rett akkurat nå. Du gjør ikke dette for leserne. Du skaper din egen vei hjem. Det er hva du gjør. Fordi du kunne gjøre noe annet. Ja, du deler de tingene som du oppdager på veien hjem i tilfelle dette er nyttig for andre og, ja, det er noe vakkert og magisk co-skapelse skjer som et resultat av dette. Det er sant. Men du er **ikke** å redde noen. Hvis du begynner å se det på den måten, så jeg forsikrer deg, du kommer til å bli skadet. Du vil utvikle en frelser kompleks i stedet for å se på dette som din egen vei hjem som også blir tilbudt som en gave til andre. Greit?

Z: Takk 8. Phew! Det er riktig, og jeg setter pris på påminnelsen. Jeg har gitt opp å redde.

8: Jeg er glad det er sortert ut. Nå, tilbake til spørsmålet på hånden. La meg spørre deg igjen. Hvordan ville det være hvis du hadde absolutt sikkerhet om din sekvens av Singularitets Hendelser hele veien hjem?

Z: Jeg tenker på dette, 8. Og det går opp for meg at jeg da ville finne andre ting som ville bry meg på samme måte; andre ting som jeg ikke visste som føltes som områder av usikkerhet. Så da ville jeg være tilbake her hvor jeg er nå, men med noe annet å mase med deg om.

8: ... Og hvis vi da anskaffet absolutt sikkerhet for deg om **det**?

Z: ... Da ville jeg bare fortsette litt til før jeg traff på min neste usikkerhet.

8: Rett.

Så, det er tre versjoner av deg. To av disse versjonene der du står på hver sin side av en vegg som heter usikkerhet. På en mørk skygget siden av veggen er det versjon av dere som er plaget av tvil, og på den lyse, solsiden er versjonen av dere som er glad, lekent skaper sin virkelighet. Det er ikke noe hvem som helst i det hele tatt som kan gjøres for den versjonen av dere som er på den mørke siden for å gjøre ham lykkelig, trygt eller greit. Bare han kan hjelpe seg selv. Og han hjelper seg selv ved å gjøre valget mellom å slutte å frykte sin egen usikkerhet. Hver gang du velger å stole på deg selv og å elske prosessen, du klatrer i veggen og krysse over til lyset. Når du er på den lyse siden, så er du den versjonen av selv den som spiller med skaperverket. Og jo lenger du bruker på den lyse siden, jo mer ser du at du er trygg der, og at du kan stole på deg selv. Så lenge du står i din egen sannhet og følge ditt innerste beste hjerte, vil du alltid være trygg og greit. Selv når du traverserer stor forandring, slik som død av den fysiske kroppen; selv da vil du være trygg og greit.

Og det er helt avgjørende at du lærer å høre Gud selv snakker til deg gjennom portalen av ditt hjerte ... og lære å stole på dette! Du skjønner, det vil alltid være mulig å bringe usikkerhet til hjernen din. Alltid. Men når du slutter å frykte det og begynne å elske det i stedet da, selvsagt, vil det ikke lenger plage deg. Og hvordan du føler om det er veldig mye et valg.

I første omgang må du jobbe hardt på valg. Etter hvert vil du mestre det, og det vil ikke være mer frykt. Men det vil alltid være usikkerhet. Alltid. Og dette er en fantastisk ting, fordi det betyr at du alltid vil ha alternativer. Du vil alltid være i stand til å skape. Det vil alltid være rom for vekst og endring.

Z: Jeg ser. Og den tredje versjonen?

8: Hvilken "*tredje versjon*"? Det er ingen tredje versjon.

Z: Men ... du sa ...

8: Ok (han ler) Jeg bare leker med deg. Den tredje versjonen er den versjonen av selv som ikke har noen usikkerhet over hode. Men med det mente jeg å si at det ikke er en tredje versjon. Fordi hvis du ikke har noen usikkerhet i det hele tatt, da har du ingen alternativer og ingen valg. Det er ingenting å skape. Dette betyr at denne versjonen er virkelig, helt og fullstendig død. Som er en annen måte å si at han ikke eksisterer.

Det er ingen og ingenting som ikke har noen usikkerhet. Usikkerheten er livet. Det er vekst. Det er eksistens.

Z: Det har tatt meg en stund for og virkelig skjønne dette. Jeg ser at jeg faktisk har fått deg til å forklare alt to ganger. Jeg takker for din tålmodighet og godhet. Jeg tror jeg endelig få det.

8: Det er bra.

Og nå skal jeg avslutte der jeg begynte. Nå skal vi gjøre deg til en mystiker.

Er du klar?

Z: (ler) Jeg antar det. Men hvordan?

8: Er du enig med meg når jeg sier: "Du alltid får akkurat det du skaper"?

Z: Jeg ser at det blir mer og mer sant i mitt liv som jeg fortsetter. Ja. Jeg er enig i at det må være sant.

8: Så da vil du være enig i at jo mer du fokuserer på noe, jo mer får du av det?

Z: Det er logisk riktig, og også sammenfallende med min egen erfaring. Ja.

8: Så hva vil skje hvis du **elsker** usikkerheten? Virkelig elsker det med et åpent hjerte og så fokusere på det og stirre dypt inn i det?

Z: Uhh ... du får mer av det. **Mye** mer av det.

8: Ja. Nøyaktig. Mysteriet vil utdype seg. Det vil innhulle deg. Du vil komme til å berøre og oppleve mer og mer av det store uutgrunnelige mysterium. Og fordi du ikke frykter det, trenger du ikke å føle at du må håndtere det, kontrollere det og klare det ... du føler ikke at du må ha en komfortabel forklaring på det ... du kan tillate en opplevelse å være det det er og bare **være** i det. Du ser?

Z: Ja ...?

8: Ok. Så da. Kan du være enig med meg at den uendelige Guds-Kilde er vei, vei, vei langt utover din evne til og engang begynne å forstå i sin fylde? Og er derfor i aller høyeste grad, et dypt mysterium?

Z: Selvfølgelig. Ja.

8: Da bør du være i stand til å gjøre det logiske spranget som er dette: å omfavne mysteriet med et åpent hjerte, er å bringe deg nærmere den direkte opplevelse av forening med det guddommelige!

Når du virkelig åpner deg til mysteriet, tar du den frem til din erfaring. Og du gjør det uten å måtte gjøre det mindre enn det er. Du slipper behovet for å dissekere og reduktivt forstå det du opplever. Du lar det **være**. Du lar deg **være**. Du lar Gud **være**. Du tillater deg selv å oppleve Den ENE med hele deg i stedet for å prøve å passe det inn i de trange små rammer av tankene dine.

Du opplever den med **hele** ditt vesen.

Og **dette** er begynnelsen på veien til sann ekstatiske forening med Den ENE.

Z: Oh min Gud!

8: Ja! Nøyaktig!

Og så? Er det det du søker? Søker du en ekstatiske forening med det guddommelige?

Z: Av hele mitt hjerte, jeg gjør! Jeg har hatt hint og smak på dette i noen svært dype meditasjoner og sikkert i min Fjell Erfaring. Men hjertet mitt lengter etter mer. Jeg ønsker å kjenne Gud av hele mitt vesen. Jeg ønsker å føle en mer permanent følelse av enhet med alle vesener og alle ting overalt. Jeg har strevd for dette for en stund nå - prøver å finne en måte å oppleve det dypt og fullt.

8: Jeg tar det som en fast "ja" da (han smiler). Og selvfølgelig din ånd-familien, og jeg vet om din streben og din lengsel. Det er en del av oppstigningsprosessen som du føler for dette, og at du ønsker det. Og **Oppstignings Papirer** er vår måte å reagere på det. Du **kommer** til å oppleve fullstendig forening med det guddommelige som du ønsker. Men først det er en jobb å gjøre. Og det er **akkurat** det vi gjør her. Vi gjør jobben. Og dette kapitlet handler om oss som arbeider med tvil og usikkerhet. Og jeg er her for å fortelle deg at din usikkerhet ikke bare er der deler av kreativitet ligger, men det er også der du finner denne opplevelsen som du så dypt ønsker. Det er der du vil, på en måte, finne Gud.

Z: Wow, 8, det er nydelig. Jeg har aldri tenkt på det sånn.

8: En slik tenkning er **ikke** oppmuntret i systemet der du bor. Det får folk til å slutte å være manipulerbar. Ikke bare vil du gå en kaldt kalkun på religion, men det kan også gi opp på ting som politikk, krig, hat og vold og ... all sånn tristhet. Slik tenkning tar deg ut av systemet. Det får deg til å stige. Så det er ikke lært eller oppmuntret.

Noen av de eneste stedene der det ble systematisk undervist i virkeligheten var de mystikk skolene som du underet deg om. Tusenvis av år siden disse skolene ble etablert for å overføre kunnskap om antikken. Informasjon som kom fra restene av eldre sivilisasjoner. Personer som søkte dyp åndelig trening kunne gå til disse mystiske skoler. Forskjellige skoler tok ulike tilnærminger, men en av hjørnesteinene i mange av dem var opplæring i forståelse frykt; læring at frykt er et verktøy som kan brukes, men at det ikke skal være et bestemmende prinsipp. Som de innviede i mysteriet skolene kom til og virkelig mestre sin frykt, ville de være villige til å nærme seg det store mysteriet også uten frykt. De ville være villig til å oppleve det guddommelige direkte. Men, selvfølgelig, mysteriet skolenes initierer - eller mystikere - også mistet all frykt for lederne i deres verden. Royalty og prester fant sine felles interesser i å undergrave av læren til disse skolene. Tross alt, hvis du begynner å oppleve den guddommelige rett, ville du tro på at et annen dødelig menneske er verdig til å bli bukket for? Vil du finne hans smålige dikteringer til å være verdt å følge? Og hva interesse kan all nonsens av religion holde for deg hvis du har omfavnet det evige mysteriet? Vil du lytte til en mann ytringer om hvordan Gud krever denne tingen, og ting fra deg når du har opplevd det guddommelige direkte i ditt eget hjerte?

Og så det kom til å være at disse mystiske skoler ble drevet under jorden for denne enkle grunn. Makthaverne identifiserte mysteriets skoler som truende for deres status. De slo tilbake med kraft. De mystiske skoler ble enten knust og brakt til taushet eller de ble hemmelige, skjulte organisasjoner. En rekke av dem gjemte sine sanne lære bak lag av hemmeligholdelse; de ytterste lagene vises å være vanlig samfunn av en klan eller grupper av "åndelig forespørsel" og lignende. Det ville være tester og løfter og hemmelige ed legging som ville indoktrinere medlemmene dypere og dypere inn i organisasjonen. Inntil, til slutt, etter sterkt å bevise seg selv, kan du sakte får kjennskap til deres sanne hemmeligheter.

Problemet med dette er at selve handlingen ved å skjule mysteriets lære og gjøre dem den eneste eiendom hemmeligheten ved å velge noen, endret karakteren av denne læren. De som holdt kunnskapen i disse nå hemmelige samfunn ble betatt av deres egne egoer, og de sluttet å prøve å dele det som var kjent. De følte seg viktig og spesiell for det faktum at de hadde oppnådd de høye høyder som tillot dem tilgang til denne informasjonen. Og selvfølgelig ble dette også et middel for personlig berikelse og et våpen for makt. Så i stedet for å være instrumenter som skinte lyset, disse organisasjonene forvandlet seg til å være instrumenter av svært mørke som de ble skapt for å motstå. Den store gamle læren ble sekundært. Rangeringene og strukturer, løfter og tilhengere av organisasjonen ble primære.. Og så alt ble forvridd til nærheten av det meningsløse. Og de gamle visdoms ord ble alle tapt. Mørket syntes å ha overveldet lyset.

Det er slik at skydotter av den store lære av mystikk skolene som lever den dag i dag, skjult i hemmelige og uforståelige grupper, men prosessen med å låse dem i hovedsak til ugyldig gjøring av dem. Er både ironisk og trist.

Og slik er det at tiden nå er inne for disse gruppene å se at alt har forandret seg. Det er nå tid for dem å fullføre sin reise og gjøre sitt tilgjengelig for alle sine skattkammer av kunnskap. Dermed skal de vende tilbake til sann tjeneste. Dette blir deres siste test - hvis de har mot til å gjøre det.

Men vi skal ikke holde pusten for dem. Enten de gjør eller ikke vil kun være av betydning til dem selv bare. De som tørster etter essensen av kunnskap vil finne det, uansett hva innehaverne av de gamle mysterier gjør eller ikke gjør. Lyset er økende og det er nå mulig å nå deg og lære deg det du trenger å vite på mange forskjellige måter. Oppvåkningen som skjer, og det er ikke hvem som helst på planeten kan gjøre noe for å stoppe det. Vi vil berøre ditt hjerte og hjelpe deg å finne veien uten av alle hokus-pokus hemmelige håndtrykk i mørket.

Z: Wow, for en historie, 8. Jeg hadde ingen anelse! Men jeg ønsker og sikkerhets spore litt. Mystikk skolene ble drevet under jorden fordi de undergravde kraften til de religiøse myndighetene? Men det jeg ikke forstår er hvordan det kan ha seg at vi ga vår makt bort til religionene i første omgang.

8: Det er en veldig lang historie. Jeg får det til en gang snart. For nå, bare å observere i deg selv hvor enkelt det er å frykte det ukjente. Det er ikke rart å gjøre det. Der ute i mørket kan det lure en tiger for å sluke deg opp! (Han smiler) Så det ukjente kan være skremmende. Og det er lett å frykte det ukjente som ligger utenfor døden. Og så er det at du kan være villig til å ha et mellomledd fortelle deg om Gud og om hvordan livet fungerer og om hva du bør og ikke bør gjøre, mens du er i live for å sikre din sikkerhet og lykke etter døden. Du vil da være villig til å plassere religioner og skrifter og geistlige (som selv er, mest forvirret og tvilende menn) mellom ditt eget hjerte og Den ENE.

Du kan absolutt gjøre dette hvis du ønsker, men ikke da lure på hvorfor du ikke kan oppleve EN direkte. Du kan ikke fordi det er nesten umulig å se noe gjennom alle de tykke, obfuske kategori lag av demagogi, lære og dogmer.

Z: Jeg forstår.

8: Og nå, før jeg bryter dette helt av, er det en liten gave jeg ønsker å dele med deg.

Z: En gave? Hva er det?

8: Til å begynne med, la meg spørre deg om dette: har du tenkt å spørre deg selv hva som ville skje hvis du **ikke får** en annen Singularitets Hendelse?

Z: Hva? Hvor kom den fra? Nei, jeg har ikke det.

8: Du ser? Du har fortsatt frykt! Du trenger ikke engang ønske å se på den muligheten. Og fordi du ikke vil se på det, det har makt over deg. **Se på det.** Hva ville skjedd?

Z: Ok. Jeg skal se på det. Hver Singularitets Hendelse er en utrolig, lykkelig opplevelse av å gjenoppta kontakten med det guddommelige som leder til min oppstigning inn i neste dimensjon. Hvis det ikke skjer, så hvordan ville jeg ...

Åh. Vent litt. Du har nettopp fortalt meg om en forening med det guddommelige gjennom omfavnelser mysterium. Er dette en "annerledes" forening med det guddommelige?

8: Nei. Det er bare én EN. Og finne forening med den i ditt hjerte er nettopp det. Disse Singularitets Hendelser er rett og slett din opplevelse av en faseforskyvning i måten man forholder seg til den ene.

Z: Men det betyr at jeg egentlig ikke **trenger** en Singularitets Hendelse for å bære meg frem. Det er ikke hendelsen som "gjør at det skjer"; det er bare en erfaring på veien!

8: Bingo! Hver dag du øker din bevissthet. Hver dag du beveger seg nærmere enhet. Du er allerede, akkurat nå, opptatt stigende. Det er uunngåelig at du ikke vil få det.

Z: Så da er det egentlig ikke noe å frykte!

8: Hvordan det er for en gave? Og det beste er, du ga det til deg selv.

Z: Det er rett og slett fantastisk, 8. Men hvorfor sa du ikke bare, fortalte meg det helt i begynnelsen?

8: Det er ikke resultatet som er viktig, min venn. Det er prosessen. Hvor mye usikkerhet har vi spilt med og hvor mye har vi konvertert til visdom, vekst og læring fra å gjøre dette? En god del! Prosessen er der kjærligheten ligger.

Men nå må jeg pakke opp alt. For å gjøre det, jeg kommer til å stille deg noen spørsmål.

Fortell meg igjen. Er det sant at du søker direkte, personlig ekstatiske forening med det guddommelige - at du søker å kjenne Gud direkte?

Z: Ja! Det er sikkert sant.

8: Og er du enig i at du ikke kan oppnå dette ved å følge læren og doktriner av en religion, og ved å kvele din sannhet til ytringene fra andre menn?

Z: Vel, som sikkert synes sant for meg. Kanskje andre er på rett vei hvis de følger en religion. Men det er ikke riktig for meg.

8: Dømmekraft i aksjon. Veldig bra.

Deretter kan du se at for å oppnå dette målet med direkte kjennskap og erfaring med EN, må du være villig til å nærme deg det med hjertet, og ikke med hjernen din? At du må være villig til å lodde mysteriet? For å oppleve det som det er uten å kreve å forstå det, og oppbevare alle dine erfaringer i tankene dine?

Z: Ja. Jeg følger det. Og jeg er enig.

8: Så du omfavner mysteriet?

Z: Jeg gjør.

8: Og du forstår at dette innebærer en vilje til å slippe frykten for det ukjente. Det betyr at du faktisk **elsker** usikkerhet og omfavne det som en stor gave.

Z: Ja. Jeg forstår det sånn. Jeg er enig.

8: Da erklærer jeg deg å være ... en mystiker!

Z: Ha ha! 8, er det fantastisk!

8: Det er. Og se hva du nettopp har blitt enige om: at du omfavner usikkerheten som en gave. Husk utfordringen helt i begynnelsen av dette kapitlet?

Z: Oh my goodness, ja! Du har vunnet!

8: Nei min venn. Det er **du** som har vunnet.

Og med det, er dette kapitlet gjort!

* * * * *

Kapittel 10.

Hva er Ondskap?

Zingdad: Hei 8.

8: Hei min kjære venn. Hva skal vi snakke om i dag?

Z: Jøss, 8, jeg hadde tenkt å spørre deg det.

8: Tenk som at vi har en åpne mic kveld på Club 8 (han smiler). Du velger emnet.

Z: Vel, det er noe som jeg har kjent på litt. Det er spørsmål om "onde".

Du og J-D har begge uttalt at alle skaper sin egen virkelighet. Du har gjort det klart at alle, gjennom sine valg, skaper alle ting som har skjedd i deres liv. Selv de dårlige tingene. Men det har fått meg til å lure ... betyr dette at det er noe slikt som ondskap? Og hvis det er slike ting ... hva er det?

8: Ah, ja. Et veldig interessant spørsmål. Ønsker du det korte svaret eller lange svaret?

Z: Jeg antar kortere er trolig bedre ...

8: Greit da. Det korte svaret er:

"Hvis det er noe slikt som onde, så er det en mulighet til å lære om kjærlighet."

Z: Det er det?!?

8: Ja. Det er det.

Z: Nei nei nei nei nei nei nei. Du forstår ikke. Jeg snakker om det **onde** her. Jeg snakker om ting eksempel folk som er villige til å begå folkemord - myrde hele bestander av andre mennesker på grunn av makt eller rikdom eller politisk hensiktsmessighet. Jeg snakker om terrorister som

har ingen respekt for livets hellighet. Og folk som vil begå voldtekt. Folk som vil misbruke barn og babyer. Du vet? Det er det jeg spør om. Ekte onde. Og hva om demoner? Er det virkelig slike vesener? Og er det egentlig noe slikt som demonisk besettelse? Jeg vil vite alt. Og mens vi er i gang, vil jeg vite om det er et slikt vesen som Lucifer. Du vet ... Satan ... Djevelen ... ham. Eksisterer han virkelig? **Det** er det jeg ønsker å vite om. En gang for alle, vil jeg vite om alle de mørke ting slik at jeg kan finne ut hva man skal gjøre med det. Og vær så snill, 8 ... du kan ikke bare ønske å

fortelle meg at det er bare en mulighet til og "lære om kjærlighet"! Sikkert? Hvis du hadde inkarnert på jorden ville du vite at det er noen virkelig, virkelig fryktelig ting som skjer her nede!

8: Ah. Jeg skjønner. Så du tilsynelatende ønsker det lange svaret da.

Z: Det lange svaret?

8: Jeg sa bare at det er det korte svaret som er: "*Hvis det er noe slikt som onde, så er det en mulighet til å lære om kjærlighet*". Det ser ikke ut til å behage deg. Så vi får ta det lange svaret i stedet. Det vil være langt, vår lengste samtalen til nå. Det vil snu sin vei forbi mange fascinerende poeng og så til slutt komme til samme endepunkt som det korte svaret: "*Hvis det er noe slikt som onde, så er det en mulighet til å lære om kjærlighet*". Og så, når vi har kommet til det punktet, vil du ønske å vite mer om kjærlighet i seg selv. Og så det får bli vårt neste kapittel: "Hva er kjærlighet"

Z: Du virker ganske sikker på om alt dette.

8: Jeg har sett denne diskusjonen fra mange perspektiver. Jeg vet hva du kan forvente.

Så nå. Det virker for meg at du vil at vi skal ta opp to grunnleggende spørsmål. Først: "*Hva er ondskap?*" For det andre, "*Hvordan skal man svare på tilstedeværelsen av ondskap?*" Og til slutt, vil du vite om denne lille listen over grusomheter som du har kommet opp med. Vi vil håndtere det under overskriften "*manifestasjoner av onde.*"

Hvordan høres det ut?

Z: Takk, 8. Det høres riktig.

8: Ok da, la oss komme i gang. Spørsmål 1:

Hva er ondskap?

Vi må bli enige om en definisjon for onde før vi kan ordentlig diskutere det. Ellers kan vi ha forskjellige ting i tankene og alle slags feiloppfatninger kan krype inn.

Z: Jeg er enig.

8: Godt. Så hvordan synes du om denne definisjonen for ondskap:

"Onde er enhver handling, som synes å ta bort et vesen rett til å velge."

Z: Umm. Vel ... Jeg vet ikke om det. Synes helt rett. Det virker ... litt ... teit.

8: Beklager? Du har åpenbart ikke gitt dette hensyn! Jeg skal forklare deg dette, men for å gjøre det, jeg trenger hjelp av deg for å nevne tre handlinger som du ville vurdere å være onde.

Z: Tre onde handlinger? Greit. Hva med voldtekt, drap og tyveri?

8: Det vil fungere godt i forbindelse med dette eksempelet. La oss starte med voldtekt.

La oss si at vi har to personer: Person A og Person B. De er begge voksne i edru sinn og i full besittelse av alle sine fakulteter. De er også fremmede for hverandre og har ikke hatt noen tidligere befatning overhodet.

Z: Rett.

8: Nå, hvis Person A var å nærme Person B, med å si noe sånt som: "*Jeg vil veldig gjerne ha sex med deg, ønsker du å ha sex med meg også?*" ville det være et onde?

Z: Err ... nei.

Noe fremover.

Og sannsynligvis ikke den mest vellykkede strategi jeg noen gang har hørt om.

Men det er ikke ond.

8: Godt. Og så, hvis person B, sa: "Nei takk", og de to gikk hver sin vei, ville det være onde?

Z: Nei, selvsagt ikke.

8: Og hva om person A sa: "*Ja, ja*", og de faktisk **hadde** sex?

Z: Da vil de begge være veldig, veldig lette (ler).

8: Jeg medgir (han smiler). Men fortsatt er dette ikke egentlig et onde?

Z: Ikke på noen måte som jeg kan se. To samtykkende voksne, som vet hva de vil, enige om å ha sex? Det er ikke onde. Det er ikke **min** stil å ha sex med fremmede, og jeg personlig kan tenke på alle slags grunner til at det er en dårlig idé. Men det er meg. Hvis det er to mennesker der ute som er enige om det, så er det deres ting. Men det er absolutt ikke et onde.

8: La oss nå se hva som skjer når vi fjerner element av valg fra en av deltakerne i ligningen. Nå person A nærmer person B og tilbyr person B ikke noe valg overhodet, men rett og slett tvinger person B, med makt eller trussel, til ikke-samtykket sex. Er det et onde?

Z: Det er voldtekt. Og ja, jeg tror veldig mye det er onde.

8: Vel da, er mitt poeng akkurat slik. Det er ikke den **handling** som er ondt. Det er det faktum av noen opplever at deres valg har blitt tatt bort. Det er **det** som er ondt.

Z: Ah ja. Jeg ser poenget ditt.

8: Og nøyaktig samme sak kan gjøres med hver enkelt annen handling som du kan prøve å definere som onde. For ytterligere å illustrere mitt poeng, la oss se på en annen av de handlingene du nevner: mord.

Hva om Person A nærmet Person B og sa: *"Vil du at jeg skal avslutte tilkoblingen med kroppen din?"*

Og Person B svarer: *"Ja, takk."*

Hva da?

Z: Hmm. Det ville være rart.

Jeg antar, på en push, jeg kan se for seg en situasjon der dette kan skje. Hvis Person B, for eksempel, er dødssyk og lider uutholdelige smerte og Person A, ut fra en følelse av medlidenhet, tilbyr seg å hjelpe Person B å dø. Denne typen ting skjer noen ganger. Det kalles assistert selvmord.

8: I den kulturen du for tiden bor er det mange tabuer rundt død og døende som utspringer fra den kraftige illusjonen at døden er endelig. At det er slutten. Det har vært andre kulturer på planeten som har kjent til at døden er rett og slett en overgang. Som å gå i dvale før igjen å våkne. Som å puste ut før igjen å puste inn. Dette synet er den dominerende syn i mer avanserte kulturer på andre planeter også. Det er et mer gunstig perspektiv, som det tillater deg å være mindre rigid og engstelig rundt tanken om døden. Og i slike kulturer, om det skjer at et vesen kommer til et sted hvor de føler at deres vei er best tjent med sin avgang fra det dødelige planet, så det kanskje blir å finne en måte å reise på egenhånd, eller de kan få hjelp til å gå. Pasningen kan selv bli ritualisert til en storslått feiring der noen "hellig person" er ansvarlig for avviklingen av kropp-tilkobling. Slike ting ville virke avskyelige for de fleste i din kultur, men bare fordi konteksten er for det meste av en desperat frykt for døden. Fra sammenheng med slike andre sivilisasjoner kan det være en vakker og strålende ting.

Z: Det er veldig interessant, 8. Jeg kan se hvordan det kan være.

8: Men dette er ikke hvordan det er i din kultur. Å velge å avslutte tilkoblingen med kroppen din er sjelden sett på som et akseptabelt valg i din kultur, er det?

Z: Nei det er virkelig ikke. Faktisk selvmord er faktisk ansett for å være en forbrytelse i mange land. Jeg har alltid tenkt at det er å være merkelig. Jeg mener, hvordan har du tenkt å straffe "kriminelle" som nettopp har drept seg selv? Men uansett, som et resultat av dette tabu, er assistert selvmord en av de juridiske og etiske hengemyr. I noen land er det lovlig og i andre er det ikke. Og det er sikkert etiske hensyn som må tas opp.

8: Er det egentlig? Vel du går videre og adresser dem som du vil. For meg, jeg er ganske klar på hva jeg holder for å være rett. I denne forbindelse, som i alle andre, er min posisjon på dette:

Din rett til å velge

Uansett hvem du er, uansett situasjon, jeg tror på din rett til å velge selv.

Jeg tror det er din business å vite best hva som er riktig for deg. Og ingen bør derfor ta fra deg din rett til å velge.

Hvis du føler at du trenger råd eller veiledning i å gjøre noen valg, da de som du holder for å være den klokeste og best informerte kan bli bedt om å hjelpe deg med å gjøre ditt valg. Og disse som har sin rett til å bli enige for å hjelpe deg, eller å nekte å hjelpe deg, eller be om en rettferdig kompensasjon for å hjelpe deg. Hvis de er enige om å hjelpe deg, så må de ta ansvar for sin hjelp.

Hvis du er på en eller annen måte ufør og er derfor ikke i posisjon til å kunne velge, så dem som du elsker mest må velge for deg, og må ta ansvar for sine valg.

Hvis du er litt ufør, og du finner ut at du ikke kan vedta de valgene du har gjort for deg selv, da har du rett til å be noen som du vurderer kompetent til å hjelpe deg med å vedta det valget. Og at personen har rett til å bli enige for å hjelpe deg, eller å nekte å hjelpe deg, eller be om rettferdig kompensasjon for å hjelpe deg. Og de må ta ansvar for den hjelpen de har gjort.

Og **det** er det som er riktig for meg. Og jeg har ingen tvil om at dette er riktig for meg fordi, helt enkelt, dette er hva jeg ønsker for meg selv nå, og ønsker for meg selv hvis jeg noen gang ble inkarnert i et system slik som din. I enhver situasjon ville jeg alltid vil være i stand til å velge for meg selv. Jeg ville ønske og aldri være prisgitt noen system - juridisk eller annen måte – til å bestemme hva som er best for meg. Hva bryr et juridisk system seg om meg? Hva kjenner det til min unike situasjon og mine erfaringer? Ingenting. Rettssystemer og lignende bør være den endelige fallback posisjon for når alt annet svikter, ikke i det første referansepunktet.

Z: Hva du sier er rett og gyldig for meg også. Jeg er enig i dette. Takk, 8.

8: Jeg er glad for at du finner verdi her. Men det opprinnelige poenget med denne intellektuelle promenaden var faktisk å ta opp spørsmålet om døden når det er valg involvert. Hvis du blir tilbudt valget mellom å ha noen som avslutter livet ditt, og du har absolutt rett til å godta tilbudet eller forkaste det ... så ...

Z: ... så jeg er enig, dette er ikke et onde. Jeg står med deg på denne. Og jeg også vil si at jeg alltid ville ha rett til å velge for meg selv. Og jeg vil derfor ønske å gi andre den

samme rett til å velge. Dette er ikke et onde. Dette er moralsk og riktig. Det er min posisjon også.

8: Og alle andre kan bestemme selv?

Z: Ja. Selvfølgelig har de sine egne valg å gjøre. Så lenge deres valg ikke å ta fra meg min rett til å velge for meg selv.

8: Hmm ... ja ... valg. Du ser skjønnheten i det? Hvis vi sier at å ta bort retten til å velge er et onde, så å tilby noens flere og flere valg er ... hva?

Z: Vel, hvis du tar bort noen rett til å velge er et onde, så tilbyr noens flere valg ville være det motsatte av det onde.

8: Det er et godt svar.

Z: Men hva er det motsatte av det onde? Kjærlighet?

8: Det er vanskelig å svare på dette spørsmålet fordi, fra mitt perspektiv er det onde en midlertidig, illusorisk erfaring og Kjærlighet er en veldig kraftig, veldig virkelig, evig gyldig kraft. Jeg vil si kjærlighet er sikkert riktig svar på det onde. Kjærlighet er det som slukker onde. Men om det er det motsatte av det onde? Nei.

Det nærmeste jeg kan nevne som det motsatte av det onde måtte være "valg" eller kanskje "skapelse".

Z: Ok. Det var bare et poeng av nysgjerrighet uansett.

8: La oss gå videre da og avslutte denne lille delen av diskusjonen med det siste punktet. Du nevnte tyveri som den tredje onde handling. Så la oss se på dette.

Hvordan ville det være hvis Person A skulle spørre Person B, *"Kan jeg få TV-apparatet og hi-fi, vær så snill?"*

Det er sikkert ikke noe ondt om det?

Z: Jeg tror ikke det. Hvis Person A samtykker til Person B forespørsel, så det er en gave som er gitt. Det er ikke ondt, det er bare sjenerøsitet. Og hvis Person A sa: "Nei," og Person B akseptert det og gikk sin vei, så er det heller ingen skade skjedd.

8: Det er riktig. Og vi kan spille ut dette med så mange flere eksempler på hva du kan kalle onde atferd som du vil. Poenget vil alltid være at det onde bare oppfattes som ondt når valget ser ut til å bli fjernet. Sett valg inn igjen, og det er ikke noe ondt.

Z: Jeg ser at, takket 8. Og takk for tålmodigheten med forklaring også. Jeg kan absolutt se ditt perspektiv på at det onde er fjerning av retten til å velge. Men jeg er ikke sikker på at det er **hele** historien. Jeg mener ... hva med en annen definisjon som

“onde er et ønske om å føre en annen stor skade” eller “ondt er å påføre skade for sin egen skyld” eller noe sånt?

8: Jeg forstår ditt ønske om å ramme det onde i form av noe “galt” som “forårsaker skade”, men problemet er at en slik definisjon bare ikke stå opp til gransking. Hvis jeg ønsker å skade deg, men i stedet for bare å gjøre det på deg, jeg først spør deg, og du samtykker til det da ...

Z: Vel da antar jeg, det er akkurat som alle dine eksempler ovenfor. Hvis jeg godtar det, så det er ikke ondt. Hvis jeg har rett til å si “nei”, og du respekterer det, så åpenbart ...

Greit. Hvis det er et hull i argumentet ditt, så kan jeg ikke se det. Jeg godtar din definisjon, “onde er fjerning av den andres rett til å velge.”

8: Ok, bra. Bortsett fra at du gikk glipp av noe. Jeg sa:

"Onde er enhver handling, som synes å ta bort et vesen rett til å velge."

At om en del "ser ut til og" er veldig viktig. Hva det betyr er at jeg ikke **virkelig** kan ta din rett til å velge bort. Ingen kan gjøre det. Ikke egentlig. Men du og jeg kan være enig for å skape illusjonen av dette for oss selv.

Z: Ah, ja. Nå har jeg fått nok eksponering for disse begrepene for å se hvor dette går. Det er hele offer / gjernings ting igjen, er det ikke? Jeg kan ikke virkelig være ditt offer. Jeg kan bare ha en illusjon om at jeg er.

8: Nå får du det.

Z: Og i forrige kapittel sa du at usikkerheten var det som presenterte oss for valg. Du sa at disse valgene var etablering og vekst og liv. Du sa at når det er absolutt sikkerhet da det ikke flere valg og derfor ikke mer liv. Og siden vi er alle en del av den ene og ingen av oss kan bli ødelagt, det er jo ikke mulig. Så i konklusjon, hvis det er sant at jeg aldri kan ha absolutt sikkerhet, da og på samme måte, må det også være sant at du faktisk aldri kan ta bort min rett til å velge!

8: Godt! Og så ser du hvordan alle konseptene knytte seg sammen - hvordan de henger sammen og danner en konsistent, sammenfallende helhet?

Slik er den natur av sannheten som du spurte meg om i kapittel 8.

Z: Jeg begynner å føle det nå.

8: Utmerket. Og den følelsen er din sannhet. Den følelsen av riktighet når alt legges opp og er i balanse og harmoni i ditt vesen ... det er din sannhet og si “ ja”. Du snublet på dette et par ganger. Du har tidligere forvirret ditt ego-ønske og din begeistring med

din sannhet. Og det var like nødvendig at du gjorde dette. Du trengte å se av feilen og lære av det. Og så lage et nytt valg for og alltid finne ditt hjertes sannhet og å ære og respektere det. Og så, her er vi nå. Nå er du virkelig å finne din egen sannhet inne i deg selv. Det er **den** følelsen av alt å være **rett** i deg selv.

Z: Jeg har det, 8. Takk. Men vi har gått litt av sporet.

8: Ikke egentlig. Vi vil komme tilbake til denne erkjennelsen om "din sannhet" om en liten stund. For nå har vi nettopp oppdaget at ingen kan virkelig ta bort din rett til å velge. Men vi kan selvsagt dele en illusjon der det synes at jeg er i ferd med å ta fra deg din rett til å velge.

Z: Så da er det onde bare en illusorisk ting?

8: Dette er mitt perspektiv, ja. Det er noe som du kan, innenfor denne virkeligheten du for tiden bor i, **synes** å oppleve. Det kan virke veldig virkelig for deg. Men det er fortsatt bare en illusjon. La meg fortelle deg en sannhet om godt og ondt. Det går som dette:

"Det er ikke en eneste ting som er enten god eller ond, men at du føler slik på det."

Z: Du sier er at ingenting egentlig er ondskap. Ingenting i det hele tatt. Men noen ting kan fortsatt føles ondt for meg?

8: Det er akkurat det jeg sier. Eller jeg kan omformulere det slik: onde eksisterer ikke objektivt, men det kan sikkert oppleves subjektivt.

Z: Uhh ... Det er en annen måte å si at jeg kan føle at jeg opplever det ond, men det betyr ikke at det er virkelig, virkelig eksisterer?

8: Riktig.

Z: Ok, wow. Jeg vet egentlig ikke hva jeg skal gjøre med denne informasjonen. Fordi jeg kan helt fint få dette intellektuelt. Jeg har sett argumentet og selv følte sannheten av det i mitt hjerte, men ... Jeg vet ikke om jeg er ennå villig til å akseptere at all ugudelighet og dårskap, alle grusomhetene som noen gang er blitt begått, og som fortsetter å være forpliktet er ... hva? En avtalt co-laget illusjon?

8: Jeg forstår. Og det er derfor vi må ha denne samtalen. Fordi du må komme til å se det på denne måten før du kan stige til enhet bevissthet. Så jeg presentere deg med et valg: på den ene siden kan du velge å fortsette å merke visse vesener og deres atferd som ondt, og på den måten du kan holde deg distansert og skilt fra dem, slik at du kan forbli i en tilstand dom av dem, og slik at du kan holde følelsen bedre enn dem. På den annen side kan du velge å være villig til å komme til en forståelse av at ingen er virkelig noe "annet" enn deg, at ingenting er evig uelsket eller utilgivelig.

Z: Og det er et valg? Hvis jeg ikke er villig til å komme til å se det på denne måten så kan jeg ikke stige til enhet bevissthet?

8: Det er sannheten av det. Som med alle ting, har du alltid et valg. Denne gangen er valget mellom enhets bevissthet og dualitet (eller separasjon) bevissthet. Forstå at det ikke er rett eller galt om hva du velger, og ingen dom av dere for de valgene du gjør. Men hva du velger definerer hvem du er og skaper det faktum av det du vil oppleve. Og, ganske enkelt, du kan ikke bli et vesen av Enhets bevissthet, og du kan ikke ligge i en enhet virkeligheten uten å være villig til å se alle som **en**, uten å være villig til å se den "andre" som "selv" og uten å være villig til å gi slipp av mekanismene for separasjon, for eksempel dom og hat.

Du skjønner, min kjære venn, er dette valget som tilbys deg av dualitet. Du kan godta tilbudet av dualitet og fortsette å se deg selv som atskilt fra alt annet, og reise stadig utover på banen for separasjon med frykt som motivator. Eller, på den annen side, kan du velge kjærlighet. Hvis du følger et valg for kjærlighet, så du entrer banen til enhet. Du begynner å reise hjem til enhet. Det er sant at du kan, for en stund, reise kjærlighetens vei samtidig som du klamrer seg til illusjonen av separasjon. Dette er hva som skjer med de som velger moduser av å være enten "tjenesten til andre" eller "tjenesten til Selv". Og det er fint hvis det er det du velger. Men før eller senere disse banene også vil konvergere og disse vesenene vil innse at begrepene Andre og Selv er ikke hva de først trodde. At faktisk er det bare enhet.

Hvis du følger hva jeg sier, så vil du forstå at det kan virke som om det er mange mulige alternativer og valg på din vei. Men egentlig er det ikke slik. Det er egentlig bare ett valg.

Enten du godtar **alle** som en, eller du skaper deg mer separasjon.

Valget er ditt. Og du kan ikke bevege seg mot å være ett med alt som er, samtidig holde på den oppfatning at noen vesener er så avskyelig og uelskelige at du kan rett og slett nekte å godta dem som en del av enhet. At du kan merke dem som "onde", og dermed fordømme dem til evig mørke.

Alt er ett. Eller er det ikke. Ditt valg.

Z: Du har forklart det veldig bra, takk 8. Jeg får det nå. Jeg må velge mellom to ideer. På den ene siden er det ideen om visse vesener blir hinsides all mulighet for noen gang å være elskelig. Og så vi merker dem og deres aktiviteter som onde. På den annen side er forståelsen av at alt dette er bare en midlertidig illusorisk tilstand. Og at alle vesener er iboende verdig kjærlighet og er en del av Gud. At jeg er virkelig ett med alle vesener og alle ting overalt.

8: Ja. Det er valget.

Z: Vel da, jeg velger enhet.

8: Det er bra. Men hvis du gjør dette valget halvhjertet, så er det ingen verdi. Du må gjøre det helt og virkelig fra hjertet før det vil medføre en endring i din opplevelse av livet.

Z: Jeg forstår, og jeg er klar til å gjøre det valget. Vil du hjelpe meg å frigi de siste restene av tro og valg som holder meg på veien til separasjon?

8: Ja. Jeg vil. Og det er derfor jeg velger å ha denne samtalen om ondskap i dag.

Z: Hvorfor velger **du**? Dette temaet var **mitt** valg!

8: Ja. Nøyaktig. Du vil fortsatt forstå dette etter hvert.

Z: (Jeg smiler og rister på hodet) Ok, la meg så prøve å oppsummere hva jeg har forstått fra deg om ondskap:

Det er når jeg føler at jeg har fått mine muligheter tatt bort fra meg at jeg føler som om det blir gjort ondt mot meg. Men disse anledninger når jeg opplever dette er illusorisk. Det vil si at jeg faktisk har valgt opplevelsen av å ha mine valg tatt fra meg, og jeg kan faktisk alltid velge det andre. Uansett hvordan det kan virke for meg på den tiden.

8: Ja. Og det faktum at du opplever dette onde betyr at du sannsynligvis jobber ganske hardt med å tro at du ikke har andre valg enn å oppleve dette. Dette er hva du har valgt. Du, som er en skaper, har skapt en illusjon om at du ikke er en skaper. Og du, som en uatskillelig del av enhet, har skapt den erfaring at du er helt atskilt og alene.

Z: Puh! Det er litt av et paradoks, er det ikke, 8?

8: Ja, det er det. Men dette er ikke forenlig med måten universet ville ha vært hvis du faktisk var skaperen av din egen virkelighet?

Z: Det er.

8: Og det motsatte ville også være sant. Hvis du var forberedt på å begynne å velge at du er ett med alt, som du nå har valgt, så noe interessant vil skje: når du gjør dette valget, og som det blir mer åpenbart i virkeligheten, så ville det komme til å være det, i tid, vil du slutte å oppleve det onde.

Z: Virkelig? Velge for enhet betyr at jeg vil slutte å oppleve det onde?

8: Ja. I hvilken grad du vet at det er sant at du er virkelig et med alt som er, er i hvilken grad du ikke lenger vil oppleve det onde. Du kan bare oppleve en illusjon av onde mens du bor i en tilstand av separasjon. Av dualitet. Når du husker iboende enhet, så kan du ikke oppleve det onde som blir gjort mot deg, eller kan du tenke og gjøre det til

en annen. Det er bare i illusjon av separasjon eller dualitet som du enten kan oppleve handlingene til et annet vesen som ondt, eller faktisk tenke vedta ulykke over et annet vesen.

Z: Kan du forklare det til meg, 8?

8: Gjerne. På nivået av enhet er det umulig for meg å utsette deg eller gjøre noen skade på deg overhodet.

Z: Hvorfor 8?

8: Nettopp fordi jeg vet at du og jeg er en! Du skjønner, alle vesener som bor på et sted av enhets bevissthet, direkte opplever alt som de gjør til en annen blir gjort til seg selv. Hvis jeg såret deg, så kjapt, med en svært grov handling, jeg skadet meg selv på nøyaktig lik grad også. Faktisk er vondt jeg gjør for deg er det vondt jeg til meg selv også. Det er hva som skjer på nivået av enhets bevissthet. Og, som jeg ikke ønsker å skade meg selv, jeg vil ikke prøve å skade deg.

Du på jorden er bosatt innenfor en illusjon av dualitet, noe som betyr at du har en illusjon om at dette ikke er slik. "Tid" er et instrument brukt for å skille deg fra dine valg, slik at du ikke ser at det er slik at alt du gjør mot andre du gjør nøyaktig og presist til deg selv også. Men vi, som er utenom illusjon av dualitet, se det direkte. Vi er **ett**. Vi vet dette. Vi opplever det. Hva jeg gjør mot deg, gjør jeg til meg selv. Så en enhet bevisst vesen vil aldri forsøke å skade fordi skade **er** skade på selv.

Z: Vent litt, 8, sier du at alt jeg gjør til en annen jeg også gjør direkte til meg selv? Bokstavelig?

8: Ja. Det er sånn. Men du har en smart illusjon av tid og rom som skiller deg fra dine kreasjoner, slik at du kan tro at det ikke er slik. Men det er slik. Skade en annen, og du skader deg selv. Du må kanskje reise litt tid og plass til å føle det vondt og slik at du kanskje ikke er klar over at du gjorde det mot deg selv. Og du kan være i stand til å fortelle deg når det vonde kommer tilbake til deg at det var et annet vesen som gjorde det til deg. Det er kraften i illusjonen. Men det er ingen mindre i det; alt du gjør til en annen, gjør du deg selv. Derfor ville det være veldig lurt og "Gjør mot andre slik du vil de skal gjøre mot deg." Det er den beste måten å bli behandlet som du ønsker å bli behandlet.

Z: Ok, så hvis jeg går opp til en fremmed og klapper til ham i ansiktet å løper vekk, etter en tid vil han finne meg og slå meg tilbake?

8: Prøv ikke å være så enkel i din tenkning. Her er en bedre beskrivelse:

Hva slags person ville du være hvis du bare kunne gå bort til en ukjent å klapse til ham? Eller kanskje en bedre måte å spørre er, hva slags tro uttrykker du om deg selv

og livet, hvis du gjør dette? Kanskje du uttrykker et trassig barn som, “*jeg gir faen og jeg kan komme meg unna med det,*” en slags følelse? Så du kan dra nytte av det fremmede intetanende, tillitsfulle natur. Han er ikke defensiv når du nærmer deg. Så du klapse til ham og løpe vekk. Det du faktisk har gjort er å sjokkere ham ut av en følelse av å stole på sikkerheten. Du har stjålet fra ham noen av hans uskyld.

Nå kan det virke for deg at du valgte denne fremmede tilfeldig, men det du gjorde ikke. Du og han hadde en kontrakt. Dette ble avtalt på et høyere nivå. Ganske enkelt, hans sjel trengte denne opplevelsen av hensyn til sin egen. Men vi vil ikke overkomplisere saken. Vi vil la det gå med sjelens valg og

motivasjon. Poenget er at hva denne sjelen **gjorde** var faktisk å be om det. Og så, på nivå med de inkarnerte personligheter, ga du ham en gave som han ba om.

Så nå, tiden går for deg. Du flytter på deg og har sikkert helt glemt denne hendelsen. Nå er du kanskje i en bar med en drink. Du ser en vakker ung dame og du bestemmer deg for å gå og prate med henne. Ting går bra. Som du snakker med henne hun virker som hun er alt du leter etter i en jente. Og hun ser ut til å virkelig like deg også. En romantisk forvikling begynner. Dere ser hverandre et par ganger til og da, akkurat som du er blitt helt forelsket i henne, akkurat som du er klar til å gi ditt hjerte til henne ... du finner henne i seng med din beste venn.

Z: Dask!

8: Nettopp. Du har nettopp opplevd retur av din gave. Med litt interesse.

Du har nettopp følt hvordan det er å bli sjokkert ut av følelsen av å stole på sikkerheten. Du har fått din uskyld stjålet.

Og det er greit, fordi, på en sjels-nivå du ba om det. Du trengte å vite hva det var å føle dette. Å gjøre dette til den andre og å ha dette gjort for deg er to sider av samme sak. To sider av samme opplevelsen. Og på et sjels nivå, skapte dere det. Hvordan reagere - hva du vil **gjøre** med dette - det vil være opp til deg.

Har du foretatt valg av visdom og medfølelse som fører deg til helhet og enhet? Eller gjør du valg av uvitenhet og hat som fører til smerte og separasjon?

Valg, valg, valg.

Du kommer alltid til å velge, og du får alltid resultatene av dine valg.

Z: Det var mest lærerikt, takk, 8. Og så, hvis jeg bruker det i min virkelige situasjon, så kan jeg se at når jeg tidligere valgte å la mitt ego-begjær, frykt og behov for å presse historien av Singularitets Hendelse i retning av en grand redning for oss alle ...

8: Samme. I en rekke forskjellige måter du opplever at det blir returnert til deg med interesse. Du forårsaket noen andre nød. De som hadde fulgt dine gjerninger og leste den forrige versjonen av denne boken. Noen av dem kom til å føle en ganske betydelig smerte når ting ikke samsvarte med hva som hadde blitt lovet i 2012. Så de opplevde følelser av tap, tvil, frykt, mistillit ... Du skjønner poenget.

Z: Og da fikk jeg den tilbake til meg.

8: På en rekke måter. Du setter deg selv i den samme type press når ting ikke samsvarte med hva du hadde skrevet. Men det var ikke nok. For at sjel kontrakten din skal inngås, du trengte å oppleve dette blir gjort for deg.

Z: Og nå plutselig jeg forstår. Dette var grunnen til innbruddet i mitt hjem hvor min laptop blei stjålet, var det ikke?

8: La oss se, skal vi? Fordi du har, forståelig nok, blitt sliten med å få orden på det. Så fortell meg, hva var de følelsene som dette innbrudd fremkalt i deg?

Z: Tap, tvil, frykt, mistillit ... Jeg skjønner poenget.

8: Og så? Hva valgte du å gjøre med det?

Z: Jeg gikk gjennom et helvete, faktisk. Jeg var så sint og jeg følte meg så krenket. I mitt hjem føler jeg meg ikke trygge lenger. Og jeg mistet mye arbeid som ikke var back up på som jeg aldri får tilbake. Det var ting jeg jobbet med som jeg måtte starte på nytt på og ...

8: ... for ikke å redusere din smerte da jeg vet at det var akutt for deg. Men det er ikke spørsmålet. Hva **gjorde** du med det?

Z: Jeg ... ah ... vel. Ikke mye. Jeg bestemte meg for å prøve å forstå hvordan jeg hadde laget meg den opplevelsen. Jeg begynte å engasjere deg i samtalen. Og jeg har lært mye gjennom at det handler om grenser og om å få resultatene av våre valg. Men jeg hadde ikke noen gang følt jeg hadde nedstenging. Jeg har ikke noen gang følt at jeg forstod **hvorfor** det hadde skjedd. Men nå kommer det hele sammen. Nå, i denne samtalen har alt kommet for meg. Jeg endelig få det.

8: Så du kan gi slipp på det også?

Z: Ja. Nå kan jeg gi slipp på det.

8: Og din innbruddstyv?

Z: Han ble aldri funnet.

Og ved det første jeg kunne ikke stoppe meg fra å ønske alt ondt over ham. Jeg ville ha ham fanget og da ville jeg at han skulle komme til skade, for det han hadde gjort mot meg - og til Lisa også selvfølgelig! Men så ... vel ... Jeg trenger ikke å ta deg gjennom hele min lange prosess, men egentlig kom jeg til å innse at han er åpenbart bare et annet menneske som må dvele med sin egen frykt og mangler. Han tok fra meg fordi han følte vel det var den eneste måten å få det han trengte. Jeg trenger ikke å vite hans historie. Jeg kan bare la ham gå, og håpe at han gjør bedre valg i fremtiden. For sin egen skyld.

8: Så du kan gi slipp på ham også?

Z: Ja. Jeg har gitt slipp på hele situasjonen nå. Det er over, og jeg har lært og vokst mye.

8: Og så? Har du nettopp gjort ditt valg av uvitenhet og hat? Eller har du gjort valg av visdom og medfølelse?

Z: Det tok en stund, men jeg definitivt føler jeg fikk visdom og medfølelse til slutt. I stor del takket være din hjelp.

8: Hvert steg på veien, det var om hva du var villig til å velge. Forminsk ikke det. Og siden du valgte fra visdom og medfølelse, det du får er helhet og enhet.

Du faktisk følte det skje, ikke sant? Som du gjorde valget å komme til aksept av tapet av den bærbare datamaskinen, slik at du fant den nødvendige innsikten som ankom og dermed tillot deg å begynne å gå videre. Som du valgte for det og åpnet deg selv til større visdom og nåde, slik at du kom til flere nye innsikter som tillater deg å omskrive Singularitets begivenhet historien i sin riktighet. Og som du konkluderte gjenfortelling av Singularitets Hendelsen, så nå er du i stand til å komme til en fullstendig forståelse av situasjonen med den bærbare datamaskinen. Disse to opplevelsene var energisk viklet inn for deg. De ble løst sammen for deg.

Og nå kan du se at alle har utfoldet seg i guddommelig rett rekkefølge. Alle har fått akkurat det de ba om, og det er nødvendig, og alle fortsetter å velge som de ønsker, og får resultatene av sine valg.

Balanse og harmoni.

Jobben er gjort.

Z: Ja. Jobben er gjort.

Det er utrolig hvordan disse tilsynelatende helt urelaterte ting er faktisk energisk koblet for meg. Og hvordan de er nå løst og utgitt sammen.

8: Du er nå sakte blitt klar over din egen skapers natur. Du begynner nå å se årsak og virkning av dine erfaringers natur. Når du ser dette klart kan du ikke lenger tenke på deg selv som et offer for tilfeldige hendelser.

Andre kan selvfølgelig se på livet ditt, og tror at betydningen du tillegger der er ingen. At disse to tingene ikke er i slekt. Men du kan føle hvordan de er i slekt. Du vet at dette er sant på en måte som du ikke kan fornekte.

Z: Det er sant.

Jeg vet egentlig og det kommer til min bevissthet at jeg absolutt skaper mine erfaringer med mine valg og tro.

8: Jeg skal fortelle deg noe interessant da. Din innbruddstyv har fått sin handling tilbakebetalt til seg med interesse også. Det ville ikke ha vært mer bedre om han hadde blitt “fanget”. Årsakene til dette er komplisert og unødvendig i vår dialog, men poenget er at “Jordas rettferdighet” som involverer politi og fengsel ikke var nødvendig eller nyttig her. Men ikke tvil; innbruddstyven har allerede fått sine energiske investeringer tilbake og med stor interesse. Han tok fra deg verktøy fra virksomhet din, ditt middel for å uttrykke deg selv, din følelse av sikkerhet ... og han har opplevd langt større tap i alle disse samme områdene

Jeg forteller deg dette og på nytt å understreke dette punktet. Det spiller ingen rolle om du er klar over din egen skaper natur eller ikke. Hva du legger ut, vil komme tilbake til deg.

Z: “Alle får alltid **akkurat** det de har skapt.”

8: Du gjorde det, og det gjorde din innbruddstyv. Det er ingen ofre, bare skapere. Og selvfølgelig,

“Det du gjør mot en annen vil blir til deg også.”

Z: Jeg vet det egentlig forstår dette nå. Så her i separasjon, er vi inne i illusjonen. Vi opplever oss selv som forårsaker hverandre skade og ta fra hverandre retten til å velge. Men dette er egentlig bare en illusjon. Vi faktisk bare gjør alt dette for oss selv. Og dere i de høyere dimensjoner og i andre virkeligheter og hva det ikke er, har ikke denne illusjonen av tid og rom, slik at du ikke kan tro at vi er atskilt fra hverandre. Du vet det, uansett hva du gjør, gjør du mot deg selv. Er det riktig?

8: For de av oss som er av enhetsbevissthet, er dette det. Hvis hver erfaring viser entydig at du er ett med alle andre deler av virkeligheten, så du vil være ganske uobservant hvis du ikke aksepterer at det er sant. Det er hvordan det er for oss, og dette er hvordan det er nå sakte blir for deg.

Z: Så dere ville aldri bevisst velger å såre noen andre, fordi det ville umiddelbart resultere i skade deg selv.

8: Det er det jeg sier.

Og den andre tingen, selvfølgelig, er at et vesen av sann enhets bevissthet ikke kan oppleve skade på samme måte som du tror du kan. Vi har ikke dødelige aspekt som kan bli skadet, så vi kan ikke forestille oss at vi kan være fysisk skadet eller drept. Vondt vi kan tåle er hva du kan kalle følelsesmessig skade, eller muligens, psykologisk skade. Og at dette gjør vondt blir forstått forskjellig fra måten du forstår dem. Hvis vi opplever dette, så tror vi ikke at de har blitt påført oss av et annet vesen eller av en ekstern opplevelse. Vi forstår ganske enkelt at de er resultater av våre egne valg. Hvis jeg blir såret i et samspill med et annet vesen, så jeg forstår at det er på grunn av mitt eget valg som har forårsaket meg smerte. Samspillet med den "andre selv" er rett og slett katalysatoren. Faktisk, hvis jeg er observant, vil jeg se at dette er bare en gave som viser meg hvilke av mine valg og tro som ikke tjener meg.

Et vesen av enhets bevissthet kan ikke oppleve det onde som blir gjort til det, kan heller ikke tenke og gjøre ondt til et annet selv.

Z: Jeg tror jeg forstår dette nå.

8: Det er bra. Da vil du forstå at det bare er inne i en dualitet virkelighet, fra perspektivet til separasjon, når du ikke vet at du er en, som et vesen kan ønske å opptre på en måte som er dypt sårende og ødeleggende for seg selv og for andre. Bare i en slik virkelighet kan de oppleve sin indre uro på en slik måte at det kan føre dem til å hate seg selv så dårlig at de kan være villig til å gjøre alle slags grusomme ting mot hverandre.

Z: Jeg ser.

8: Og like som det er slik at det er bare når du er inne i en dualitet virkelighet, fra perspektivet til separasjon, når du ikke vet at du er en, som du kan se på handlingene til et slikt vesen, og være i stand til å si, "Du er ond."

Utenfor dualitet vil du vite at du, og hvem du er i samspill med, er begge blitt vist hvordan de valgene som du tidligere har gjort har resultert i noens smerte og forvirring for dere selv. Mirakelet i situasjonen er på hvilken måte dette samspillet har perfekt brakt to ulike Selv «es» sammen for et samspill som perfekt viser både for deg nøyaktig hvordan disse valgene ikke tjener deg. Før dette samspillet kanskje du ikke har sett dette. Men nå, som et resultat av samspillet, du kan se det tydelig. Og nå som du har **sett** det, kan du velge annerledes. Og når du har gjort et bedre valg, kan det forrige valget og resultatene bli helbredet og elsket og re-integrert.

Det er en fantastisk gave, skjønner du.

Men, på innsiden av dualitet, kan du godt oppleve dette samspillet som onde. Det kan være offerets opplevelse som at de var uskyldige i sine liv der de går og ble utsatt av noen forferdelige ond-gjerninger. Og det kan være gjerningsmannens erfaring at de hadde et fryktelig, utsatt liv, som brakte dem til å oppføre seg på denne forferdelige måten. Og ingen kan fortelle noen av dem at deres erfaringer ikke er gyldige. Det er deres opplevelse!

Hver erfaring presenterer deg med et valg. Nesten alle som spiller dualitet spillet vil etter hver slik interaksjon, gjøre et annet offer basert valg. Som vil bidra til å holde dem i dualiteten og invitere til flere slike interaksjoner. Men det er mulig å unnslippe denne fellen. Det er mulig, i stedet er å akseptere at samspillet er en opplevelse som du har brakt til deg selv som et resultat av dine valg. Hvis du kan gjøre dette, så kan du begynne å se deg selv i å gjøre nye valg som bedre passer deg. Det kan bidra til å forstå at alle disse erfaringene spilles ut i en illusjon. Og at det er en større sannhet for hånden, som er, på et annet nivå, du og den andre spilleren begge vet at dette er noe dere har valgt og avtalt.

Z: Det er veldig vanskelig å gjøre selv, 8.

8: Det er. Men det var aldri ment å være enkelt. Jeg skal forklare dette i et øyeblikk med, "Lignelsen om munkeordenen".

Z: (ler) Det **hva!**?!

8: (smiler) Du vil se. Men før vi kan få til det, vil jeg gjerne først tilby deg en illustrasjon av hvordan et offer forhold kan oppstå.

Tenk deg nå at du ikke lenger er inkarnert. Du er her sammen med meg i ånd-plass og vi planlegger et nytt liv. Jeg står foran dere og sier til deg:

"Du kjenner meg, jeg er 8. Jeg har spilt rollen som Spirit-guide til deg når du gikk tapt i dualitet så hjalp deg å finne veien hjem. Jeg er også din elskede venn og på et nivå vi er langvarige partnere. På et annet nivå har vi funnet enhet sammen. Du kjenner meg. Og nå kommer jeg til deg med mitt behov. For meg å fortsette som jeg ønsker, jeg trenger virkelig å forstå opplevelsen av offeret tilstanden. Jeg føler jeg har behov for å inkarnere og da å oppleve hvordan det er å plassere meg helt i en annen makt, slik at de kan behandle meg veldig dårlig og så grusomt som å drepe meg. jeg trenger å spille det ut, se hvordan det føles og se hvordan jeg svare på det. Er du villig til å inkarnere inn i en dualitet system med meg hvor vi kan glemsel sløre oss selv og spille ut dette scenarioet? Vil du spille rollen som gjerningsmannen for meg?"

Så da, hvis du avtalt å utføre forslaget mitt, kunne vi ha en situasjon der vi både sende en del av oss selv utover glemselens slør og jeg får oppleve å være et maktesløst offer og du kommer til å spille rollen som den onde gjerningsmannen. Vi ser hva det er som vi kan lære om oss selv og deretter har vi en avtale med det vi har lært.

Du ser?

Z: Jeg følger, ja.

8: Og du kan se at dette ikke faktisk gjør deg noe ondt? Du har rett og slett hjulpet meg til å oppleve det som jeg ønsket.

Z: Jeg får det, ja. Takk for forklaringen. Men jeg veldig mye håper at du aldri kommer til meg med en slik anmodning.

8: Og hvorfor det?

Z: Fordi da er jeg redd jeg måtte slå deg ned. Jeg er veldig lei meg, men jeg vil ikke være gjerningsmannen. Jeg vil aldri prøve å skade deg eller behandle deg dårlig. Jeg vil aldri velge å handle på noen måte mot deg annet enn kjærlighet, respekt og ære.

8: Greit. Men hvorfor? Hvis jeg har spurt om dette av deg, hvorfor vil du ikke gjøre det for meg?

Z: Fordi, min elskede 8, er det galt for meg. Fordi uansett hvor mye du trenger for å oppleve en slik rolle, jeg har ikke noe ønske i mitt hjerte eller i mitt vesen å spille motsatt side.

8: Hvorfor?

Z: Fordi ... jeg er ikke villig til å gjøre det for meg selv. Fordi å være en grusom overgriper ville skade meg for mye. I dette livet, og spesielt i mitt tidligere liv, jeg har sett hva det er å være en gjerningsmann.

(Zingdad Merk: se kapittel 1, "Trollmannen")

Jeg vet hva dette er, og jeg har ikke behov for å vite noe mer om det. Jeg er ikke villig. Jeg elsker meg selv for mye å la meg gjennomgå det, og jeg elsker deg for mye å gjøre det til deg. Det er slik jeg føler i mitt hjerte. Jeg beklager hvis jeg skuffer deg.

8: Min kjære venn! Tvert imot. Hvorfor skulle det skuffe meg?

Z: Fordi, hvis jeg ikke er villig til å være din gjerningsmann, så kan du ikke få de erfaringer du føler du trenger. Er det ikke?

8: Nei, det er det ikke. Er ikke din verden full av folk som er villige til å vedta noen form for mobbing av alle som, men vil tillate det?

Z: Ja. Jeg tror det. Så du sier at du alltid vil være i stand til å finne **noen** til å spille den rollen for deg.

8: Det er helt riktig. Faktisk er det mye enklere enn det. Det faktum av mitt ønske om litt erfaring skaper en ubalanse i feltet av bevissthet. Husk det er faktisk bare en av oss her?

Z: Ok ... så ...

8: Så hvis det er bare en av oss her, så et aspekt av den ENE som ønsker å oppleve noe, er den samme som den som ønsker å gjøre det. Det betyr at du ikke kan ha et ønske uten hjelp til oppfyllelse. EN kan, og vil, bare uttrykke dette ønsket til meg hvis det også er en annen selv som svarer dette ønsket ved å være villig til å spille tilsvarende rolle. Og når vi er ferdig å spille våre respektive roller, kan vi helbrede noe smerte som vi har ved å innse at vi faktisk er en, faktisk det samme større vesen. Og **det** er hvordan det skjer. Når du er villig til å se den fryktelig, onde, onde, gjerningsmannen som Selv, så du blir noe større enn hva du var. Deretter bestiger du deg. Og det samme, selvfølgelig, oppstår når du er villig til å se et trist, patetisk, svak, sturen offer som deg selv.

Z: Oh wow, 8. Jeg føler at du nettopp har uttrykt noe veldig viktig der. Jeg føler det i min sjel om at dette er noe av stor betydning for meg.

8: Ikke bare til deg. Til alle som er klar til å søke enhets bevissthet. Dette er en idé som vi vil utvikle videre som vi går. Men nå ønsker jeg å snu spørsmålet ditt tilbake til deg. Gitt vår diskusjon, hva tror du vil skje nå hvis jeg ber deg om å spille gjerningsmannen til meg, og du slår meg ned? Hva da?

Z: Vel, i lys av denne nye informasjonen, vil det synes for meg at jeg er enten rett svar på behovet eller jeg ikke er. Hvis jeg er, så vil jeg si "ja", hvis jeg ikke er, så vil jeg si "nei". Og som vi har oppdaget, sier "ja" gjør meg ikke ond fordi da jeg bare viser deg noe om deg selv. Og si "nei", er også greit fordi, sikkert, vil det være noen andre for hvem det er riktig at de svarer "ja".

8: Så, hvor er offeret? Hvor er det onde?

Z: Det er ingen! Fordi jeg alltid har et valg. Det gjør vi alle. Og når vi gjør våre valg er rett og slett at vi viser oss noe om oss selv!

8: Rett. Og med fare for bearbeidings poeng, hvis du velger å godta og være min gjerningsperson, kanskje jeg kommer til å oppfatte deg som om du er ond, men bare inne i en illusjon av spillet. Og det vil bare være en midlertidig opplevelse.

Z: Ja, jeg får det nå.

8: Og alltid **du** har valget mellom å svare utfra ditt eget høyeste gode. Og hvis du går til hjertet ditt og gjør valg med din dypeste sannhet, så dine valg vil være i harmoni med hva samholdet til den bevisste delen av deg selv er også et valg for deg.

Så du ser, alt som det virkelig er, er valg. Du velger og deretter opplever du resultatene av dine valg.

Z: Jeg ser at, 8, takk.

8: Så! La oss oppsummere. Du er nå enige med meg at vesener som føler om det onde som er gjort er når de føler at deres valg har blitt fjernet?

Z: Jepp. Fikk den.

8: Og vil du også være enig i at du faktisk alltid har et valg? Du har kanskje en illusjon om at du ikke har det, men hvis du er villig til å ta ansvar for deg selv, og hvis du er villig til å bruke veiledning og lytte til sannheten i ditt eget hjerte, så vil du også se gjennom illusjonen. Da vil du vite at du alltid har valg.

Z: Ja, jeg får det også. På nivået av enhet er det ingen onde, alt er valg. Og ved å koble med mitt hjerte, kobler jeg med det som finnes på nivået av enhet.

8: Du er kommet overens veldig pent. Ja. Og er godt sagt.

Og nå, før vi går videre, vil jeg kort besøke min forespørsel til deg i å være min gjerningsmann. Når du valgte å avslå min forespørsel, hva var det som motiverte ditt valg?

Z: Kjærlighet. Jeg bestemte meg for at jeg ikke ønsker å såre deg fordi jeg har gjort et valg for kjærlighet.

8: Det er riktig, det gjorde du. Du valgte og bare å uttrykke deg på en slik måte at du ville elske dine uttrykk. Og det er et veldig bra valg faktisk. Du valgte å gi slipp på behovet for å skape smerte og frykt. Nå har du valgt og bare å skape med kjærlighet. Kan du se hvorfor det valget ville glede meg?

Z: Ja jeg kan.

8: Og når jeg trykket på for årsakene til dine valg, du veldig pent illustrerte et viktig poeng; du uttrykte forståelse for at å være min gjerningsmann ville det **skade** deg veldig mye. Ikke sant? Så det betyr at de vesener i din nåværende virkelighet som kan anses som den store onde har tilsynelatende forårsaket seg betydelig smerte i å spille den rollen for deg.

Z: Ja. Jeg kan se det. Men jeg kan fortsatt ikke godkjenne det de gjorde, og fortsatt gjør!

8: Det er greit. Dette betyr at de tilbyr deg en gave, som koster dem veldig dyrt å gi. Det er anledning til å velge om du ønsker å være deres offer. Hvis du bestemmer deg for at du ønsker å **være** deres offer, så vil de det! Villig til å spille den rollen du vil de skal spille. Og hvis du velger ikke å spille offer, så vis for deg selv at du **virkelig** har gjort det valget. Du skjønner, uten dems ekstremt godt utformet tilbudet, vil du ikke være i stand til å ha en formening om du endelig og fullstendig har valgt og ikke være et offer.

Z: Jeg følger ikke det akkurat ...?

8: Ok. Jeg lovet at vi skulle få til det, og her er det:

Lignelsen om munkeordenen

Det var en gang to menn i samme alder som begge ble født inn i beskjedne kår. Den ene hadde et veldig slu business sinn, som han samvittighetsfullt brukte til å akkumulere rikdom. Han hadde knapt forlatt sine foreldres hjem før han allerede begynte å gjøre det ganske godt for seg selv. Ved tiden da han var i midten av tredveårene var han blant den rikeste mannen i byen.

Den andre mannen ikke forfulgte rikdom, og han var ikke veldig oppsatt på hardt arbeid heller. Han var en poet og musiker og hans favoritt ting var å sitte hele dagen på elva fange fisk og komponere sanger.

Men, som uforenlige som disse to mennene kan ha virket, de begge hadde en dyp interesse for åndelige spørsmål. Begge hadde en hunger etter sin egen opplysning. Og så var det at de begge kom til beslutningen om å vie seg helt til deres åndelige vekst. De hvert besluttet at den riktige måten for dem å gjøre dette var å bli medlem av klosteret på høyden over byen deres.

Z: De ønsket å bli munker?

8: Nettopp. Og en av de kravene i denne munkeordenen var at munkene måtte ta ed av fattigdom, gi opp alle sine eiendeler og for all fremtid vedlegg til materielle goder.

Z: Hah, den rike mannen vil slite med dette!

8: Og han gjorde! Gitt at han hadde brukt sitt liv til å akkumulere rikdom, og at han var veldig god på det, og at det hadde kommet til å bli hans mål på suksess og var grunnlaget for mange andres høye aktelse for ham ... det var faktisk veldig vanskelig for ham å gi slipp på det. Den stakkars mannen, derimot, hadde ingen slike problemer. Han eide nesten ingenting, så han ga opp nesten ingenting!

Z: Ja, jeg ser. Men hvordan vil dette illustrere poenget du skulle vise om du velger å slutte å være et offer?

8: Skrått. Bli hos meg og jeg vil komme dit. Du skjønner, når det skjer, begge disse mennene **tok** eden av fattigdom, og begge ble tatt opp i klosteret. Begge var så brødre i orden og heller ikke hadde en eneste fysisk besittelse å kunne kalle sin eget.

Z: Ok ...

8: Så hva tror du; hvem av dem visste, i dypet av sin sjel, hva det er å velge fattigdom enn rikdom?

Z: Ah, ser jeg! Det er mannen som var rik som virkelig visste verdien av denne beslutningen. Han ville **egentlig** vite hva det betyr å gi opp all formue og eiendeler.

8: Ja. Og slik er det for deg i denne dualiteten-virkeligheten du bor. Dere er alle veldig rike på muligheter for og gå i offerfellen. Du er invitert i en million forskjellige måter hver eneste dag for å være et offer på nytt. Hver gang du slår på TV, åpne en avis eller lese et magasin, du blir bombardert med meldinger om ditt eget offer, om og om igjen.

Dine politiske, juridiske og økonomiske systemer eksisterer på grunnlag av at dere er alle ofre og de streber etter å holde deg i den tilstanden.

For arbeidsgivere må du være et offer, slik at du fortsette å gjøre de jobbene du hater for pengene de tilbyr deg.

Overalt, i hver retning du ser, er du omgitt av tilbud av ditt eget offer på et fat.

Og det er alt veldig overbevisende og dypt vanedannende. Så du holder å tro at det er bra, rett og ansvarlig ting å gjøre for å få den jobben, kunne betale boliglån, kjøpe sånn forsikring mot alle tenkelige katastrofer, ta kontakt med eksperter på alt fra hva som er riktig og moralsk, til hva som er sant for din sjel, hva som er bra for helsen, til hva du bør spise, til hvordan du bør forholde seg til din egen livspartner og hvordan du bør behandle dine egne barn, til ... vel, du får ideen ... du er avhengig av å være et offer.

Og det er noen ganske overbevisende utbetalinger. Du kommer til å si, "*Det er ikke min feil! Jeg gjorde det ikke! Det er ikke rettferdig!*" Og min personlige favoritt, "*Hvorfor meg?*" Og du kommer til å føle deg som om noen andre er skyld i alt. "De forstyrret meg! Jeg ble lurt! De ga meg aldri sjansen min!" Og slik lar du deg slippe av kroken fra å måtte ta ansvar.

Ganske vanedannende ting.

Og ganske barnslig, syns du ikke?

Z: Ja, når du setter det slik, det høres ut som om vi bare er ramp som kaster rundt i raserianfall.

8: Det kan sikkert sees på den måten noen ganger. Og det er greit. Barndomspunktet er at det er der det blir opplevd, og fra disse erfaringene begynner vi å oppdage oss selv og bestemme oss hvem vi vil være når vi vokser opp. Det er et vanskelig sted å være som litt raserianfall kasting er, antar jeg, et par for barndom. Og gitt etter en liten stund, vokser alle faktisk opp. Og selve kjennetegnet ved å vokse opp er ... å ta ansvar. Det er det en voksen gjør. Og et åndelig modent vesen er en som er villig til å ta absolutt ansvar for alle sine egne erfaringer.

Z: Og et åndelig barn tar ikke ansvar? Et åndelig barn ser seg som et offer?

8: Det stemmer.

Z: Hmmm. Så jeg antar at det er på tide å gi opp avhengighetsavhengigheten da.

8: Ja. Og akkurat som den rike mannen som ga sin avhengighet til rikdom og tilsmakt, akkurat som junkiene som gir avhengighet til et stoff, så vil du være en som kjenner **til dybden av din sjel** at du er endelig og fullstendig ferdig Med offer. Når du stiger ut av dette dualitetssystemet i din egen skaperstatus, vil du aldri igjen falle av å tro at du er et offer. Du vil ha sett offer i alle sine mest begjærlige drifter. Du vil overvinne det i din egen sjel,

I din egen erfaring og med dine egne beslutninger. Du vil ha skapt deg selv som en skaper. Hvilket er selvsagt den eneste legitime måten til å bli et skapende vesen.

Z: Ha ha! Det er det paradokset igjen. Men denne gangen ser vi det fra den andre siden. Hvis vi skal være skapere, må vi være villige til å skape at vi er skapere!

Det er bare så utrolig spennende.

8: Det sies at som et vesen først våkner til selvmester, slik at det begynner å le og le og le. Og veldig ofte er det slik. Løsningene på problemene og feller som tidligere var knyttet til deg, er oppdaget å være noe mer enn store kosmiske vitser.

Ok, så la oss nå ta opp igjen. Fortell meg hva du synes: er det virkelig en slik ting som ondskap?

Z: Gitt hva jeg har kommet for å forstå, ville jeg si svaret er både ja og nei. Det er en illusorisk ting. Hvis du velger det, tillater det og invitere det, så kan du oppleve det.

8: Du mener,

"Det er ikke en eneste ting som er enten godt eller ondt, men at du føler det på den måten."

Z: Ha! Ikke sant!

8: Men hva er den illusjonen vi faktisk opplever?

Z: Vi opplever illusjonen om at våre valg er tatt bort.

8: Så da ville du være enig i det;

"Ondskap er en handling, som ser ut til å ta bort et vesens rett til å velge."

Z: Ja, jeg er enig.

8: Bra. Da er vi på samme side, og vi tror jeg har svart på det første spørsmålet: *"Hva er ondt?"*

Z: Ja, vi har, takk

8: Og det setter oss perfekt opp for å ta opp det andre spørsmålet, som er:

Hvordan skal man svare på det ondes nærvær?

Og så? Vil du at vi skal ta et kikk på det? Hvordan **føler** du at du skal svare på ondskapens opplevelse?

Z: Det ser ut til at en slik opplevelse krever et utover normalt transeøyeblikk. Dette spør meg om at jeg velger å huske at jeg virkelig er en med alle andre. At jeg velger og handler, fra et sted med stor kjærlighet.

8: Det er veldig godt besvart. Og det er også i tråd med det andre jeg fortalte deg om det onde som var,

"Hvis det er noe slikt som er ondt, så er det en mulighet til å lære om kjærlighet."

Z: Jeg tror jeg forstår dette ganske bra, men jeg må si at jeg ennå ikke helt føler det. Og jeg er nesten flau for å si det er fortsatt en innvending mot dette i mitt sinn.

Jeg føler meg som om jeg burde være utenfor dette fordi det hele fremdeles kommer tilbake til hele offeret / gjerningsmannen / redningsmannen trekant. Og jeg burde være den som har sortert det nå. Vi har diskutert det så mye!

8: Vær litt grei mot deg selv. Det krever mye arbeid for å frigjøre dypt innfødte ideer og overbevisninger. Tillat deg en liten nåde. Du har en siste runde å gå med denne trekanten, og jeg har ventet på denne samtalen.

Så ... ut med det ... hva plager deg? Da kan jeg hjelpe deg med å flytte disse innsiktene fra hodet ditt der du **synes** det er sant, til hjerte hvor du **vet** at det er sant.

Offer Trianglet – En Siste Gang

Z: Det er slik: Jeg har kommet til å se at ondskap er en illusjon, og at jeg ved å omfavne enheten kan frigjøre meg fra å oppleve det. Og det er bare vakkert for meg. Men hva med alle andre som fortsatt lider av det?

8: Ah. Medfølelse.

Medfølelse er en fantastisk ting, men likevel forferdelig, dobbelkantegget sverd. Det lar deg virkelig dele i andres opplevelse, noe som bringer deg nærmere enheten. Men det legger deg også til denne andres lidelse, noe som drar deg tilbake til dualitet.

La meg spørre deg noe. I løpet av de siste årene har du veldig aktivt sluppet din egen offermedisin, har du ikke? Du har flyttet ut av de offerforholdene du har hatt med din verden og beveger seg inn i en ny situasjon der du vil være i bedre harmoni med livet, har du ikke?

Z: Du snakker om mitt trekk fra byen til skogen?

8: Det var det som skjedde på et fysisk nivå. Men selvfølgelig er den bevegelsen som skjer på et følelsesmessig og åndelig nivå som jeg er mer interessert i. Du har et vellykket radikal overgangs valgt i livet, har du ikke?

Z: Ja, jeg har, men ...

8: Så dette er den ytre opplevelsen til noen som søker, og finner, sin hjerteforbindelse.

Hvis **Oppstigningens Papirer** er stillaset, så er livet ditt den strukturen du har bygget på stillasene. Du bør finne måter å fortsette å fortelle historien din, for å fortsette å dele med andre hva du gjør. Du vil finne at det gir deg verdi for å dele det, og andre vil finne verdi i å lese om hva du gjør. Og mer enn det vil du oppdage at det du gjør er at du utvider deg. Å fortelle historien din vil åpne deg for å gi enda større gaver.

Z: Jeg kan se hvordan det er sant. Jeg har startet en [bloggavdeling](#) på nettstedet mitt der jeg har skrevet om mine erfaringer med å forlate min livsstil og flytte til skogen og skrevet at dette har vært ganske givende

8: På uventede måter kommer dette til å gi langt større belønninger enn du nå kan forestille deg.

Men det er et sideproblem. Poenget er at du har vært veldig aktiv i å gjøre disse endringene for å frigjøre deg fra dine gamle offerforhold til verden. Det har vært massiv bevegelse i din psyke, og dette har blitt reflektert i din ytre verden. Du har slått av offeret, og du oppdager nå deg selv for å være et skapende vesen. Ikke sant?

Z: Hver dag mer og mer.

8: Okay. Vel, her kommer spørsmålet ... Betyr det faktum at det du gjør vil det betyr at du insisterer å kreve at alle andre i din verden også bør gjøre dette? Må alle på planeten gjøre hva **du** gjør akkurat nå, bare fordi du gjør det? Må hver enkelt person gjøre nøyaktig samme valg du gjør?

Z: Nei. Det virker ikke fornuftig. Selvfølgelig ikke.

8: Og så da, hva med alle de mange andre som fortsatt ønsker å spille offeret? **Må** de stoppe, akkurat nå, bare fordi du bestemte deg for å stoppe? Trenger du først å fremst å tvinge dem til å slutte å spille sitt offer, før du kan fortsette ditt å spille et annet spill? Eller er du villig til å la dem gjøre som de ønsker mens du går og lage et nytt spill for deg selv med de som deler din visjon om hva som utgjør et godt spill? Et spill som er mer kongruent med barnet, en mer kjærlig versjon av deg selv som du oppdager deg selv å være?

Z: Når du setter det slik, så kan jeg se det. Tydeligvis må jeg være villig til å la dem fortsette med deres offer kamp hvis det er det de ønsker å gjøre.

8: Å ta fra dem sin rett til å velge, selv om det de velger, synes å være grusom og ukjent, ville være ...

Z: Onde?

Så rart. Det ville være ondt å ta fra andre sin rett til å oppleve ondskap.

8: Så er det faktum at det er ondskapens opplevelse å ha - og det faktum at noen spiller offer og gjerningsmann med hverandre - er dette ditt problem?

Z: Nei, jeg antar ikke. Jeg mener, jeg vet at det ikke er mitt problem.

Men så, hvorfor føler jeg meg skyldig for å si det?

8: Det er egentlig ganske enkelt at du opplever en av dine endelige innvendinger mot din beslutning om å slutte å være en redningsmann. Du kan se at du skal kunne la folk velge hva de vil velge, men når deres valg fører dem til smertefulle utfall, får det deg til å føle deg ubehagelig. Som om det var galt av deg å la dem fortsette med det de har bestemt seg for, og det de vil gjøre.

Selvfølgelig kan du gjøre hva du vil gjøre. Du kan svare på alle invitasjoner til å danse, akkurat som du mest ønsker. Men hva du bør huske er at med hvert valg du tar, lager du deg selv. Med hvert valg bestemmer du hva virkeligheten din vil bli. Og hvis du velger å redde noen, skaper du deg selv som redningsmannen. Og redningsmannen er en del av offeret / gjerningsmannen / redningsmannen trekant. Og alle tre av dem er faktisk, når de er riktig forstått, bare ofre. Hvis du velger å redde noen, velger du fortsatt å være et offer og gi opp din guddommelige rett til å være skaperen. Hvis du

velger det, fortsetter du å bo i denne separasjonsverdenen på nivået av dualitetsbevissthet.

Z: Det er skuffende å innse at jeg **fortsatt** ikke er ferdig med dette.

8: Redder er den endelige hindringen for den stigende sjelen. Av alle offerets avhengighet er redningsmannen langt det vanskeligste å sparke, og det er også den siste som skal slippes ut. I analogien til den monistiske rekkefølgen vi brukte ovenfor, ville det endelig være som en mulig å kunne velge fattigdom og gå inn i klosteret.

Z: Hvorfor er redningsmannen så vanskelig å slippe ut?

8: Vel, med redningsmann du får fortalt deg en historie om hvor en god og edel person du er. Du **hjelper!** Det er **bra!** Mens offeret er en svak person og gjerningsmann er en dårlig person, når du er i redningsmodus, får du også fortalt deg selv at du er en god person.

Problemet med dette er at du uunngåelig finner alle dine gode hensikter som går opp i røyk. Ofrene du redder blir avhengige av deg og begynner å hevde mer og mer fra deg. Så begynner du å fornærme ofrene og begynner å holde tilbake hjelp. Deretter føles ofrene som om de er offeret ditt fordi du ikke oppfyller din side av handelen. Og du føler **deg** som et offer fordi ofrene misbruker din gode natur. Og gjerningsmennene hater deg for at du blander deg i deres forhold til ofrene. Og **snart** trenger dere alle hjelp. Og hvem skal du kalle på?

Z: Err ... Ghostbusters?

8: (ler) Veldig morsomt.

Z: (smiler) Jeg ser hva du sier, skjønt - da trenger alle tre av oss en redningsmann. Og **så** hva?

8: På en eller annen måte slutter den aldri. Så lenge du holder på ideen om deg selv som redningsmann, så holder du i sannhet deg selv i offer. Du vil aldri være fri for trekanten.

Z: Okay. Så jeg har fra før bestemt meg for å være ferdig med redningsmann. Jeg stadfester denne beslutningen nå.

8: Utmerket.

Dette er akkurat slik du forvandler bevisstheten din. Du tar en beslutning om å holde et nytt perspektiv, og hver gang en innvending mot det nye perspektivet oppstår, håndterer du det ved å finne en måte å ta samme beslutning igjen, selv i lys av innvendingen. Så kommer du tilbake til det nye perspektivet. Du navigerer overgangen

i bevisstheten din ved å overvinne hindringene som innsigelsene mot det representerer. Etter hvert har du truet alle dine innvendinger, og du vil finne deg permanent bosatt i det nye perspektivet. Slik fungerer det, og det er det vi gjør her. Det er slik at du forvandler deg fra et offer til en skaper.

Z: Jeg ser det, og jeg takker for at du er med meg hvert skritt av veien.

Jeg kan gjøre med litt mer hjelp, skjønt. Hva vil du foreslå; Hvordan skal jeg svare på en verden der jeg ser folk gjøre valg som fører dem til smertefulle utfall?

8: Jeg har en strategi som jeg kan tilby deg. Hvis du støter på noen som tydeligvis trenger hjelp, vil denne strategien hjelpe deg med å tilby dem hjelp uten å gå i redning.

Z: Det høres bra ut, takk 8.

8: Og mens vi er på det, vil vi se på de to andre beina av offertrekanten, nemlig offer og gjerningsmann. Jeg vil tilby deg strategier, som du kan tilpasses til ditt eget liv hvis du befinner deg i noen av disse modi. Sammen vil disse strategiene gå litt i retning av å svare på spørsmålet om "Hvordan behandler jeg ondskapens tilstedeværelse?"

For det første: Hvor er du gjerningsmann

Dette skjer når du befinner deg i en situasjon hvor du enten forsettlig eller utilsiktet har gjort slik at en annen følelse er som om deres valg er fjernet fra dem.

Hva du burde gjøre?

Begynn med mot i hånden. Vær modig og se på hva du har gjort. Hvis det er mulig, snakk med offeret og søk først å forstå veldig tydelig av dem hvordan de har opplevd situasjonen. Hva følte de? Hvordan ble de skadet? Når du har spurt alle spørsmålene du trenger å spørre, slik at du føler at du virkelig har forstått deres erfaring, og at de har sagt alt de kunne ha ønsket å si til deg, bør du mate tilbake til dem det du har hørt og sjekke med De som du virkelig har forstått dems perspektiv riktig. Når de er enige om at du har en veldig god forståelse av hvordan de følte da, **og bare da**, er det tid for deg å gi dem ditt perspektiv. Hvis du gir din side før du har fullstendig forstått deres, vil du bli fristet til og bare gjøre unnskyldninger for deg selv, for å prøve og "komme deg ut av det". Dette vil bare være feigt. Så ha mot først til å se virkelig og dypt erfaringen fra offerets side. **Så** fortell dem hvorfor du gjorde det du gjorde. Fortell dem fra hjertet ditt hva det var som du tenkte og hva motiverte deg. Sannsynligvis har du aldri tenkt å gjøre denne skaden som ble gjort. Sannsynligvis var det en utilsiktet bivirkning av at du forsøkte å gjøre noe helt annet. Forklar deg så godt du kan, og spør dem så å gi deg tilbake hva de har hørt fra deg. Arbeid med dem til du føler at de har forstått deg og dine motivasjoner riktig.

Når dette er gjort, kan healingen begynne. Nå må du forplikte deg til ikke å gjøre dette igjen. Du har sett hvordan det forårsaket skade, så gjør valg så for ikke å skade deg selv eller noe annet som dette igjen. Det er veldig nyttig hvis du kan prøve å finne det dypeste kjernevalg eller tro som tillot dette å skje. Hvis du jobber med et overflatevalg, må du ta opp dette igjen og igjen til du **finner** kjernevalget som ikke tjener deg. Fortell offeret ditt om din nye beslutning og fortell dem hvordan det er at du tror at denne nye beslutningen vil holde deg fra å skade dem eller noen andre på denne måten igjen.

Den neste tingen å gjøre er å søke om oppretting. Prøv å finne noe du kan gjøre for den personen du har skadet, som på en eller annen måte vil balansere den skaden du har gjort. Hvis det er mulig å reparere det som ble skadet, gjør du det og mer. Hvis dette ikke er mulig, så prøv å gjøre noe annet for dem, noe som vil være til nytte for dem i større grad enn den skaden de har gjort for dem. Det jeg foreslår er at du ser om du kan gi tilbake mer enn du tok. Og gjør din rettelse så personlig som mulig og som direkte relatert til helbredelsen av den skaden du gjorde som mulig.

Når dette er gjort, jobber du med å oppnå hver eneste visdom du kan fra opplevelsen. Ta med i bevisstheten alt du har lært av dette. Lag et notat også i å være medfølelse i fremtiden for andre som feiler på måter som ligner på det du har gjort.

Etter alt dette er konkludert, vil du ha balansert og rettet opp skadene. Du vil få tilgivelse fra den andre og fra deg selv. Du vil ha fått medfølelse og visdom inn foldet i situasjonen. Og du vil bli ferdig her.

Og **det** er det du gjør når du finner deg selv i utkast som gjerningsmann.

Z: Det er noen gode ting, 8. Jeg kan se at dette virkelig ville fungere for å få balanse og helbredelse.

8: Hvis du er av tilstrekkelig bevissthet, at du vil være villig og i stand til å anvende disse prinsippene, vil du ganske sjelden komme til å finne deg selv i gjerningsrollen. Men det kan sikkert fortsatt skje. Som vi har diskutert i de siste kapitlene, kom du selv til å føle deg som en gjerningsmann på en ganske stor skala. Så dette kan skje, selv til den oppadgående sjelen.

Z: Så, 8, hva med når du ikke kan ha den slags diskusjon med offeret ditt. Som, hvis de ikke lenger er inkarnert eller hvis de ikke er personlig kjent for deg.

8: Så vil livet ha den samtalen med deg. Akkurat som vi har diskutert. Du vil få opplevelsen tilbake fra livet **slik** at du virkelig og virkelig forstår. Inntil du **får** det du har gjort, er du ikke ferdig. Når du gjør det, kan du si, "Jeg forstår det," og mene det. Da kan du si, "Jeg er lei meg," og mener det. Og du kan fortelle historien din til hvem som helst som vil høre det, slik at de kan forstå det uten at du bare gjør

unnskyldninger. Og så kan du vite hva det er som du vil gi tilbake til livet som en rettelse.

Z: Um. Det bringer meg til et neste punkt. Jeg vil virkelig gi en gave til livet. Det er rart. Da jeg først ble klar over at jeg måtte revidere **Oppstigningens Papirer** og utgi 3. utgave, visste jeg egentlig ikke hvorfor, men jeg hadde den sterkeste følelsen av at jeg ønsket å lage minst en e-bok versjonen tilgjengelig gratis. Siden det ikke er noen utskrifts- eller portokostnader, kan jeg gjøre det. Og så kan jeg gi denne boken bort til noen og alle som ønsker det. Og den tanken kom på samme tid som tanken på at jeg trengte å forklare Singularitets Hendelsen riktig. Det var den samme tanken: "*Gjøre det riktig og gi det bort gratis.*" Og nå ser det ut til at **dette** er min rettelse. På et dypt, dypt nivå visste jeg at å gjøre denne teksten tilgjengelig gratis til alle som vil ha det og trenger det, vil ikke bare rette opp min tidligere skade, men å være fri, vil denne boken kunne komme til mange, mange flere Folk enn ellers. Så da bidrar jeg med mer enn bare å rette opp skaden.

Og også dette ser ut til å være et så direkte svar på mitt mulige feilsteg.

8: Det er en poetisk harmoni i dette. Så hvis det er hva hjertet ditt kaller deg til å gjøre, støtter jeg denne ideen helt.

Ett ord med forsiktighet, men. Ikke overbalanse så langt i motsatt retning at du forårsaker ubalanse. Ikke blokkér energistrømmen nå. For øvrig gjør du som du har til hensikt og gjøre dette arbeidet tilgjengelig gratis, men ikke tillat andre å ikke gi noe tilbake, hvis de føler seg kalt til å gjøre det. Det jeg sier er at man aldri må blokkere evnen til å motta over et ønske om å gi. Det vil bare få deg fast på noe annet, høyere bevissthetsnivå - i polaritet enn i dualitet.

Z: Jeg vil gi alt dette litt forsiktig og komme med et svar fra hjertet mitt, takk, 8.

(**Zingdad notat:** Vennligst se delen "*Avsluttende tanker*" på slutten av denne boken for dette og så mye mer.)

8: Du gjør det.

Nå, la oss gå videre til neste måte som du kan oppleve ondskap.

For det andre: Når du er offeret

Hvis du kan få gjerningsmannen til å spille ball og gå gjennom den samme prosessen som er skissert over, så ville det være bra. Men til slutt, hvis gjerningsmannen var villig til å gå gjennom en slik prosess, så ville du egentlig ikke se deg selv som et offer. Bare noen involvert i en ulykkelig omstendighet som til slutt vil vise seg okay. Så hvis du virkelig føler deg som et offer, så er det fordi du føler at dette andre vesen aldri vil rette feilen de har gjort mot deg.

Hva kan man gjøre da?

Den aller første tingen å gjøre når du føler deg som et offer, er å gi deg selv valg. Når du har valg som du kan ta, så er du umiddelbart en skaper igjen. Og du kan ikke være både en skaper og et offer, med **mindre** du er en skaper som skaper illusjonen om at du er et offer. Det er akkurat hva du skal gjøre i denne situasjonen.

Så det det første du må gjøre er. Flytte bevisstheten din til skapermodus. Anerkjenn at du har valg. En veldig kraftig ting du kan gjøre i denne forbindelse er å si til deg selv:

"I hvert øyeblikk skaper jeg meg selv med mine valg. Hvilke valg jeg har nå, og hvordan jeg skal skape for meg selv med hvert av disse valgene?"

Sett deretter opp valgene dine. Tenk på alle mulige ting du kan tenke på som du kunne gjøre i denne situasjonen. Skriv dem ned, hvis det er mer enn en håndfull. Deretter, ved siden av hvert valg, skriv ned hva slags person du ville være hvis du gjorde det valget. Vær ærlig og klar. Skriv **deretter** ned hva slags person du virkelig vil være. Du kan for eksempel være "*den mest fantastiske, kjærlige versjonen av meg selv*" eller muligens "*den klokeste, mest kreative personen jeg kan være*", eller noe sånt.

Se nå om noen av valgene du skrev ned, stemmer overens med et valg som ville bli tatt av den mest kjærlige og storslåtte versjonen av deg selv. Sjansene er at ingen av dem gjør det. Det er derfor du opplever deg selv som et offer. Fordi du ikke velger å være den høyeste versjonen av Selv som du kan være. Offeret er en gave. Det ber deg om å velge igjen.

Og nå er du i et magisk og vidunderlig øyeblikk. Noen sjels-kjemi av sjelen er i ferd med å skje, hvis du bare vil slippe det. Nå kan du stille deg selv det svært viktige spørsmålet, "*Hva ville den mest fantastiske, kjærlige versjonen av meg selv gjøre i denne situasjonen?*" Du finner svaret umiddelbart i tankene? Skriv deretter det ned. Så gjør det! Hvis du ikke har et øyeblikkelig svar på spørsmålet ditt, kan du bare tillate deg og "sile". Holde spørsmålet i hjertet og vær villig til å høre svaret. Kanskje du vil våkne opp neste morgen med svaret. Kanskje vil du motta det indirekte fra noen andre eller gjennom inspirasjon. Men la meg fortelle deg dette, hvis du holder spørsmålet i ditt hjerte, vil svaret komme.

Og når det kommer, kan du føle deg motstandsdyktig overfor det. Det kan føles at det er "urettferdig" for ikke å prøve å straffe gjerningsmannen. Eller det kan føles som om du ikke vil kunne stige over dine følelser av sinne og svik. Eller hva som helst.

Poenget er at dette, her, er din første innvending. Du vet hva du skal gjøre, men du har en innvending mot å gjøre det. Så hva vil du velge?

Og mens du jobber med dette valget for deg selv, kan det være veldig nyttig å gjøre noe dypt inn i psyken din. Gå inn i dine dypeste tro og minner. Spesielt i barndommen

din. Gå og finn den frøtanken du holder som førte til at du inviterer til denne opplevelsen av offer i livet ditt. Innse at du holder på en tro som ikke bringer deg nærmere kjærlighet, glede eller fred. Arbeid med det til du finner den troen som du holder på som inviterer til de offeropplevelsene du har. Arbeid med dem til du er klar til å la dem gå.

Og hvis du ikke kan? Hvis du finner deg selv sittende fast? Da vil jeg anbefale at du søker en begavet rådgiver eller terapeut til å hjelpe med dette. Det kan være at den dypeste opprinnelsen til smerten din er utenfor rekkevidde - i en annen levetid eller på et annet nivå av eksistens helt. I et slikt tilfelle kan det være svært gunstig å søke ekstern hjelp fra noen som er i stand til å tilby deg innspill og veiledning.

(Zingdad notat: Når 8 først uttalt disse ordene for meg, hadde jeg ingen anelse om at jeg skulle komme til å være et av disse menneskene, en helbringer som kan tilby hjelp til nøyaktig slike prosesser. Det er virkelig fantastisk hvordan livet går videre, er det ikke? Og så, sikkert, hvis du trenger hjelp til å helbrede og slippe din egen offerpine, så er det sikkert noe jeg er blitt veldig veldig god i. Se min [Soul Re-Integration](#) -side på zingdad.com for mer informasjon .)

Hvis du er villig til å velge å stige over offerets situasjon og å gjøre som din flotteste versjon av ditt Selv ville gjøre, da vil det være mulig for deg. Og hvis du holder deg med det valget lenge nok, vil du se de fantastiske utfallene som vil strømme fram fra det. Du kommer til å føle deg lett og fri. Du vil bli kjent med deg selv som den mektige skaperen som er det du virkelig er.

Du ser?

Z: Ja. Jeg ser.

8: Men du må søke. Og du må være villig til å endre.

Når sjelen er klar til fremgang, vil den gjøre det. Hvis du sliter med å gjøre det, så er hjelp tilgjengelig. Hvis den er klar og villig til å godta hjelpen, vil banen åpnes opp.

Z: Jeg ser. Jeg liker det.

8: Og etter hvert vil du oppdage at du ikke lenger har offeropplevelser. Du vil finne at du tar beslutninger som lar deg legge igjen alle de relasjonene som ikke tjener deg. Og så vil du endelig være klar til å vite at du faktisk har skapt hver eneste offeropplevelse du noensinne har hatt.

Og da vil du bli gjort av med i å være offer!

Z: Fantastisk! Takk 8. Og det tredje offerstadiet er redningsmann?

8: Korrekt.

For det tredje: Når du er redderen

Når noen i livet ditt befinner seg som et offer, kan du finne dem i å nå ut til deg for hjelp. Hvis du selv er fortsatt av offerbevissthet, så er du veldig sannsynlig å bli trukket til å spille redderen til dette andre vesen. Hvis du derimot er helt ferdig med offeret trekant, da vil du ikke ha det så vanskelig. Du vil se hele sin situasjon for hva det er. Du vil se at de skaper sitt hele drama alt for sine egne formål, akkurat som du pleide å gjøre når du spilte det samme offeret. Og du vil se at deres smerte ikke er forårsaket av deg, og at du faktisk ikke kan være ansvarlig for å helbrede smerten. Du kan ikke velge for dem. Du kan ikke fikse dem. Du kan ikke endre dem. Og du ville vite at, hvis du skulle prøve, så ville du snart legge deg i smerte, starte som sin redningsmann og deretter flytte raskt til å bli både deres gjerningsmann og deres offer. Du ville ikke være villig til å gjøre det, og du ville være fullt klar over at faktisk, bare de kan helbrede seg selv. De må først bestemme seg for at deres liv ikke er som de ville ønske det å være. Hvis de finner at de ikke selv kan påvirke endringen de ønsker, så kan de selvsagt spørre om hjelp. For ingen hjelp kan komme til alle de som er uvillige til å bli hjulpet.

Nå er det mulig at denne personen ikke vet **hvordan** gjøre alt dette. Kanskje de tror at noe eller noen utenfor seg selv må forandre seg før de kan bli lykkelige. Kanskje ønsker de å se hvordan de er ansvarlige for sine egne valg, men vet ikke hvordan de skal komme til det perspektivet. Kanskje vet de ikke hvordan de skal finne ut hvilke valg som skader dem. Kanskje vet de ikke hvordan de skal gjøre bedre valg. Og så kan det være mulig for deg å hjelpe dem til å hjelpe seg selv uten å flytte inn i redningsmannen.

Z: Og skal du dele med meg en strategi for å gjøre dette?

8: Jeg er. Men la oss formalisere det i en tre-trinns prosess:

Å være til hjelp uten å bli en redningsmann: Tre-trinns prosessen

Trinn 1: Gjør din egen bevissthet til en høyere vibrasjon ved å si til deg selv:

"Alt er EN, og alt er perfekt. Både (dette andre varets navn) og jeg er perfekte uttrykk for den ene. Jeg ønsker å tjene det aller beste for alle ved å bistå å helbrede seg selv. Jeg er motivert bare av kjærlighet. "

Trinn 2: Forstå posisjonen til dette andre vesen. Du kan gjøre det ved å se deg selv i dems situasjon og også ved å snakke med dem og stille dem spørsmål om deres erfaring til du virkelig kan forstå deres posisjon. I dette trinnet prøver du **ikke** å fikse noe, eller endre noe. Dette er ikke muligheten til å holde foredrag for dem eller fortelle dem noe i det hele tatt. I dette trinnet prøver du bare å forstå, så vel som du muligens

kan, hva deres situasjon er og hva det er som hjelper dem. Du kan stille spørsmål. Spørsmål er gode. Men spør spørsmålene som fører deg til dypere forståelse av deres situasjon og nøyaktig hvordan de føler. På den måten gir du dem den første gaven. Du gir dem gave til din oppmerksomhet. Hvis du kan gjøre dette uten å være dommer eller gi kritikk, så gir du dem en veldig kjærlig gave faktisk. Fortsett med dette til du føler at du virkelig forstår deres situasjon. Og sjekk med dem som du gjør. Fortell dem hva du har hørt dem si og spør om de er enige om at dette er en nøyaktig beskrivelse av deres erfaring. Du vil bli overrasket over hva en fantastisk helbredende gave **bare dette** trinnet vil være.

Trinn 3: Når du har en veldig god forståelse av situasjonen, kan du spørre deg selv hva er det aller høyeste og beste tilbudet av assistanse som du kan gi denne andre. Hva er det du vil ha gjort for deg selv hvis du var i deres situasjon?

Z: Oh right: "Gjør til andre som du ville at de skulle gjøre med deg."

8: Det er det.

Men her kommer vridningen. Og vær oppmerksom, fordi dette er viktig.

Før du faktisk tilbyr noen hjelp, husk, hva du gjør til dette andre vesen, gjør du også for deg selv. Så vær villig til å oppleve selv hva du gir til dette andre vesen og så se på det. Det vil finne veien til deg. Hvis du for eksempel haster inn og tar bort dette andres valg, så kommer du til å finne dine valg å bli tatt bort også. Hvis du behandler den andre slik som om de egentlig ikke er i stand til å finne sin egen vei, så vil du også komme til å miste veien. Hvis du derimot tilbyr kjærlig og respektfull hjelp, så vil dette også bli tilbudt deg når du trenger det. Hvis du behandler dette vesen som en del av enheten, så vil du finne deg selv som om du er en del av enheten også.

Du får ideen?

Ikke bare, "*Gjør til andre det som du ville ha gjort for deg selv*", men "*Gjør til andre, og skjønne at du også gjør akkurat det for deg selv.*" Vær sikker på at du er klar for til å få dette gjort for deg også.

Z: Jeg ser. Det er utmerket råd, 8. Jeg kan se at dette virkelig kunne hjelpe uten at jeg skulle bli trukket til å bli redningsmann.

8: Jeg har noe mer som jeg ønsker å tilby deg i denne forbindelse.

Z: Vennligst ...

8: Hvis du ble sittende fast i et offer, er det ikke sant at det du ønsker mest, er å bli hjulpet ut av offeret? Å bli hjulpet til å se at du faktisk er skaperen av din egen virkelighet? Ville det ikke være slik at du vil at du skal bli hjulpet i en slik situasjon?

Z: Ja. Det ville absolutt være det jeg ville ønske for meg selv.

8: Vel, hvis det skulle være at du ønsker å hjelpe noen andre som er i et offerstadie, så er det åpenbart at du vil gjøre det for dem den hjelp til å komme tilbake til skaperens bevissthet.

Z: "Gjør til andre" og alt det som ...

8: Nøyaktig.

Nå, som med alle ting, er det en riktig måte å gjøre dette på og en feil måte. Feil måte er å fortelle denne personen som sitter i sin smerte og forvirring til "Ta deg sammen fordi du nettopp har opprettet alt dette selv uansett!"

Z: (ler) Åh min godhet, jeg kan se hvordan **det** ikke ville fungere!

8: Nei, ja. Den rette måten er langt mer mild og kjærlig enn det. Og langt mer effektivt. Hvis du kan hjelpe de med å se at de har muligheter og valg, kan de straks flytte ut av offeret.

Z: Oh, right ... akkurat det samme som jeg ville gjøre for meg selv hvis jeg fant meg selv i offer.

8: Er det ikke det vi sier? Gjør til den andre akkurat som du vil ha gjort med deg selv.

Z: Ja, jeg ser.

8: Så, akkurat som du ville gå for å vise deg selv at du har valg, så du kan hjelpe en venn som er i offer for å innse at de alltid har valg. Og hvis de er åpne for det, kan du kanskje hjelpe dem med og nå et reelt valg ... et valg som ikke bare viser dem at de ikke er offer, men faktisk en langt større versjon av seg enn de Tidligere har tenkt.

Og det er stien til unifieren. Det er veien til et vesen som vender tilbake til enhet.

Z: Det er strålende, 8. Takk. Jeg vil bruke det i livet mitt. Jeg vil gjøre det til min vei.

8: I stedet for bare å akseptere dette som evangelium, foreslår jeg at du prøver å leve dette og så se hvordan det fungerer for deg. I tråd med alt jeg nettopp har sagt, ber jeg deg om å huske at jeg ikke er her for å gi deg instruksjoner eller doktrine eller dogma. Jeg tilbyr deg bare valg. Så hvis du velger å ta dette om bord, så anbefaler jeg at du gjør det med et eksperimentelt tankesett. Hvis du vil prøve det, må du selvfølgelig virkelig leve det i hver eneste samhandling, hver dag. Gjør dette for en stund til det føles naturlig. Ta deretter oversikt over livet ditt og se om du er lykkeligere når du lever på denne måten eller ikke. Se om livet ditt nå gir deg større glede eller ikke. Se om du føler større kjærlighet for deg selv og for andre eller ikke. Bestem om dette er riktig for deg basert på din egen erfaring, heller enn basert på mitt for å si det sånn.

Z: Fikk det. Takk 8

8: Bra da. Men før vi kan gå videre herfra, vil jeg at vi skal gjøre litt praktisk arbeid. La oss se hvordan du vil bruke dine nye forståelser, skal vi?

Z: Okay ...

8: Ok, la oss lage et scenario. Tenk deg at du har en venn, la oss kalle ham Uther, om sitter ganske dårlig til er fast i offerets bevissthet. Uther sliter litt med livet sitt og mange aspekter av det fungerer bare ikke for ham. Han gir deg noen ideer som "*Jeg hater jobben min, og sjefen min er en idiot*", eller "*Disse dumme politikerne skraver rundt i hele landet*", eller "*Min kone forstår meg ikke*," eller "*Ingenting går aldri*," eller "*Hvis jeg bare hadde hatt andre foreldre som barn, ville jeg ikke bli så opprørt i dag*," eller "*Hvis bare kroppen min ikke var et sånt rot, ville jeg Vært glad*." Slike ideer. Du kan se at han har smerte. Du kan se at hans liv ikke bringer ham glede, og at han tydeligvis ikke vet hvordan man skal forbedre seg.

Nå som du vet hva du vet, hva ville du gjøre?

Z: Hmm ... Jeg kan empati. Jeg har følt noen av disse tingene i mitt liv og så vet jeg hva han føler. Jeg er ikke der lenger - jeg forstår nå ting annerledes. Men jeg kan sikkert forstå at han er der han er.

8: Så? Hva gjør du?

Z: Vel ... la meg bruke de tre trinnene.

Først innser jeg at alt er en og alt er perfekt. Både Uther og jeg er perfekte uttrykk for den ene. Jeg ønsker å tjene det aller beste for alle ved å hjelpe Uther til å helbrede seg selv. Jeg er motivert bare av kjærlighet.

Andre og tredje sier at jeg er i min hensikt å gjøre valg som ikke bare gjør for Uther det jeg vil gjøre for meg selv, men gjøre at Uther skjønner at jeg vil gjøre akkurat det for meg selv ... at jeg er villig til å **gjøre** det nøyaktig samme valg for meg selv.

(Jeg gir litt tanke til situasjonen og da ...)

Greit. Dette er hva jeg har kommet opp med. Uther har ikke faktisk bedt meg om hjelp. Han bare er å uttrykker smerte. Så jeg vet ikke om han bare vil stønne eller hvis han faktisk ønsker å flytte ut av offeret. Så jeg begynner med å bestemme om jeg vil sitte i sympati med Uther eller ikke. Hvis jeg gjør det, så vil jeg være der med ham der han er. Jeg lar ham fortelle meg om hans smerte og forvirring og gi ham et trygt sted å dele uten å være dømmende og uten å kritisere ham eller påpeke hans feil. På det meste vil jeg stille spørsmål til ham som gjør at han bedre kan uttrykke det som skjer i livet sitt. Jeg skal sørge for at jeg virkelig hører på ham og sjekker min forståelse med

ham for å være sikker på at jeg virkelig har fått det. Jeg vil gi ham gaven av min fulle oppmerksomhet og min lytting. Jeg vil vitne. Jeg vil "være til stede" med Uther.

Det er valget jeg har kommet opp med, og jeg føler at det er bra fordi det er kongruent med de tre trinnene. Jeg selv ville være veldig, veldig glad hvis noen skulle gi meg et så oppmerksomt og kjærlig øre hvis jeg hadde noen smerte som jeg jobbet gjennom.

8: Utmerket. Du gjør meg stolt. Og jeg kan gi deg en annen grunn til at dette er et godt valg: Hvis du skulle bruke dette, ville du bli overrasket over hvor mye fremgang Uther ville gjøre for å løse sine egne problemer.

Bare å være i nærvær av en kjærlig, oppmerksom lytter slik vil nesten alltid gi god helbredelse. Fremgang vil følge. Og etter bare å snakke med deg på denne måten, vil Uther mest sannsynlig si til deg, "*Du har hjulpet meg så mye!*" Eller noe lignende. Og du vil fortelle ham, "*Nei, min venn, jeg lyttet akkurat. Du hjalp deg selv.*" Og begge av dere vil gå bort og føle dere oppløftet.

Ganske forskjellig fra situasjonen der du bestemmer deg for å skynde deg og redde Uther, hvor du forteller ham nøyaktig hvordan han må ta seg sammen og hva han skal gjøre for å fikse livet sitt. En slik vei vil resultere i at du føler deg blokkert, uhørt og ikke gjengjeld.

Z: Hmm. Ja. Jeg har vært der. På begge sider av den ligningen. Det virker bare ikke.

8: Nå, det neste spørsmålet. Hva vil du gjøre hvis Uther faktisk ba deg om hjelp og råd? Kanskje han finner at han ikke gjør nok fremgang ved bare å snakke om sitt liv. Eller kanskje ser han at du ikke sliter som han gjør og ønsker å tappe inn av din læring og erfaring. Hva da?

Z: Igjen vil jeg bruke de tre trinnene.

(Jeg gir det litt tanke ...)

Det jeg har lært nå er at det vil være uhjelpsomt hvis jeg forteller Uther hva han må gjøre.

Jeg tror en veldig fin måte for meg å fortelle ham hva jeg tror, er ved å fortelle ham en passende del av historien min. Da kan han høre for seg selv hvordan lignende (eller på annen måte) han mener at min erfaring var til hans, og han kan høre hva jeg gjorde i den situasjonen og hvordan det viste seg for meg. Da kan han bestemme selv om han vil gjøre som jeg gjorde, eller gjøre noe som jeg foreslår (hvis det er forskjellig fra det jeg egentlig gjorde). Jeg vil gjøre det klart for ham at jeg ikke forventer av ham at han skal gjøre det jeg sier. Jeg tilbyr mine tanker med kjærlighet, og han er velkommen til å gjøre med dem som han finner passende.

Dette fungerer for meg fordi det igjen er kongruent med de tre trinnene. Hvis jeg hadde en venn som hadde sortert noe ut som jeg fremdeles kjempet med, ville jeg like det å høre han råd hvis jeg kunne spørre han. Jeg vil at han skal ha friheten

til å gi meg hans råd. Jeg ville ønske det gitt på en slik måte at jeg kunne se hvordan han hadde brukt det i sitt liv og hvordan det hadde virket for ham, eller hvorfor det var at han følte at det ville fungere for meg. Og til slutt vil jeg ikke at han skal få alt knyttet til utfallet som om jeg burde gjøre akkurat som han sa. Hvis jeg ønsket å høre hans råd, og likevel ha friheten til ikke å søke det, det burde være bra for ham. Eller ellers ville jeg ikke ha hans råd i det hele tatt.

8: Det er vel sagt.

Og jeg vil gjerne vise noe ut til deg.

Z: Ja?

8: Hvis din venn Uther spurte deg om hvordan han kunne frigjøre seg fra sin offer medisinasjon ... er det ikke mulig at du bare kan dele **Oppstigningens Papirer** med ham?

Z: Åh, rett. (Ler) Det er akkurat det jeg kunne ha gjort! Og det er akkurat det jeg ville ha ønsket. Da jeg følte meg dypt i mitt eget offerstadium, ville jeg ha ønsket at noen skulle gi meg akkurat denne boken.

8: Så virkelig, **Oppstigningens Papirer**, gjør du til andre det som du mest vil gjøre med deg selv.

Z: Hmm ... ja ... jeg ser! Dette er ganske perfekt, ikke sant?

8: Sammen gir vi oss selv en vei ut av en vanskelig posisjon på en måte som er både forsiktig og respektfull. Det er sant at Selvet som skriver boken og Selvet som leser denne boken, kan velge å godta visdommen her eller forkaste den. Eller å ta biter og stykker de kanskje liker. Det er slik du vil at det skal gis til deg, er det ikke? Deling uten tvang?

Z: Det er ja.

8: Og så gir du bort det du ønsker mest, og dermed gir du det til deg selv! Det er skjønnheten i din deling av den.

Og så oppdager vi en viktig følge av ideen om at du bare bør gi til en annen det du er villig til å motta for deg selv. Det er dette: Hvis det er noe du føler du vil ha eller trenger, bør du finne en

måte å gi det som du trenger til en annen. Fordi det egentlig er slik at du alltid får det som du først gir bort.

Z: Det er herlig, 8. Jeg forstår det på en helt ny måte nå. Jeg vil bruke dette og se hvordan det fungerer for meg.

8: God gutt! Og så kan du bekrefte beslutningen om å gi slipp på behovet for å redde noen igjen, kan du ikke?

Z: Jeg kan sikkert. Denne innsatsen behandles.

Fordi når jeg spiller redningsmann, gir jeg bort det som jeg egentlig ikke vil ha. Jeg **vil ikke** at noen andre skal ta mine beslutninger for meg, ta mine læringsmuligheter fra meg eller fortelle meg hva de skal gjøre.

8: Bra. Så ikke gjør det til andre.

Gi bare det du ville ønske for deg selv.

Z: Det er bra, takk 8.

Du vet, er det er rart at jeg følte meg flau for å ha **gjenopprettet** tilstanden for å være redningsmann når jeg hadde følt at det hadde blitt behandlet mange ganger allerede. Jeg følte at jeg var dum. Men det er klart for meg nå at det var så mye mer å lære om dette. Så jeg er veldig fornøyd nå da du reiste det igjen.

8: Jeg ønsker å få deg til å forstå at arbeidet med å gjenopprette Selvet (som er det du gjør her) er utfordrende faktisk. Hvert eneste menneske på planeten Jorden er allerede holdt i høyeste grad av de av høyere riker og andre virkeligheter nettopp på grunn av dybden i oppgaven som du har, kollektivt og individuelt, bære på de frie viljes skulder. Og dette arbeidet med å forvandle bevissthet er selve kanten av miraklet som er eksperimentet kalt "menneskehet". Og å håndtere dine innvendinger **er hvordan** du arbeider med disse forandringene i din egen bevissthet.

Det er derfor du finner meg i å være tålmodig med å ta opp disse problemene med deg. Hvis du virkelig var å kaste bort tid og energi i "være dumt" så vet du det at jeg ikke ville underholde det.

Nå. Det er en siste ting jeg vil si til deg om å hjelpe andre vesener som befinner seg i offer. Det er dette: Husk at det er deres perfekte rett til å forbli i offer, hvis det er det de ønsker. Det faktum at de ber deg om hjelp, betyr ikke at du skal legge deg til ideen om at de skal forandres slik du vil at de skal endre seg. Du kan tilby din hjelp, men du kan ikke tvinge dem til å ta det. Du kan ikke kreve av dem at de gjør det du forventer at de skal gjøre, bare fordi de har uttrykt et behov for deg. Nesten alle på denne planeten er fortsatt opptatt av å spille offeret. De fleste trenger fortsatt sine offerdramaer for å

fortsette å spille ut slik at de kan få den erfaringen de kom hit for å ha. Selv om de ber deg om hjelp og selv om de sier at de vil slutte å spille offer, kan det **likevel** være at de egentlig vil ha og trenger å fortsette med offeret. Det er ikke ditt sted å tvinge dem til å forandre seg.

Z: Ja, det kan jeg se. Jeg er enig i at jeg enten skal tilby min hjelp uten forventning. Eller ikke å tilby det i det hele tatt.

8: Ja. Bruk tre-trinns prosessen med mot og et åpent hjerte. I det minste vil du skape deg selv som et vesen av å elske medfølelse som ikke er et offer. Det er en god start. Graden til hvilken den andre blir verdig og gjør endringer i livet, er opp til dem.

Z: Takk, 8. Jeg vil prøve alle disse strategiene og se hvordan de fungerer i mitt liv.

8: Bra. Hvis det brukes riktig og tilpasset hver situasjon, bør du finne deg selv i å frigjøre den onde direkte opplevelsen fra din egen situasjon.

Z: Takk, 8.

Men hva med indirekte erfaringer? Som ... hva med alle de tingene som foregår "der ute" i verden? Det skjer en hel del dårlige ting på denne planeten. Selv om det ikke nødvendigvis påvirker livet mitt, er jeg fortsatt veldig klar over det. Kan du hjelpe meg med å finne et sunt perspektiv på det slik at jeg kan slippe det og la det gå?

8: Det høres ut som den perfekte køen for den tredje delen av denne samtalen:

Manifestasjoner av ondskap

Vi skal ikke se på **alle** måtene som ondskap er åpenbart på. En komplett liste vil trenge mange flere sider enn du vil kunne skrive. Det vi skal gjøre er å begrense oss til å ta opp de bekymringsområdene du spurte om i åpningen til dette kapittelet. Disse var:

1. Folk som er villige til å begå folkedrap for makts skyld, rikdom eller politisk hensikt
2. Terrorister
3. Folk som vil utføre voldtekt eller misbruke kvinner og barn
4. Demoner og demonisk besittelse
5. Lucifer, Satan og Djevelen

Jeg skal snakke med deg om hvert av disse problemene, og da, når jeg er ferdig, vil du kunne frigjøre dine bekymringer om dem. Og så vil du også være villig til å forstå at det er virkelig slik at ...

"Hvis det er noe slikt som ondt, så er det en mulighet til å lære om kjærlighet."

Uavhengig av konteksten.

Er du mottagelig?

Z: Selvfølgelig! La oss gjøre det.

8: Ok da.

Den første manifestasjonen av ondskap du ønsket å vite om var:

Folk som er villige til å begå folkedrap for maktens skyld, rikdom eller politisk hensikt

La meg begynne å fortelle deg om disse menneskene ved å fortsette hvor vi nettopp forlot da vi snakket om redningsmann. Husk at jeg bare sa at det er mange mennesker som ikke er ferdige med sitt eget offer drama?

Z: Ja.

8: Vel, det er slik at det største flertallet av mennesker på planeten din faktisk er fortsatt dypt engasjert i offerstadiet. Og så er det at stort sett alle som du vil møte fra dag til dag, i en eller annen grad spiller ut en rekke samtidige offerdramaer i sine liv.

Dette er både riktig og hensiktsmessig fordi dette er hva de kom for på denne planeten. På et sjelsnivå valgte de å komme hit, og de visste at de skulle få disse erfaringene da de gjorde disse valgene.

Z: ... og så bør vi ikke prøve å redde dem. Jeg får det.

8: Stabil nå. Jeg gjør et nytt poeng her. Ikke bare bør du ikke forsøke å redde dem, men du bør også tillate at de faktisk trenger en voldsmann. Hvis du skal sitte på den ene siden av en se-så, da trenger og du noen å sitte på den andre siden. Det er den eneste måten å gjøre jobb turen på. Vel, på denne måten trenger offeret og gjerningsmann hverandre. Den ene uten den andre har ingen bevegelse. Og til hvert menneske er klar til endelig å slippe hele offeropplevelsen, vil de fortsatt ha behov for gjerningsmenn. Inntil de tar denne beslutningen kraftig og til slutt på et sjelsnivå, vil de ikke kunne forlate dette spillet og legge det bak seg og gå videre til et annet, kanskje snillere, mer kjærlig, spill. Inntil hver av dere har mestret både mørket og lyset av sine egne sjeler, vil du ikke være din egen herre. Og bare mestere stiger opp.

Og det punktet jeg lager er at det er behov for gjerningsmenn for å tillate ofrene å oppleve og utforske sine egne vesener. Å gi dem de valgene de trenger, slik at de kan skape seg igjen og igjen til de har mestret seg selv.

Z: Jeg ser. Men hvordan gjelder dette for de menneskene som vil begå folkedrap?

8: Det jeg nettopp det jeg har sagt gjelder for alle offer for voldsforbryter / voldsmenn. Men ok, la oss komme inn på detaljene i dette spørsmålet: De som begår folkemord av hensyn til hensikt.

Hva med om jeg bruker et eksempel på noe som er veldig mye av i planetenes bevissthet akkurat nå? Et problem som er svært følelsesmessig, tornet og veldig debattert. Hva med jeg bruker eksemplet på 9-11-angrepet på World Trade Center?

(**Zingdad Merknad:** Da jeg først skrev dette, var 9-11-angrepet allerede et godt år bak oss, men på dette tidspunktet hadde det blitt et hett diskutert problem. Den "offisielle historien" som fortalt fra myndighetene var å være Tungt stilnet i tvil, alle typer hull ble pekt på i forklaringene gitt og oppmerksomheten ble rettet mot de store områdene de hadde rett og slett glattet over. Siden da tiden har gått og nye "hot topic" -problemer er kommet og gått. Problemene med det som **virkelig** skjedde i løpet av 9-11, hvordan de tre bygningene kom til å falle og hvem som sto bak det hele, har aldri blitt tilnærmet tilfredsstillende løst. Derfor besluttet jeg og 8 å fortsette å bruke dette eksemplet som det er i Denne tredje utgaven.)

Z: Puh! Det er absolutt et meget tvilsomt problem for mange her på jorden. Men nå snakker vi om terrorisme, og jeg trodde vi skulle snakke om folkemord.

8: Jeg vet. Jeg er ikke vant til å la min oppmerksomhet vandre. Hvis **du** var oppmerksom på at du skulle huske at vi faktisk snakket om folkene som ville begå folkemord. Hvis du skal forstå disse **menneskene** og hvordan og hvorfor de oppfører seg som de gjør, må du forstå at folkemordet selv er bare en av de gjerningene de står opp til. Det er egentlig bare en side i en mye større historie. Og hvis jeg skal fortelle deg denne historien, så er det best at jeg begynner å fortelle det fra et sted du kan forholde deg til.

Historien om John, konspirasjonsteoretiker

Jeg skal begynne med å fortelle en manns historie - vi skal kalle ham John - som har mistet et familiemedlem i det som er blitt kalt "9-11 terrorangrepet". Dette var muligens det mest synlige terrorangrep i menneskehetens historie. Det ble tatt på film fra alle vinkler og vist igjen og igjen på tv over hele verden. Ikke bare var John dypt forstyrret av tapet hans, men den måten som denne onde handling ble presentert for han igjen og igjen resulterte i at hans sorg ble betent til det dypeste raseri.

"Hva slags dårlig, ond demon ville gjøre dette?" John lurte på disse terroristene. Og nesten magisk, som svar på spørsmålet hans, opptrådte han på tv-skjermen et bilde av en skjegget mann i en turban. Dette ble han fortalt, var bue-skurken. Dette var den onde mesterhjernen bak hele operasjonen. Det var enda opptak der denne mannen hevdet ansvaret. Og kort tid etter så John flere bilder på sin tv fra andre Midtøstenmenn. Disse mørk øynede utlendingene med en fremmed religion og en ideologi av

hat, de snakkende hodene på fjernsynet informerte autoritativt om ham, som var gjerningsmennene. Endelig hadde John et mål for sin raseri. Og slik alt dette ble presentert for ham, fikk målet for sitt hat til å vokse fra en liten håndfull menn til en hel kultur ... en hel religion. Faktisk fant John at han nå hatet beboerne i en hel geografisk region! Og da den cowboyhattende presidenten i sin nasjon snakket krigssamtaler, fant John sin stemmeavtale: Ja, straff! Ja, hevn! Ja, gjengjeldelse! John fant ideen om å gå i krig mot terroristene en ide som han veldig lett kunne støtte. Hvis han ikke var for gammel, fortalte han seg selv, ville han melde seg frivillig selv. Han vil gjerne dra og drepe noen av de "onde monstrene", fortalte han seg selv.

Og selvfølgelig var John ikke den eneste i sitt land med å føle seg på denne måten. Eller til og med verden. Dette var en ganske populær følelse for en stund der.

Og så var det krig.

Men det endret seg veldig raskt fra en kirurgisk klar operasjon til noe gjørmete og komplekse. Og Johns inderlighet begynte å avta da han først leste om "sikkerhetsskade". Det er et begrep som betyr at sivile blir drept. Du skjønner, John er en sterk nok fyr og hans hjerte er faktisk på rett sted. Og dette var ikke det han ville. Han ønsket at **terroristene** ble straffet. Ikke enkle, fattige, uskyldige landsbyfolk i noen fjerntliggende land. Men hele tiden var det denne ideen om å fange hovedterroristen. Og John ble påminnet om og om igjen av mannen i turbanen som hadde gjort videoopptak der han hadde tatt ansvar for 9-11-angrepet. Å bringe ham til rettferdighet var en ide om at John fortsatt kunne stå bak. Og mens John ventet på at den øverste terroristen skulle bli tatt til retten, på en eller annen måte denne krigen ble til to. John var ikke helt sikker på hvordan det skjedde. Først var de på jakt i fjellet for denne bueskytteren, og da så de med masseødeleggelsesvåpen i et annet helt land. Som hadde lenker, sa TV-en til ham til de 9-11 terrorister. Traumatisert, fryktelig og veldig sint, John var villig til å fortsette å støtte krigsinnsatsen. "*Gå og drep dem alle,*" var hans tanke om emnet.

Men jo lengre disse krigene dro ut, jo flere unge kom tilbake i kroppssposer og med savnede lemmer, og jo mer brann forlot Johns mage. Og jo mer dette begynte å se mindre og mindre ut som en god og rettferdig krig for ham også. For det første var **det ingen** masseødeleggelsesvåpen som ble funnet. Deretter leser han at det ikke var noen sammenheng mellom 9-11 terrorister og dette andre landet heller. Han begynte å mistenke at det var en annen grunn til denne utvidelsen av krigen. Han lurte på om det ikke bare handlet om olje. Eller kanskje alt om en vendetta mellom landets leder og leder av det andre landet. Og så, litt senere, oppsto John første konspirasjonsteori som hevdet at hele *9-11-angrepet hadde blitt oppmuntret av mennesker i sitt eget lands regjering!*

Konspirasjonsteoretikeren kom med alle slags bevis som støttet påstanden om at det ikke var to flyruter som brakte de to skyskrapere ned, men faktisk kraftige høysprengstoffer som må ha blitt plassert inne i bygningene før tiden. Og så var det videoen han så, som viste at en tredje bygning ble revet uten noe fly som traff det i det hele tatt. I begynnelsen avviste John disse ideene. De var for avskyelige til å tenke på. Men ideene fascinerte ham fordi han ikke hadde noe svar for dem. De spottet ham i hans sinn. Så han fortsatte å gå tilbake til Internett for å lete etter mer. Og han fortsatte å finne mer. Flere og flere bevis for at i det minste en gruppe mennesker med makten i sin regjering hadde jobbet ganske hardt for å tillate at flyangrepene skulle skje. Flere og flere bevis på at bygningene faktisk ble ødelagt med eksplosiver. Aldri noe bevis - men alltid mer bevis.

Lag på lag av cover-ups. Fakta som ikke passer med den offisielle historien. Profesjonelle i ulike bransjer som ingeniører, arkitekter, piloter og så videre, kommer alle frem med mer sonderende, ubesvarte spørsmål. Alle sier at det var helt bokstavelig talt umulig for ting som har skjedd i

i samsvar med den offisielle historien. Alle påkrevde sannheten. Alle overbevist om at den offisielle historien var en hvitvasking. John leser hvordan, fra alle vinkler, ble den offisielle historien avvist og så endelig bestemt han for seg selv at konspirasjonsteoriene var sanne. Og så snart han åpnet denne døren, ble John rammet av en lavine. Jo dypere i kaninhullet han gikk, desto mer informasjon han fant. Flere og flere historier om bedrag og bedrag som hadde spilt ut over hele verden, går tilbake til historien. Skamfulle skjulte operasjoner blir utført med, det virket, kunnskapen og velsignelsen til landets ledere. Mord og drap, kriger oppstått i fremmede land, våpen og utstyr som ble levert til despoter og galninger til bruk mot sitt eget folk, narkotika ble handlet for våpen ... på og på gikk den. Overalt så fant John historier som angav brutale misbruk av offentlig tillit fra de som var i makten, som da ble skjult bak lag av løgner og bedrag. Og med disse konspirasjonsteoriene bundet sammen. Den ene fører til den andre. Alle sammen legger seg på en måte som, ganske kvalmende, forklarte hvorfor verden var slik den var. Det gikk langt i å forklare hvorfor det var så mye hat i verden.

Og det er der vi forlater John.

Z: Wow, 8. Du maler et ganske tynt bilde. Og er det helt sant - alt dette med konspirasjonsteori tingen?

8: Sant?

Z: Ja, jeg mener, gjorde alt det som konspirasjonsteoretikerne sier?

8: (sukk) Min kjære unge venn. Jeg vet at dette er vanskelig for deg å forstå, men vær så snill å prøve. Det er ingen objektiv sannhet utenfor deg selv enn annet, "*Den Ene er,*" husker du?

Z: Åh ja. Jeg husker det. Men sikkert at dette angrepet enten skjedde en vei, eller det gjorde det ikke?

8: Nei. Du forstår det ikke enda. Det er **ingen** objektiv sannhet i denne historien som eksisterer utenfor deg selv - eller av en annen historie, for den saks skyld. Det eksisterer ikke. Ting fungerer bare ikke slik. Det er perspektiver og sannsynligheter som alle dere, inne i dette spillet, er opptatt med å skape. Men ingen enkeltversjon er løst. Ingen enkelt versjon er evig gyldig.

Det var derfor jeg fortalte deg om Johns perspektiv, snarere enn om ting som "faktisk skjedde". Fordi utenfor deg og John og alle andre på denne planeten ... utenfor dere er det ingenting som skjer. Utenfor skaperne er det ingen skapelse.

Så det eneste du trenger å bekymre deg med er din egen subjektive opplevelse. Og for hvert av dere er dette litt annerledes. Du har hver en litt annerledes opplevelse og historie. Så vær oppmerksom når jeg sier, det er ikke "historien" som er viktig. Du tror det er, men det er det ikke. Historien er bare en mekanisme, en enhet, en plotlinje, som du bruker som et kjøretøy for å forstå deg selv og å skape deg selv. Og det er alt som betyr noe: Din oppdagelse, skapelse og gjenopprettelse av deg selv.

Så hør! Det spiller ingen rolle hva som gjorde, eller ikke skjedde. Det som betyr noe, er måten du føler om det. Hva du bestemmer, velg og opprett som følge av denne oppfattede eksterne stimulansen. Det som er viktig er din egen indre realitet.

Så det er sannheten til deg, og så er det historien du bruker for å hjelpe deg med å komme til sannheten om deg. Historien er underordnet. Det er bare viktig når det tjener det primære målet. Hvilken er din selvopdagelse og selvopprettelse.

Du forstår?

Z: Jeg gjør, takk 8. Jeg mener, jeg forstår hva du sier og det gir mening og jeg setter stor pris på det. Men jeg forstår ennå ikke hvordan det er ingen versjon av hendelser. Hvordan kan det være mange, like sanne historier?

8: Du kommer dit. Med tiden kommer du sikkert til å se at det er slik og kan bare være slik. For nå, la oss gå tilbake til diskusjonen vår.

Så sier jeg igjen ... det er **historien**, og så er det **sannheten av deg**. Nå vil jeg komme tilbake til vår venn John. Jeg vil snakke om hans subjektive erfaringer, og jeg vil se på hvordan han nå kan skape seg selv som et resultat av dem.

Du ser til slutt er spørsmålet om konspirasjonsteoriene er sanne eller ikke, er et irrelevant spørsmål. Det er meningsløst. Men fra Johns direkte, personlige og subjektive opplevelse er det et overordnet og vitalt spørsmål. Og hvis John er villig til å være virkelig, dypt ærlig med seg selv, vil han innrømme at det ikke er absolutt bevis på noe i noen retning. Ingen har vært i stand til å tilby noen form for bevis som ville gjøre en bestemt versjon av sannheten helt og usynlig. Alt han har er en spirende samling bevis som han kan nå sine egne konklusjoner. Og hvis han er dypt ærlig og også utrolig observant, så vil han innse at det er hans egne ideer, tro og forutsetninger som førte ham til å samle bevisene han har samlet. Du ser? Han **skaper** sin virkelighet uten å være klar over det. John mener han bare observerer sin ytre virkelighet. Men det er han ikke. Han går ut i sin verden og forsiktig filtrerer hva han observerer og deretter skaper et bilde i seg selv med puslebitene han har håndplukket. Gitt en litt annen startposisjon, med et litt annet sett med forutsetninger, ville John ha gått på å samle helt forskjellige biter av bevis og holdt på ulike ideer om hva som er sant. Han ville ende opp med en helt annen tro på hva som foregikk i sin "historie".

Hans historie.

Historie.

Det er all fiksjon. Et utvalg av perspektiver og synspunkter. Samle forskjellige perspektiver og synspunkter, og alt ser helt annerledes ut.

Men det er ikke historien som betyr noe; Det er det du gjør med det. Hvordan du føler om det Fordi **det** er når du lager deg selv og oppdager deg selv. Av-dekker. Fjerne dekselet. Utsette deg selv for hva du egentlig er.

Z: Fantastiske ting, 8! Dette er fantastisk. Jeg begynner å forstå nå. Så hvordan skapte John seg selv?

8: Vel, jo, John tror veldig mye på en ekstern sannhet om hendelser. Og som et resultat av reisen kom han til å bestemme at konspirasjonsteoriene var mest sanne. De var fornuftige for ham. Han fant dem å være en nøyaktig refleksjon av hans virkelighet. Og så? Gitt det, hva skulle John så gjøre? Hvordan skulle han svare?

Og svaret er selvfølgelig at det helt avhenger av det han virkelig ønsker. Han må bestemme hva han vil, og han vil skape for seg med sine valg.

Hvis han vil gjøre det, kan han gå på et korstog for "sannheten" der han forsøker å tvinge regjeringen til å løsne sitt grep over sine hemmeligheter. Å forsøke å tvinge de som har makt til å fortelle sannheten. Å gå og møte og intervju de som var der på grunnen null. Finne og se ny videoopptak av arrangementet. Snakk med eksperter. Prøv å "vekke" sine medborgere til "sannheten" (mens de i det hele tatt, helst ville foretrekke å treffe slumre-knappen en gang til). Han kan gjøre det. Og det er mange

versjoner av John som gjør akkurat det akkurat nå. Og det er ingenting galt med det, hvis det er det de vil gjøre.

Eller han kan la det gå og gi opp. Bestemme at maskinen er altfor stor til kamp og da kan han gå bort med en dyp følelse av mistillit og desillusjon. På den måten kan han erstatte en tro på at "myndighetene" man skal stole på at de faktisk er menneskehetens fiender.

Eller han kan bli aktiv i politikken og forsøke å fikse systemet fra innsiden. Kanskje se etter en eneste stemme inne i systemet som ser ut til å være en ærlig megler av sannheten for å få støtte. Bli involvert i å prøve å få flere velgerne for denne "sannhetspersonen" i "løgnssystemet".

Og selvfølgelig er det mange, mange andre måter John kan svare på. Du ser, han blir stadig tilbudt alle slags valg hele tiden. Det virker som om det er en million forskjellige ting han kan velge på hvert punkt. Vil han tro på denne teorien eller den ene? Vil han stole på denne politikeren eller den ene? Vil han protestere mot denne tingen eller støtte den tingen? Vil han gå til det rådhuset møtet og heve hans bekymringer? Vil han miste troen nok til å ta sitt sinne og mistillit under jorden; Å få våpen og ammunisjon og ha hemmelige møter med andre av samme sinn? Og hva med en juridisk utfordring for å tvinge de som er i makten til å fortelle sannheten? Eller vil han sette sin tro på systemet igjen og stole på det

at det vil reparere seg selv? Hva med bare å stemme for den "rette" kandidaten denne gangen?

Så mange, mange valg.

Men du ser også det er en illusjon. Det er egentlig bare ett valg: å gå dypere inn i offerets kamp eller å løfte deg ut av det. Og **alle** valgene som er skissert over for John, er egentlig bare det samme valget: å gå dypere inn i spillet. Du ser, spillet selv viser deg aldri det andre alternativet ... det viser deg aldri at du kan løfte deg ut av spillet. I stedet blinker du med scene-magikers lys. Du ser bare de valgene du vil at du skal se og **alle** disse valgene handler om å gå dypere inn i spillet. Det er derfor det er et slikt vellykket system. Det holder alle som spiller samme spill. Nøyaktig som det er ment til å gjøre.

Z: Så sier du at spillet er utformet slik at ofrene leker og tror?

8: Ja. Spillet er designet for å vise deg bare de valgene som holder deg i spillet ... offerets valg. Det er spesielt godt å tilby deg de slags valg hvor du ender opp med å støtte ofre for andre mennesker. Det er den beste typen spill-med videreførende valg. Hvis du kan bli indusert for å få en annen person til å bli utsatt for, så jobber spillet også to ganger.

Og nå vil jeg snakke litt om maskinrommet til disse valgene. For å gjøre det, vil jeg forlate John bak og introdusere deg til noen andre. La oss kalle ham Maximilian. Maks for kort. Max er det jeg kaller en "Super mektige Individuell " eller SMI for kort.

De Super Mektige Personene

Z: Hva er en SMI? Som presidenten i et land, eller eieren av et stort selskap, eller hva?

8: Nei, et super mektig individ ville være en av et svært få tall mennesker som til tross for stor makt i din verden er stort sett usynlig og ukjent. Så ville Max ikke se seg som borger i ett land eller et annet. Snarere ville han se land og deres politiske ledere som et middel til å håndtere eiendeler. Han tilhører ikke et land; Land tilhører ham! Han ville heller ikke tenke på seg selv som bare å eie selskaper; Han ville tenke på selskaper som verktøy for hans bruk. Max er en av en håndfull mennesker som kollektivt eier alt på planeten som de ville vurdere å være verdt å eie. Faktisk vil de fleste SMI er trolig tro at de eier også folket på planeten. Og mest spesielt vil de føle seg som om de eier alle som du vanligvis vil telle for å være kraftige: presidenter, administrerende direktører, konger og kardinaler er alle SMIs sine spesielle eiendeler. Politikere kommer og går med valgvilkår. Medlemmer av bedriftsstyret kan bli avsatt av aksjonærene. Men SMI er der for å bli. Bak scenen. Usett. Uberørt.

Hvis du var en av disse mennene, ville du holde noen ganske imponerende krefter. Hvis den demokratisk valgte lederen av et land ikke oppfører seg i samsvar med din vilje, kan du få ham til å deponere, agitere et opprør og få ham til å slå seg ned eller få ham myrdet - hva som helst som vil tjene det større bildet av en verden som passer til sine ønsker. Og når du kontrollerer kapitalstrømmen rundt om i verden, så kan du diktere hvordan en region vil bli rikere og en annen fattigere. Du kan bringe fram boomtider, og du kan utløse en global økonomisk krise. Du kan starte kriger på en regional eller global skala, eller du kan stoppe dem. Du har den slags kraft.

Z: Så da er disse SMI ene Illuminati?

8: Jeg foretrekker ikke å bruke termen, "Illuminati", da ordet inviterer til misforståelse. Det er en kultur i din kollektive bevissthet at det er en sånn skjult organisasjon, en sammenhengende, skyggefull underjordisk enhet som driver saker på din planet. Men det er en feil forståelse. Disse, disse Super Kraftige Personene, er ikke veldig mye de forskjellige vesener som binder sammen og arbeider harmonisk mot et kollektivt mål. Det er rett og slett ingen slik organisasjon. Den mest sammenhengende organisasjonsenheten som disse vesena synes å kunne holde sammen er i familien. Noen familier har ekstremt dominerende, mektige vesener i hodet og disse familiene trives fordi deres medlemmer er villige til å justere seg bak hodet. Andre er ikke så vellykkede fordi de er plaget med interne stridigheter over hvem som skal lede. Ofte vil enkelte familier danner allianser og vil jobbe sammen for en stund. Noen ganger

blir disse forbrytelser institusjonalisert over tid. Og det er mange klubber og grupper og samlinger som SMI ene vil tilhøre og delta på. Men å forestille seg at alle de superkraftige individene på planeten sitter sammen, plotter sammen, arbeider som en, er ganske fundamentalt å misforstå hvem og hva de er. De er alle utrolig sterke individualister. Hver og en i hovedsak ser etter sine egne personlige interesser først. Streng hierarkier med hardt håndhevet disiplin er den eneste måten samholdet kan opprettholdes på. Og selv da kan deres organisasjoners indre funksjon være ganske bysantinsk, da det er uendelig intriger, baksnakking og dobbeltkryssing. Så du forstår; Dette er ikke planetens-omspennende forenet organisasjon som du kanskje har forestilt seg å være. Snarere er det en rekke familier, hver opererer langs grovt føderale linjer, med en mester senior "hode" som kjører familien. Selv om det er, som jeg sier, allianser og kompromisser mellom noen av familiene.

Z: Hmm. Ok, jeg tror jeg har en bedre forståelse nå.

8: Du gjør? Vel, så la meg få stille deg et spørsmål: Hvis du var Max, hva vil du ha? Hva vil du gjøre, eller for å oppnå, eller oppleve, eller ha? Hva vil du ha?

Z: Det er et interessant spørsmål. Jeg antar at jeg egentlig ikke vil **ha** noe. Ikke noe materiell uansett. Jeg ville ha alt jeg kunne tro at jeg trengte. Jeg antar jeg sikkert vil bestemme meg for å nyte rikdom og makt ved å finne måter å bruke den til å hjelpe andre.

8: Du vil egentlig begynne å gi den bort?

Z: Ja. Jeg tror det.

8: Glad for å høre det. Og så ville de andre SMI ene? Det ville bety at de ville være i stand til å svelge ditt imperium hele, og dermed bli enda mer velstående og mektige. Og jeg vil ikke engang plage med å komme inn i detaljene om hvor tøft du faktisk ville finne det for å gi pengene dine bort på ansvarlig vis, slik at det du gir ikke forårsaker mer skade enn det løste. Det er en helt annen diskusjon. Poenget jeg vil gjøre er at du snart vil bli irrelevant i Super Mektig verden. Du ville veldig raskt ikke lenger være veldig mektig i det hele tatt. Så jeg skal spørre om du prøver å svare på spørsmålet igjen. Prøv å flytte ditt perspektiv. Prøv å tenke deg selv som en som **er** så mektig. Du ville ikke blitt så mektig hvis du ikke hadde blitt formet og trent fra fødsel til å være bærer av den kraften. Og familien din ville ikke ha plassert deg på riket av imperiet hvis du ikke hadde vist alle dine evner, kapasitet og vilje til å bære det mantlet. Hvert øyeblikk av oppdragelse, opplæring og trening ville ha vært som om å pisse på deg i konkurranse med andre mulige arvinger til tronen. Du ville vært nødt til å være en hensynsløs, strålende spiller for å komme til toppen i dette imperiet. Og det ville ikke bare bli droppet i fanget ditt heller. Du ville ha fått økende nivåer av makt og ansvar, og du ville måtte ha vist deg selv å være den smarteste og den beste i hver tur.

Z: Hmm. Jeg skjønner. Jeg antar at jeg ville se meg selv i konkurranse med alle andre i kraftspillet. Jeg ville ha konkurrert internt for å komme til å være leder av min familie imperium; Nå ser jeg meg selv som konkurrent med alle andre. Jeg tror jeg vil se det som en utfordring for å utvide familiens imperium og vinne rikdom og maktspeillet.

8: Ja. Det er et slags spill for dem. Ofte et fantastisk grusomt og ondskapsfullt spill. Et dødelig seriøst spill for de som kommer i veien. Men et spill likevel.

Z: Okay. Jeg skjønner. Så hvis du spør hva jeg vil ha hvis jeg skulle prøve å forestille meg selv i Maxs sko, så er mitt svar at jeg ønsker å vinne spillet. Selv om jeg ville ha uanstendig rikdom og makt, ville jeg ønske **mer**. Faktisk vil jeg **ha alt**. Som alle andre "øverst", er jeg sikker. Så da ville mitt ønske være å være det aller beste i spillet og å utmanøvrere alle de andre SMI ene og gripe mer og mer makt og kontroll og å knuse alle på min vei.

8: Du kan intuitivt se at det ville være slik?

Z: Ja, lett. For en stund siden spilte jeg et dataspill som heter "Sivilisasjon". I det blir du leder av et lite nystiftet imperium som begynner på 6000 BC. Du klarer alle aspekter av ditt imperiums vekst og utvikling og nærer det og ser det vokse. Du finner nye byer og de vokser. Og så begynner du å møte andre imperier. Du handler og lager traktater. Og alt er bra før ressursene begynner å løpe ut. Du kan ikke utvide mer fordi du blir omringet av naboer. Det blir en uunngåelig del av spillet som krigen vil da bryte ut. I stedet for å vokse gjennom vekst, utvider du ved erobring. Det er jo bare en god strategi. Det er akkurat slik du vinner spillet!

Morsom ting er, da jeg fant meg selv å vinne spillet fordi en tilstrekkelig prosentdel av spillverdenen var under min kontroll, ville jeg ikke stoppe. Jeg hadde investert så mye energi og oppmerksomhet i **min** sivilisasjon at jeg ikke ville ende med "god nok". Jeg ønsket å bli med spillet til hele verden var min - til alle mine fiender ble knust - til ikke et eneste hjørne av kloden ikke var under min kontroll.

Oops. Jeg antar at jeg avslører ganske mye om meg selv, gjør jeg ikke?

8: Det du avslører er at du egentlig **virkelig** forstår problemet med makt. Så har du medfølelse og kan frigjøre dømmekraft. Dette er veldig bra.

Fortell meg nå, hvis du var Max, ville du ta hensyn til alle de små folkene "nederst"? Alle de vanlige folkene som er fabrikkarbeidere, kontorist, butikkassistenter, kontoransatte, soldater og hva?

Z: Umm ... Jeg antar at jeg vil at de skal fortsette å jobbe. Å holde slavingen gående. Og å gjøre det jeg vil at de skal gjøre, når jeg vil at de skal gjøre det. Og ikke bli støyende og ulydig underveis.

8: Og hva om de ble ulydige? Hva om noen av dem sluttet å tjene din vilje? Hva om de begynte å innse hva som foregikk? Hva om en dag at noen så opp fra fabrikkgulvet og sa: "Jeg liker ikke denne jobben særlig mye. Jeg vil heller gjøre noe jeg elsker å gjøre i stedet. Jeg skal finne mitt mest lykkelige uttrykk for meg Selv og Oppdage min sanne natur og deretter stige opp fra dette systemet. "Hva da?"

Z: Vel, det ville være dårlige nyheter for meg. Fordi åpenbart en slik ting kunne ta om seg. Hvis andre så denne fyren begynne å gjøre det han elsket og være glad, så vil de andre kanskje også gjøre det. Snart ville alle mine millions være av i slipsfarget klær, gjør tusenfrydkjeder og synger "Kumbalaya" eller hva som helst. De ville ikke tjene meg. Jeg vil begynne å tape i spillet.

8: Men det er greit, er det ikke, fordi det ikke kommer til å skje. Jeg mener, tenk for et sekund. Hvor mange mennesker som slaver borte i fabrikker, butikker og kontorer rundt om i verden som bare kan gi opp å gjøre det de vil?

Z: Ikke veldig mange i det hele tatt.

8: Og hvorfor er det det?

Z: Vel, for det meste fordi de har gjeld å betale. Og selv om de ikke har noen gjeld, hvordan skal de betale for ting som mat og bolig og så videre? Og selv om de kunne betale for det, hva med fremtiden? Hva med deres barns utdanning?

8: Nøyaktig. Så det er det første punktet. Gjeld. Husk at disse superkraftige personene driver showet. De eier hovedsakelig verdens økonomi. Sikkert eier de alle bankene. Så, jo flere som er dypt i gjeld, jo mer holder de seg i slaveri. I fabrikkene, butikkene og bedriftene som også eies av Super Mektige.

Z: Wow. Det er ganske sjokkerende. Eller en virkelig god strategi. Avhengig av ditt perspektiv.

8: Og det er fortsatt ingenting. Det er mange andre måter å holde Joe, fabrikkarbeiderens øyne, nede på fabrikkgulvet. Gjeld er bare en av dem. Noen av de andre er enda nastier. Husk eksemplet ovenfor av 9-11-angrepet?

Z: Å nei! Du mener at 9-11 angrepet er ikke noe annet enn en stor kontrollmekanisme for å holde folk manipulerbare?

8: Hva synes **du**?

Z: Jeg ... uh ... Å, men vent et minutt, 8. Hva skjedde med alle de tingene om, "*historien er mindre viktig enn sannheten om deg*"? Sier du nå at konspirasjonsteoriene er sanne?

8: Nei. Jeg forteller deg en annen historie. Ingenting mer, ikke mindre. Eller følte du på et tidspunkt at jeg krevde av deg at du må tro på meg?

Z: Men 8! Hva er poenget med dette hvis det ikke er sant?

8: Poenget? Det er det samme som poenget til historien at du forteller deg selv ved å leve livet ditt. Poenget er at du gir deg selv erfaringer slik at du kan velge å opprette. Nøyaktig som jeg fortalte deg før. Jeg forteller deg om dette, slik at du kan slå steinbunnen ut av offeret du har avhengighet til, slik at du kan bestemme deg for å la det gå og begynne å **skape!** Ta eierskap! Våkn opp! Oppdag hvem du egentlig er!

Hvis **noe** jeg har sagt til deg i alle våre samtaler var gyldig, tror du det ville være en enkel historie der ute som var absolutt? Det var egentlig ikke å skape ... en fiksjon ... et forseggjort scenespill? **Ditt** scenespill som **du** skaper med!

Z: Så da, hva er verdien av å fortelle meg om disse SMI ene? Hvorfor ikke å fortelle meg en gammel mor gås historie?

8: Jeg kunne. Men det ville ikke være i samsvar med din erfaring. Det ville ikke være til nytte for deg. Jeg sier det igjen, så vær så snill å gi oppmerksomhet på denne gangen, ok? Det **er** virkelig den viktige biten, og du må virkelig prøve å legge merke til dette:

Det er **ingen** objektiv sannhet til noen historie. Det er bare perspektiver og sannsynligheter, som alle som spiller hvert spill som samarbeider sammen. Men likevel har hver medskaper sin egen unike perspektiv, erfaring og historie i den større historien. Det er ingen absolutt historie, noe som gjør en annen historie usann. Det er greit fordi det ikke er historien som er viktig. Du trenger bare å late som om historien er den viktigste tingen for at spillet skal fungere. Men når du nå forlater spillet, kan du komme til innse at historien bare er den måten du viser din indre vesen på, som projisert til en ytre virkelighet. Du bruker bare historien til å oppdage deg selv og skape for deg selv. Nå kan historien være veldig overbevisende. Det er ment å være. Men du er nå klar til å innse at det bare er av verdi i forhold til **sannheten av deg**. Annet enn det, er det helt meningsløst.

Og så kan du nå forstå historien for hva det er. Det er noe du kan bruke til å vise deg noe om deg selv og så, avhengig av hvor mye du liker hva du ser om deg selv, kan du ta nye valg om deg selv.

Oppdag deg selv og skap deg selv. Det er poenget med alt av det.

Så nå spør du meg hvorfor jeg forteller deg om disse SMI ene. Vel her er svaret: Jeg selv bruker nå historien. Jeg bruker historien din. Din medvirkede virkelighet. Og jeg forteller deg noe om historien din. Du kan bestemme deg selv i hvilken grad det jeg

forteller deg er gyldig. Og så kan du bestemme hva denne informasjonen forteller om deg selv. Og da kan du bestemme hvordan du skal skape deg selv.

Hvordan er det?

Z: Jeg sliter faktisk med dette, 8. Jeg tror jeg bare nå får det du sa om "historie". Og jeg vet ikke hvordan jeg skal svare. Det får meg til å føle meg som om det ikke er noe mer å høre om disse tingene. Hvis alt er bare oppspinn ... så hva er poenget med å snakke om det?

8: Ok, la meg hjelpe deg med dette.

Husker du drømmer fra i går kveld?

Z: Ja. Faktisk hadde jeg en veldig lang og forseggjort drøm. Og så våknet jeg og jeg fortalte Lisa om drømmen og hun og jeg hadde en samtale om den. Og så våknet jeg igjen! Og jeg skjønnte at **begge** opplevelsene hadde vært en drøm.

8: Mange mennesker vil ha slike drøm-innen-en-drøm-opplevelser. Hvis du er villig til å ta hensyn til det, er det en veldig viktig melding i at du gir deg en slik drøm. Du viser deg selv hvordan du kan våkne opp fra en drøm og tro at du er våken, og at drømmen var alt bare en fiksjon, og **likevel** er du fortsatt inne i en drøm. Det er fortsatt bare en fiksjon. Og så våkner du igjen og ...

...og...

Z: Jeg antar at jeg kan innse at **jeg fortsatt** lever i en fiksjon.

8: Ja. Og det er en ganske overbevisende fiksjon. Jeg mener, føler du virkelig ikke som om det er et tegn som har valgt pseudonymet Zingdad, og hvem velger å skrive en bok kalt **Oppstigning Papirer**?

Z: Ja. Jeg gjør. Jeg føler at det er meg.

8: Og det er mange mennesker rundt om i verden som samarbeider med denne fiksjonen. De tror **også** at det er et tegn kalt Zingdad som skriver denne boken Oppstigningen Papirer. Men de opplever denne fiksjonen litt annerledes. De opplever denne karakteren som å være noen som bor langt unna som skriver disse ordene de kan lese.

Men hva ville skje hvis dere alle skulle våkne opp nå og innse at dette bare var en flott, forseggjort drøm som dere drømte sammen? Hvis du skjønnte at Zingdad-figuren bare var din karakter i drømmen, og at du er noe mye mer? Noe mye mer kreativt kraftig og ekte. Og **Oppstignings-Papirene** var egentlig ikke en bok **du** skrev, men at det

faktisk var en av en rekke gjensidig avtalt vekking som dere alle hadde ordnet for dere selv. Litt som å sette en vekkerklokke før du går i dvale.

Hva da?

Vil du da våkne opp og si, "*Å, historiene var bare historier. Og historier er ubetydelige og meningsløse. Det er alt bare søppel. La oss glemme det og gå og gjøre noe ekte*"?

Eller vil du se den flotte skjønnheten og sannheten som ble vist deg i disse fantastiske episke historiene som spenner over mange livstider som hver av dere forteller dere selv? Vil dere komme sammen og dele dine erfaringer og læring? Vil dere vise hverandre dine historier? Vil du elske å verne om historiene du hadde fortalt, og meningen og verdien du har hentet fra dem?

Z: Ja. Ja. Jeg ser det.

Disse livene vi lever er våre historier. Og vi, kollektivt, forteller oss selv disse historiene. Vi er forfatterne av fortellingen, og vi er tegnene i fortellingen. Og i å leve disse historiene, oppdager vi noen veldig mektige sannheter om oss selv. Og det er derfor historiene er viktige.

Greit.

Men så, hvorfor er det viktig å forstå om disse Super Kraftfulle Individualistene?

8: Det virker slik: leserne dine opplever Zingdads virkelighet i deres liv fordi deres liv påvirkes av arbeidene dine. De tror at du eksisterer, fordi de leser denne boken. Og som et resultat av dette blir de tilbudt valg i dette arbeidet, og de kan bestemme seg selv hvordan de skal reagere og skape for seg selv.

Men hvordan ville det være hvis du opplever en innvirkning på livet ditt, men opprinnelsen er veldig smart skjult for deg? Du ser, det er disse andre vesener som opplever seg selv som disse SMI ene. Det er fiksjonen **de** skaper for seg selv i denne historien. Og deres arbeider er ganske gjennomgripende. Du må leve veldig langt fra såkalt sivilisasjon for å unngå å bli påvirket av deres verk. Men du sliter med å ta beslutninger om denne virkningen fordi det ikke er åpenbart hva som skjer. Og det er det jeg gjør: Jeg hjelper med å åpne for det som var skjult.

Jeg sa før det er ingen enkelt historie som er helt sant. Jeg sa også at det bare er sannsynligheter og perspektiver. Det jeg skal legge til nå er dette: jo mer energi som er satt inn i en bestemt sannsynlighet, jo mer vil sannsynligheten få verdi. Jo mindre energi som blir satt inn i det, jo mer blir det borte i ikke-eksistens.

Z: Du mener, jo mer vi tror på noe, jo mer ekte er det?

8: Noe sånn. Du tar valg, og ved valgene dine fokuserer du med din energi. Når du fokuserer med energi på noe, legger du til skapelsen. Du gjør det mer ekte for deg selv. Hvis mange mennesker går sammen og gjør noe ekte for seg selv, så har denne tingen større sannsynlighet. Det er i et slikt samvirke som verden fungerer. Og noen ganger er du feilsendt. Du er kollektivt hypnotisert til å sette dine energier inn i ting som faktisk fører til noe skjult bak det. Du får en illusjon og skaperen av illusjonen blir matet også.

Og det er det som skjer her. Selv om svært få av dere vet om SMIs eksistens, er du fortsatt veldig levende og kraftig til å bringe dem inn i virkeligheten din ved å fokusere energiene dine på det de presenterer for deg.

Så, jeg ønsker å fortelle deg hva det er som de gjør og hvordan. Da vil du være klar over det. Da kan du frigjøre dine energier fra det. Da kan du slutte å lage dette for deg selv. Med mindre du liker det, i så fall ... vel det ville være opp til deg.

Z: Ah.

Takk igjen for tålmodigheten din, 8. Jeg setter pris på at du er forberedt på å pleie meg til min egen oppvåkning. Dette begynner virkelig å gi mening for meg.

Jeg er klar til å komme tilbake til SMIs historien. Jeg vil vite hvordan de er med i historien min, slik at jeg kan gjøre bedre valg i livet mitt.

8: Det er flott. Bra gjort.

Z: Ok, så du sa noe om 9-11-angrepet. Du foreslo at kanskje SMI ene faktisk var bak dette? Egentlig?

8: Ja. Jeg brukte ikke eksemplet på 9-11 for ingenting da jeg fortalte deg om John. Jeg viste deg hvordan det kan være en historie hvis plotlinen blir ledet av SMI ene. Slike ting har gått på i hele historien din. En av de beste metodene SMI ene må holde sine slaver gående er å fremme en krig. Så lenge folk kan være overbevist om at det er noe ondt i andre nasjoner, ond annen religion, ond annen ideologi, ondskap **som helst** der ute som ønsker å ødelegge dem, deres familie og deres livsstil ... så sikkert som nøtter vil de Være villig til å sette skulderen til rattet og gjøre litt. Kanskje de selv vil føle seg som om de må frivillig å gå for å kjempe i krigen. Og så, dersom de dør i krigen, er det bare en grunn til at alle andre i deres familie skal bli sint og full av hat mot den onde fiende.

Sinne og hat ... disse er nok enda bedre enn gjeld ved å holde folk i dualitet og adskilthet.

Og har du noen gang lurt på religioner?

Z: Religioner? Hva spesifikt?

8: Vel, er det ikke veldig veldig, veldig merkelig at de fleste religioner synes å være grunnlagt på ordene og gjerningene til de dypest fredelige mennesker som noen gang gikk på jorden? Jeg mener, alle dogmer og overbevisninger til side, hvis du går og ser på hva som er kjernen i disse religionens læresetninger, så handler det om å streve for fred blant mennesker og et ønske om å gjøre det rette i verden. Og likevel fortsetter du å finne de mest ivrige tilhengerne av et av disse fredssystemene som blir pisket opp for å dra og drepe de mest ivrige tilhengerne av noe annet fredssystem. Det skjer så ofte, det er ikke engang tenkt på så rart. Og noen ganger er forskjellene i troen så små at de ikke kan skille seg utover.

Synes du ikke dette er veldig rart?

Z: Ja. Jeg hadde ikke tenkt på det på den måten før.

8: Og så må jeg spørre deg. Hvordan skjer det at en person som tror på en av disse religioner med alle sine vakre tanker om å elske din bror og så videre ... hvordan skjer det at en slik person overtales til å drepe sin andre bror fra en annen tro?

Z: Jeg vet ikke.

8: Vel, jeg skal fortelle deg. Det skjer med en enkel leder av noen ledere som forteller ham at personen i den andre troen egentlig ikke er hans bror. Han blir fortalt at den andre troen er en vederstyggelighet. Det er ondt. Og at hans **tro** faktisk tillater drap av mennesker av en annen tro. Ikke bare tillater det, men **krever** det.

Gal, va?

At et system av kjærlighet, fred og toleranse kan være selve grunnen til at du bør tillate deg å være så dypt opprørt at noen som tror noe litt annerledes enn hva du gjør, skal bli drept.

Ingen interne inkonsekvenser der da! (Han ler trist)

Z: Wow. Det er et veldig godt poeng, 8. Så hvorfor? Hvorfor ville disse religiøse ledere gjøre det?

8: Vel, det er ganske enkelt. Det er de Super Mektige folkene igjen. De la merke til for en stund siden at det var disse åndelige læresetningene som var kontraproduktivt for deres interesser. Hver gang og igjen ville en lærer komme rundt, spre en melding om kjærlighet, fred, enhet og toleranse som ville føre til at noen av deres slaver mistet interessen for spillet de skapte. Noen ganger var det enda skoler som direkte lærte oppstigning, noe som førte til at slavene spiste av spillet. Så de Super Mektige klekket en veldig snill plan faktisk. De fant en måte å slå disse religioner til egen bruk. I stedet for å la religionene fortsette å være enkle sett med tro, delt av mennesker som betjener hverandre som bror og søster, ble de politisert. Kraftstrukturer ble bygd inn i

religioner. Dogmer ble etablert. De ble forvandlet til **organisasjoner**. Ofte var religiøse ledere kraftigere enn konger og keisere. Og da ble det bestemt at folket i et bestemt område **måtte** følge en bestemt tro. De ble bestilt: "*Du **må** tro på **dette**.*" Og hvis du trodde forskjellig fra dogmene, ble du straffet. Vanligvis veldig grusom og voldelig og for det meste sluttet i døden. Og nå var folket med ansvar for disse fantastiske fredssystem plutselig menn av stor makt. Se hvordan det virker?

Z: Det er ganske kvalmende.

8: Jeg kan se hvordan det kan føles på den måten for deg. Men husk ...

"Det er ikke en eneste ting som er bra eller ondt, men at du føler det på den måten om det."

Z: Åh ja.

8: Så det betyr at det er ditt valg å være her i dette systemet. Systemet er designet for å holde deg her. Du fortsetter å få hver induksjon til å bli.

Så disse Super Mektige Personene ... er de onde?

Z: Vel, det virker som om de sikkert er i stand til å oppføre seg på noen ganske onde måter. Det vil si at de inkarnerte aspektene sikkert gjør. Og

inkarnerte aspekter av oss "slaver" kunne sikkert føle seg som om vi var ofre for et stort ondt overgrep begått mot oss.

Men hvis jeg forstår dette på riktig måte, er det et lavere ordnings perspektiv. Og å velge det perspektivet vil resultere i at jeg bor her i dualitet. Mitt sinne og sinne vil få meg til å slå tilbake. Og så vil jeg være adskilt fra enheten.

8: ... som betyr at de vinner. Selv om det er Super kraftige som du bestemmer deg for å hate og kjempe mot - det spiller ingen rolle - det faktum at du bestemmer deg for å hate og kjempe betyr at de vinner. Fordi du blir her. Og du forblir å betjene sin agenda. Se hvordan det virker? Og hvis du for eksempel bestemmer deg for å knytte deg sammen med andre krigere og ta opp våpen mot dem, hvis du bestemmer deg for å kjempe mot dem, gjett hva som skjer neste?

Z: Jeg vet ikke.

8: Deretter kommer noen som er en stor og dyktig leder. Noen som er godt bevandret i strategi og krigføring. Noen som synes å hate "*de onde sønnene*" enda mer enn du gjør! Og så vil du være klar til å følge ham til kamp, for å gjøre det han sier, og ... bingo! ... Du er tilbake i spillet som serverer dem. Direkte og indirekte. Direkte fordi de er mestere i strategien for å styre noens motstand. De gjør dette ved å gjøre det til

sin virksomhet for å **lede** den motstanden. Når du begynner å organisere en motstandsgruppe, så vil de finne måter å sette deres marionett på ansvaret for motstandsgruppen din. Du vil ikke vite det, men lederen din vil være en av deres slaver strategisk plassert i organisasjonen av dem for å styre deg!

Og du tjener dem indirekte også. Fra hvem tror du for eksempel at du vil kjøpe dine våpen? Hvor vil du få alt annet utstyr og infrastruktur fra? Alt du trenger for å engasjere seg i Super Mektige, vil bli kjøpt fra Super Mektige. Og hvert øre som endrer hender i hver transaksjon, blir også beskattet og inflasjonskattet for ytterligere å berike dem. Og så videre og så videre. Og det samme gjelder hvis du engasjerer deg i mer "fredelig motstand". Hvis du samler med andre på internettfora og diskuter "ondskapene om makten som er" og "å spre ordet" om sannheten om hva som virkelig foregår. Du kan tro at du bidrar til å øke bevisstheten blant verdens befolkning. Du tror kanskje at du gjør noe for å skremme Super Mektiges aktiviteter ved å spre sannheten. Og så, når du går, finner du alle slags "eksperter" som synes å være ledende lys i "sannhetsbevegelsen". Sikkert må det ha vært i tankene at minst **noen** av disse "ledende lysene" er i bruk av Super Mektig? Er det ikke det du ville gjøre hvis **du** var Max? Og hvis det er tilfelle, hvordan bestemmer du hvem du skal stole på? Hvem forteller deg den **virkelige** sannheten, og hvem selger deg en versjon av sannheten som er frøet med løgner som er der for å manipulere deg? Plutselig er det ikke så enkelt, er de? Du skjønner, Super Mektig fikk ikke være Super Mektig ved å være dum. Og de har sett og overlevd alle slags opprør og opprør er det. Og hver gang har de blitt smartere, villere og kraftigere. Og de har **lange** minner og dagsordener. De tenker i form av mange generasjoner, ikke i forhold til hva som skjer nå, i dette livet. Det er slik de lykkes så utrolig på spillet. Og så er det at vi kommer til situasjonen der de har en hel planet full av slaver som slaver bort, gjør bud og nesten ikke engang engang begynner å gjetten det! Og selv de **som** oppdager dette, synes ikke å kunne gjøre noe med det. Faktisk, når de prøver å gjøre noe med det, styrker de bare hånden til Super Mektig.

Og det siste poenget om å føre en krig mot «den onde Illuminati» eller hva du også kaller dem: Hvem vil du akkurat streike mot? Vil du "holde den til mannen" ved å bombere dine lokale kontorer? Tror du faktisk at noen av Super Mektig vil bli funnet der? Og hvis ikke der, hvor vil du finne dem? Og jeg vil fortelle deg at du ikke finner dem! Super Mektige er så dypt skjult, så langt bak i kulissene, at du nesten aldri vil se navnene dems i pressen og enda mindre se ansiktene dems. Så, uansett hvem du bomber eller skyter, vil du bare skade noen en av dems funksjonærer. Noens marionett. Noen fattige sekker som også bare prøver å gjøre veien i livet så godt han kan. Og så har du ikke skadet SMI ene i det hele tatt, og alt du har gjort er å bidra til litt mer hat i verden. Som ironisk nok blir de bare mektigere.

Så du taper.

Så mister du.

Og så mister du litt mer.

Og når du har mistet helt, mister du bare litt mer.

Og **det** er hva som skjer hvis du prøver å spille mot dem i spillet. Og det er deres spill. Du kan ikke slå dem, eller systemet, ved å bekjempe det. Spillet er satt opp slik at du har en håndfull av ingenting og de holder alle essene. Og bare i tilfelle, de har et utvalg av hvert annet kort de muligens vil ha opp på ermene. Og hvis det ikke er nok, kan de bare endre reglene når som helst.

Husk da jeg sa at det var alt et spill til dem? Noen ganger en ond og grusom kamp, men fortsatt et spill? Tingen å huske om dette er at de har en rolle å spille. Så lenge de fortsetter å gi deg de aller sterkeste fremskrittene for å holde seg i spillet, gjør de jobben sin.

Z: **Det** er deres jobb?

8: På sjelsnivå, ja. For det meste vet de ikke deres inkarnerte personligheter. Men i hovedsak er det sjelens-kontrakt de har med alle som går inn i dette spillet. Og jeg vet at du vil finne det ganske vanskelig å tromme opp mye empati for dem akkurat nå, men du vet at disse vesen har en veldig tung byrde. Og deres liv, i motsetning til dine populære forestillinger, er ikke veldig glade i det hele tatt. Det er ikke bare en glamorøs fest en etter den andre. Ja, det er kompensasjoner for å være de rikeste og mektigste menneskene på planeten, men det er også noen alvorlige kostnader for personligheten. Tillat meg å gi deg en liten summering:

Super Mektige er helt skjult for deg. Hvis du kjenner et navn eller har sett et bilde i tabloidene eller på fjernsynet, så er dette i beste fall en funksjonær av de virkelig sterke. SMI ene er **ikke** selv involvert i politikk, og de er heller ikke styrets formann. De er skjulte. De holder maktenes styrker **gjennom** andre personer som er deres funksjonærer. Hvis du ser hendene som er på makten, så ser du på en funksjonær.

Den virkelig mektige er avlet til den. Født, og ikke gjort, som de sier. Du kommer ikke til å bli med i sine rangeringer ved å lykkes i forretninger eller ved å være rik. Du kan ikke bli en av dem ved å bli med et hemmelig samfunn og jobbe deg opp til de øverste rangeringene. Du kan ikke bli med dem ved å vinne valg. På det meste kan du bli deres tjener. En bevisst og villig tjener, kanskje. Super Mektig er nesten en rase fra hverandre. Det er en viktig del av deres suksess strategi at de nøye beskytter integriteten til familiens linjer. Deres genetiske renhet er noe av en besettelse for dem. Og med god grunn. For det første er deres genetikk fri for et stort antall av de lidelser som plager resten av menneskeheten.

Fra selve barnesengen blir de trent, betinget og boret for å være det de er. Oppdragelsen deres er vanskelig. Mye vanskeligere enn du kunne forestille deg. Når andre babyer blir beskyttet og lærte om kjærlighet og deling, blir disse undervist i vanskelige leksjoner som involverer selvdisciplin og selvtillit. De læres utvilsomt lydighet, men bare til deres herre. De læres at alle andre er bønder; Slaver der for deres bruk. Snedig, bak knivstikking, svik, løgn og manipulasjon er alle verdifulle verktøy for sin handel. Så lenge dine handlinger fører til en større akkumulering av makt for familien din, tjener du familiens interesser. Og hvis dette betyr at du personlig stiger til makten over andre SMI er gjennom moralske tvetydige midler, så er det også akseptabelt. Hvis ikke er du utenfor rett respektert.

Og mens latterlige nivåer av overdådighet blir tatt for gitt, er godhet, mildhet, tålmodighet, ømhet og slike kjærlighetens manifestasjoner i ynkelig mangelvare.

Det er så mye forventning på skuldrene til disse at det ikke er noe sted for dem å ikke være utmerket alltid, i alt som er bestrøket. Eventuelt tegn på svakhet er skjult. Det er skammelig. Det skal bli utryddet. Feil tolereres ikke.

Det er så mye mer jeg kunne sagt her om deres eksistens. Men alt jeg ønsker å gjøre for nå er å gi deg et hint. Jeg er sikker på at du begynner å se at disse vesener har et veldig, veldig hardt liv. Rett fra vuggen til graven. Kjærlighet, i deres øyne, er en luksus de ikke har råd til. Selvfølgelig misforstår de kjærligheten. Hvis de ikke gjorde det, ville de ikke kunne tenke som de gjorde. Men alt dette er også en del av kontrakten.

Z: Men hvorfor, 8? Hvorfor? Jeg forstår det ikke i det hele tatt. Hvis de i det minste hadde en god gammel tid, leve opp til den, så ville det være fornuftig for meg. Hvis de gjorde dette fordi de virkelig likte å ha all makt og det virkelig gjorde dem lykkelige, så ville det i det minste være fornuftig. Men hvis å ha kraften er faktisk en nesten uutholdelig byrde, så hvorfor gjøre det? Jeg mener, hvis de er så ulykkelige, hvorfor får de ikke bare sine lakeier å komme ut i pressen og på TV og si, *"Beklager folk. Det har vært litt feil. Vi finner at vi egentlig ikke Liker å løpe showet, det er ikke så mye moro som det virket. Og vi vet at folk ikke liker de måtene ting har vist seg nå på slutten, enten. Så nå deler vi alle våre leker og spiller godt. Fest er i huset vårt. Alle er invitert!"* Slags ting. Da ville alle være lykkelige.

8: Glad? Jeg er ikke sikker på at alle ville være lykkelige. Hvis sannheten skulle begynne å komme ut i den slags mote, så tror jeg heller at det ville være mye mer raseri enn lykke. Hvor lykkelige ville folk være hvis de ble fortalt at årsaken til at de har vært i krig med hverandre, er ganske enkelt fordi det var den beste måten å gjøre en håndfull mennesker rikere og kraftigere? Hvis du hadde mistet et familiemedlem til en slik krig, ville du akseptere en, "Nå ja, svarte," slags svar? Nei. Dybden på bedraget er svimlende. Og hvis dette begynte å komme ut, ville folk gå inn i sjokk. Det ville

være alle slags svar som fornektelse, sinne og raseri. Veldig, veldig få ville svare ved å bestemme seg for bare å være lykkelig. Og uansett ... hva får deg til å tro at folk **ønsker** å være lykkelige?

Z: Jeg ... uh ...

8: Ja, det er selvfølgelig det som alle **virkelig** ønsker. Men hvis det var din primære motivasjon - for bare å være lykkelig - ville du virkelig ha valgt å inkarnere på planeten Jorden i denne sivilisasjonen og på denne tiden? Nei. Det er steder i alt som egentlig handler om å finne lykke. Og vi snakker mye om det snart. Men la meg forsikre deg, om du føler deg forvirret på dette punktet, at denne planetariske virkeligheten på dette rom / tidssammenhengen ikke handler om folk som prøver å være lykkelige. Og **det** er slik jeg kan begynne å svare på spørsmålet ditt. Du spør meg hvorfor Super Mektige Personer gjør dette hvis det gjør dem ulykkelige. Vel, jeg antar jeg kan stille deg det samme spørsmålet. Hvorfor har noen av dere kommet til denne planeten og inkarneres her hvis det gjør deg ulykkelig? Som du fortsetter å fortelle oss er du, i dine bønner og meditasjoner. Hvorfor? Hvorfor noe av dette?

Z: Jeg forstår at vi kommer hit for å oppdage hvem vi egentlig er fra en posisjon til her å glemme.

8: Ja, det er den viktigste motivasjonen. Å oppdage deg selv. Å skape deg på nytt. Det er et uendelig antall andre underordnede årsaker. Som å helbrede litt smerte. Liker å finne enhet ved og utforske ikke-enhet. Liker å forstå hvilken kjærlighet egentlig er ved å foregå det en stund. Og så videre. Virkeligheten du bebor er en undring. Det er et utrolig verktøy for opprettelse og oppdagelse. Og så valgte dere hver for seg selv å gå dit. Og hver av dere vil finne en fantastisk, fantastisk å prise når du forlater der.

Det var **derfor** du dro dit først.

Nå. Tror du det ville være noe annerledes for Super Mektige Personer?

Z: Jeg vet ikke. Jeg antar det ikke.

8: Det vil det ikke. Alle som går der spiller et utvalg av roller. Super Mektige spiller rollen som bidrar til å skape et bestemt åndelig klima på planeten din.

Z: Forklar?

8: I hjertet av hvert menneske er det en guddommelig gnist. Du er alt, derfor, i hovedsak god, snill og kjærlig. Dere vil hver faktisk **ønske** å finne din gave og gi. For å gjøre det bra, vær snill og hjelp hverandre. Du vil finne kjærlighet, uttrykke kjærlighet, **være** kjærlighet. Du vil at kroppene dine skal være sunne og sterke. Du vil at dine relasjoner skal være gode. Og så videre. Så du ser, hvis du alle hadde det du virkelig ville, ville det være et hopp, hoppe og et hopp, og du ville oppdage din

sannhet i hjertet ditt. Du vil bringe fantastiske mengder lys inn i ditt vesen og da vil du stige ut av systemet. Hver andre persons bestefar eller tante ville være den mest vidunderlige vismannen. Det ville være visdom for å spørre. Konsepter som alle ens enhet ville bli universelt forstått. Det ville være ingen divisjon blant nasjoner eller raser eller religioner eller andre grupper. Hver enkelt person ville bare følge sin egen sanneste vei hjem.

Z: Høres fantastisk ut!

8: Og dette er akkurat det som skjer i mange andre virkeligheter. Det er enda mange planeter i din galakse hvor dette er slik det er. Og det er flott når det er slik. Og hvis det er det du, på et sjelsnivå, trengte eller ønsket, så er det der du ville være - på en annen enhets bevisst planet der det er fred, kjærlighet og glede.

Men du er ikke der, er du?

Z: Tilsynelatende ikke.

Så, hvis jeg forstår deg riktig, så er jeg her i denne virkeligheten fordi dette er hva jeg, på sjelsnivå, ønsket å oppleve. Og dette betyr at jeg faktisk trenger disse Super Kraftige Personene å gjøre som de gjør. Hvis de ikke gjorde det, ville verden ikke være som den er. Og hvis det ikke var som det, ville jeg ikke ha **denne** muligheten til å oppleve å uttrykke meg selv.

8: Gi mannen en sigar!

Z: Jeepers, 8. Jeg er lamslått. Hvis jeg fortsetter langs denne stien, vil du spørre meg ved siden av å gjenkjenne disse individers offer ... det faktum at de gir opp et liv med enkle gleder der det er kjærlighet i overflod og glede i øyeblikket slik at de kan Spille denne harde, grusomme rollen som resten av oss trenger dem til å spille.

8: Ikke vær for rask til å gråte lange tårer for dem. Alle har blitt enige om de rollene de spiller.

Jeg vil gjerne fortelle deg noe nytt nå som vil hjelpe deg å forstå hvorfor jeg sier dette. Visste du at **du** på et sjelsnivå var blitt preparert til å være en del av SMI-klubben? Det var veien du var på, og det var meningen med det du har kalt din "*Trollmanns levetid*".

(Zingdad note: Se kapittel 1)

Det var forventet at du skulle ta programmeringen og følge banen og gå inn i den rollen. Noe gikk "galt" med deg selv. Du avvist STS-banen som ble lagt ut for deg. Som forårsaket noen bedrøvelse i enkelte kvartaler, og da ble jeg tilkalt for å finne ut hva som skulle "gjøres" med deg.

Z: Oh godhet, jeg skjønnte ikke det! Men nå som du sier det, gir det perfekt mening!

8: Den magien du brukte i det livet var ikke **din** magi. Det ble gitt deg, av andre, å skape et visst perspektiv i deg. Dette burde ha hatt konsekvensen av å gjøre STS-banen, og den samtidige oppstigningen til medlemskap i SMI-klubben (om enn i en noe annerledes realitet enn den du er inne i), et automatisk valg for deg. Dette var en del av din tilrettelegging og trening. Du burde ha utviklet en smak for å ha makt over andre. Du burde ha tatt til deg ved å ha evner som andre bare kunne drømme om. Alt dette **burde** ha forført deg. Men det gjorde det ikke. Du fant det å være for ubehagelig og du avviste banen. Det er sjelden at dette skjer, men ikke uhørt.

Det er mye, mye mer jeg kan fortelle om dette og jeg vil, men det vil ikke være av stor interesse for leserne dine. Den eneste grunnen til at jeg reiser dette på denne svært offentlige måten, er at det er nyttig å bringe innseendet til at hver eneste rolle er valgt. Alt er etter avtale. Og akkurat som hver av dere har blitt enige om å inngå alle slags kjærlige forhold med venner og familie i hver inkarnasjon, så har dere også avtalt å inngå de mer antagonistiske forholdene dere har opplevd. Og på samme måte har de bredere relasjonene også blitt avtalt. Og så er det også sant at kollektivt, alle dere på jorden akkurat nå, har på sjelsnivå inngått en avtale med Super Mektig. De ble enige om å gi deg et miljø som vil gjøre det så overbevisende som mulig for deg å holde deg slik at du kan spille ut de andre dramaene og relasjonene du ønsker å oppleve. De får de erfaringene de har skapt for seg selv i retur; Ikke bekymre deg for det. Og regelen gjelder fortsatt: hva de gjør til deg som en planetarisk bevissthet, gjør de også for seg selv. Og dette vil fortsette til de også ser at dette ikke tjener dem. Til de er også er klare til å vekkes til sin større storhet.

Du er alt sammen i dette. Dere er **alle** ofre for din egen fremstilling. Hver og en av dere. Inkludert SMI ene. Og dette vil fortsette for hver av dere til du er endelig klar til å bli frigjort med offeret i alle sine mange forkledninger. Og da, når du er ganske ferdig med alt dette, så kanskje du vil spille et annet spill. Det er da du kan bestemme deg for å bryte fri fra innvielsene for å holde deg i denne virkeligheten. Hvis du gjør det, vil du komme til et sted i utviklingen din der alle de galne tingene som blir invitert i denne verden, ikke lenger vil underholde deg. Du vil se gjennom illusjoner av denne verden.

Krig, religion, svømming av produserte sykdommer, mat utarmet av næringsstoffer, men pumpet full av giftstoffer, toksiner tilsatt til vannforsyningen, gjeld, inflasjon og andre urettferdige økonomiske ideer, politikk, non-stop vold og aggresjon i underholdning, en herjet og Forurenset verden, fryktbaserte nyhetsmedier og til og med ting som alkohol, nikotin og narkotika, er bare noen av de tingene som brukes til å hindre deg i å finne kjærlighet og fred i deg selv. Som holder deg fra å se hverandre

som en bror eller en søster. Som holder deg fra å vite at den største sannheten ligger i ditt eget hjerte.

Z: Det er ganske kvalmende for meg at de er villige til å gjøre dette til oss, deres medmennesker, bare for å opprettholde makt og kontroll. Hvordan blir de så hjerteløse? Eller har de faktisk hatshet for "det lille folk"?

8: Vel, nå kan du forstå hvis jeg sier til deg at den Super Mektige ser på deg, verdens borgere, som sine eiendeler. Kanskje litt i måten en bonde kan tenke på sine husdyr. Bonden elsker på sin egen måte sitt husdyr. Han tar vare på dem, pleier deres behov, holder dem fri for sykdom, beskytter dem mot rovdyr og så videre. Forholdet viser mange av kjennetegnene til ekte, kjærlig bekymring. Unntatt, selvfølgelig, når det kommer en tid til å slakte. Når bonden trenger å få avkastning på investeringen, begynner forholdet å vise noen andre egenskaper. Husdyret lastes på lastebiler, fraktes til slakteriet og slaktes.

Hvis du var i stand til å se på alt dette med et ubehagelig øye, kan du komme til den konklusjonen at bonden elsker **hjorden**, men bryr seg ikke om **individer** i flokken.

Z: Og du sier at SMI ene er sånn?

8: Man kan ikke snakke for alle - de er alle individer med individuelle tanker og stiler - men deres oppførsel viser absolutt denne tilnærmingen. Mange av dem har tro på at det er deres plikt og nesten hellig tillit til å håndtere og ivareta menneskeheten. Løpet som helhet. Som en bonde ser etter en flokk som helhet. Men underveis ville han gjerne ha enkelte individer slaktet for å betale regningene sine, og hvis de begynte å over-gresse sitt land, ville han vurdere det som uansvarlig å ikke ta det ut. Du skjønner at individene bare ikke anses å være viktige. Og så vil de bruke deg på den måten de ser hensiktsmessig i forfølgelsen av sine egne mål.

SMI er, som sagt, de ultimate eierne av noe stort og viktig nok til å være verdt å eie. Og hvis økonomien vokser på en slik måte for å få dem til og **ikke** eie alt som er verdt å eie? Da er de ikke tapt for å ødelegge økonomien, slik at de da kan kjøpe alt for en brøkdel av sin tidligere verdi. Som økonomi rettigheter igjen, så er det at de igjen er i besittelse av nesten alt. Det faktum at utallige folks liv ble ødelagt, og at mange er sultne og at andres forhåpninger og drømmer var stiplede, angår ikke dem. Det er ikke den enkelte som har betydning for dem.

Så vi startet denne delen av dette kapitlet med spørsmålet ditt om folkemord av hensyn til hensikt. Vel, de Super Mektige Personene er ikke de eneste som noensinne har oppmuntret til folkemord. Men de er de som har gjort det mest konsekvent gjennom hele din registrerte historie. Når historien forteller deg at det var denne eller den

gruppen eller lederen som var ansvarlig, er sjansene svært sterke at den spilte ut i samsvar med SMIs ønsker.

Z: Jeg vet egentlig ikke hva jeg skal gjøre med alt dette, 8. Det er forferdelig og kaldt.

8: Kanskje det. Og nå har du en rekke valg. Du kan tro på det jeg har sagt fordi det samsvarer med noen av dine observasjoner av livet. Eller du kan vantro det fordi det ikke gjør det, eller fordi du ikke vil ønske det. Og hvis du bestemmer deg for å tro på dette, så kan du bli sint og full av hat. Du kan prøve å slå tilbake. Og miste.

Eller, hvis du er klar til å slutte å bli skadet av spillet, kan du vekke og oppdage hvem du egentlig er, og du kan se den for hva den er: et veldig stort spill. Et seriøst og skummelt spill. Men et spill, ikke desto mindre. Et som tillot deg å gjennomgå noen av de mest utrolige opplevelsene som kan være hvor som helst i alt som er. En vidunderlig, fantastisk maskin som gir kraftige valg, slik at du kan utforske deg i dypet og fantastiske funn av hvem og hva du egentlig er.

Hele denne verden, som den er, eksisterer for å vise deg hvem du er.

Den reflekterer, med perfekt presisjon og troskap, dine egne ideer, tro, tanker og valg tilbake på deg. Og til slutt er Super Mektige Individuelle bare en del av maskinen. Uten dem ville det ikke fungere.

Og hvis du vil velge å se deg selv som deres offer, så er det tydelig at du vil gå for en annen rotasjon rundt den indre arbeidet til denne maskinen. Hvis du derimot kommer til virkeligheten at bare du kan skape din virkelighet og at du ikke er et offer, vel, så vil alt begynne å forandres seg for deg. Da vil du bli mesteren til ditt eget vesen, din egen skjebne og alle dine egne erfaringer.

Og så? I den tilstanden av mesterbevissthet, hvordan vil du da tenke på Super Mektige Personer? Jeg sier deg, du vil ikke tenke på dem som super kraftige lenger. Du vil se dem som ingenting annet enn rollespillere i et flott spill. De som har hatt noen ganske interessante deler å spille. Du vil se vanskeligheten, smerten og kompleksiteten i deres roller. Og du vil få forståelse og medfølelse. Sinn og hevn vil ha forlatt deg.

Og **det** er historien jeg vil fortelle deg om de Super Mektige Personene. Jeg forteller det til deg slik at du vil høre og forstå at jeg ikke prøver å male deg et rosenrødt bilde. Jeg prøver ikke å fortelle deg det, *"ting er ikke så ille som du tror."* Nei. Faktisk er det sannsynligvis mye verre enn du hadde tenkt. Og likevel ... dette er ikke et problem. Fordi det egentlig ikke betyr noe om hvor dårlige ting er i din verden, hvis disse tingene er det som kreves for at du skal komme til din egen oppvåkning.

Du er alle litt som en narkoman som har vært avhengige av en veldig kraftig narkotika kalt V. V står for offer. Og du tar gjentatte doser av V, selv om du noen ganger har en

dårlig tur, selv om du noen ganger overdoserer, fortsetter du din avhengighet til å fortsette å ta den. Og på et tidspunkt må du treffe en slags bunnopplevelse, som vil få deg til å si, "Nok!" Og da, og bare da, vil du bestemme deg for å sparke vanen.

Så verden du ser rundt deg, er som den er fordi du er som du er. Og når du er ferdig, ferdig og **ferdig** med offeret, lover jeg deg, din verden vil se helt annerledes ut for deg. Du vil ikke lenger møte noen offeropplevelser. Du vil se en ny verden gjennom nye øyne.

Og nå, for å bringe dette spørsmålet til slutt Kan du se at, uten at Super Mektige Individider spiller rollen de spiller, ville spillet ikke fungere i det hele tatt? Planetsystemet ville være ganske annerledes? Dine erfaringer ville være ganske forskjellige? Og du vil ikke bli tilbudt valgene og mulighetene for selvoppdagelse og selvopprettelse som du for øyeblikket har?

Z: Jeg kan, ja.

8: Og kan du se at det faktisk er slik at du er enig i denne erfaringen før du kom hit? Og at du fortsetter å godta det hver dag? Og at du kan velge å frigjøre deg selv fra denne avtalen og komme til å velge noe annet hvis du vil?

Z: Ja. Jeg kan snakke fra min egen erfaring og si at jeg akkurat nå finner ut hva det er å frigjøre meg fra mine egne indre offerstadier. Jeg gir slipp på dypt begrensende tro. Og som jeg gjør det, beveger jeg meg også til et sted i mitt liv og i min verden hvor jeg ikke lenger føler meg som om jeg er offer for noe. Ikke av andre mennesker eller politiske systemer eller ... noe. Og siden jeg fant mitt "rette sted" i denne verden, møter jeg egentlig ikke mye av de "negative" tingene som jeg pleide å se rundt meg for bare noen få år siden. Og hvis jeg nå i kontrast til hvordan jeg nå føler i forhold til det offeret som jeg følte meg som en ung mann ... wow ... det er ganske utrolig hvilken forskjell det har gjort med å frigjøre meg fra min egen bondage.

8: Så er det akkurat poenget mitt. Din ytre verden reflekterer din indre verden. De fleste gjør feilen, hvis de er ulykkelige, av å forvente at den ytre verden skal forandres først før de tror at de kan finne lykke. Men dette virker ikke. Ytre verden ser ikke ut til å være villig til å forandre seg, så de blir ulykkelige. Men så er det noen som kommer til oppfatningen at den eneste måten de kan gjøre seg glad på, er ved å forandre sin indre verden. De gjør dette, og de finner lykke. Kanskje de finner det mirakuløst da å oppdage at deres ytre verden også følger etter og endrer seg for å passe med lykkens tilstand. Er dette magi? Et mirakel? Kan være! Eller kanskje dette er akkurat slik en ting som ville fungere hvis det bare var en av oss her som opplever seg selv i et fraktal holografisk uttrykk for seg selv. Så kanskje vi ikke bør bli overrasket over at det er slik.

Og dette er en av de store leksjonene som denne virkeligheten kan lære deg.

Og så fortell meg hvordan du oppfatter disse Super Mektige Personene? Er de onde? Er deres handlinger onde?

Z: Nei, jeg begynner virkelig å forstå hva du har sagt hele tiden. Fordi, ja, fra det subjektive synspunkt er de onde. Uten et sekunds tanke er de villige til å fjerne milliarder av mennesker sin rett til å velge. Men det er en illusjon. Objektivt har vi alle rett til å velge. Så da er de ikke onde.

Og takket være dem har vi de mest fantastiske mulighetene for selvoppgivelse. Så da er de ikke igjen onde.

Alt avhenger av ditt perspektiv, ikke sant?

8: Ja, det er det. Mens du fortsatt er dyp i spillet og sliter med å få mening av det, ser du alle slags vesener rundt deg som ondskap. Så snart du gir mening, ser du alt for hva det er. Og så forlater du spillet og du ser perfektjonen av hele arrangementet.

Z: Ja, som et resultat av denne samtalen er jeg faktisk klar til å vite dette for å være sant. Takk, 8.

8: Du er hjertelig velkommen.

La oss gå videre til neste manifestasjon av ondskap du ønsket å vite om.

Terrorister

Trenger du meg for virkelig å snakke om denne?

Z: Nei. Jeg antar det ikke. Jeg tror jeg kan se dette for hva det er.

8: Bra. Så kan du gi oss en kort summering og vi fortsetter?

Z: Jeg skal gi et blygt ...

Jeg tror det kan være mange underliggende grunner til at noen kan bli drevet for å begå terrorhandlinger. Men i siste instans er det handling av noen som er så dypt mistet i sin egen maktløshet at han føler at den eneste måten å forsøke å fikse ting på er å begå en virkelig skrekkelig voldshandling. Det er klart at dette er en dypt traumatisert sjel som strekker seg ut i verden, som han føler har utsatt ham. Dette er et vesen som har valgt å oppleve det livet han har, og som et resultat av sine erfaringer velger han å reagere på verden ved å uttrykke mer frykt, hat og sinne i det. På den måten skaper han mer av det som har skadet ham i utgangspunktet. Og dermed gir han oss alle muligheten til å velge hvordan vi skal svare. Vi kan se at hans løsning ikke virker. Vi kan se hvordan drap og ødeleggelse av de overlevende liv ikke resulterer i en bedre verden for noen. Så hva skal vi gjøre med **dem**s terrorhandling? Skal vi svare som han gjorde med

ønsket om å returnere i favør med interesse? Skal vi prøve å drepe ham og hans folk og ødelegge livet der hvor han bor? Vi kan gjøre det, men jeg er ikke sikker på hvorfor vi tror det vil hjelpe. Det hjalp absolutt ikke da han gjorde det her hvor vi er. Eller skal vi gjøre et nytt valg for oss selv med å slutte å være villige til å drepe hverandre. Eller hva?

Og det er der jeg forlater dette. Terrorister er bare folk som har svart på forferdelige forhold med forferdelige valg, og derved skaper mer forferdelige forhold. Det er deres historie. Den viktige biten er hvordan

Vi svarer på dette. Hva er våre valg og hvordan skal vi skape oss selv i retur?

8: Jeg liker hvordan du håndterte det.

Den neste manifestasjonen av ondskap du spurte om var:

Folk som voldtar eller misbruker kvinner, barn og babyer

Hva kan jeg si om dette som ikke allerede er sagt i tidligere diskusjoner eller indirekte i denne? Det er et veldig tøft problem å komme med råd til, og så fortsetter det å komme opp for deg. Det skjønner jeg. Men oppløsningen av den forblir den samme. Før noen voldsomme eller fornærmende samhandling kan foregå mellom to vesener, vil det være slik at de på et eller annet dypt nivå vil bære i seg selv et traume. Du skjønner, man må ha betydelig innvendig smerte som må treneres hvis man skal velge å engasjere seg i en slik interaksjon. For å være villig til å gjøre en slik ting til en annen **eller** å være villig til å gjøre dette for seg selv, må de sikkert ha noen problemer i deres psyke som må tas opp. Selve arrangementet er da egentlig bare manifestasjonen av den eksisterende indre uroen. Som et resultat av hendelsen, er denne smerten nå åpen og tilstede i deres virkelighet. Nå kan de ikke lenger nekte eksistensen av sine traumer. Nå må de gå hver sin vei gjennom smertene. Forskjellen er at gjerningsmannen blir utskjelt av samfunnet. Tilregne og bli fortalt igjen og igjen hvor stor en feil han er. Han kan ende opp med å bruke tid i fengsel og, selv i fengsel, bli behandlet som en parraia. Det er en lang, mørk tur gjennom dybden av elendigheten i sjelen for å være på en slik reise.

For den voldtatte og misbrukte, er opplevelsen heller ikke noe piknik. Men minst en kan håpe at det kan være kjærlig støtte etter arrangementet. Ofret kan, avhengig av omstendighetene, få psykologisk rådgivning og så videre.

Selvfølgelig ber jeg deg ikke å sørge for gjerningsmannen i slike tilfeller. Det ville trolig være mer enn man virkelig kan spørre. Men jeg tilbyr deg dette perspektivet. Og jeg antyder heller ikke at dette er **alltid** hvordan det går, selvfølgelig. Det skjer også at voldtektssmannen ikke mottar noe sensur fra sitt samfunn og offeret blir behandlet som en kriminell. Alle mulige variasjoner er mulige, men ingen av dette forringer det

grunnleggende faktum at hver på sitt sjelsnivå valgte og inviterte samspillet til egne formål.

Og så er gjerningsmannen ondskap? Er handlingen ondskap? Det er det samme svaret igjen og igjen. Det er det samme svaret som med Super mektige Personer. Og svaret er selvfølgelig at det avhenger av ditt perspektiv. Fra den subjektive erfaringen til offeret og de som er nær offeret, er svaret nesten helt sikkert et rungende "ja". Og hvem kan si at de har feil i å føle seg slik? Hvem kan klandre dem for å ønske utallige skader og evig plage på gjerningsmannen? Fra det objektive perspektivet er han selvsagt ikke ondt. Han er en sjel som trener sin dybdefulle smerte og forvirring. Og han har en kontrakt med sjelen som er uttrykt som offeret. Og denne kontrakten er vedtatt. Og så, fra det perspektivet, kan ikke engang handlingen være merket onde. Det er hva det er.

Du har selv hatt en annen inkarnasjon der du flere ganger ble misbrukt som barn; Både seksuelt og voldsomt.

(Zingdad Note: se kapittel 1, "*Tapt i min egen drømverden*")

Og ikke bare noe barn, men en som var psykisk funksjonshemmet. I ditt tilfelle var det din sjels ønske om å forstå ganske dypt offerstadiet som førte deg til å velge disse opplevelsene. Og mens den dårlige, kjære gutten levde selv igjennom de opplevelsene, kan det ikke være tvil om at de var ... ord svikter meg ... dypt, dypt traumatisk. Ja, det er slik. Men jeg forteller deg nå at du ikke ville være her i dag engasjert i din oppstigningssti uten å ha hatt, om ikke de opplevelsene, da noe ganske lik dem. De var mot balansen til andre opplevelser der du spilte en ganske ondsinnet gjerningsmann.

(Zingdad Merk: se kapittel 1, "*Trollmannen*")

Hvis du fra sjelen fjerner en dine opplever, må du også fjerne den andre. Du ville ikke være i stand til å forlate herfra uten å kjenne begge sider. Din psyke ville da være i en tilstand av ubalanse. Så **kunne** du ha valgt og ikke oppleve det heller, men hvis du går ned den veien, og du velger ikke å gjøre noe i det hele tatt mens du er inkarnert her i dette systemet. Og så, hva er poenget? Du ville ikke lære noe om Selvet.

Og å komme til denne virkeligheten ville ikke ha noen verdi for deg. Så du engasjerer. Du engasjerer deg dypt. Du utfolder deg bra i dette systemet, og du risikerer alt. Du risikerer at du faktisk kan oppdage alle slags ugjennomtrengelig skrøpelige ting om deg selv. Og så gjør du det! Og da, når du er ferdig med det, begynner du å oppdage din sanne kraft, din evige skjønnhet og din storhet. For det er slik at dere som har vært her, kjenner og forstår kjærlighet langt mer kraftig enn et annet som ikke har vært her. Og dette er selvfølgelig fordi du virkelig har vært der hvor det **ikke** var kjærlighet, og deretter funnet veien tilbake. Du vil virkelig vite hva kjærlighet er når du har gjort det!

Så jeg spør deg igjen: er gjerningsmannen ondskap? Er handlingen ondskap?

Z: Jeg begynner virkelig å få dette, 8. Du har vært snill nok til å bli hos meg på dette, se på det igjen og igjen fra alle slags perspektiver. Så nå, som du spør meg dette, så kan jeg virkelig se det. Det er egentlig bare ondt fra den begrensede, subjektive opplevelsen. Objektivt er det ikke ondt. Jeg får det faktisk.

8: Jeg er glad. Da dette blir sannheten, vil du befri deg fra all slags indre uro. Du kan forvente å finne deg selv å frigjøre din følelsesmessige smerte og til og med symptomer på fysisk smerte og ubehag, ettersom du slipper av ditt ønske om å holde alle disse andre vesener og deres handlinger som "onde".

Men la oss komme inn i en interessant en neste. Du spurte meg om ...

Demoner og Demonisk besittelse

Z: Ja. Er det slike ting som demoner?

8: Ordet "demon" betyr mange ulike ting for forskjellige mennesker under forskjellige forhold. Det dekker absolutt ikke bare en klasse av å være! Det første du bør vite er at ordet demonen begynte i dine gamle tider, noe som betyr noe helt annet enn hva det nå betyr for deg. Ved opprinnelsen mente ordet noe som "høyere vesen"; Egentlig noe som eksisterte mellom ditt "dødelige rike" og rike til "gudene". Alle slike vesener ble kalt daemoner. Ethvert vesen som var av en finere tetthet enn det som mennesker oppfattet seg selv å være, kunne kalles en demon. Det var absolutt ikke et iboende negativt begrep. Daemoner var veldig ofte hyggelige og velvillige ånder. Selv om det er sant at noen av dem kanskje også har vært likegyldige eller til og med ondskapsfull. Men poenget er at ordet daemon ikke hadde noen iboende negativ betydning. Det var rett og slett et alt favnet- ord som betydde noe som "høyere ånd". Kanskje i din nåværende språkbruk kan du uttrykke dette som "et høyere dimensjonalt vesen".

Z: Interessant!

8: Men over tid endret ordet av ordet. Og absolutt var det hensiktsmessig å ekspandere de monoteistiske religioner for å karakterisere alle slike vesener som onde og derfor ikke å bli konsistente med. Uansett hvor du har folk som bruker religion som et verktøy for å oppnå og opprettholde makt, vil du finne dem å forme noens vei til åndelig sannhet og vekst, annet enn den de tilbyr, som ondskap. Men vær det som det er, det er slik at ordet i din nåværende virkelighet er kommet for å bli lastet med det mest negative av konnotasjoner. Det er nå tatt utelukkende å være en ånd av en dårlig ondsinnet natur.

Z: Men slike vesener eksisterer?

8: Spør du om det finnes vesener som bor i andre densiteter enn din egen, som ønsker noe annet enn dine beste interesser?

Z: Ja.

8: Ikke vær naiv. Selvfølgelig er det! Et stort utvalg av åndelige vesener eksisterer som av ulike grunner kommer til å føle seg ønsket til å manipulere og skade andre. Akkurat som det er slike vesener inkarnert på planeten din akkurat nå, så er det slike vesener i discarnatet tilstand. For det meste er disse av en svært liten mengde lys. Tapte. Trist, små energier som har skadet seg dårlig og mistet veien. Og nå ville de stjele et lite lys fra deg for å opprettholde seg selv om de kunne. De er egentlig ingenting mer enn små igler.

Det er de som er litt kraftigere enn det også. De som med full intensjon og hensikt har valgt en vei med negativ orientering.

Og så er det også de som er direkte slaver av Motstanderen - som vi om en stund skal snakke om.

Så, ja, alt dette eksisterer. Men hva med det? Du er ikke mer deres offer enn du er et offer for noen andre. Du bør være oppmerksom på at de eksisterer, og da bør du velge og ikke gi dem noe av din energi. Opprett med kjærlighet og de skal ikke ha noe kjøp på deg. Og det er så enkelt som det er. Det er noen grunnleggende åndelige beskyttelsesverktøy som jeg kunne lære deg hvis du ønsker å formalisere ditt eget forsvar til det tidspunkt du vet at du skal stå over slike bekymringer.

Z: Takk, 8, det ville være nyttig.

8: Ok, vi snakker om det som en egen diskusjon.

For nå ønsker jeg at du skal forstå at disse vesener ikke er ditt problem hvis du ikke er villig til å gi dem tilgang til energien din.

Z: Ok, men hva med demonisk besittelse? Gjør det, eller skjer det ikke?

8: Det gjør det. De som er villige til å skape åpningen for en slik opplevelse, vil nok få det. Det er, som jeg har sagt, et rettferdig antall åndelige vesener som er av negativ energi. Hvis du tilbyr tilgang til din energi, kan du være sikker på at det vil være noen som er villige til å ta det du tilbyr. Hvordan ville det være hvis du forlot hjemmet ditt åpent og ulåst med alle dine eiendeler ubeskyttet og så gikk på ferie?

Z: Jeg antar jeg skulle komme hjem til et pent tomt hus.

8: Hvis du var heldig! Mer enn sannsynlig ville huset ditt først bli åpnet, og da ville alle slags uønskede bevegelser komme inn. Og hvem kunne klandre dem? Her er et hus fullt av ting for dem å stjele og selge. Og det er fine tørre rom for dem å sove i. Og det er gratis vann og fri strøm til bruk. Herlig!

Z: Til jeg kommer hjem?

8: Hmm. Ja. Og da må du bestemme hva du skal gjøre. Hvis du ønsker å kaste ut husokkupanter, kan du få hjelp. Hvis du eier huset, kan du få politimenn til å bære dem ut. Og da har du den mektige oppgaven å sette ting tilbake på plass. Absolutt vil det ta deg litt tid og en stor innsats for å erstatte alt som gikk tapt og å reparere alt som var ødelagt. Men hvis du er fast bestemt, vil du være i stand til å oppnå dette og du vil dukke opp fra opplevelsen mye mer klok.

Dette er en god analogi for hva som skjer i åndsområdet. Du har en fysisk kropp og en rekke mer subtile åndelige kropp. Dette er ditt hjem, og du må ta ansvar for dem. Du må sikre veggene dine og låse portene dine og bare gi tilgang til dem du elsker og stoler på. Men når du er ny på dette, vet du ikke hvordan du får hjelp. Du kan tilkalle de som hjelper med dette, din Ånd-guide eller verge engel. Det er ofte slik at du kanskje har en bestemt Ånd-Guide som er ansvarlig for din åndelige beskyttelse. En slik en heter Gate Keeper.

Z: Oh! Er ...

8: ... Ja, blant mange andre roller, er jeg din portholder. Men vi snakker ikke om deg og meg nå. Vi snakker om mennesker på jorden generelt. Og for hver inkarnert sjel er det slik at hele ditt åndelige veiledningsteam er utnevnt før du går inn i hver inkarnasjon for å hjelpe deg med din psyko-åndelige beskyttelse. Hvis du vil maksimere beskyttelsen, kan du gjøre det bevisste valget slik at de kan beskytte deg. Og du kan også hjelpe dem i oppgaven ved å lytte til din intuisjon. Og når du vokser opp åndelig, kan du også lære å ta mer og mer ansvar for din egen beskyttelse. Og da kommer tiden når du ikke lenger trenger en veiledning for beskyttelse. Og slik skal det være. Men dessverre fungerer det ikke alltid slik. Noen ganger inkarnerte vesener gjør noen veldig underlige valg. Noen ganger blir de ledet til å tro at de kan få visse gaver, krefter eller verktøy som kan manipulere deres virkelighet ved å forhandle med negative vesener. Dessverre er de negative varene ikke veldig pålitelige. De vil fortelle enhver løgn og gjøre noe løfter for å få det de vil ha, og vil ikke gi noe i retur, hvis de kan komme seg unna med det. Et menneske med skjoldene ned og deres åndelige veiledning er deaktivert, er en svært sårbar ting. En slik vei slutter derfor aldri lykkelig noen ganger er det imidlertid et spørsmål om selvdestruktivt oppfordringer som vil føre til at vesener ikke lenger tar vare på sin egen beskyttelse og forkaster deres åndsguider fra å beskytte dem. De kan åpne sine forsvar og invitere inn alt sammen.

Uansett motivasjon, for slike vesener, vil det ikke vare lenge før deres eget hus blir et kneipe for alle slags uønskede.

Akkurat som tilfellet med å kaste ut husokkupanter fra huset ditt, er det også en traumatisk ting å rengjøre din åndelige bolig. Jeg vil sterkt anbefale at du ikke tillater

deg å vandre ned i denne banen. Ta ansvar for din egen åndelige hygiene og samtidig å benytte deg av hjelpen som tilbys av ditt veiledende team. Stol på ditt eget hjerte og velg kjærlighet. Da blir du bra. Disse husokkupantene kan ikke invadere ditt åndelige hjem hvis du ikke faktisk åpner døren til den. De er ikke i stand til å overstyre deg. Du er ikke deres offer. Så, ganske enkelt, ikke velg dette!

Z: Og hva om jeg vet om noen, en venn, eller hvem har et slikt problem?

8: Hvis vennen din ønsker hjelp og er villig til å gjøre forskjellige valg, kan de bli hjulpet. Men du må få kompetent hjelp til en slik øvelse. Hvis du ser, finner du en rekke personer som er kompetente til å hjelpe. Så hjelp din venn til å velge noen med hvem de vil føle seg komfortable på. Så begynner reisen mot et "rent hjem". Det kan være en lang reise. Deler av det kan være ganske plagsom. Din oppgave vil være å sørge for at du ikke beveger deg inn i redningsmannen. Hjelp dette å hjelpe seg selv. Ikke redd dem.

(**Zingdad notat:** Selv om det er, som 8 har sagt, ikke den hyggeligste helbredelsesreisen, siden disse ordene ble skrevet først, har jeg kommet for å bistå med en rekke "*husrensninger*". Hvis du eller noen du kjenner, har behov for slik hjelp, så er det folk som kan hjelpe. Jeg er en slik. [Du kan kontakte meg via nettstedet mitt](#) for å ordne de nødvendige helbredende øktene.)

Det avsluttende punktet jeg ønsker å gjøre med dette emnet er dette: Som med enhver form for ondskap, kan du sikkert velge å oppleve det. Og ved å velge å oppleve det kan det gjøre livet ditt veldig ubehagelig. Men det overordnede punktet er at det er ditt valg. Du kan alltid velge og ikke oppleve det. Og så lenge det er tilfelle, blir du ikke faktisk utsatt for det.

Z: Takk, 8. Jeg tror jeg har en forståelse av denne situasjonen.

8: Og veldig snart vil du kunne oppdage for deg selv at disse vesener som ønsker å fungere på en "demonisk" måte, faktisk er ganske små, tapte og maktesløse. Deres historier er alltid veldig triste. De er faktisk i desperat behov for hjelp. Som de vil få når de er klare til å motta den. Men det er ikke for denne diskusjonen.

La oss gå videre til de tre navnene du har gitt, som synes å legge opp i ditt samfunn til selve ondskapens resyme.

Lucifer, satan og djevelen

Z: Oh, ja. Dette burde være interessant ...

8: Åh, det blir det. Men før vi kommer i gang, ønsker jeg kort å peke ut noe. Ordene og navnene du bruker i din verden er svært upresise ting. En av de mange grunnene til dette er at folk tilskriver forskjellige betydninger for ord. Noen ord er mer tilbøyelige

enn andre til å ha forskjellige betydninger for disse navnene, Lucifer, Satan og Djevelen, mer enn de fleste. Og når du vurderer at disse ordene i det hele tatt er et forsøk av de som står bak slør, for å beskrive hva som er utenfor det ... vel, det er bundet til å føre til forvirring.

Og dette gir meg en utfordring. I å være villig til å beskrive og diskutere vesener som kan være representert av disse tre navnene, må jeg utøve noen redaksjonell kontroll. Jeg skal diskutere de vesenene som jeg tror er nærmeste til disse navnene. Det er det beste jeg kan gjøre, og det får være tilstrekkelig.

Z: Okay. Men jeg ser ikke problemet ...

8: Vennligst forstå. Det er ingen som er overalt som svarer til noen av disse navnene. Hvor slike vesener kan eksistere, er selve begrepet et **navn** meningsløst. Det er bare i din svært begrensede eksistensfølge at disse navnene eksisterer i det hele tatt.

La oss ta Lucifer, for eksempel. Navnet betyr bokstavelig talt noe som "det som bærer lys". Så skal jeg prøve å finne den største bæreren av lyset og beskrive **det** for deg?

Eller skal jeg i stedet se etter de kulturer som pre-daterte deg, fra hvem du arvet dette konseptet, og se at dette navnet refererer ganske bokstavelig til planeten Venus?

Eller skal jeg se nærmere på de tidlige kulturer og se den allegoriske verdien som de tilskrev Venus og se hvordan denne historien tilsvarer noe til en større historie om din virkelighet?

Eller burde jeg se på den utrolige kontrasterende utsikten som tilbys av de mange religioner i virkeligheten din og på en eller annen måte forsøke å sive ut til hvem det er at de refererer til med dette navnet? Fordi jeg kan fortelle deg, det er et stort antall forskjellige vesener og prinsipper som alle kunne svare på beskrivelsen som er gitt!

Z: Ah. Nå begynner jeg å se problemet.

8: Så jeg sier bare på forhånd at forståelsene som følger er mitt beste forsøk på å håndtere denne kompleksiteten og tvetydigheten på en måte som er både nyttig og sannferdig.

Z: Takk, 8. Jeg forstår og aksepterer tilbudet ditt for å håndtere dette som du synes best.

8: Takk. Selv om jeg allerede har begynt å snakke om Lucifer, synes jeg det ville bedre tjene våre formål hvis vi først snakket om djevelen, og så fortsetter jeg med Lucifer neste. Er du velkommen?

Z: Sikkert, ikke noe problem. Men betyr det at disse er forskjellige vesener?

8: De blir noen ganger sammenflettet. Men etter min mening er de virkelig forskjellige vesener.

Så...

Djevelen

Djevelen opptrer i en eller annen måte i en rekke av dine religioner. Men det er ganske enkelt en helt fiktiv konstruksjon skapt av disse religionene selv.

Den sponsende tanken fra hvilke djevelen sprer seg er at religionen i spørsmålet er perfekt og feilfri og derfor uutslettelig og ubestridelig. Det er jo "Guds ord", eller i hvert fall Guds ord som talt av Hans aller beste representanter. Ser du problemet?

Z: Nei. Jeg skjønner ikke hvordan **det** kan være sponsingstanken for djevelen.

8: Det ville ikke være hvis alle i verden som noen gang kom i kontakt med denne spesifikke doktrinen, straks godkjente det. Jeg mener, sikkert, Guds ord burde ikke vekke motstand? Sikkert alle som opplevde det, burde umiddelbart ha fått hjertene sine svøpt og umiddelbart falle i linje med **tro**. Så heller ikke de aktuelle skriftstedene **er** Guds ord, eller ...

Z: ... eller er det noen kraftige overnaturlige byråer som forstyrrer ting?

8: Nøyaktig! Og så, skriv inn scenen igjen, bærende horn og en trident, en viss type geiter med dårlig rykte.

Z: (ler) 8, du knekker meg opp!

8: (ler) gjør jeg. Men dette **er** et seriøst emne. Tenk for eksempel av middelalderens Europa. Dette var en tid da en liten gruppe menn hadde nesten absolutt makt, basert på at de var religiøse ledere. Deres ord var lov. Og deres autoritet kom, sa de, fra Gud. De var, sa de, Guds agenter på jorden. Kraft, rikdom og status var deres, og det var ingen som kunne utfordre dem. Eller var det? Av og til ville det oppstå ulike åndelige synspunkter, noe som reduserte deres makt. Noen av disse ideene ville få popularitet, da vanlige folk fant dem å være å foretrekke for de ideene som kirken hadde til hensikt. Og så, hva ville skje? Kirken ville komme ned på denne kjetteri med en tung hånd. Og selvfølgelig var begrunnelsen at disse kjetterne ble inspirert av djevelen. Så ville kirken sende noen til å overtale kjetterne å forandre seg og for å bekrefte at kirkens linje var den eneste rette. Og det faktum at disse bekjennelsene ble hentet ut av tortur og det faktum at sluttproduktet nesten alltid var død for kjetteren, ble sett på som en akseptabel pris for å redde kjetterens sjel fra djevelens koblinger. På et tidspunkt ble det så ille at folkemordet ble begått på befolkningen i en hel region i Sør-Frankrike, tilsynelatende for kjetteri. Katarene var en distinkt kulturell gruppe som var både velstående og åndelig avanserte. Grådige øyne ønsket sitt land og kirken ble lett svaiet

for å erklære kjetteri som et påskudd for å utrydde dem til å stjele det som var deres. Dette oppdraget å utrydde katarerne var faktisk det første korstog.

Så djevelen er et dødelig alvor. Men ikke av de grunnene som du kanskje har trodd. Det er alvorlig fordi djevelen har blitt påkalt som rettferdiggjørelse for noen av de mest utrolige ulykkelige handlingene som er blitt begått i historien din.

Det har vært det samme i mange av krigene som har raset på planeten din også. Hver gang en gruppe ønsker å gå ut og slakte en annen, vil en litt oppslukt sjel få det inn i hodet til å hevde at Gud er på deres side, at motsatt side er for Djevelen, og at det er deres hellige plikt å drepe så mange av "Djevelens tilbedere" som mulig.

Og trist å si, denne typen tenkning endte ikke i de mørke årene. Fortsatt til i dag hevder hver tynt splinter av hver sin religion overalt en slags spesiell sannhet. En slags større tilknytning til Gud. Og så hevder de at hver annen splinter og enhver annen religion i en eller annen grad har blitt avkledd av ... du gjettet det ... djevelen. Og hver gang noen forlater sin religion eller bortfaller, er det selvsagt djevelen som førte dem vill. Og for dem ville det ikke være noe i det minste hvis den aktuelle personen fant en større følelse av fred og harmoni utenfor deres religion. Likevel ville det gå galt, og det ville fortsatt være djevelen.

Og du kan se logikken. Så lenge du trenger din spesifikke og eksklusive historie for å være **den eneste sannheten** og Guds eneste ord, vil du få noen store vanskeligheter hvis noen kommer sammen som kraftig kan krangle mot din lære. Opprettelsen av begrepet djevelen er et veldig kraftig forsvar. Det holder deg "riktig" og det gjør den motsatte historien enda mer feil uten at du selv trenger å undersøke ideene du holder for å være sant. Faktisk, jo sterkere de motsatte ideene er, jo større er beviset på at de er "inspirert av djevelen". Fordi et slikt kraftig og listig argument bare kan komme fra djevelen. Ikke sant?

Z: Whew! Jeg ser argumentet. Men hvordan håndterer du det?

8: Det gjør du ikke. Det er **ikke** din jobb å vinne konvertitter. Hvis noen så sterkt trenger å holde fast på sin spesielle tro på at de trenger å tro at alle andre trosretninger er inspirert av djevelen, bør du la dem gjøre nettopp det. Ikke prøv å forandre dem. Hvis du går ut for å overtale folk til at deres tro og ideer går galt, begår du åndelig vold. Ikke gjør det. Husk - hva du gjør med andre, gjør du også for deg selv. Og siden du ikke ønsker at andre prøver å forandre troen for deg, så bør du ikke gjøre dette til andre.

Finn hva som er riktig og sant for deg. Lev det. Og akkurat som du elsker å kunne lære av andre, så du kan dele sannheten din som en gave; Tilby det, men gi det åpent og

kjærlig. Tillat andre å ta fra sannheten din hvis de ønsker det, men ikke knytte seg til behovet for at de skal være enige med deg eller bli forandret av det du sier.

Hvis du gjør dette, vil djevelen slutte å gjøre noe for deg. Du kommer ikke i kontakt med de som oppretter denne konstruksjonen.

Z: Dette er en veldig interessant tanke, 8. Jeg hadde ikke tidligere vurdert det mulig at djevelen faktisk ble skapt av de som hevder å hate ham.

8: Det er en veldig viktig realisering. Husk at du skaper med oppmerksomhet. Uansett hva du fokuserer på, bringer du inn i deg. Ikke bare de tingene du liker, men de tingene du ikke liker. Og jo kraftigere følelsene er, desto kraftigere er skapelsen. Så, ja, hatet skaper! Det gjør det sikkert. Mindre kraftig enn kjærlighet, men det skaper fortsatt.

Så hva du bør ta fra dette er oppfatningen at det ville tjene deg godt for å frigjøre alt hat fra ditt eget vesen. Disse kraftige negative følelsene bringer bare til livet ditt det du **ikke vil** ha. Fokuser din oppmerksomhet og tanker og kreasjoner på det du elsker, og du skal få det du **vil** ha.

Ser du?

Z: Jeg gjør det. Takk, 8.

Så, hvis djevelen er skapt av de som hevder å være i motsetning til ham, betyr det at djevelen ikke er ekte?

8: Ah ha! Jeg er **så** glad for at du spurte det spørsmålet! Fordi svaret på dette er både interessant og viktig.

Nei. Jeg sier **ikke** at djevelen er ekte. Faktisk, ganske motsatt. Han er ekte. Hvis han ikke var ekte, ville du ikke være skaperen-vesener! Så mange av dere har fokusert så mye oppmerksomhet og følelsesmessig energi på denne konstruksjonen som den har tatt på en selvstendig gyldighet. En stor del mennesker har over en god stund hatt eksternalisert inn i dette, alt det de har funnet å være uakseptabelt og motbydelig i seg selv og deres verden. Alt som er skjult og motbydelig og ulydig, har blitt skilt fra Selvet og verden og innebygd i Djevelen. Det er mye energi, liv og kreativ kraft! Så, ja, skapere, du har opprettet. Du har skapt mange vidunderlige og flotte ting, og du har også laget noen veldig triste og smertefulle ting. Djevelen er ikke en av dine lykkeligere kreasjoner.

Z: Jeg er tapt for ord. Wow. Så hva nå? Hva gjør vi med dette?

8: Du vokser opp. Jeg har sagt det før i denne samtalen, og jeg sier det igjen. Et voksnes merke er en som tar ansvar for sitt liv. Merket av et åndelig modent vesen er en som tar ansvar for sine kreasjoner. Og dette er hva du må gjøre. Hvis du tar ansvar

for alt i livet ditt og din erfaring, hvis du tar ansvar for alt du noensinne har gjort eller sagt, hvis du tar eierskap til hvem og hva du er, så er det ikke noe sted for djevelen i livet ditt. Det er ikke behov for, verdi eller ønske i å være for noen andre som er ansvarlig for "feil", slik at du kan være "riktig". Hvis du tar total, absolutt og ultimate ansvar for alt du er, så viser denne lille skapelsen seg å være en fabel. Du slipper det fra deg selv og livet ditt.

Z: Men hva med andre som fortsatt holder på det?

8: Ikke ditt problem. Eller er du deres redningsmann?

Z: Ah! Nei det er jeg ikke.

8: Så?

Z: Så da har jeg det bra. Hvis det er en ting som djevelen, så er det bare meg som viser meg selv at jeg ikke har tatt ansvar for meg selv. Jeg bør svare ved å vokse opp og ta eierskap av mine erfaringer og mine kreasjoner. Da har det ingen videre betydning for livet mitt.

8: Det er et godt svar. Skal vi gå videre?

Z: Ok takk.

8: Neste ønsket du å vite om ...

Lucifer

Z: Ja, vær så snill. Er dette også et fiktivt vesen som vi har skapt? Eller er det et ekte vesen og virkelig kilden til alt ondt?

8: Det som ville være best egnet for navnet, Lucifer, eksisterer veldig mye. Og han kan vel bli kalt "ondskapens oppfinner", men sannsynligvis ikke "kilden til alt ondt".

Z: Et overraskende svar!

8: Det kommer mer. En god del mer. Det som følger nå er en svært viktig historie. Hvis du forstår historien om Lucifer, så forstår du mye. Men for å fortelle historien riktig, må jeg gå litt tilbake og fortelle deg om etableringen av din virkelighet og fortsette derfra for å fortelle fortellingen om Lucifer.

Z: Okay. La oss høre det!

8: Det går slik:

I begynnelsen var EN og EN var alt som var og alt var i balanse og harmoni. Deretter oppstod, fra den store stillhet, den perfekte fred av den ene, bevissthet om selv. "*Her er jeg,*" sa den ene. Og med det bevissthet, og oppstått nysgjerrighet: "*Her er jeg ...*"

men hva er jeg?" Og så var det at den ene ønsket å oppdage seg selv og at ønsket var nysgjerrighet og nysgjerrighetens uttrykk var ren kreativitet. Og ut av kreativitet oppsto forskjellige deler til den ene, som alle ble utforsket.

Og alt som er, i hver realitet som noensinne har, og noen gang vil bli opprettet, er bare Den Ene som svarer på det samme, grunnleggende gamle spørsmålet: *"Hva er jeg?"*

Og siden Den Ene er uendelig, er dette et spørsmål som aldri vil bli besvart til sin fullstendighet. Svaret er en prosess som vil fortsette å utfolde seg for all evighet. Og det er prosessen med å svare, ikke svaret, det er formålet med hvert bevis på bevisstheten i alt som er.

Og så er det at hver eneste form for bevissthet overalt alltid begynner sin reise med en lignende åpenbaring av sin bevissthet. Når det først får selvbevissthet, begynner det å oppdage seg selv: *"Her er jeg. Men hva er jeg?"* Det er virkelig og virkelig slik at det er slik hvert eneste vesen har begynt. Det er slik fordi det er måten en begynte. Fra hva er selvbevisst daggry og selvoppdagelse og nysgjerrighet, er det middelet ved hvilken selvbevissthet som uttrykkes. Og så er det at den første bevissthetens handling alltid er denne nysgjerrigheten om Selv. *"Her er jeg. Men hva er jeg?"*

Faktisk er det på alle nivåer av ditt vesen, fra det aller høyeste helt ned til den aller minste partikkelen av Selv engasjerte her i den dypeste tettheten, at den eneste funksjonen og hensikten du virkelig og virkelig har ... er å oppdage deg selv. For å finne ut hvem og hva du egentlig er. Dette er formålet du begynte med, og dette vil fortsette å være din hensikt for all evighet. Oppdag deg selv. Kjenne deg selv. Uttrykke deg selv. **Være** det du er, i størst mulig grad.

Og når du skjønner at dette er **det** som driver EN, dette store ønske om å finne Selvet, forstår du at hver gang du oppdager deg litt mer, bidrar du til EN. Da er **du** et aspekt av den som blir "vellykket". Deretter bidrar **du** til Den Enes større selvkunnskap. Og jo mer storslott du oppdager deg selv, jo mer storslagent du bidrar. Og så bør det være åpenbart at hvis du kan anskaffe en situasjon der du kan katalysere andre Selves, andre aspekter av den ene, for raskt og veldig kraftig å oppnå en større grad av selvkunnskap, da ville du gjøre en veldig god tjeneste til Den Ene.

Z: Og hva skjer ved reisens slutt, 8? Hva skjer når jeg endelig har oppdaget meg selv?

8: Vi skeier ut, men det er et interessant spørsmål. Så jeg skal svare. Du kan aldri slutte å oppdage deg selv. Du ser, du kan **alltid**, hvis du prøver, opprette mer. Og da kan du innse at det er mer som du ikke visste om deg selv. Men der sagt, det kan være slutten på reisen. Hver gang du virkelig og virkelig ønsker at reisen skal ta slutt, returnerer du deg helt og fullt helt til Den Ene. Du slutter å skille, din skapelse, ditt uttrykk og din oppdagelse, og så overgir du alt du er til Enhet. Når du gjør dette, blir din bevissthet

helt sammen med EN før det ikke er noen separasjon i deg. Til det er bare EN. På den måten får du den ultimate oppdagelsen om deg selv: du oppdager at du er så fullstendig og fullstendig en med den som du innser at du er alt der noensinne var, og alt der noe gang vil være. At hele reisen og eventyret og oppdagelsen og opprettelsen var alt bare å oppdage deg selv. At det bare har vært deg. Du, og alle dine mange andre aspekter ved Selv, spiller ut hver eneste rolle og skaper hver eneste skapelse i alt som er.

Det er det som ligger på slutten av reisen, bør du så velge det. Og selv om, og **når** du velger det, ved å velge det, vil du oppdage at det **fortsatt** er en pågående, uendelig prosess for selvdannelse og selvoppdagelse. Og fortsatt gjør du dette. Nå er det bare deg, som er den ene.

Og det er historien. Faktisk vil jeg si at det er den **eneste** historien. Det er historien din, historien min og historien om alle andre bevissthetspartikler som noen gang var. Du får permutasjoner og variasjoner i historien som vesener streber etter å oppdage seg på forskjellige måter, men det er alt bare en del av historien om selvoppdagelse.

Z: Jeg føler meg så stille, behagelig resonans med dette. Jeg forstår og vet hva du har fortalt meg å være sann. Takk for at du fortalte meg dette.

8: Det er min glede. Men nå, for å komme tilbake til Lucifers historie, må vi gå tilbake til et punkt før dette universet og hele separasjonsverdenen eksisterte. Så vi returnerer vår fortelling til den ene.

I EN's sinn var det en pågående leting inn i sin egen natur og vesen. Og det skjedde at mange temaer og varianter av det som EN var blitt utforsket av de mange delene av EN, og de mange delene av EN hadde vokst dyktig til å samhandle med hverandre i deres gledelige søken etter utvidelse og funn. Og så fortsatte det til et nytt spørsmål begynte for den ene: "*Hva om jeg **ikke** var en? Hva om jeg var **mange**?*" Og denne tanken skapte en krøll av forstyrrelse blant de andre delene av Den Ene. Det var en plagsom tanke. Trøblete å tenke på. Det følte farlig. Det åpnet døren til, "*Hva om jeg ikke er den eneste?*" Og "*Er jeg alene?*" Og "*Er det andre som meg?*" Og "*Hvis det er andre, hvordan skal jeg finne dem?*" Alle disse, og mange flere bekymrende spørsmål, lå på den andre siden av døren som nå var blitt åpnet, og de fleste av delene av den ene var urolige og bortgjemt fra dette spørsmålet.

Men tankene til den ene er ikke som en manns tanker. Tankene til den ene er i live. Hver tanke er i seg selv en englerisk vesen av ufattelig kreativ kraft. Og **denne** tanken var et lys som var stor og ekstrem i sin skjønnhet. Et slikt vesen som kunne forstå i sitt sinn umuligheten av adskillelse og mangfold i enhet. Denne tanken til den ene **var** Lucifer og Lucifer var tanken. Og tanken tok form og begynte sin mektige oppdagelsesreise: "*Her er jeg nå. Men hva er jeg?*"

Og som Lucifer begynte og utforske, oppdage og skape seg selv, så denne LYSE EN trakk seg vekk fra resten av den ene; Det tok en kappe laget av ting av egen bevissthet rundt seg selv slik at det kunne bli skapt **alene**.

Alene.

Alene.

Alene

Alt til seg selv og vekk fra alle andre. Skille. Fra hverandre. Fjernet. Og slik, Lucifer var i sitt eget sinn, var Lucifer den første av ENs kreasjoner som aldri skulle bli unnfanget for ikke-enhet. Lucifers tanker var hans eget. Og for første gang i Alt som er, er en som uttalt ordet, "jeg", og det var ikke den ENE som snakket. En blir konseptualist, "meg" og "selv" som en sannhet som var uavhengig av de andre skapelsene i Den Ene. Og egoet var født.

Og da Lucifer sank dypere inn i sin glemsel om den ene, så fant han bare det han skapte i sitt eget sinn for å være ekte og sann.

Og alle englene i Den Ene sto i ærefrykt for de kunne se at det virkelig var blitt oppnådd: en del av den ene hadde gjort seg adskilt. Selv om det var illusorisk og usant, for den LYSE EN var der fortsatt i deres selskap og holdt til for alltid i hjertet av den ene, var det likevel også sant at Lucifer hadde tapt seg selv dypt i sin egen kappe av å glemme. Den lyse hadde vendt sitt syn innover og forseglet sitt perspektiv slik at han ikke kunne se herligheten og storheten til Den Ene i hvis hjerte han alltid var vugget.

Og så var det at den første delen av spørsmålet ble besvart. Den ene hadde spurt, "*Hva om jeg ikke var en?*" Og Lucifer visste ikke-enhet, og så var han selv svaret. Men et slikt svar er ikke en enkel ting. Svaret finnes i utfoldelsen, i sin prosess. Og så, for en sann evighet, ville Lucifer oppta seg med utforskningen av alle mulige variasjoner til dette svaret til det er fullført. Inntil det blir besvart. Og da vil hans skaperverk bli **gjort**, og han vil returnere sitt skaperverk til den ene og seg selv til helhet og enhet.

Og da Lucifer arbeidet med sine kreasjoner, var det også et ønske om å vite, "*Hva om jeg var mange?*" Og det var ønske om motivasjon for noen av de englene som var mest dyktig på skapelse og oppdagelse, hvem var mest sikker på at de var iboende vesen, for å komme nærmere Lucifer, at de også kunne passere en del av deres bevissthet gjennom kappen som han hadde kastet om seg selv. Og som de gjorde, fant de seg inne i Lucifer-sinnet. Og de kom også inn i dypet og glemte at det var adskillelse fra den ene.

Noen av disse engle gjestene beholdt en stor del av sin selvbeholdning. Selv om de gikk gjennom kappen av å glemme, klarte de å huske at de faktisk var alle parter av

En. Og så gikk de veldig grundig inn i det store og ekspanderende riket som Den lyse skapte i sitt eget sinn. Et sinn-skap som eksponentielt vil utvide til og alltid å omfatte alt det noen sinn kan forestille seg eller forstå av i separasjon. Disse englene som husket seg selv, som bevarte bevisstheten om den guddommelige forbindelsen mellom alle ting, begynte å spille og utforske og skape. Og sammen skapte de strålende og rike samspill av deres lys. Som barn som lagde sandslott, spilte de. Og de sang kjærlighetssanger til hverandre og ga sine gaver fritt, og slik var skjønnhet og prakt av deres kreasjoner tilsammen at det klang gjennom Lucifers sinn og berørte hans hjerte. Og han ble minnet og han visste: "Ja, jeg er, jeg er, jeg er. Og jeg er en med den, jeg er, "og så Lucifer våknet fra sin søvn og kom tilbake til verten med kjærlighet i hjertet.

Z: Han hva? Nei, det gjorde han ikke. Det er ikke slik historien går!

8: Er det ikke?

Z: Nei. Det kan ikke være. Jeg mener, jeg fulgte historien og alle slags ting var fornuftig for meg. Slik som det sløret som J-D introduserte meg til, er Lucifers kappe. Jeg følte jeg var i en fantastisk tegning av realisering med det. Så jeg likte historien. Unntatt slutt. Så fint som det er, kan det ikke være sant. Fordi her er vi nå. Her er universet og verden og menneskelig sivilisasjon og alt denne smerte og separasjons ting. Så det er det ikke.

8: Du har ikke feil. Men det du ikke har forstått er at det er mange iterasjoner til denne historien. Denne første versjonen er sant nok ... så langt som slike historier kan være. Men dette er veldig vanskelig å forklare for deg fordi du insisterer på din lineære syn på ting. Hvis du bare kan forstå at det er mange, mange iterasjoner av denne historien, og at alle av dem skjedde, ikke en etter en, ikke engang "alle på en gang", men bare at alt er sant og alt skjedde, så da kan jeg fortelle deg om en annen iterasjon.

Z: Okay. Jeg tror jeg kan takle det. Fordi, selvfølgelig, nivået der disse tingene oppstår, er ute av tid, er det ikke?

8: På måter som du ganske enkelt ikke vil kunne forstå, er dette så, ja.

Z: Ok, så disse andre iterasjonene?

8: Med hver versjon av denne historien ble en ny variant forsøkt; En ny permutasjon av spillet av separasjon. Med hver variasjon ble englene mer og mer eventyrlystne med hensyn til deres valg og hva de ville være villige til å gjøre og prøve utover Slør. Du ser, de store bevissthetene opplever sine forestillinger med skapelsen. Når slike vesener lurte på, "Hva om?", Da oppretter de faktisk en realitet der det er slik. De kan da se, i seg selv og sine egne erfaringer, hvordan det ville være. Og så var det at englene skapte nye riker og virkeligheter utover antall. Og hver overflødd med lys og liv og skjønnhet. Hver virkelighet var kjærligheten som fløt naturlig og enkelt fra

englenes hjerter og sinn. Og så vakkert som alt dette var, var resultatet alltid det samme. Kort sagt, alle deler av den som var utenfor sløret, ville finne slike høye uttrykk for kjærlighet sammen at de ville bli returnert sammen med Lucifer til enhet.

Og så kom det til Lucifer at problemet var en av skapelsene en mekanisme som ville motvirke driven til enhet; En kil som ville tillate englene selv å skape mer og mer adskilthet mellom seg selv, slik at deres uttrykk kunne forandre seg. Slik at deres uttrykk kan skape nye uttrykk for seg selv. Og med stor spenning trakk Lucifer igjen kappen sin med en ny tanke i tankene hans.

Og som det er med en, så er det også med englene. Deres tanker er liv og at livet vil bli åpenbart. Og denne gangen, inn i Lucifer-sinnet, ble det født denne nye tanken: Motpartssystemet utenfor kappe av separasjon. Og dette vesenets natur og formål var å være uenig. Å være en agent for evig separasjon. Å gi den mektigste tilskyndelsen til alle andre bevissthetspartikler til å forbli utenfor Sløret. Det var Lucifers nye tanke, og det var gaven han ga til den engel verten i deres siste iterasjon av spillet.

Og dette bringer meg til navnet etter på vår liste.

Satan

Ved sin opprinnelse betyr ordet, "Satan", noe som er veldig, "*Motstanderen*".

Og så, som englene også kom inn i å glemme og begynte igjen spillet i å gjenoppdage og huske Selv, så fant de blant deres nummer en mørk en. Selve skyggen av Luciferlyset. Man kunne veldig godt si at Lucifer var Satans indre Selv.

Og da denne nye begynte å oppdage seg selv, oppdaget den at det ikke var kjærlighet og ikke godhet. Det motsatte av det. For Lucifer oppfant, med det formål å fordype skapelsene utenfor Sløret, selve antagonismens sjel. Hat. Vilje til ødeleggelse. Aggresjon. Manipulasjon. Ondskap. Ja ... ondskap. Det som tar fra deg din rett til å velge. Skvise et vesen til å tro at det ikke har noen alternativer og tvinge det til sin vilje, og du vil ha stukk ganske dårlig at det er sans for hva som er rett og rettferdig. Det vil gå med ganske mye arbeid for å tilbakebetale i favør. Og bingo ... plutselig ble de utenfor Sløret satt i et helt nytt spill. Englene fant seg til å reagere med sjokk og raseri til denne nye innerløperen i deres spill med kjærlig skapelse. Deres raseri forårsaket en fragmentering: på den ene siden et vesen som **er** kjærlighet og enhet ... og på den annen side et vesen som ønsker å slå tilbake og innføre rettferdighet og hevn. Og slik ble tilliten brutt i hjertene til de skadde delene av Den Ene. Og i en slik stat, da de møtte hverandre, reagerte de på hverandre med frykt og deres frykt førte dem til å skape smerte og skade for hverandre. Og i sannhet ble de også motsatte. De begynte å handle mer og mer som motstanderen gjorde. Og så kom det til at dypere og dypere lag ble skapt av stadig større handlinger for separasjon og fragmentering av sjelene til den ene av den ene.

Og så var det.

Fortellingen som kommer fra dette blir altfor kompleks for å gjøre rettferdig på en lineær måte. Du trenger virkelig å se det med et flerdimensjonalt sinn for å forstå det riktig; Som du til slutt vil når du er ferdig med inkarnasjon. Men i hvert fall har du begynnelsen på historien og hvordan ting kom til å være som de er.

Men hvis vi kan hoppe fremover i historien, kan vi finne at vesener blir så skadet av sine samspill med hverandre, enn at de ikke lenger kan tro at de skaper seg selv eller sine erfaringer. Og så tuller de seg et nytt skritt dypere inn i separasjon ... til en tilstand som kalles dualitet. Slike vesener tror selvsagt at de er svake, små kreasjoner, og at skaperen er "noen andre". Og denne troen gjør det mulig for en langt mer komplisert virkelighet å bli til. Det er mulighet for langt større mangfoldighet når alle involverte delene ikke tror at de skaper sine erfaringer. Mye rikere skapelse kan spille ut. Og det gjør det.

Hele ditt univers, som du opplever i det, eksisterer godt innenfor dette nivået av bevissthet.

Med tiden vil Adamu fortelle deg noen fantastiske historier. Historier om opprettelser der hele sivilisasjonene ramlet ned fra høy bevissthet til lav. Historier om liv og kjærlighet og historier om krig og kaos.

Dette er historiene om separasjon i sitt fulle uttrykk.

Og din verden, livet på planeten Jorden, er en svært viktig del av denne fantastiske historien. Det vil glede deg veldig stort, jeg er sikker, å høre fra Adamu hvordan alt er knytter sammen.

Men bak alle de store historiene er det enkeltpersoner. Som kan føle, er levende, bevisste vesener. Slik som du er - menneskene på planeten Jorden. Over hele universet og hinsides, er disse historiene om livene dine, dine kamper og dine triumfer, alt i møte med de umulige oddsene som tilbys av motstanderen og hans villige slaver; De som ga sin vilje over til Satan. De som valgte å bære sin standard og bekjempe sin kamp. De som bare betjenter større separasjon og splittelse.

Men gjennom denne kampen, fra de høyeste nivåene av bevissthet, helt ned til de dypeste og tetteste dybder, som følge av samspillet med Satan og hans slaver, følte de som var utenfor Sløret ting som frykt og hat. Vi separerte oss mer og mer fra hverandre. Vi brøt vår følelse av enhet. Vi falt dypere ned og inn i lavere tettheter. Vi bygget opp lag på mørkelag på våre egne sjeler. Vi mistet troen på oss selv og det og stoler på hverandre. Vi lærte å forvente det verste av hverandre. Vi lærte å behandle hverandre som gjenstander for bruk og misbruk for egne formål. Og dette var hvordan vår egen skaperens-natur reagerte på våre erfaringer. Det vil si, så snart vi begynte å se

det onde rundt oss, så begynte vi å skape mer ondskap fra oss selv. Til en eller annen grad ble vi agenter for separasjon. Vi ble **selv** motstanderen. Hver gang vi valgte frykt, hat, sinne og adskillelse fra kjærlighet, vennlighet, glede og enhet, tjente vi motstandernes interesser.

Og **alle** av oss har gjort dette. Alle oss. Noen av oss har gjort dette kraftig nok til å falle ned i dypet av separasjon. Hvis du er inkarnert på planeten, så er du en slik. Og noen av oss har brukt disse inkarnasjonene til enda sterkere til å skille adskillelsen. Noen av oss har brukt vårt Gud-Lys, selv innenfor inkarnerte liv, for å så større frykt, smerte og angst. Som alle gjør, til en viss grad, i hver levetid. Og slik fortsetter det dypeste spillet i separasjon. Fordi, når det er i separasjon, er dette hvilke deler av DEN ENE som gjør det.

Dette er hva Gud gjør når Gud møter motstanderen.

Og dette er kilden til din indre smerte og skjulte skam. Det er det som driver deg til psykologer og anti-depressive stoffer. Det er det som fører til tap av selvtillit, som ligger i hjertet av dine avhengigheter og selvdestruktivt vaner. Det er årsaken til all vold og psyko-emosjonell patologi, som er uheldig på planeten Jorden og dessuten på et stort antall andre planeter også. En stor del av dine fysiske sykdommer kommer også frem fra den dyptliggende følelsen av at du, i din kjerne er "syk". Inne i deg føler du deg selv feil og ødelagt, men du vet ikke hvorfor, så du manifesterer disse erfaringene om å være syk, feil og knekt inn i kroppen din.

Alle av oss har spilt Motstanderen. **Alle** er skyldige i dette.

Z: Å, min Gud, 8! Jeg plutselig føler meg som om at jeg kjemper med tårene. Jeg vet at jeg har gjort dette! Hva kan jeg gjøre med denne kunnskapen? Hva gjør jeg nå?

8: Du smiler og sier "*Oppdrag oppnådd*"!

Z: Oppdrag oppnådd?!?

8: Ja. Men prøv nå å si det med mindre skrekk i stemmen din. Og uten spørsmålstejn. Og med et smil.

Z: Hvordan? Jeg forstår ikke?

8: Vel, la oss gå tilbake til de første prinsipper. Poenget med alt dette var å skape en realitet der du kunne miste deg helt i separasjon og dualitet. Det er det første målet med forsøket. Den andre delen er når du snu deg og begynner å huske hvem du egentlig er.

Og så? Er ikke den første delen av forsøket godt og virkelig tjent med at du blir Motstanderen selv? Med at du spiller ut din separasjon og dualitet? Ved å behandle deg selv og alle andre Selves så uhyggelig som mulig?

Z: Hvorfor, ja, antar jeg det er. Jeg antar at i disse øyeblikkene var jeg så dypt i separasjon som jeg kunne være.

8: Rett. Så du kan nå se det for hva det var og si ...

Z: Oppdrag oppnådd.

8: Ja.

Men det er en smertefull oppgave, og jeg kan se hvorfor du ikke føler deg veldig begeistret for å oppnå det.

Den andre delen er mye mer moro, skjønt. Den andre delen er når du begynner å huske hvem du er. Du begynner å oppdage at du er et vesen av rent strålende lys. At din sanne natur er kjærlighet. At du virkelig er en med alt som er. At du er en kraftig, fantastisk, skapende vesen. At du eksisterer for å oppdage deg selv og skape deg akkurat som du mest dypt ønsker deg selv å være.

Og er det ikke hyggelig å vite at du er ganske fast på den delen av reisen nå?

Z: Ja. Det er. Men hva gjør jeg med de ting jeg gjorde mens jeg var på den første delen av reisen?

8: Det er din gave til deg selv og til den ENE. Det er hvordan du uttrykte deg selv i din dypeste glemme som er svar på Motstanderen. Det er slik du uttrykte deg selv som motstanderen. Nå vet du. Nå kan du gjøre andre valg. Og nå, når du møter motstanderen i et annet vesen, kan du forstå at dette er dem, som de er, mens de fremdeles er på utreisen. De er fortsatt i den første delen av reisen. Og det er alt. Nå kan du slippe å gi din dom av dem.

Z: Ja. Jeg skjønner.

8: Og du kan frigjøre sin vrede mot de som gjør verden som den er. De som er i makt og tilsynelatende gjør svært fattige valg for resten av menneskeheten. De som plotter og planlegger og skaper ondskap. Som agiterer til krig mellom nasjoner med lurerier og bedrag. Liker å produsere sykdommer som rammer menneskeheten. Som undertrykker teknologi som er ren, til fordel for teknologi som forurensner planeten. Liker å skape systemer med penger som slaver massene. Liker å skape systemer av økonomi som holder majoriteten i og knuser fattigheds bekjempelse. Liker å tillate død, sykdom og hungersnød å rase når alt dette kunne utryddes umiddelbart. Og om og om igjen. Du kan frigjøre ditt sinne mot dem fordi du har gjort det samme. I liten grad

i dette livet og i langt større grad i levetid tidligere ... var du en del av alt dette. Og nå kan du se at de som oppfører seg på denne måten, er ganske enkelt det samme som deg, men på en annen del av reisen. De gjør de tøffe tingene. De har ennå ikke begynt å tilgi seg selv og å elske seg selv. Og når de gjør det, vil de også begynne å komme hjem.

Og de som vil ha det aller vanskeligste av alle? De med størst byrde og mest smerte å løse? Disse er Satans slaver. Partiklene av bevissthet som bevisst har valgt rollen, her over Slør, for å holde dualitetssystemet levende. De som har akseptert mantelen til å være bærerne av separasjon. De som har i levetid etter levetid, matet systemet ved å spille roller som har holdt alle andre fra å finne kjærlighet og enhet. Disse er de mest separate av alle. De som er aller mest alene. Den mest individualiserte. Og stol på meg når jeg sier deg at i dem er det et dypt smertefullt sted å være. Og dems reise hjem kommer til å gi dem enda mer smerte. Fordi, ser du, for dem er det ikke et enkelt spørsmål om å slippe ut falskhetene om seg selv. De har vært tro mot dens formål og natur i sine handlinger. Så foran dem ligger en spesielt vanskelig reise. Men de vil bli hjulpet. Det forventes ikke å være lett, men de vil bli hjulpet.

Z: Wow. Jeg føler nesten ... medfølelse.

8: Ja. Medfølelse er passende.

Z: Og disse, disse slaver av Satan. Er de de Super Mektige Personene du snakket om tidligere?

8: Det er forskjellige partikler som har spilt ulike roller på forskjellige måter. Noen har for eksempel vært voldsomt aggressive og på den måten revet hele planetariske sivilisasjoner fra hverandre. Andre har brukt subtilere midler. Og ja, kanskje det mest subtile spillet er det som blir spilt av noen av Satans slaver på Planet Earth. De leveres med visse gaver og evner i bytte for deres tjeneste. Så ja, jeg vil si at SMI ene er de dødelige uttrykkene til disse sjelene som er Satans slaver.

Z: Noen ting begynner å falle på plass for meg nå. Men la oss bare få dette rett da; Er Lucifer årsaken til alt ondt, eller er han ikke?

8: Som vanlig er dette også et perspektivproblem. Det avhenger av hvordan du ser på det. Kanskje jeg kunne uttrykke det slik. Husker du i filmen Forest Gump, hovedkarakteren hadde et ordtak som gikk noe sånn som: *"Mammaen fortalte meg alltid at livet er som en boks med sjokolade."*

Z: (ler) Ja, jeg husker det.

8: Vel, hvis livet er som en boks med sjokolade, så vil jeg si at Lucifer oppfant "Motstanderens smak" sjokolade. Og når man ser hva motstanderen egentlig handler

om som å synes å ta fra andre sin rett til å velge, kan man også kalle det "ond smak" sjokolade.

Det er der i esken sammen med alle slags andre smaker. I dine ulike livstider får du prøve alle smaker for å se om du liker dem. Men i hvert tilfelle er det opp til deg å bestemme hvor lenge du ønsker å holde hver av disse sjokoladene i munnen din. Hvor lenge du tygger og smaker smaken. Og om du spytter det ut eller om du tar det inn i ditt vesen ved å svelge det. Alt dette er opp til deg. Og hvis du gjør det til din å være, går du tilbake igjen og igjen for flere "onde smaker" sjokolade, eller du finner i stedet en måte å la den passere gjennom kroppen din slik at du kan slippe den fra ditt vesen og bestemme deg for ikke å velge den smaken igjen?

Du ser? Det **er** der. Du kan velge å oppleve det, hvis du vil. Og når du har samplet det, kan du bestemme hva du vil gjøre med den opplevelsen. Ingen tvinger deg til å gjøre noe. Du er skaperen av din egen virkelighet. At ondskap eksisterer som en mulig opplevelse, betyr ikke at du må velge å oppleve det. Og selv om du gjør det, er du **fortsatt** ikke offer, for nå vet du noe om deg selv. Du vet, om du liker det eller ikke, om det tjener veien eller ikke. Du har dypt økt din selvkunnskap for å ha hatt denne erfaringen.

Z: Okay. Jeg kan akseptere fra historien din at Lucifer fant ut det onde, men er egentlig ikke ondt. Men så synes det meg at hans oppfatning, motstanderen, er ondskap. Eller har jeg forstått det galt?

8: For at du skal forstå dette, må jeg forklare deg om Bevissthetskonstruksjoner, selv om du ennå ikke har gjort nok arbeid for å få hele meldingen. Men vi må gjøre vårt beste.

Z: Hva betyr det, 8? At jeg ikke har gjort nok arbeid for å få denne meldingen?

8: Ganske enkelt at du må være klar til å forstå ting. På grunn av måten du mottar dette materialet på, er det ikke mulig for meg å plassere ideer i tankene dine hvis byggeklossene til den ideen ikke allerede er der. Og så er det at hvert kapittel ikke bare retter seg mot problemene som den søker å ta opp, men det planter også mange frø og legger mye grunnlag for de følgende kapitlene. Og, som det ofte har skjedd, hvis du ikke er klar til å motta et kapittel, så finner du deg selv ikke i stand til å skrive det ned. Dette er av design. Du trenger å være stille for en stund, slik at du kan gjennomgå en liten intern metamorfose for å få deg til beredskap til å motta neste kapittel.

Z: Og nå vil du fortelle meg om disse bevissthetskonstruksjonene, men du føler at det ikke er tilstrekkelig grunnarbeid gjort?

8: Det er ikke nok å fortelle **hele** historien. Men vi kommer forbi.

La meg begynne med å forklare at din erfaring med din virkelighet er en dyster illusjon. Du forstår det nå. Du bor i en verden som er basert på lag på illusjonslag. Ingenting av det du tror er ekte er faktisk ekte. Og de tingene du synes ikke er ekte, er. Det er både et under og et mirakel. Og din realitet er opprettet så veldig spesifikt for et svært viktig formål: søket etter selvkunnskap om den ene i all sin endeløse storhet. Denne virkeligheten din er et utrolig kraftig verktøy for selvopplagelse. Men for at det skal fungere, må illusjonene fungere. Disse illusjoner er som maskinens tannhjul - hvis de ikke fungerer, fungerer ikke hele maskinen. Og det er et sett med tannhjul - muligens noen av de viktigste av alle tannhjulene - det er det jeg kaller Bevissthetskonstruksjonen.

Nå er du og dine lesere ganske kjent med en av disse bevissthetskonstruksjonene.

Z: Er vi?

8: Åh ja! Overraske det deg å vite at ditt eget Inner-Selv, Joy-Divine, er faktisk en slik Bevissthetskonstruksjons Holder?

Z: Jeg ... umm ... Jeg vet ikke. Jeg er ikke sikker på hva jeg skal tenke på. Fortell meg mer om hva en Bevissthetskonstruksjons Holder er, og så kan jeg kanskje fortelle deg hvordan jeg føler meg om det.

8: Sikkert.

Som jeg har forklart, for at virkeligheten skal virke, trenger du visse kraftige illusjoner. En av de mest kraftfulle av alle illusjoner er din erfaring at dine følelser er noe fremmede for ditt eget vesen, at disse er bare ting du føler for å føle, og at disse følelsene skje med deg som et resultat av ytre stimuli. Man kan forestille seg at din følelse av lykke er analog med for eksempel et stykke sjokoladecake. Du tror du må enten bake kaken eller kjøpe den fra et sted hvis du ønsker å kunne få følelsen av å spise sjokoladecake. Vel, det er det som din virkelighet ser ut til å vise deg. At du må oppnå et bestemt mål eller kjøpe en bestemt ting eller vinne kjærlighet til en bestemt person eller miste et antall kilo eller hva som helst annet dumhet du forteller deg selv, før du kan føle deg glad. Og hvis du var observant, ville du se at dette aldri virker. Å treffe målet, gir i beste fall bare en kort følelse av lykke, og deretter går du tilbake til din normale, ikke så lykkelige tilstand. Og så bestemmer du at du bare må fortsette å jakte enda større mål i håp om at du en dag vil være veldig varig glad.

Og så kommer du til å tro om deg selv for å være et offer for dine følelser, og **det** er en av de svært kraftige fremskrittene du må holde deg inne i denne virkeligheten. Og så er det at her på nivået med dyp adskillelse og dualitet tror du at du ikke har kontroll over dine egne følelser. Mange mennesker kommer faktisk til å bestemme at deres følelser er fienden, og de prøver å skille seg fra sine egne følelser. Dette er en tragisk dårlig

beslutning. Det tar dem akkurat i motsatt retningen av det de virkelig ønsker å gå. Hvis du ønsker å beherske ditt selv, bør livet ditt, din erfaring og din virkelighet, ironisk nok, omfavne dine følelser og reaksjoner og jobbe for å innse at de er helt under din kontroll. Når du eier og kontrollerer dine følelser, er du et lite skritt fra å være mesteren i din virkelighet. Når du har full kontroll over dine følelser, bruker du dem som kraftige verktøy for oppretting. Du gir dem full regjering, men alltid i den retningen du vil at de skal gå. Du blir ikke blåst rundt av dem, som et blad i stormen. Og heller ikke forsøker du å slå dem ned og stilne dem. Og når du er i den økte tilstanden for selvbeholdning og selvdannelse, nærmer du deg din sanne følelse av enhet med alt som er. Deretter har du lært mye av hva dette virkelighetssystemet har å lære, og du vil være klar til å forlate her i triumf.

Men poenget er at du bare skal gå når du har oppdaget dette, og laget det for å være så for deg selv. Ellers ville systemet ikke ha virket for deg som det burde.

Så til slutt kan jeg fortelle deg om Joy-Divine. Dette vesen har rollen som å holde frekvensen, den energiske rammen, det er selve essensen av ren glede. Den aller sanneste naturen til det du vil kalle glede, holdes jevn, sikker og sann av denne kjære brorsjelen min; Din indre-selv. Og **det** er her navnet Joy-Divine kommer fra. Det er et navn som passer i denne virkeligheten. Men det har ingen betydning i andre virkeligheter, du forstår. Det er egentlig mer en jobbtittel enn et navn.

Z: Vel, det er selvfølgelig alt fascinerende for meg! Gitt at dette er mitt indre, snakker vi om at jeg ville elske å snakke **mye** mer om dette og finne ut mer. Men jeg tror det ville bare være en egoistisk hogging av denne samtalen. Vi må sannsynligvis komme tilbake til emnet selv?

8: (forsiktig smiler) Dette er selve emnet. Du skjønner, jeg trenger deg til å forstå tanken om en bevissthetskontainer for å male et større bilde. Disse er vesener som innehar en bestemt resonansfrekvens av bevissthet. De holder disse for deg, som bor i denne virkeligheten, slik at du kan få illusjonen om at disse tingene er utenfor deg selv. Og så er det mulig for deg å gå rundt hele dagen med følelsen følelsesmessig tom. Det er mulig for deg å tro at du aldri kan gjøre deg glad igjen. Det er mulig for deg å tro at bare noe utenfor deg selv kan gi deg lykke. Vanligvis da, når du treffer hvilket som helst mål du føler, skal det resultere i din lykke, så blir din energi øyeblikkelig tatt med i resonans med energien - bevissthetskonstruksjonen - holdt av Joy-Divine. Og for øyeblikket føler du deg plutselig oppløftet og lykkelig. Og så kan du fortsette å tro at lykke ligger utenfor deg selv. Illusjonen opprettholdes og du kan fortsette å spille spillet du-som-du-virkelig-ønsker å spille.

Denne illusjonen er viktig for fortsettelsen av det offerbaserte spillet, nesten alle på jorden har stor intensjon om å spille. Hvis du innser at du kan selv styre -følelsene, skjønner du at du kan bestemme seg for å skape hvordan du vil føle deg om ting. Da er

du ikke lenger offer for dine eksterne erfaringer. Like etter denne oppdagelsen vil du begynne å se gjennom andre illusjoner. Og som du ser gjennom illusjoner, så forlater du offeret. Og konsekvensen av dette bør være ganske åpenbart: Hvis du ønsker å forlate offeret, må du begynne å se gjennom illusjonen. Du må, og må, innse at du selv kan bestemme **eksakt** hvordan du vil føle deg på et bestemt tidspunkt. Du er den som styrer dine egne følelser og følelsesreaksjoner. Det vil ta tid og praksis for deg å vise deg selv dette. Du har tross alt brukt mye energi, over mange livstider, å lære deg selv at det ikke er slik. Så du bør være villig til å jobbe ved å huske at dette er en illusjon. Men som du vekker opp til sannheten, så vil du innse kraften i den. Når du forstår at dine følelser og følelser er helt og fullt under din egen kommando, så er du et veldig kort skritt fra å kunne skape hele den virkeligheten og opplevelsen som du ønsker.

Men vi snakker mer om dette når vi diskuterer hvordan du kan lære å skape din egen virkelighet. Og nå **blir** frøet plantet.

Z: Okay! Fabelaktig. Jeg begynner å forstå mer og mer. Lys skjer for meg om alle slags ting nå.

8: Det er bra.

Men for nå, tilbake til historien om bevissthetskonstruksjonen. Disse er alle suverene vesener av høy bevissthet som bruker sin egen suverene vesen til å holde disse frekvensene for deg. Det er deres natur, deres plikt, deres privilegium og deres glede å gjøre dette for deg. Det er for eksempel to vesener som holder den sanne arketypen for hva som er mann og hva er kvinnelig i denne virkeligheten. Disse to er tvilling sjeler som er den opprinnelige "gud og gudinne" eller kanskje mer korrekt, "guddommelig maskulin og guddommelig feminin". Og så er det den store unifierens kontor, den store energien som er ansvarlig for å holde resonansen, som er energien til å bringe alle de separate delene hjem til helhet og enhet. Dette har blitt kalt Kristi energi. Og det er mange, mange andre. Alt er svært viktig for spillets funksjon. Uten noen av dem, ville spillet ganske enkelt ikke fungere. Som en maskin som plutselig mister et viktig tannhjul.

Z: Og så til Satan ...

8: Ja. Du skjønner, jeg trengte å innlede det slik, fordi din naturlige og normale følelse ville være å se Satan som den uforglemmelige og uforgivelige. Som det du må unngå og er utskjelt. Og det er en normal reaksjon på din kondisjon. Ingenting galt med det. Eller rettere sagt, det er ingenting galt med det **med mindre** du ønsker å komme tilbake til enhet. Så er det på tide å vokse opp litt. Tid til å gi slipp på *den skummel-boogiemannen-det-kommer-til-hente-slemtbarn-i-natt-syndromet*. Tid til å se dette er for hva det er og deretter ta noen riktige beslutninger.

Dette er et vesen som holder en bevissthetskonstruksjon, ingenting mer og ingenting mindre. Og bevissthetskonstruksjonen det holder, skjer kun for å være motstanderen. Og slik, akkurat som vi kan føle det akseptabelt å nevne Joy-Divine for sin funksjon, for kontoret han holder, så er det akseptabelt at vi kan kalle dette vesen, motstanderen. Eller vi kan, hvis vi liker, bruke det moderne derivatet av et eldre navn, noe som betyr akkurat det samme, og kalle ham Satan.

Z: Så, hvis jeg føler lykke, hvis jeg kommer inn i energetisk resonans med glede-guddommelig, hva skjer hvis jeg tillater meg å komme inn i energisk resonans med motstanderen?

8: Ubehagelige ting skjer. Du blir lett veldig sint, eller til og med fly i raseri. Gjerning trigger mot alle som du føler har gjort deg urettferdig. Du holder vrede. Du ønsker å skade eller skade andre rundt deg. Du blir alt oppslukt rundt din egen rettighet og urettferdigheten til menneskene rundt deg. Du blir urimelig. Du bruker verbale våpen til å forårsake følelsesmessig skade og fysiske våpen for å forårsake fysisk skade. Du fører dem "som deg" til krig mot de "ulikt deg". Kort sagt blir **du** Motstanderen. Og det er få enn raskere måter for deg å bore deg ned, så dypt som du muligens kan gå inn i offeret enn dette. Dette er det ultimate verktøyet for å holde deg inne i spillet. Motstanderen er langt det mest effektive tannhjulet i denne maskinen.

Og der er vi! Jeg tror vi har gjort en veldig god jobb med å forklare konseptet, gitt det minimale grunnlaget vi måtte for å jobbe med.

Z: Kanskje. Men det er noe jeg ikke forstår.

8: Selvfølgelig er det. (Smiler) Fortsett og spør.

Z: Vel det du har beskrevet som opplevelsen av å komme i resonans med motstanderen - det høres ikke veldig bra ut.

8: Fint?!? Nei, selvfølgelig er det ikke **fint!** Det var aldri ment å være fint. Det var ment å drive deg til en dyp tilstand av separasjon. Som i seg selv er det mest smertefulle tingen som er tenkelig - å bli voldsomt fra ribbet en følelse av tilhørighet, av enhet, av rettighet med alt som er. Det er veldig, veldig u-fint!

Z: Så jeg vil virkelig ikke oppleve det igjen. Jeg avviser det. Det er bare ikke meg noen flere ganger!

8: Ah. Ja. Vi må være veldig forsiktig her. Du ville gjøre det bra å huske at du lager din egen virkelighet, og at du gjør det med fokus og oppmerksomhet. Og å si "aldri igjen" er motstand. Og, "Hva du motstår vedvarer," husk? Du vil ikke si at noe ikke er en del av deg selv, ikke en del av enheten. Alt er en del av EN. Det inkluderer deg, like mye som det inkluderer motstanderen.

Z: Men 8! Det gjør det umulig! Hvordan skal jeg fortsette? Jeg ønsker ikke å komme i motstand med motstanderen, og nå forteller du meg at jeg ikke kan avvise ham heller! Så hva skal jeg da gjøre?

8: Vær så snill og vær klar over at den eneste grunnen til at du kan oppleve Motstand-energien er fordi den allerede finnes inne i EN. Den eksisterer allerede inni deg. Det er en helt illusorisk skapelse at du har satt denne energien utenfor deg selv. Dette er hva du gjorde for å inngå dette offeret. Du ser? Det var det jeg fortalte deg om bevissthetskonstruksjonene. Har du ikke fulgt med? At alle følelser og følelsereaksjoner og arketyper er alle fra enheten og er alle til slutt fra deg. Men du må oppleve dem som å være eksternt utenfor deg hvis du skal oppleve separasjon. Du ville se hvordan det ville være som om disse tingene syntes å være opprettet utenfor deg. Det er slik du opplever dualitet. Det er deg, og utenfor er du skaperen. **Det** er dualitet. Ikke sant?

Z: Ok, jeg får det.

8: Men det er en illusjon. Alt er virkelig en. Alt dette er virkelig innenfor deg. Og hver gang du avviser noe, skilles det fra deg selv og legger det **utenfor deg** selv, så presser du deg tilbake til dualitet.

Z: Ohhhhhhhh. Saaaakte Jeg begynner å få det. Motstanderen er en grusom smart enhet. Hvis du flytter inn i resonans med det, så oppretter du dualitet, og hvis du avviser det og skyver det bort ... så skaper du dualitet! Uansett hva du gjør med det, skaper du dualitet. Wow. Det er ... strålende.

8: Det er. Motstanderen er nøkkelen til dualitet. Og å forstå dette riktig er også nøkkelen til frigjøringen fra dualiteten. Hvis du ønsker å finne enhet med alt som er, må du låse opp denne låsen.

Som du har sagt nok, er det *grusomt smart*.

Z: Okay. Bra da. Jeg er villig til å gjøre dette. Jeg er villig til å prøve å låse opp denne djevelske låsen. Vil du hjelpe meg?

8: Jeg er her. Men jeg vil at du skal gjøre det selv. Du har blitt utstyrt med alle de låsenøkene du trenger, og du har blitt vist hvordan du bruker dem. Det ville være langt bedre for deg hvis du kunne gjøre det selv. Og dermed skal jeg vise deg en formel som du kan bruke til å finne dine egne løsninger på slike problemer som ikke kan løses fra hodet. Du løser det fra hjertet. Her er hvordan.

Finne dine egne løsninger fra hjerte, Den fire delte prosessen

Du skal nå gjøre den første delen. Hvilket er å slappe av, legge deg selv ned og flytte inn i hjertet ditt. Så stå opp og ta en kopp te. Gå sett deg ute i solen. Slapp av og slipp

dette problemet fra ditt sinn. Så flytt deg inn i ditt hjerte. Og **så** kommer du tilbake til din bærbare datamaskin. Jeg venter på deg for å ta denne samtalen videre.

Z: Okay. Dette er spennende. Og litt skremmende fordi jeg ikke vet hvordan det kommer til å vise seg. Men jeg skal leke sammen.

(Jeg kommer tilbake en time senere)

Z: Så i stedet for å ha te og sitte i solskinnet hadde jeg et helt måltid og en lang kos i badekaret. (Smiler) Beklager.

8: (ler) Utmerket. Poenget var virkelig bare for deg å ta et skritt tilbake og slappe av. Å nærme deg dette fra hjertet i stedet fra sinnet. Hvis du jobber fra sinnet, jobber du analytisk. Du reduserer problemer med deres bestanddeler og kan bare komme opp med variasjoner av løsninger som du har sett før. Når du ser fra hjertet, ser du problemet holistisk som og kan gi intuitive sprang til helt nye løsninger. Og det var poenget med å be deg om å slappe av og flytte inn i hjertet ditt. Spise og drikke har også en "jording" effekt. Så dette er en av de fire delprosessene.

For del to må du oppgi problemet. Så nå, fortell meg så klart og så kortfattet som mulig, hva er problemet, som du ser det?

Z: Okay. Problemet her er at jeg er fanget mellom et ønske om å opphøre resonansen med motstandens energi og et behov for ikke å forkaste dette vesen som den ulovlige andre.

8: Det er et godt første forsøk på å definere problemet. Du har snakket om **symptomene** på problemet. Du ønsker ikke føle denne resonansen med motstanderen, og du vil ikke skille deg fra et annet aspekt av den ene. Det er greit. Men det er ikke det **egentlige** problemet. Hva er årsaken til problemet? Hva er roten til dette problemet?

Nå er det øyeblikket du må gå til hjertet ditt. Hjerte vet. Dine tanker bryter med det åpenbare og prøver å reorganisere de samme gamle figurene inn i nye bilder. Hjertet ditt ser hele bildet. Bli oppmerksom på hjertet ditt nå. Føl det i brystet. Føl hvordan det føles. Hva **er** den følelsen? Tillat ditt hjerte å snakke med deg. Og fortell meg hva du får. Hva er problemet?

Z: Enhet. Enhet. Problemet er at jeg ikke vil fortsette å skape stadig mer dualitet for meg selv. Jeg vil bli kjent med meg selv som en med alt. Jeg vil oppleve guddommelig union med Gud. Og å danse med motstanderen tar meg i feil retning. Og å forkaste noen og stå i doms for dem tar meg **også** i feil retning. Så jeg kan ikke velge noen av disse tingene. Jeg kan ikke resonere med motstanderen, og jeg kan heller ikke avvise ham i noen av hans forklaringer.

Så hva skal jeg gjøre?

8: Del to var å angi problemet fra hjertet. Du har gjort det. Del tre, du kan bli overrasket over å vite, er **ikke** å finne svaret. Svarene er bare midlertidige, illusoriske historier. De er ikke så interessante. Langt viktigere enn å finne svaret på litt puslespill, benytter du sjansen til å definere deg selv. Og *det* er del tre. I stedet for å fortelle meg svaret på dette problemet, hvorfor ikke i stedet, fortell meg hvem **du** er. Eller heller hvem du virkelig vil være. Hvem vil du være når du har husket hvem du **egentlig** er?

Z: Jeg forstår ikke.

8: Hvis du gjorde det, ville det ikke være nødvendig for meg å vise deg dette. Er du villig til å spille sammen og se hvor dette går?

Z: Selvfølgelig. Ja. Ok, så spørsmålet du spør meg er: hvem sier jeg at jeg er? Hvem sier jeg at jeg vil være når jeg har oppdaget meg selv etter å ha våknet opp. Hvem er den oppstigende versjonen av meg? Er det spørsmålet?

8: Ja. Gå igjen til ditt hjerte ... og svar ...

Z: Jeg er en skaper som har uendelig makt. Jeg er kjærlighet. Jeg er en med enhet. Jeg gir opplysning og glede. Jeg er glede. Jeg er mitt mest magiske, fantastiske Selv.

8: Kraftig. Og sant. Godt jobbet. Og nå, del fire: stå på det sted hvor enheten er, og fortell meg løsningen på ditt tidligere problem. Hvordan er du, skaperen av uendelig makt og kjærlighet som er en med enhet, fortsette uten å enten danse med djevelen eller erklære at noen skal være utenfor forløsning?

Z: Hmm. Jeg ser noe nå: begge er de samme - dans med djevelen erklærer den andre å være utenfor forløsning. Svaret er å innse at alt er faktisk allerede en. Og at alle disse opplevelsene eksisterer i meg selv. Det er en illusjon at de er utenfor meg. Det er virkelig ingenting "utenfor" av meg. Det er illusjonen. Det er alt "inne" i meg. Så hvis jeg opplever Motstanderen, så har jeg skapt den opplevelsen. Jeg valgte å føle meg som om opplevelsen var utenfor meg og utenfor min kontroll, slik at jeg kunne få den illusoriske opplevelsen av å være i et spill som heter offer. Hvis jeg vil slutte å spille det spillet, skjønner jeg bare at jeg er en med alt som er og at opplevelsen kommer fra innsiden. Jeg tar ansvaret.

8: Det er veldig bra gjort. I dette øyeblikket har du helt forandret spillet for deg selv. Du har flyttet din egen bevissthet til åndelig kunnskap.

Hvilken er en fullstendig oppfatning at du er både skuespiller og dramatiker i ditt eget scenespill. Dette er en fin dag.

Det er en radikal tanke, men når du virkelig har forstått at alt er EN, så er dette en logisk uunngåelighet. Grunnen til at du ikke kommer til det veldig enkelt selv, er fordi det er så i strid med din erfaring. Men det du må forstå er dette:

Det er ingen "der ute" der ute.

Z: Forklar?

8: Det er ikke bare dine følelser som er inne i deg selv. **Alt** du oppfatter er inne i deg. Det er ganske bokstavelig talt ingenting utenfor deg selv. Det som er utenfor deg er en illusjon. Verden du oppfatter er bare din egen projeksjon. Det kommer fra det som er ekte, som er det som er inni deg.

Vanskelig å forstå?

Z: Ja, ganske.

8: Du kommer dit. Du er klar for det. Jeg vil at du skal tenke et øyeblikk på hvem du **egentlig** er. Har du ikke en oppfatning noen ganger at du bare er et bevissthetspunkt, som observerer livet ditt?

Z: Ja, det gjør jeg. Noen ganger når jeg mediterer eller når jeg prøver å bli hyperbevisst, får jeg følelsen av at jeg er et punkt uten dimensjon i mitt eget hode. Da er jeg klar over at jeg ikke er min kropp, ikke mine tanker, ikke mine valg, ikke mine følelser, ikke mine ideer eller mine erfaringer. Jeg blir klar over at jeg bare er observatør av alt dette.

8: Ja. Det er korrekt fra ett perspektiv. Men årsaken til at denne opplevelsen kan være ganske uattraktivt for deg, er fordi du kommer til å føle at du er ingenting annet enn observatøren. Det føles litt som om du negerer deg selv. Og årsaken til det er Slør. Når du er i dette bevissthetsstedet, er du rett opp mot Slør. På den ene siden er du klar over at de illusoriske ting er akkurat det: illusorisk. Men på den annen side er du ikke i stand til å forstå hva som egentlig er ekte. Fordi sløret skjerner deg fra å se sannheten om ditt eget selv. Så det er et ganske bra sted.

Z: Ja. Men det har jeg ikke noe imot. Det kan være ganske fredelig. Og ved noen få anledninger har jeg opplevd og plutselig å være klar over at "jeg" ikke bare er bevissthetspunktet, ikke bare er kroppen min, men alt jeg oppfatter. Hver lyd jeg hører, alt jeg ser. Det er alt meg. Jeg har på en eller annen måte kjent at dette er sant, i noen få meditasjoner.

8: Det er det samme faktisk. Hvis du kommer til å se deg selv som observatør, er du et lite skritt fra å innse at du skaper det som du observerer. Du kommer til å innse at du er filmprojektoren som viser deg selv filmen av dine egne erfaringer.

Z: Men 8, hvis dette er sant, så har det noen ganske dype implikasjoner. Det betyr at jeg egentlig er skaperen av min egen virkelighet.

8: Du sier ikke!

Z: (ler) Ja, jeg **vet** at dette er hva du har fortalt meg hele tiden, men jeg visste ikke at du mente det ganske bokstavelig talt.

8: Ah. Og når jeg har noen gang ikke ment **det** som jeg sa? Har jeg ikke en tendens til å være bevisst og presis?

Z: Ja, (ler) det er slik. Jeg antar at det bare er litt av en justering for å innse at sannheten har vært rett foran ansiktet mitt hele tiden.

Ok, så hva gjør jeg med denne informasjonen nå?

8: Vi snakket om problemet med hva som skal gjøres mot motstanderen. Gitt hva du nå vet, hva vil du bestemme deg for å gjøre?

Z: Jeg antar at det egentlig ikke er så mye å gjøre. Jeg kommer rett og slett inn i oppfatningen at alle mine erfaringer er mine egne frem skrivninger. Jeg har jobbet veldig hardt for å glemme det faktum. Når det var helt glemt, fikk jeg oppleve meg selv som "det jeg ikke er". Og nå er jeg opptatt med å huske det. Som jeg husker det, så vil jeg slutte å trøste det er andre "utenfor meg" som gjør ting i livet mitt. Jeg kommer nå til å innse at det er deler av denne illusoriske konstruksjonen som er utrolig vakker og elskelig. Jeg elsker virkelig denne planeten. Jeg elsker å oppleve livet her. Så jeg finner nå en måte å fortsette å skape de ting jeg elsker, og så slipper jeg behovet for å lage ting som jeg ikke liker.

8: Kan jeg tilby deg at jeg tar den? Kan jeg fortelle deg hva dette betyr for meg?

Z: Oh ja, vær så snill!

8: Først: Din ytre verden er en projeksjon av din indre virkelighet. Det er din historie.

For det andre: Den illusjonen du har hatt er at ytre verden er det som virkelig er ekte og viktig, og den indre verden er uvirkelig eller ubetydelig.

Tredje: Dette førte deg til å prøve å forandre ting i din ytre verden for å gjøre dem mer som du ville ha dem.

For det fjerde: Dette var årsaken til mye smerte og forvirring fordi jo vanskeligere du prøvde å fikse ting som var eksternt for deg selv, desto mer mislyktes du og skadet deg selv.

Femte: Jo mer du sårer deg selv, jo mer din ytre verden reflekterte smerten tilbake på deg. Jo mer opprørt, urolig og forvirret, virkeligheten din ble.

Sjette: På et tidspunkt, endelig, alle treffer en terminal. På et tidspunkt kommer du til beslutningen om å slutte å prøve å fikse din ytre verden og forsøke å helbrede ditt indre selv i stedet.

Sjuende: Når du begynner å lykkes med å helbrede din egen indre verden, så kan du legge merke til at den ytre verden blir lykkeligere og mer harmonisk.

Åttende: Så, våkne opp! Bli oppmerksom! Se hva som fungerer! Se det åpenbare som presenteres for deg. Hvis det er noe i din ytre verden som bekymrer deg, bør du se på **innsiden**. Finn hva det er inni deg som bekymrer deg. Finn din egen indre smerte eller forvirring. Finn en måte å elske den på og helbrede den. Hvis, og når du gjør det, vil problemet i din ytre verden mirakuløst slutte å skade deg. Det vil helbrede. Det vil gjøre det på vakre og overraskende måter. Og dette er fordi du vil slutte å projisere en skadet og ødelagt virkelighet utover.

Z: Ja.

Ja, jeg får det.

Klikk!

8: Det er en spill endrende realisering, ikke sant? Vi har spilt rundt i grunne inntil nå. Vi har forberedt jorden og plantet frøene. Og nå! Nå ser vi de første skuddene av nytt grønt liv. Nå kan du begynne å forestille alt. Nå endrer alt seg for deg. Nå må du lære å skape effektivt og kraftig, å vite fullt ut som du **skaper**. Og veldig snart vil du være klar til å endre tilstanden til spillet ditt helt.

Z: Men 8; Jeg må spørre om ideen om "andre". Jeg mener sikkert, jeg projiserer virkeligheten min. Men hva med min kjære søster, Lisa? Hun ser ut til å eksistere i min ytre realitet. Og hva med leserne mine? Er disse andre vesener i min verden ikke ekte?

8: De er alle helt ekte. Bare ikke i den måten du har forestilt dem å være. De er alle akkurat som du er. De er vakre og guddommelige aspekter av den ene; Fasetter av samme store juvel som skinner i lyset som de selv støper.

Trikket er å forstå at hvert eneste aspekt av EN projiserer sin egen virkelighet. Hver eneste virkelighet er annerledes. Men her er saken: Du kan bestemme og la din virkelighet bli påvirket av frem skrivninger av en annen, om du velger. Du kan bestemme deg for å bli enige om å oppleve bestemte deler av virkeligheten din på samme måte som noen andre gjør. Denne avtalen er enighet. Og så har du en konsensus-virkelighet. Du lager den sammen, slik at den er skapt. Og det er slik du kommer til å føle at du og alle andre har samme virkelighet. Faktisk har du rett og slett

kommet til en avtale med en rekke andre aspekter av EN for å oppleve lignende ting på en lignende måte. Og det er slik et spill spilles. En gruppe kommer sammen og kommer til konsensus om virkelighetsreglene og så går de inn i spillet.

Men nå må vi komme tilbake til hoved tråden i denne diskusjonen. Vi snakket tross alt om spørsmålet om hva som skal gjøres mot Motstanderen.

Z: Ja. Men jeg tror jeg får det nå. Jeg projiserer virkeligheten min. Jeg forteller meg en historie. Ved å leve meg inn i historien får jeg oppleve meg på fantastiske nye måter. Dette gjør det mulig for meg selv å bestemme om det jeg tror på meg selv og valg for meg selv er bra. Jeg får se om de jobber for meg og gjør meg glad i alle slags forskjellige scenarier. Hvis de gjør det, holder jeg dem. Hvis de ikke gjør det, gjør jeg et nytt valg. Dette er skjønnheten og verdien av historien som jeg er inne i.

Så hva skjer hvis jeg møter motstanderen? Vel, så bestemmer jeg om jeg liker møtet eller ikke. Tar det meg frem til hvor jeg har sagt at jeg vil være, eller ikke? Hvis det gjør det, har jeg ingen problemer. Hvis det ikke gjør det, pålegger jeg en ny beslutning om meg selv, slik at jeg ikke lenger inviterer denne samspillet.

Og hvis jeg tenker på det ... virker det som om en samhandling med motstanderen egentlig bare er meg, og viser meg selv et sted i meg selv hvor jeg ikke elsker meg selv. Dette er meg, som viser meg noe som jeg avviser og finner uakseptabelt. Derfor satte jeg det som fienden; Som motstanderen. Så det virker veldig mye for meg nå at svaret vil være å finne i den uelskede delen av meg selv og elske den. Hvis jeg kunne gjøre det konsekvent hver gang jeg opplevde motstanderen, så tror jeg at jeg sannsynligvis kommer til å slutte å oppleve motstanderen i det hele tatt.

8: Bravo.

Det er to viktige samtaler som vi må ha ganske snart som dere nå er klar for. Den første handler om "*Negative bevissthetskonstruksjoner*". Det vil danne en integrert del av samtalen om naturens kjærlighet. I det kommer du til en ny forståelse av ting som smerte, frykt, sinne og sjalusi. Du vil se at disse tingene bare er et problem når de er "utenfor deg" - når du fjerner dem fra deg selv og gjør dem uelskelige. Når du reintegrerer disse tingene inn i ditt hjerte og gjør deg hel igjen, mister de ikke bare sin makt over deg, men blir faktisk store og kraftige verktøy som du kan bruke til det aller beste for alle.

Og så må jeg gjøre litt mer arbeid med deg slik at du kan forstå Skyggen riktig. Hver eneste del av EN som har møtt motstanderen har skapt en bit av motstanderen i seg selv. Denne selvopprettede indre motstanderen kalles Skygge, og av meget god grunn. Det er ditt skygge-selv. Selv om vi har kommet til stor forståelse her om hvordan å svare på Motstanderen, er det en stor del veldig viktig arbeid som du fremdeles

kommer til å måtte gjøre på dette emnet. Og det er et viktig tema. Så lenge noen er under påvirkning av sin egen skygge, vil de føle seg villfarende. De vil bruke sin kreative kraft til selvskader. Så dette er et svært viktig område der vi trenger å gjøre mer arbeid, slik at du kan gå tilbake til kraften i ditt guddommelige evige selvbilde uten risiko for og igjen forårsake deg selv (eller andre) skade.

(Zingdad notat: Noen år og mye arbeid senere, jeg er ekstremt glad for å tilby "Shining the Light on Shadow" som del 2 av [Dreamer Awake!](#))

Z: Jeg ser frem til begge disse veldig mye!

8: Bra. Men for nå, kan vi være enige om å forlate problemet med Motstanderen bak oss?

Z: Oh, ja. Dette har blitt løst for meg på en ganske uventet måte. Jeg forstår dette problemet nå, og det bryr meg ikke lenger.

8: Bra, men før vi går videre må jeg spørre deg om det vanlige spørsmålet. Gitt hva du nå vet ... er Satan ondskap?

Z: (ler) Jeg må le fordi jeg hadde trodd det var som å spørre: "Er paven katolsk?" Og ennå, her er jeg, og oppdager at svaret på dette ikke er så entydig som jeg hadde trodd. Det virker for meg at det er mulig å oppleve Satan som ondskap. Men det er også mulig å se at dette bare er den rollen han spiller her i denne virkeligheten. Og uten han spiller den rollen, ville denne spesielle virkeligheten ikke fungere som den gjør. Og til slutt er det også mulig å se at jeg tillater, velger og skaper alt jeg opplever, og jeg blir aldri faktisk utsatt for noe. Det er faktisk ikke noe slikt som "ondt", tross alt!

Du vet, 8, jeg har nettopp hatt en tanke.

8: Og det er ...

Z: Vel, det slår meg at det må være en ganske elendig og ensom jobb som å være Motstanderen.

8: Jeg tror det er en rolle som bærer store utfordringer. Det må bli mye kjærlighet og helbredelse gitt før dette vesen vil kunne finne veien hjem når denne virkeligheten er kollapset. Men dette ble også valgt.

Z: Hmm ... Jeg er overrasket over å finne meg selv igjen å føle litt empati her.

8: Det er bra.

Og nå er det på tide å bringe denne samtalen til en konklusjon.

"Hvis det er noe slikt som ondt, så er det en mulighet til å lære om kjærlighet."

Dette er sant fordi, som du har oppdaget, ondskap er en illusorisk opplevelse. Og det er en illusjon som du bare kan ha når du tror at du er i en tilstand av separasjon fra den ene. Så det er svaret. Sett bevisstheten tilbake til enhet, og du vil ikke lenger kunne oppleve ondskap. Du vil ikke lenger kunne føle at dine valg kan tas fra deg. Du vil ikke lenger kunne føle at du er offer for en annen. Hele opplevelsen av ondskap i alle dens forklaringer vil bli etterlatt deg.

Z: Det fungerer for meg. Takk, 8.

Nå er det eneste spørsmålet, **hvordan** returnerer jeg min bevissthet til enhet?

8: Det er riktig, det er spørsmålet. Men du skjønner, vi måtte først fjerne dette hindret fra veien. Så lenge du holdt på ideen om at det er andre der ute som er så uakseptable at de ikke kan være en del av den, så ville du selv ikke kunne komme tilbake. Det er som en blokkering som du hadde plassert i ditt eget hjerte. Men det er skiftet nå, så vi kan fortsette. Og måten vi fortsetter er ... **Kjærlighet**. Kjærlighet er den eneste måten å flytte tilbake til en tilstand av enhet.

Z: Og det er det vi snakker om i neste kapittel! Akkurat som du sa det ville være.

8: Det stemmer. Se deg i neste kapittel.

* * * * *

Kapittel 11

Hva er kjærlighet?

Zingdad: Hei, 8.

8: Hei, min kjære venn. Det er godt å snakke med deg igjen.

Z: Det er! Og selv om vi snakker hele tiden, har det vært flere måneder siden vi skrev forrige kapittel sammen.

8: Og du har vært ganske opptatt på den tiden, har du ikke?

Z: Er sikkert. Etter at salget gikk gjennom på vårt landområde, ble ting ganske frenetisk for Lisa og meg. Vi hadde en byggeplass å forberede og så hadde vi et byggefirma inne for å gjøre det strukturelle arbeidet på vårt nye hus mens vi fjernet store områder av inaktiv vegetasjon fra vårt tomt. Dette tok dem fire måneder å fullføre og da bygningsfirmaet forlot oss, i utgangspunktet bare en tømmeramme på stylder. Siden da har Lisa og jeg jobbet med en håndverker som fullfører huset vårt. De tre av oss har jobbet på stedet hver time som Gud gir. Og nå, etter fire måneders utmattende arbeid, har vi endelig flyttet inn. Huset er **langt** fra ferdig, og til en viss grad bor vi på en byggeplass i noen måneder fremdeles. Men vi har alt det grunnleggende og vi er her nå, i vårt eget hjem.

8: Og du bygget det selv.

Z: En av de mest givende tingene jeg noensinne har gjort.

8: Og nå er du klar til å ta opp et annet kapittel sammen?

Z: Ja, ja. Mens hendene mine har vært opptatt med husbygging, har jeg følt meg som om min sjel har vært forpuppet. Så jeg er veldig opptatt av å fortsette reisen til **Oppstignings Papirer** med deg. Og jeg tror vi skal nå ha en samtale om kjærlighet, vil vi ikke?

8: Det som skal utfolde seg, er så mye mer enn bare en samtale.

Husker du, i diskusjonene om dine Fjell Erfaringen med Joy-Divine, kom du til den forståelsen at du brakte den opplevelsen til deg selv ved å velge å følge hjertet ditt? Og at fjellopplevelsen var øyeblikket for overgangen til sjelen din fra ett nivå av bevissthet til et annet?

Z: Jeg husker, ja.

8: Vel, det jeg vil legge til hva Joy-Divine sa, er at årsaken til dette var det øyeblikket du flyttet fra tredje tetthetsbevissthet til fjerde tetthetsbevissthet dette var fordi at du flyttet egoet ditt til hjertet. Du ser, ved å bestemme deg for å "*følge hjertet ditt*", tilpasser du den separate delen av Selv som ligger i dualitet (som er ditt ego) med den delen av deg Selv som er knyttet til enhet og ligger utenfor dualiteten (som er din sjel). **Det** er det som betyr å følge hjertet ditt.

Og når du blir et hjerte-sentrert vesen, er du av den fjerde tetthetsbevissthet.

Og selvfølgelig, siden din Fjell Erfaringen har du gjort mye mer arbeid. De forrige kapitlene i **Oppstigningens Papirer** har siden blitt skrevet og det er mye mer av arbeid som du også har gjort, som ikke nødvendigvis har blitt registrert i disse samtalene. Og nå er du klar. Det er på tide for neste overgang i din bevissthet.

Z: Min andre Singularitets Hendelse?

8: Ja.

Z: Virkelig, 8? Men hvordan? Hvordan vil det skje? Jeg har vært på utallige turer siden min første og, vel, ingen av dem har ...

8: Ikke vær så enkel. Det var ikke "fotturer" som brakte deg til din første Singularitets Hendelse. Det var ditt konsekvente og gjentatte valg å følge hjertet ditt. Som gjorde at det skjedde, så da var den turen det perfekte stedet på den perfekte tiden for deg og Lisa og nå et øyeblikk med perfekt stillhet. Alt kom sammen på guddommelig måte for å berøre hjertet av enhet og å føle din egen evige forbindelse med alt som er. Men det handler ikke om detaljene om hva som foregikk i miljøet utenfor deg! Det handler om hva som skjer inni deg ...

Og innsiden av deg, siden din første Singularity Hendelse, som ble beskrevet i de foregående kapitlene, har du villig åpnet deg for begrepet enhet. Du har omfavnet mysteriet og akseptert mystikerens stilling: at du kan få en direkte opplevelse av og et forhold til det guddommelige. Du har også vært villig til å møte din frykt fortløpende og håndtert selve begrepet frykt med deg selv. Og du har vært villig til å ta ansvar for deg selv og for å skape din virkelighet. Så du er klar for neste overgang.

Det som trengs nå er et annet øyeblikk av sann stillhet. Du roter tankene dine med så mye lyd og liv med så mye aktivitet at det blir veldig vanskelig å tillate disse store overgangene til din sjel. Kanskje det er mot-intuitivt for deg, men det er faktisk slik at din største forvandling alltid kommer til å skje når du er mest stille.

Z: Kan du hjelpe meg å forstå det?

8: La meg bruke et veldig enkelt eksempel. Kast en stein opp i luften, så hardt og så høyt som mulig. Det akselererer ut av hånden din i en skyv retning. Dette er dens

utadgående flytur. Da, etter hvert som tyngdekraften begynner å rive på den, begynner steinen å sakte. Til slutt, ved apogéen, kommer stenen til å stoppe. Og bare da, i dette øyeblikket med perfekt stillhet, kan den endre retning og begynne sin hjemflyvning tilbake til deg. Flyturen hjem har en stadig økende akselerasjon, det er sant. Men øyeblikkets retningsendring ligger midt i steinens øyeblikk av størst stillhet. Og du er, akkurat nå, igjen på et punkt hvor du kan få en stor retningsendring i din sjel. Du **burde** ha kommet til denne overgangen allerede, men i det faktum at du ikke har kommet til stillhet. Ganske enkelt vet du ikke hvordan. Støy og aktivitet er så vanlig for deg at du egentlig ikke kjenner noe annet. Men du **må** virkelig komme til stillhet nå. Uten denne stillheten vil du ikke endre retning.

Hvis du ikke kommer til stillhet, kan vi ha en lang og interessant samtale om kjærlighet. Jeg kan fortelle deg mange interessante ting om det, og vi vil gå på alle de nysgjerrige tangenter som vi begge trives så godt med, og det vil alt være fint og fascinerende, men det vil ikke ta deg der du trenger å gå. Du vil oppnå litt intellektuell forståelse om kjærlighet. Men du vil ikke få **vite** i ditt hjerte. Og diskusjonen vi trenger å ha her må bygges på det sikre **kjennskapet**. Uten det vil samtalen vi begge virkelig ønsker, ikke skje. Vi vil snakke rundt hjertet av saken og aldri virkelig komme til dens essens.

Og du vil ikke ha forandringen av sjelen som en slik dyp kjennskap vil bringe.

Z: Så jeg må ... hva ... meditere? Og så?

8: Noe mer enn din vanlige meditasjon er nødvendig av deg. Du mediterer ganske regelmessig, og det er bra. Men meditasjonene dine er egentlig ikke stillheten i å være som du tror de er. Hver meditasjon jakter etter et eller annet formål. Det er ingen feil med det, men noe annet kreves nå. Du skjønner, det er nå tid for deg å endre din modus for å være hel. Som steinen som har rysjet bort fra håndens hjem, må du også komme til perfekt stillhet før du kan endre retning. Og fra den stillheten må du bare høre på hjertet ditt. Det kan ta deg litt tid å få til det rette. Du er så vant til å fylle hvert hjørne av bevisstheten din med støy og bevegelse så du kanskje trenger å øve litt stille før du når målet, og hvor du virkelig kan høre hjertet ditt.

Men jeg forstår at alt dette er bare så mye teori for deg. Det du ber meg om er at jeg burde gi deg noe praktisk å **gjøre**.

Z: Ja, vær så snill.

8: Det er en vakker ironi: til du vet hvordan du virkelig skal **være**, vil du fortsatt ha noe å **gjøre** for å muliggjøre og **være**. (Han smiler) Dette ligner på å si at til du vet om stillhet, må du finne noe å si for å tillate stillheten. For en fantastisk kosmisk spøk.

Men jeg kan hjelpe deg med dette. Her er hva du bør gjøre:

Velg en dag der du ikke har noen avtaler. Sett den dagen til side. Det er å være din dag med stillhet og lytting. Fortell alle at du ikke vil være kontaktbar den dagen. Fortell de som du deler ditt hjem med, at du ikke vil snakke med dem den dagen, og at de heller ikke skal snakke med deg. Det er din stillhetsdag.

Natten før stillhetsdagen må du slå av mobiltelefonen din og alle slike enheter som kan skade deg. Du må slå av datamaskinen, fjernsynet og radioen din. Alle enheter, som du bruker til å legge inn informasjon i bevisstheten din, må være stille for stillhetsdagen din.

På morgenen på stillhetsdagen må du tillate deg å våkne uten innspill. Med andre ord, ingen alarmklokke eller lignende enhet. Vekk naturlig. Hold deg i sengen og **vær stille**. Lytt til hjertet ditt.

Z: Hva betyr det, 8? Hva betyr det å høre på hjertet mitt?

8: I løpet av tiden vil dette bli en annen natur for deg - mye mer normal og naturlig selv enn å høre på en lyd med ørene dine. Men nå forstår jeg at du trenger litt veiledning.

Du bør vite at hjertet ditt er en portal. Det er din forbindelse til det guddommelige. Det kan sies at ditt indre Selv ligger i ditt hjerte. Det kan til og med sies at enhet er i ditt hjerte. All visdom og sannhet og kreativitet er umiddelbart tilgjengelig og tilgjengelig for deg gjennom ditt hjerte. Men du må lære å høre, virkelig **lytte** til ditt hjerte. Fordi det snakker stille og forsiktig til deg i kjærlighetens språk. Men tro meg når jeg sier, det snakker svært veltalende når det er nødvendig.

Z: Okay. Men **hvordan** hører jeg?

8: For å begynne med, sørg for at det ikke er noe annet som tar opp plass i din bevissthet, noe som gjør lager støy. Ditt hjerte vil ikke konkurrere om din oppmerksomhet! Det er derfor du må spørre familien din om ikke å snakke med deg. Det er derfor du må ikke engasjere seg med lesemateriell, ikke sjekke e-posten din, ikke snakke med noen. Ingen ekstern inngang i det hele tatt. Men du må heller ikke oppta deg med arbeid eller oppgaver eller andre aktiviteter. Alle disse tingene skaper tanker og støy i ditt sinn. Du må komme til total stillhet i ditt sinn. Og maksimal mulig stillhet i dine hender, din kropp og dine ører vil hjelpe dette sterkt.

Det er starten.

Da, når du er fortsetter, må du lytte til hjertet ditt. Du kan, hvis du trenger noe å gjøre, bare høre på ditt fysiske hjerteslag. Det vil hjelpe deg fordi det er en bokstavelig lytte til hjertet ditt. Men da bør du søke å bevare bevisstheten og se hva du mottar.

Og slik skal du tilbringe dagen. Vær stille. Lytte. Vent på hjertet ditt.

Ditt hjerte vil snakke med deg mer i "følelser" enn i ord. Men hvis du tar hensyn, vet du nøyaktig hva disse følelsene betyr.

Z: Og da?

8: Så ser du hva den har å si!

Z: Hva om det ikke har noe å si?

8: Ikke vær tøft barn, alt av Enheten er der inne! Hele livet er der inne! Og livet vil uttrykke seg selv hvis du vil, men vær oppmerksom! Se deg rundt i universet, og bli fylt med kraftig aktivitet. Se på verden utenfor vinduet ditt. Se på en dråpe vann under et mikroskop. Se på kjernen til et atom. Hvor, hvor som helst, har enheten ingenting å si? Enheten snakker med lidenskapelig veltalenhet hele tiden. Det eneste problemet er at du sitter med fingrene i ørene, roper nonsens hund, drukner ut sannhet og skjønnheten som oversvømmer deg hele tiden fra alle retninger. For bare et øyeblikk, tror du at du kan **holde kjeft** og **høre**?

Eller, for å si dette i litt mildere vilkår: kan du slippe frykten din og dine unnskyldninger og bare gå og se hva som er der?

Z: Jeg er behørig refset (jeg smiler underdanig). Ja. Jeg skal gjøre dette. I morgen er det søndag. Jeg vil gjøre den dagen med stillhet og jeg ser hva jeg får.

8: Bra.

Det kan være at i morgen bare er en øvelsesløp, og at du faktisk trenger å gjøre det igjen på et tidspunkt. Du må kanskje til og med tilbringe noen dager i stillhet. Vær forberedt på det.

Z: Ok, 8.

8: Men hvis du klarer å komme seg ut av veien, for å være virkelig **stille** og virkelig høre på hjertet ditt, forsikrer jeg deg om at du vil få vidunderlig innsikt. Og det kommer til deg i ditt hjerte slik at du **vet** at det er sant. Det er ganske forskjellig fra ideene du kan holde i hodet og tenke på. Å **vite** og tenke er veldig forskjellige ting. Og når den kommer, har du ingen tvil om at den kom fram. Det vil bli en kraftig opplevelse. Og det som kommer vil komme til å være grunnlaget for at vi vil kunne bygge dette kapittelet.

Vil du gjøre dette?

Z: Jeg er litt skremt. Det føles som det er så mye ridning på dette, og jeg har ingen anelse om jeg selv vil få noe ut av dette. Men jeg vil sikkert prøve!

8: Bra da, jeg skal snakke til deg igjen etter søndag ...

(Søndag passert og, som ønsket, jeg hadde en dag med stillhet. Det er nå en uke senere)

Z: Ok, 8, jeg hadde stillhetsdagen min. Og det var ganske utrolig!

8: Veldig bra! Og jeg er så glad for at det gikk så bra for deg. Fortell oss hvordan dagen gikk videre.

Z: For sikkert. Dette er hva som skjedde ...

Min dag i Stillhet

Søndag morgen våknet jeg på lydene av fugler som sang utenfor. Da jeg våknet, husket jeg at dette skulle være min stillhetsdag, så jeg ble liggende i sengen og lyttet stille. Vel, sannhet ble fortalt, for det meste tenkte jeg på å lytte. Jeg var faktisk å fylle tankene mine med alle slags ideer om hva som lyttet til hjertet mitt, skulle være slik og hvordan det skulle føles hvis jeg lyttet til hjertet mitt og hva hjertet mitt skulle si til meg og ... vel ... jeg snart innså at jeg egentlig ikke var veldig stille. Så begynte jeg å meditere, som gikk litt bedre. Jeg fikk avslappet kroppen min helt og fjernet tankene mine fra alle tanker. Det var flott før jeg skjønnte at jeg **hadde** gitt ut alle tanker, og begynte å tenke på det. Og så lurte jeg på hvordan det ville være å høre på hjertet mitt uten å tenke på noen tanker. Og så innså jeg at jeg var å fylle meg med å snakke igjen!

Dette var da det ble tydelig for meg hvor mye vanskeligere dette skulle bli enn jeg først hadde tenkt.

Jeg vil ikke kjede deg med detaljene i dagen min, men jeg vil fortelle deg at jeg ofte var frustrert over meg selv. "Å være stille" høres lett ut. Du slutter å tenke, og så hører du, ikke sant? Jeg kan fortelle deg, det er en ganske utfordring å bryte støyavhengigheten. I det minste fant jeg at det var slik.

Ved sen ettermiddag ble jeg ferdig med å kjempe med meg selv. Jeg var ferdig med å **prøve** å være stille. Jeg hadde fått nok av å forsøke å finne den rette veien mot stillhet. Jeg var gjennom med å prøve å høre. Så bestemte jeg meg for at dagen var bortkastet, og det, i stedet for å prøve å lytte til hjertet mitt, skulle jeg bare nyte resten av dagen. Jeg så etter Lisa for å fortelle henne at jeg kastet inn håndkleet, at jeg ville prøve igjen en annen gang. Men hun var ute en tur med hundene. Så jeg lagde en matbit og gikk og satte meg på dekket for å se en virkelig pustende solnedgang. Det var fantastisk. Mens jeg satt og undret meg overfor skjønnheten i skuespillet, senket en dyp fred seg over meg. Og i den stillheten kom noe til meg. En tanke skled inn gjennom bakdøren av tankene mine. En tanke om kjærlighet. En vakker tanke. Og som det kom i mitt sinn, rørte det meg veldig dypt og det brøt ut tårer i øynene mine. Jeg tenkte ikke så mye på denne tanken, mer og føler den. Og jeg følte at det var sant.

Og da visste jeg; **Dette** var det jeg hadde ventet på! Her var det. Til slutt, da jeg sluttet å prøve å kjempe ... var det bare der i mitt sinn som om det alltid hadde vært der!

Jeg gikk inn og satte meg på min bærbare datamaskin, og før jeg kunne tenke på hvordan jeg skulle strukturere dette, eller hvilken tilnærming jeg ville ta, fant jeg meg selv i å skrive. Det fløt ut av meg på en gang, non-stop fra hjertet mitt gjennom hendene mine på tastaturet. Det knapt til og med nikket i mitt sinn som det passerte gjennom. Og så her er det jeg skrev ...

Jeg lyttet til hjertet mitt og dette er hva det sa:

I begynnelsen av alle bevissthetspartikler, helt fra den ene, helt ned til den minste, nyeste partikkelen i livet, er det et øyeblikk da det blir en selvbevissthet. I

Oppstigningens Papirer har vi parafrasert det øyeblikket som å si, "*Her er jeg.*" Men selvbevissthet er alltid nysgjerrig. Og derfor kan den neste setningen omformuleres som "*Hva er jeg?*"

Reisen ser ut til å begynne med: "*Her er jeg, men hva er jeg?*" Så består selve reisen av "*Jeg kan være dette. Ingen vent, kanskje jeg er det. Eller, om jeg er dette.*" På og av og om og om igjen. Alltid søke etter svaret. Hver gang noe nytt er forsøkt, er det en fragmentering av bevisstheten. Nye vesener sendes ut på streiftog av selvoppdagelse. Fra innsiden av foreldrenes bevissthet. Variasjoner er utprøvd. Flere muligheter utforskes. Hele bevissthetskyene uttrykkes. Multiplikasjon og kompleksisering og deretter spesialisering og forsøk på nytt. Alltid søker, men aldri finner, det øyeblikk av lykke og fred som kommer Fra å ha funnet svaret på spørsmålet, "Hva er jeg?"

Og i hvert tilfelle, med hvert svar vi har prøvd, har vi pushet oss vekk fra hverandre og den Ene. Videre har vi pushet ut. Som en tidevannsbølge som briste ut fra, men som en tekanne, har vi steget ut. Å bli en tsunami av bevissthet, vi har skjøvet oss vekk fra hverandre - utover, utover, alltid søker etter **sannheten**. Alltid søker svaret ...

Hva

Er

Jeg

?

Og her befinner vi oss nå, lever våre liv på planeten Jorden, helt ned i det tetteste bevissthetsstedet. Du kan si at dette handler om som hvor langt ut bølgen noen gang ville presse seg fordi dette handler om den dypeste glemsomhet av opprinnelsespunktet som noen gang kunne oppnås. Takket være uklarheten og de valgene vi har tatt kollektivt det var **det**. Kanskje er det mulig å gå videre? Kanskje vil noen prøve? Jeg gjør ikke. Jeg er klar til å være en del på retur. Som alle bølger som

har presset seg opp fra de største dybder av havet og funnet seg i å krasje til kysten, kommer denne bølgen tilbake. Det kommer til å gå tilbake med stadig økende fart og oversvømmelse til kilden. Til den Ene. Vi kommer tilbake!

Og **hvordan** skal vi komme tilbake?

Det begynner med riktige svar på spørsmålet "*Hva er jeg?*"

Og det riktige svaret for meg, fra dypet av hjertet mitt, er ... Kjærlighet.

Alle andre svar jeg har funnet, gir meg enda mer kompleksitet. Hvert annet svar skyver meg utover og bort. Fordi alle andre svar innebærer noe annet som jeg **ikke** er.

For eksempel. Hvis jeg er (som jeg har oppdaget meg selv å være) et vesen kalt glede, uttrykket av guddommelig- glede, så er jeg **ikke** alle andre ting. Jeg er **ikke** frykt, smerte, tristhet, tap, sinne, hat eller elendighet.

Åpenbart.

Men jeg er heller ikke stillhet, fred, harmoni, orden eller tålmodighet. Jeg er ikke engang vennlighet, ærlighet, rettssystem, tapperhet, verdighet, stabilitet, pålitelighet, rettferdighet eller noen annen slik verdige ting.

Ser du? Hvis jeg velger noe i det hele tatt og sier: "*Jeg er **det***", så er jeg selv i samme øyeblikk og sier, "Jeg er **ikke** det", til en rekke andre ting. Så noe som jeg ville hevde meg selv i å være, forårsaker separasjon, splittelse og et push bort fra enhet.

Det eneste unntaket til den regelen jeg kan finne er uttalelsen, "*Jeg er **kjærlighet***". Ikke lidenskap. Ikke lyst. Ingen behov. Ikke noen av disse dumme, midlertidige, små følelsene som vi vanligvis refererer til når vi sier ordet, kjærligheten. Nei. Jeg er kjærlighet med en stor bokstav K. Jeg mener den slags kjærlighet som ser på et annet vesen og ser Gud i deres øyne. Ser undringen og perfeksjonen inne i hjertet av det vesen, uavhengig av det utvendige de har på seg. Kjærlighet er det som er gitt til alt og alle, overalt, ubetinget, alltid. Det er kjærligheten jeg snakker om.

Jeg snakker om den slags kjærlighet som setter deg på knærne i takknemlighet for at du er i live. Det truer med å knuse hjertet ditt med skjønnheten i verden rundt deg. Det gjør at du lengter etter å finne den største og beste og mest fantastiske gaven du kan finne i deg selv, bare slik at du har noe du kan gi tilbake til livet i takknemlighet for alt det har gitt deg.

Det er mitt svar på spørsmålet. Og så finner jeg at jeg kan erklære med sikkerhet, fasthet og overbevisning, "*Jeg **er** **kjærlighet!***"

Og så, for min sjel, jeg er en svar bærer. Jeg er en partikkel av livet som går hjem. Jeg kan føle det! I selve øyeblikket av denne erklæringen har tidevannet vendt. Jeg er i bølgen som er ferdig med sin rushing opp til kysten ... og drar nå tilbake til sjøen.

Og når jeg går tilbake, så vil jeg samle andre partikler av Selv. Jeg vil se alt jeg har gjort og gjort i dette livet, og jeg vil si, "*Jeg er kjærlighet, og jeg er **det.***" Og så, ja, jeg er kjærlighet, **og** jeg er Arn som er Zingdad.

Og da jeg går hjem, så vil jeg se partikler av mitt Selv fra mine andre inkarnasjoner, og jeg vil si: "*Jeg er kjærlighet, og jeg er også denne, og **den**, og den ene og den ene også.*" Og så, ja, jeg er kjærlighet, og jeg er Arn, og veiviseren, den autistiske gutten, og rom soldaten, og Lyran gutten ... og alt jeg har trodd meg selv å være. Jeg vil erklære, "*Jeg er kjærlighet, og jeg er **alle** disse vesener!*" Og alle disse vesener vil bli båret hjem med meg i mitt kjærlighets tidevann.

Og da møter jeg mitt indre. Jeg vil se den for sitt fantastiske og vakre Selv. Jeg vil bli forelsket i dette vesen. Og jeg vil se for det sitt sår og smerte. Og jeg vil berolige dem alle med min evne til kjærlighet. "*Jeg er kjærlighet,*" jeg vil si, "*og jeg **er det!***" Så jeg er kjærlighet og jeg er Delight og Joy-Divine og hele min vei inn i separasjon fra Enhet.

Jeg er kjærlighet og jeg er alt dette!

Og så, hvem du er. Hvor enn du er. Men du må være der du er. Det kommer en stund på reisen hjem og på min reise hjem, hvor vi begge vil se på det samme store vesen, og vi vil begge si: "*Jeg er kjærlighet, og jeg er **det.***" Og da skal du og jeg være en. Og i hvert fall vil alle vesener overalt, i alt som er, se på den ene. Og vi skal **alle** erklære, "*Jeg er kjærlighet, og jeg er **det!***"

Men for nå kan jeg bare se frem til det øyeblikket da jeg vil vite at jeg er deg, og du er meg. Men fordi jeg vet at tiden er en illusjon, og at hele tiden er virkelig nå, kan jeg allerede se på deg fra hele splittelsen av denne teksten. Jeg kan se deg lese dette. Jeg kan se på deg og si, "*Jeg er kjærlighet, og jeg er **det!***"

* * * * *

... og det er det jeg fikk, 8.

8: Bravo, min venn.

Jeg er godt fornøyd, og så veldig stolt av deg. Dette er hinsides vakkert.

Og å tro at du var bekymret for at hjertet ditt ikke hadde noe å si ...

Z: Dumt, va?

8: Kanskje. Men heldigvis vet du bedre nå. Den eneste gangen hjertet ditt ville være stille, er hvis du selv var i en perfekt tilstand av lykksalig enhet og perfekt balanse at det ikke ville være noe for det å legge til.

Du ser, alt du gjør som forårsaker ubalanse, vil resultere i at hjertet ditt snakker til deg. Og sangen for å komme tilbake til balanse er hjertesangen.

Men du må ikke misforstå; "Ubalanse" er ikke en dårlig ting! Ikke i det hele tatt. Hvis det ikke var ubalanse, ville det ikke være noe univers, intet liv, ingen "deg" og ikke "meg". Ingenting ville eksistere uten ubalanse. Og kjærligheten i seg selv er retur til balanse. Så der noe eksisterer, er det kjærlighet tilbake den eksistensen til enhet. Kjærlighet er derfor den mektigste kraften i universet. Det er kraft av Enheten selv.

Z: Jeg har så mange spørsmål om alt dette, 8. Jeg vet ikke hvor jeg skal begynne ...

8: Du har gjort arbeidet med å være stille og lytte til hjertet ditt, og du har dermed oppnådd den grunnleggende forståelsen du trenger for oss for å kunne dele dette kapitlet. Så jeg skal hjelpe deg. Jeg skal fortelle deg en historie som vil langt vei hjelpe deg med å klargjøre din forståelse av hvordan livet virker og hva kjærligheten er. Og da, når du har en bedre forståelse, vil du vite med større klarhet hva det er som du ønsker å spørre meg om.

Z: Det høres bra ut. Takk, 8. Jeg vil gjerne høre historien.

8: Her er det da ...

Historien om Push og Stay og den uendelige elastiske ballen

Z: Jeg må si, det er den mest fantasifulle historie tittelen du har kommet opp med så langt!

8: Liker du det?

Z: Jeg gjør det. Og jeg lurer på hva slags historie som kan ha en sånn tittel?

8: Det er en god en. Men det er litt annerledes enn de fleste historiene du vil høre. Denne krever at du ikke bare lytter til historien, men at du gjør noe arbeid for å forestille deg ideene jeg skal uttrykke. Hvis du gjør det, vil du motta visdom som er iboende i historien.

Du er selvfølgelig kjent med elastikk. Vel, jeg skal be deg om å forestille deg noe som er litt som et gummiband. Men i stedet for å være et band, er det en ball. Den mest

nysgjerrige egenskapen til denne elastiske ballen er at den er uendelig. Uendelig er ikke noe du lett vil forstå, skjønt, så jeg skal ta litt tid til å forklare dette riktig.

Så den første egenskapen til Uendelige Elastiske Ball er at den kan strekkes ut en uendelig mengde i alle retninger. Det aldri snaps eller ryker av og kan strekkes uendelig utover.

For det andre kan den strekkes i et uendelig antall forskjellige retninger. Og her må du jobbe med meg for å forestille deg dette. Et gummibånd kan bare strekkes i to retninger, ikke sant? Hver ende kan trekkes utover. Men den uendelige elastiske ballen kan strekkes i **alle** retninger. Venstre, høyre, opp, ned, i går, neste år, grønn, kanel, glad, levende, kvarts ...

Z: Whoa! Er disse tingene retninger?

8: For noe som er uendelig, er de det. De er veibeskrivelser. Du bor i en trang begrenset tredimensjonal verden. Du forestiller deg at kardinalretningene i rommet er de eneste retningene du kan forflytte i. Noen på din planet har blitt litt mer fantasifull og har kommet til den konklusjonen at "tid" også er en retning. De har rett. Det neste trinnet er å innse at alt er bevisst, og at all bevissthet kan krysses. Men la oss ikke bli sittende fast her; I løpet av tiden vil dette gi bedre mening til deg.

Tilbake til den uendelige elastiske ball. Hvis du tar disse to egenskapene: at den kan strekkes ut uendelig og i et uendelig antall retninger, så følger det med at denne ballen inneholder alt. Ingenting er utenfor det, og alt er inne i det.

Z: Jeg er ikke sikker på at jeg forstår det. Men jeg har alltid litt problemer med å forstå begrepet uendelig. Sier du at alt som er uendelig **må** inkludere absolutt alt som eksisterer?

8: Ja.

Ordet "Infinity" kommer opprinnelig fra det latinske ordet, infinitas, som betyr "ubundet". Hvis noe har en grense, så er det endelig. Og angi at noe i det hele tatt **ikke** er inne i denne ballen, er å spesifisere en grense. Men denne ballen er ikke endelig, den er uendelig. Infinite. Så det kan ikke være noe som det ikke inkluderer.

Z: Det er en gal tanke. Alle ting som er uendelige, inkluderer alle andre ting!

8: Nøyaktig. Dette er faktisk et veldig interessant poeng at vi kanskje vil bruke litt tid på å snakke om med tiden. Men for nå kan du bare forstå at all-inkludivitet er en uendelig eiendom.

Z: Ok, fikk det.

8: Den tredje egenskapen til Uendelige Elastiske Ball er det faktum at når den ikke strekkes ut i noen retning, kollapser den ned til ingenting og slutter å eksistere. Kan du forestille deg det?

Z: Egentlig ikke. Hvis vi er alle inne i ballen - hvis **alt** er inne i ballen - hvordan kan det slutte å eksistere hvis vi slutter å strekke det ut?

8: Dette er et godt spørsmål du spør. Det lar meg fortelle deg noe veldig viktig om alt som er. Du sliter med å forestille deg at ballen kan snappe tilbake til ingenting, fordi din opplevelse av virkeligheten din er at "ting" er ekte. Du forstår ennå ikke helt at alle ting er forbigående illusjoner skapt av deg, ut av din kollektive bevissthet.

Du, i din kjerne, er ren bevissthet. Dette er din sanne natur. Og ren bevissthet, når den opphører all funksjon, har ingen form. Det er en dictum i arkitektur og design som går, "*form følger funksjon*", og i den sammenhengen betyr det noe som, "*formålet burde diktere form*". Nå vil jeg gjenta denne setningen i en annen sammenheng. Du ser, i den mest universelle forstand, det er virkelig sant at formen **følger** funksjonen. Faktisk er det en funksjon som skaper form. Det **gjør** og skaper som fører til at alle former kommer til eksistens. Hvis du slutter all funksjon, vil du miste alle former. Du kommer tilbake til ren bevissthet og bare å være en med Enhet. Hvis alle deler av Enheten skulle opphøre all funksjon, skulle slutte med å presse ut på den uendelige elastiske ballen, ja da, alt ville da kollapse til formløshet eller ikke-ting.

Den fjerde egenskapen til Uendelige Elastiske Ball kalles Uendelig Variasjon. Forstå, tiden virker ikke på Uendelige Elastiske Ball - tiden er bare en av tingene **inni** den uendelige elastiske ballen. Så det kan ikke være noen fortid eller fremtid for Uendelige Elastiske Ball. Dette betyr at denne ballen alltid er i alle mulige tilstander. Det er, akkurat nå, trukket ut i hver eneste retning det noen gang ble trukket inn, **og** hver eneste retning det vil bli trukket inn. Og det trekkes heller **ikke** i noen av disse retningene. Det er akkurat nå utvidet uendelig i uendelige retninger og også kollapset i ingenting. Det er akkurat nå opptatt med å utvide og opptatt med sammentrekning. **Og** hver annen permutasjon som vi kan forestille oss og mange flere som vi ikke kan. Den uendelige elastiske ballen er i alle disse stadiene, alt på samme tid. Hvis det skal være uendelig, må det være slik at alle muligheter eksisterer samtidig. På ingen måte er noen mulighet utelukket. Ellers ville det igjen være en grense, du ser.

Dette betyr egentlig at alt som er opprettet, alltid eksisterer, og det hele eksisterer på samme tid. Alt er **akkurat nå**. Fordi det er hva "uendelig" betyr.

Kan du forestille deg det?

Z: Det er litt av en strekning for meg. (Ler) Men ok, jeg kan forestille meg det. Hva betyr alt dette egentlig?

8: Alt jeg har fortalt deg til nå var nødvendig bakgrunn. Men for å komme til den virkelige meningen med dette, skal jeg legge til noen personligheter i historien som du kan forholde deg til. Tillat meg å introdusere deg til de to tegnene i vår historie: Push and Stay er deres navn.

Som jeg har sagt, er enheten kreativ og selvskapende. I sin søken etter Selvopppdagelse er en av tingene det har gjort å forestille seg at det er forskjellige deler til seg selv. Og da, fordi det forestiller seg det, **er** det slik. Så, i begynnelsen, sier en del av enheten: "Jeg skal skyve utover slik at jeg kan se tilbake og se hva jeg er." Det gjør det ... og det ser seg selv for første gang! Og når man ser på seg selv, er kjærlighet født. Når en del av enheten ser på en annen del av enhet, ser den skjønneten, undringen og perfeksjonen av enhet - av seg selv - og det føles kjærlighet. Jeg kan omskrive det slik: "Guden i meg ser Guden i deg." Det er virkelig kjærlighet! Det får disse delene til å trekke sammen i undring og forbauselse på hverandre. De ser at de begge er av enhet. De beveger seg

Mot hverandre å fusjonere tilbake med hverandre, og så er de igjen en.

Det er kjærlighet som trekker dem sammen igjen.

Z: Det er vakkert.

8: Det er. Og hva det betyr er at en hvilken som helst del av enheten, hvor som helst, bare virkelig trenger å være oppmerksom og virkelig se noen annen del av enheten, og dette vil skje. Hvis du har øyne for virkelig å se og **se**, vil du se Gud i hverandre rundt deg. I hvert dyr, hver plante, hver solnedgang. Du vil **se** Gud i insekter, i bølgene i havet og i stjernene som skinner. Du vil se Gud i din egen kropp, og du vil helt sikkert se Gud i øynene til andre mennesker rundt deg.

Z: Men dette skjer ikke ofte, gjør det 8? Jeg vet ikke mange mennesker som opplever deres verden slik. Og så mye som jeg vil, har jeg bare hatt glimt av det. Jeg ville virkelig elske å kunne se slike ting hele tiden. Er det mulig?

8: Å, ja. Du må selvfølgelig gjennomgå betydelige endringer i din tro om deg selv før du kan være der **hele** tiden. Men du er på vei dit. Det vil bare ta litt tid og litt reise. Og neste skritt få skritt på den reisen er nettopp det vi gjør i dette kapittelet.

Og så vil jeg gjerne avslutte vår historie, da det er mye du kan lære av Push and Stay.

Litt tidligere nevnte jeg at ingenting ville eksistere uten ubalanse. Nå vil jeg forklare dette mer detaljert.

Ubalanse i bevissthetsfeltet

Alt som eksisterer - inkludert deg, meg, stolen du sitter på, universet du bor i, og alle virkeligheter som noen gang har eksistert, kort sagt, **alt** - er skapt med ubalanser innen

enhetens bevissthet. Du ser, hvis alt er i perfekt balanse, så er det bare bevissthet. Ingen former, ingen individer, ingen personligheter, ingen kreasjoner, ingen realiteter og ingen variasjon. Bare en perfekt, lykkelige fortsatt bevissthet i stille stillhet. Det er, man kan si, den som er i ro. Men for at EN skal **gjøre** noe, må det oppstå en ubalanse. Men det kan bare være **lokal** ubalanse. All lokal ubalanse **må** balanseres andre steder i EN. Så lokalt er det ubalanse, men over hele det er det alltid perfekt balanse. Ikke engang for et øyeblikk kan hele den ENE bli kastet ut av balanse.

Z: Jeg tror jeg forstår, 8. Men kanskje du kan hjelpe meg å forestille meg dette?

8: Åh, absolutt. Dette fenomenet skjer hele tiden på din planet med tidevannet i havene. Når det er høyvann på en del av kloden, balanseres den av lavvann andre steder. Når en bølge stiger opp fra havet, balanseres den av et sug av lik størrelse ved siden av det. I alle disse tilfellene er det lokale økninger og nedgang i havets dybde og volum, men over hele havet er det ingen økning eller reduksjon.

Følger du?

Z: Det hjelper mye, takk.

8: Så med den forståelsen på plass, er du klar til å se at for at Push skal komme i en del av EN, ville det samtidig **være** en motvekt for å presse det som umiddelbart ville bli til.

Du kan ikke opprette Push uten å opprette "ikke-Push". For vår historie skal vi kalle "*ikke-trykk*", for Stay.

Så kan du se at etableringen av Push **er** etableringen av Stay? Og at etableringen av Stay **er** etableringen av Push? De er skapt sammen og er perfekt balansert, lik-mot-motsatte, uttrykk for den ene.

Disse mot balanserende vesener kan virke, fra et veldig lokalisert perspektiv, for å være to forskjellige vesener som virker annerledes og uavhengig av hverandre. Men dette er bare en midlertidig illusjon. Det er en større sannhet, som er at de faktisk er det samme som et, og er også bevisst på seg selv og som ganske enkelt opptrer *gjennom* dem.

Z: Hvordan kan det være, 8? Jeg kan egentlig ikke forestille meg det.

8: Dette er igjen en ganske viktig forståelse, så jeg skal prøve et øyeblikk for å hjelpe deg å forstå:

I går kveld sov du godt og flyttet knapt kroppen din løpet av flere timer på slutten. Så, i morges dro du ut til gården din og jobbet hardt fysisk og var veldig aktiv med kroppen din. Akkurat nå skriver du **Oppstigningens Papirer** og ditt sinn og intuitive

sentre er veldig aktive. På innsiden av tidens strøm kan du kanskje tro at du er en person som etter hvert går gjennom disse tre forskjellige tilstandene av å være. Men utenom tid, kan det virke som om du er ett menneske som også har tre andre sameksistente vesener inne i din bevissthet. Muligens vil vi kalle disse andre tre vesener, Sovemann, Hard arbeidsmann og Skrivemann.

Z: Eller kanskje Snorke, Svett og Luring.

8: (ler) Ja, kanskje.

Men du kan selvfølgelig se at Snorke, Svett og Luring er bare aspekter av deg. Og på samme måte EN er et menneske, men har innenfor sitt vesen et uendelig antall forskjellige aspekter. Og i denne historien er to av disse aspektene Push and Stay.

Hjelper det deg til å forstå?

Z: Det gjør, takk!

8: Som vi har sett, skyver Push ut, ser seg selv og kommer ladet tilbake, full av spenning og undring, og gjenforenes med Stay.

Z: Og hva skjer med Push og Stay?

8: Vel, gjennom sitt lille spill av selvoppladning, har Push and Stay gjort det mulig for EN å oppleve seg på en ny og fantastisk måte. Den ene fikk et glimt av seg selv og det oppdaget kjærlighet. Som et resultat, bestemmer den seg for å prøve denne erfaringen igjen. Så Push og Stay oppstår igjen og bestemmer seg for at de elsker opplevelsen så mye at de vil gjøre det igjen, akkurat det samme. Og så prøver de. Men her kommer den delen jeg liker: selv om de vil gjenta nøyaktig samme opplevelse, kan de ikke. Fordi du ser, du kan aldri gjøre det samme to ganger.

Z: Du kan ikke?

8: Nei. Husk kapittel 8? "Endring er den eneste konstanten".

Vel, jeg kan bevise dette utsagnet igjen, ved å bruke historien om Push and Stay, og samtidig kan jeg fortelle deg hvorfor de ikke kunne gjøre det samme igjen.

Første gang Push presset ut, **var** det første gang. Han kan aldri presse ut for første gang igjen. Neste gang han skyver ut, blir det andre gang. Så det er annerledes. Nå har han litt erfaring med å skyve ut. Han har en ide om hva man kan forvente. Og det faktum at han vet hva han kan forvente, endrer hele opplevelsen. Han er ikke så overrasket over å se Stay. Og når han kommer tilbake for å fortelle om oppholdet hva hun ser ut fra "*der ute*", er hun nesten ikke så spent. De imploderer ikke inn i hverandre med nesten samme kraft. Hele øvelsen er ikke så ekstatisk.

Z: Høres ut som ting kommer til å bli mindre og mindre spennende for Push and Stay. Er deres forhold dømt til å mislykkes? Trenger de en ekteskapsrådgiver? (ler)

8: (ler) Nei. Heldigvis ikke. Fordi du ser, vil de bare prøve å gjenta øvelsen en eller to ganger før de vil se det åpenbare og så vil de endre spillet. Push og Stay er deler av enhet. Og som sådan, deles de i enhetens attributter. De er kreative og selvskapende. Og de er nysgjerrige og spørrende. Så de endrer reglene, og spillet blir nytt og spennende igjen.

Z: Hvordan? Hvordan endrer de reglene, 8?

8: Vel, hva om denne gangen Push bestemte seg for å se hvor langt han kunne presse ut? Hva om han bestemte seg for å presse **så langt** at han klarte å glemme at han presset ut i utgangspunktet? Det ville være annerledes! Fordi da, ville tilbake til Stay være som første gang for ham, selv om ikke det ville være for henne. Og så ville noe magisk skje. Fordi Push ville skyve ut for en lang stund, presset og presset til han var så langt borte fra Stay at han på ingen måte kunne se henne. Og fordi Push ikke har fasilitet i minnet, er ute av syne da faktisk også ute av tankene.. Så da har han glemt Stay. Og hvis han har glemt

Stay, da har han også glemt at han er Push. I det øyeblikk frembringer Push fra sin egen bevissthet et nytt vesen, som vi skal kalle Glemme.

Men du vil huske at jeg fortalte deg at all ubalanse alltid er bare lokal ubalanse, fordi den alltid er perfekt balansert av en annen ubalanse andre steder i det uendelig bevissthets feltet. Så når Push skaper Glemme han også på samme tid skapt "ikke-glem". Som vi fremover kaller, Husk. Og så er minnet opprettet. Husk er det første vesen i Alt som er, og som kan holde noe i sitt sinn som hun ikke direkte opplever. Husk kan se et bilde av Stay i hennes sinn uten å være i nærheten av oppholdet.

Z: Og Glem?

8: Nå har han glemt! Så vandrer han rundt ytre ekstremiteter av Uendelige Elastiske Ball. La oss fokusere vår oppmerksomhet på ham en stund, da han har mye å lære oss om oss selv.

Å Glemme mye i livet er forvirrende. Han har ingen kjennskap til hvem han er, eller hvordan han kom for å være der han er, eller hva poenget med hans eksistens er. Han bare er rett og slett. Men i sitt hjerte vet han at han er ufullstendig. I sitt hjerte føler han en lengsel etter det han har glemt. Men han vet det ikke. Alt han vet er at han føler seg tapt og at han føler seg frakoblet. Glemme er alene, uten å vite hvordan han kom for å være det, eller hvorfor.

Så? Hvordan gjør Glem det?

Han gjør det eneste han kan gjøre. Han skyver ut i en ny retning i bevissthet. Han gjør dette ved å stille seg det grunnleggende spørsmål som, "*Hvorfor er jeg her?*" Eller, "*Hva er min hensikt?*"

Glemme kan bestemme seg for å svare på spørsmålet sitt med "*Jeg er her fordi jeg prøver å forstå, og kjenne sannheten*", og i den forbindelse lager han i sin bevissthet et nytt vesen kalt Sannhet. Eller han kan si, "*Jeg gjør hva jeg gjør for den rene enkle glede av det, fordi det er morsomt!*" Og så skaper han i seg selv, glede. Eller han kan si: "*Jeg gjør dette for å tjene andre, jeg er her for alles godt,*" og så skaper han seg som tjeneste. Og det er bare tre mulige alternativer. Det er et uendelig antall alternativer og endringer og variasjoner på hvorfor Glem kan bestemme at han eksisterer og derfor hvem han bestemmer seg for at han er ... og i hvilken retning han derfor skyver ut.

Og som han erklærer seg å være, så er han! For Glemme, selv om han ikke vet det, er han en uadskillelig og evig del av enhet. Han er guddommelig. Han er kreativ og selvskapende. Og han har makt til å skape seg i enhver form han kan velge. Og som han skaper seg, så er han. Men han gjør det innenfor rammen til Uendelige Elastiske Ball som har, husk, den fantastiske egenskapen til Uendelig Variasjon. Husker du hva det betyr?

Z: Ja. Det betyr at alt som er opprettet, alltid eksisterer, og det hele eksisterer på samme tid. Alt er **akkurat nå**.

8: Bra. Ja.

Z: Jeg lurte - jeg skannet tilbake for å se. (Ler) Jeg tror jeg er et barn av Glemme ...

8: (smiler)

Så da, hva innser vi om vi bruker ideen om uendelig variasjon til historien? Vi forstår at Glemte skapte en rekke forskjellige vesener, men på grunn av uendelig variasjon eksisterer alle disse vesener i Nå. Det betyr at de kan leke sammen, jobbe sammen, lage sammen. Og de gjør det!

Sammen begynner disse vesener å forsøke å gjøre mening for deres eksistens. Og så skaper de fra sin egen essens og energi en realitet i å spille. De søker å løse sin følelse av frakobling og adskillelse ved å utpeke sine tanker om seg selv i realiteter som de oppretter. Igjen og igjen prøver de. Hver gang en realitet er opprettet, blir noe lært og forstått, og virkeligheten er kollapset og returnert til dem. Og så gjør de det hele om igjen. Hver ny virkelighet er mer kompleks og fantastisk enn den som er før den. Hver gang befolket av flere og flere variasjoner og kombinasjoner av seg selv. Og hver gang, som den utvider sin nytte, blir den rullet opp, kollapset og returnert til dem før de begynner igjen.

Og så finner vi dem nå, i vår historie: en stor gruppe forskjellige ting av fenomenalt kreativt talent. Og mellom dem har de skapt noen ganske komplekse og fantastiske bevissthetskonstruksjoner som rom, tid og dimensjoner, slik at de virkelig kan spre sine kreasjoner fra hverandre og separat oppleve alle de forskjellige årsakene og effektene av deres kreasjoner på forskjellige deler av deres eget vesen. Og innenfor hver dimensjon har de skapt mange forskjellige virkeligheter, som var passende for den dimensjonen. I den tredje dimensjonen har de for eksempel skapt det som ville komme til å bli kalt "universet" der noen av delene av Selv som gikk for å spille i det. Den inneholder tusenvis av galakser, hver med milliarder solsystemer. Hvert solsystem med et variabelt antall planeter. Og hver planet yrer med mange livsformer. Vitenskapen din anerkjenner ikke dette ennå, og du har ikke et bredt nok perspektiv for å se det, men det er sant: det er ikke en eneste planet hvor som helst, som ikke på et eller annet tidspunkt har mange livsformer. Denne konstruksjon kalt "universet" er i seg selv en levende enhet, som er tett befolket med en uendelig variasjon og kompleksitet i livet. Det er en av de lyseste juvelene som skapes av Smedens barn. Men, vakker som den er, for nesten hele sin opprettelse var det bare et annet eksperiment. Selv om det førte disse skapningene til stor innsikt i seg selv da de spilte ut sine spill for å skape og fylle universet, det brakte ikke dem som mest etterlengtet: forbindelse, sann tilhørighet, lykksalig enhet, ferdigstilling ... å vende hjem.

Det er en trist og forvirrende ironi; De lengtet etter helbredelse og helhet. Og jo vanskeligere de jobbet for å prøve å finne det, desto mer fragmenterte de seg og skapte separasjon. Jo mer de forsøkte å forstå seg selv, desto mer diversifiserte ble de, separerte og desintegreerte de seg, og jo mindre fant de av sin egen sanne natur.

Z: Åh, 8, dette er for trist! Er det ikke noe håp for oss?

8: Vent litt der. Jeg forteller deg en historie. En historie om Push and Stay og den uendelige elastiske ballen. Jeg sa ikke dette handlet om **deg!**

Z: Så det er bare en historie da?

8: Det er selvsagt bare en historie! Hvordan kunne du tro at det var noe annet enn en historie? Det kalles til og med **historien** om Push and Stay og den uendelige elastiske ballen. Hvordan ble du forvirret?

Z: Det begynte å høres ut som sannheten.

8: Ah! Det hørtes ut slik **at du** gjorde det?

Husk hele livet er ingenting annet enn en historie. En fiksjon. Et helt oppfunnet spill som du pålegger for deg selv, viser deg selv noe om deg selv. Det er ikke ekte.

Men historien er en veldig kraftig ting. Vi kan lære mye om oss selv fra historier. Og hvis jeg forteller deg en historie som virkelig fanger fantasien din, kan det føre til at du begynner å fortelle din egen historie på en annen måte.

Klart, min historie om Push and Stay begynte å gjøre dette for deg. Du begynte å se deg selv i denne historien. Men da gjorde du den vanlige feilen: Du begynte å kreve at det skulle være noe annet enn hva det er. Du begynte å kreve at det skulle være sant. Men det kan ikke være **sant**. Fordi det er bare en **sannhet**.

Z: "EN er."

8: Det stemmer! Alt annet er bare historie. Ingenting mer, ikke mindre.

Og hvis du tar et øyeblikk å vurdere den uendelige elastiske ball, så vil du huske at en av dens egenskaper er uendelig variasjon. Det betyr at alt som kan opprettes, er opprettet. Og alt sammen eksisterer i det evige nå. Dette betyr at enhver historie du kan komme opp med, kan virke som sann fra et bestemt perspektiv. Men det betyr også at det fra et annet perspektiv også kan være usant. Eller delvis sant. Eller fiskekaker.

Z: Fiskekaker? (Ler) Ok, jeg får det; Du mener at alt er mulig, og jeg bør ikke begrense meg til å ha en historie i å være sann eller falsk eller ... noe annet som jeg kanskje kan definere i mitt sinn.

8: Korrekt. Historier er hva de er - de er historier. Du kan bestemme om en historie har verdi for deg eller handler om deg. Du kan bestemme hvilken historie du vil fortelle og da kan du bestemme hvordan du skal fortelle det. Du kan bestemme om du vil at historien din skal spille ut i en annen større historie, og spesielt, du kan bestemme om du skal lage en historie med andre vesener. Det er mye du kan gjøre med historien din, både i hvordan du går i å fortelle historien og innholdet i historien. Men det er en ting du aldri kan gjøre med noen historie: du kan ikke gjøre det **sant**. Ikke i den ultimate forstand. Du kan ikke skape en sann historie som ikke er også falsk, fra et annet perspektiv.

Så, å kjempe med dette konseptet sant og falskt er egentlig ikke en veldig produktiv måte å bruke energi på. Ingenting er til slutt sant annet enn, "*Den ENE er.*" Alt annet er bare et spørsmål om midlertidig, lokal ubalanse. Og uendelig variasjon forteller oss at alle ting som kan opprettes eksisterer sammen og er like sanne. Alle ting er, og alle ting er ikke. Det er naturen til Uendelige Elastiske Ball.

Z: Men, 8, du har nettopp brukt den uendelige elastiske ballen til å bevise noe for meg, mens du samtidig sier at den uendelige elastiske ballen bare er en historie! Og jeg vet ikke om det er sant eller ikke, og nå vet jeg ikke engang om det betyr noe. Ugh! Jeg er frustrert og forvirret! Jeg føler meg enda **mer** som et Glemte barn akkurat nå. Jeg føler at jeg aldri kommer til å finne ut dette.

8: Er det så? Vel da, hva mer sier jeg deg om Glemmes barn? Faktisk, hva om jeg fortalte deg om den store frelsende nåde, som de kunne bruke til å finne veien hjem?

Z: Hjemme?

8: Husk, husk.

Z: Åh ja. Jeg husker. (Ler) Så du sier det er håp for Glemmens barn? At de etterpå kan alle gå hjem?

8: Ja. Det er alltid den eneste store frelses nåde. Men før jeg kan fortelle deg det, må jeg først fortelle deg litt mer om **hvorfor** Glemmens-barn holdt seg i enda dypere glemsel, og uansett hvor hardt de prøver, synes de aldri å være i stand til å huske.

Det har å gjøre med identifikasjon; Hvem du erklærer deg selv å være. Du ser, alle deler av EN har egenskapene til EN. De er kreative og selvskapende. Dette betyr at du er i stand til å skape deg selv som du ønsker. Jeg kan si det slik:

*"Du er den **du** sier du er."*

Så hva skjer hvis du erklærer deg selv å være **din funksjon**? Da erklærer du deg selv som det du gjør. Og dette er noe som nesten alle på jorden gjør - de erklærer seg for å **være** det de **gjør**. Gå til en sosial begivenhet og møt noen nye, og de vil nesten alltid åpne samtalen ved å spørre deg hva du gjør. Hva er din jobb, din funksjon. Det er en implisitt tro på at hvis de vet hva du gjør, så vil de vite hvem du er. Men problemet er selvfølgelig at denne ideen er så gjennomgripende at du kommer til å bli enig med den og tro det selv. Du kommer til å si, "*Jeg er det jeg gjør*", og da, fordi du sier det er slik, **er det!** Da **er** du det du gjør.

Nå vil jeg introdusere et ord til deg. Det er et ord du vet veldig bra. Men det er også et ord du har så misforstått at du faktisk trenger en formell introduksjon til det slik at du kan møte det på nytt og oppdage hva det ordet egentlig betyr. Du må forstå det riktig og bruke det riktig. Fordi det er et veldig nyttig ord for et veldig nyttig konsept.

Ordet er **ego**.

Ego er den delen av selvet som "*gjør*". Det er den delen som streber, som oppnår, som står opp, går ut og går. I vår lille historie er ego eksemplifisert av Push. Det er selve delen som sier "*Jeg skal gå og gjøre dette eller det*", og så gjøre det. Ego sier: "*Jeg gjør det.*"

Nå spør jeg deg, høres det ut som en dårlig ting?

Z: Nei. Det gjør det ikke. Ved den definisjonen er ego påkrevd for, vel, alt. Jeg mener at jeg ikke kunne komme seg ut av sengen om morgenen uten ego. Jeg ville absolutt ikke sitte her og skrive på dette tastaturet uten ego.

8: Du har rett. Uten ego ville du ikke **gjøre** noe. En mor ville ikke klemme sitt barn. Kjærestepar ville ikke stirre i hverandres øyne. Du ville ikke få nærende mat til kroppen din. Ingenting du ville vurdere en god og kjærlig ting å gjøre, ville aldri vært gjort. Ingenting i det hele tatt ville noensinne bli gjort.

Jeg tar det videre: uten ego, ville ditt univers aldri blitt til. Skaperen-vesener, som kom sammen for å skape dette universet, gjorde det ved å ta avgjørelser og valg og deretter vedta dem. Den aller første,

Mest grunnleggende avgjørelse av den ENE som søker å oppdage seg selv, drivkraften til å skape, er ego. Push er ego.

Z: Men det er også krig og ødeleggelse og drap og alt det andre.

8: Ja, ja, så er det! All aktivitet utføres av ego. Enten det er god aktivitet eller dårlig aktivitet, er bare din vurdering av det. Ego er bare et verktøy. Det er den delen av deg som **gjør** det. Vi har snakket mye i **Oppstigningens Papirer** om å **gjøre** og **være**. Den delen av bevisstheten som er involvert i å **gjøre** er ditt ego.

Du kan ikke ærlig tenke at det er noe iboende feil eller dårlig om det, kan du?

Z: Nei. Fra det du sier kan jeg se at egoet ikke er bra eller dårlig. Det er som et verktøy du kan bruke til å bygge enten et sykehus eller en bombe. Som en kniv som kan brukes til å kutte mat eller å drepe. Det er bare et verktøy. Jeg forstår.

Men hvorfor er det da denne ideen, spesielt i åndelige kretser, at egoet er dårlig? Du hører ofte det sa at egoet er fienden - at det må bli overvunnet eller overvinne eller til og med ødelagt før man kan vokse åndelig. Jeg har selv hørt det sagt av noen mennesker som jeg helt respekterer, at egoet kan sies å stå for, "*Skyver God Ut.*"

Er dette altså bare tull?

8: Det er en misforståelse. Og er ganske forståelig det.

Z: En forståelig misforståelse? (ler)

8: (smiler) Språk kan være morsomt noen ganger, kan det ikke?

Men la meg fortelle deg hvorfor det er en misforståelse og hvorfor det er forståelig at det skjer.

For det første er det, som jeg har sagt, ingenting i det hele tatt galt med ego.

Men hvis du **identifiserer** deg med ditt ego, så er du helt garantert å være på vei bort fra enhet. Du er på vei mot separasjon.

Z: Ah! Og det er en dårlig ting så ...

8: Ikke så fort, Kjappen! Jeg sa ikke det var en "dårlig" ting. Hvis du **vil** være på vei mot separasjon, som Push gjorde, så er det en god ting. Men hvis du vil være på vei mot enhet, så er det en upassende ting. Hvis du vil gå hjem, må du gå i møte med hjem når du går. Identifisering med ego vender vekk fra hjemmet. Fordi du faktisk ikke er hva du **gjør**. Det du **gjør** er bare et forbigående spill du spiller med illusjoner. Det er en del at du er spill-aktig. Ved å gjøre dette, lager du skjemaet ditt. Men skjemaet er ditt uttrykk. Det er ikke det du **er**. Hvis du gjorde en skulptur, ville du ikke plutselig tro at du **var** den skulpturen!

Og, så sikkert som om du var en skulptør, lager du skjemaet ditt med å gjøre. Og her mener jeg "form" i større forstand **og** i normal forstand - din åndelige form og din fysiske form er skapt av din funksjon. Men denne funksjonen er ganske enkelt noe du velger å gjøre for en stund. Dette kan du si er din hensikt. Det er, kanskje du sier, **hvorfor** eksisterer du. Og så er det så lenge du sier det er slik. Men tro meg, hvis du sluttet å gjøre denne tingen, ville du ikke slutte å eksistere! Så det er egentlig ikke **hvorfor** du eksisterer. I beste fall er det en funksjon som du passer godt til og som du liker å oppfylle. Og det er ikke noe galt med det! Men du må forstå at din hensikt er valgt av deg. Og det, med tiden, vil du endre det og velge en ny hensikt. Vær så snill å forstå meg; Du er ikke definert av ditt formål. Din hensikt er definert av deg. Du er **ikke** det du gjør.

Og det er viktig at du forstår dette, fordi hvis du definerer deg selv av det du gjør, så er du på vei mot separasjon.

Når du erklærer deg selv å være dine kreasjoner, begrenser du deg selv radikalt. Summen av dine kreasjoner er en veldig liten ting i forhold til resten av det uendelig. Så du velger å se deg selv som veldig liten, avgrenset, begrenset, dødelig og veldig skilt fra alle andre. Den eneste måten å finne noe minstemål for sikkerheten er kraftig å forsvare dine kreasjoner og aggressivt forsøke å øke omfanget av kreasjonene dine. Og derfor er vesener som er dypt ego-sentriske tar alltid sine kreasjoner **veldig alvorlig**. Hvis du **er** dine kreasjoner, blir da plutselig dine kreasjoner **svært viktige**. Gjør de ikke? Har du noen gang sett folk som er veldig dypt involvert i sine egoer sitter rundt å diskutere sine kreasjoner? De er alltid svært viktige personer, og de er alltid engasjert i svært viktig virksomhet. Mange rynker og alvor er påkrevd. Det spiller ingen rolle om det er styret for et eller flere selskap eller medlemmer av et land eller delegater til De forente nasjoner. Når folk i ego samles, er det seriøs virksomhet. Kjærlighet, latter og vennlighet er aldri på dagsordenen.

Og dette er ganske overraskende. Hvis du sier, "*Jeg gjør dette,*" så vil du kaste deg med alt du er i å gjøre med den tingen. Du måler verdien din ved hvor godt du gjør det. Du vil søke bekreftelse for å gjøre det bra. Du forventer mye streber for alt det du har gjort bra. I denne verden betyr det ofte mye penger. Men det er andre ego slag som du kan søke, for eksempel gruppe-godkjenning eller en fancy jobbtittel eller hjørnekontoret eller hva som helst. Hvis du er det du gjør, så krever du slike belønninger. Og bak-siden er selvsagt at du lever i skyggen av konstant frykt for at du vil gjøre feil og at det du gjør vil bli defekt. Fordi dette vil bety for deg at **du** er defekt, ser du. Så ego-slag på den ene siden, mot balansert av en desperat skjult, ubekjent panikk på den andre, er hvordan disse vesener fortsetter. Når en maskindel er overbelastet på en måte som truer med å bryte den, sier vi at den er stresset. Stressede materialer svikter til slutt. Når du lever livet som et ego-sentrert vesen, bor du i en permanent tilstand av stress. Det er enda ofte anerkjent i samfunnet ditt. Arbeidsstress. Utøvet stress. Det, ganske bokstavelig talt, aldrer deg i en akselerert hastighet, det skader kroppen din og din psyke. Alt på grunn av feilidentifikasjon.

Men det er ikke det verste av det. Når noen på noe måte truer hva ego-sentriske vesen gjør da, tar de det selvsagt veldig personlig. Fordi de tror at det de gjør **er** hva de er. Så det **er** personlig for dem. Og de vil være villige til å forsvare det de gjør med sitt liv, for det er jo hvem de er. Det **er** deres liv.

Og **det** er her hvor mange samfunnsforstyrrelser oppstår.

Krig, for eksempel, er en funksjon av egoidentifikasjon. Politikere identifiserer seg med sin funksjon, og når noen andre truer dets funksjon, vil de sende et hvilket som helst antall av deres egen befolkning av å slakte for å forsvare den funksjonen.

Det er alt en slags galskap.

Men du ser, du er alle Push-barn. Det er forståelig og naturlig at du derfor fortsetter å forstå deg selv med mer og mer å **gjøre**. Du tror du vil finne svar på de store spørsmålene om livet ved å **gjøre**. Du tror at vitenskap eller filosofi eller religion kan bringe deg hjem. Men de vil ikke. Fordi alle disse tingene **gjør**. De er egofunksjoner. Du vil aldri vite enhet ved hjelp av tankene dine. Du vil aldri forstå Gud med tanker. Du vil aldri føle kjærlighet i ego senteret ditt. Disse tingene er umulige.

Men det betyr ikke at verktøyene til tanke, sinn og ego ikke er nyttige! Du vil legge merke til at hele **Oppstignings Papirer** har alle vært ideer og tanker og filosofier. Det har alle vært ego-ting. Og dette er ikke galt! Vi har brukt ego-ting til å løse andre ego-ting. Så, hvis du prøver å stige, er dette en nyttig anvendelse av ego-ting. Men vi gikk så langt vi kunne bruke ego ting. Før vi kunne gå videre, måtte du ta selv det minste trinnet uten ego. Det var det som stille dagen handlet om. På den dagen, for første gang, tok du frivillig og med vilje løs egoet ditt helt vekk for et øyeblikk, og i det

øyeblikket lyttet du til hjertet ditt. For et øyeblikk stoppet du å **gjøre** og fant deg selv i en tilstand av å **være**. Og det endret alt.

Du ser - du er ikke ditt ego. Du er faktisk en u delbar del av enheten. Du er ren bevissthet. Og så lenge du opplever deg selv som skilt fra resten av enhet, så skal du bli trukket tilbake til enhet med Kjærlighet. Faktisk er jo mer i skille du er, jo mer kjærlighet vil ta på deg for å komme tilbake til enhet - jo vanskeligere må du jobbe for å forbli atskilt. Kjærlighet er elastikken i den uendelige elastiske ballen. Du skjønner, din sanne natur er å være EN med enhet. Så jo mer du skyver, jo mer balanse søker å hevde seg selv. Så du blir trukket tilbake enda mer kraftig.

Det finnes en rekke måter for deg å motvirke denne tiltrekkingen slik at du kan fortsette å presse ut. Å identifisere deg selv med skjemaet ditt er en fin måte å oppnå akkurat det på. Å frigjøre den identifikasjonen vil føre til at du senker din pushing og til og med stopper. Hvis du ønsker å komme hjem, kan du så enkelt identifisere deg med det du virkelig **er**.

Og hvordan gjør du det? Hvordan finner du ut hva du virkelig **er**?

Du går til sentrum av ditt vesen. Du går til ditt hjerte. Begravd dypt inne i hjertet ditt er en portal til enhet. Faktisk inneholder du hele enheten i deg. Det er bare en illusjon at det er noe i det hele tatt utenfor deg. Alt du opplever utenfor deg er en projeksjon av din egen psyke - det er lyset av det som skinner, selv om objektivet er din egen bevissthet som du opplever. Du lager bokstavelig talt hele opplevelsen din. Du projiserer det fra innsiden. Så, hvis du går til ditt hjerte, kan du finne hvem du egentlig er. Og hvem du er **er** ... enheten!

Alle skjemaene du har opprettet er bare dine kreasjoner, og du er selvfølgelig deres skaper. Og som skaperen er du ikke begrenset til skjemaene du har opprettet, da du kan lage et uendelig antall andre, forskjellige former hvis du ønsker det. Og ved å se i, kan du finne hver eneste annen form som noen gang har blitt opprettet, er også der inne i hjertet ditt; All visdom, kunnskap og læring er din. All evnene er din evne. Du blir ubegrenset. Du oppdager din egen guddommelige natur. Du vet alt du trenger å vite, og du kan gjøre alt du trenger å gjøre.

Og **dette** er den eneste store frelsende nåde som alltid er tilgjengelig for alle Glemmens barn. Når som helst de bestemmer seg for å slutte å identifisere seg med deres ego og bevege seg inn i deres hjerte, så oppdager de den frelsende nåde. De oppdager Husk i seg selv.

Z: Og da? Hva vil de da gjøre?

8: Hva ville **du** gjøre da? Vil du ta denne kunnskapen om deg og gå rushing hjem til Stay, eller vil det være noen andre som du ønsker å gi kunnskapen til?

Z: Den sistnevnte. Jeg vil gjerne gi det jeg hadde funnet.

8: Ja. Selvfølgelig ville du. Fordi det er det kjærligheten ville gjøre. Så du beveger deg ett skritt nærmere hjemmet, men du rusker ikke helt hjem. Og fra den posisjonen, et skritt nærmere, hjelper du som du kan. Du minner dem som du kan. Og da, når du har gjort det du tror du kan gjøre, tar du et skritt nærmere hjemmet. Og derfra oppdager du flere guddommelige krefter. Du skjønner at det er **mer** som du kan gjøre. Og så gjør du mer. Fordi det er det kjærligheten ville gjøre. Og så går du, steg for steg, husker og elsker og helbreder og hjelper og minner ... hele veien hjem. Og til slutt, når du er bare et lite skritt hjemmefra, når du står helt på dørstokken, før du rusker inn i de ventende armer på Stay, vil du innse at du ikke kommer hjem alene. Du vil innse at du er Push, fordi du har samlet opp resten av Push. Alle Push kommer hjem til hele oppholdet. Og den ekstatiske implosjonen av kjærligheten vil være vidunderlig faktisk!

Z: Jeg **elsker** en lykkelig slutt!

8: Alle endinger er lykkelige. Hvis du ikke er glad, så er det ikke slutten. Det er bare noen misforståtte pause et sted i midten.

Z: Så er historien om Push and Stay og den uendelige elastiske ballen?

8: Det er. Likte du det?

Z: Jeg likte det mye. Og det får meg til å innse at egentlig, det jeg trenger å oppdage, er hvordan jeg finner min frelsende nåde. Jeg vil finne Husk i meg selv. Jeg vil flytte helt inn i hjertet mitt og være en med alt jeg egentlig er.

Ja, jeg vil gjerne gi det jeg finner som jeg gjør, men jeg vil være på den banen og bli på den veien hele veien hjem til opphold. Til enhet.

8: Det er bra, min elskede venn. For det er det jeg selv ønsker også.

Sikkert, du **er** på den banen. Og det vil være min glede og privilegium å hjelpe deg, så best jeg kan, å forbli på banen.

Egentlig fortsetter reisen din med å utvide din evne til å elske. Å "Elske med en storbokstav E" som du så velformulert beskrev av hva du mottok på stillhetsdagen din

Så det jeg vil gjerne gjøre er å engasjere deg i en diskusjon om kjærlighet med målet om at du begynner å lære å **være** kjærlighet.

Vi begynner med å snakke om hva kjærlighet egentlig er. I den grad dette er mulig, vil vi søke å forstå kjærligheten.

Da skal vi gå videre til en forståelse av hvorfor du bør søke å gjøre som jeg foreslår. Hvorfor skal man lære å være kjærlighet?

Da kan vi begynne å håndtere blokkeringene som holder deg fra å være kjærlighet.

Og når det gjøres, vil du være klar til å begynne å leve på hele det nye nivået av bevissthet som nettopp har oppstått for deg.

Z: Ok, utmerket.

8: Jeg er glad du godkjenner. Så da, la oss komme til det.

1. Nøyaktig hva er kjærlighet?

Jeg har fortalt deg at enhet eksisterer i en tilstand av perfekt balanse. At Den Ene er en ren, uendelig bevissthet og at det er derfor alt og ingenting. Du er en udelelig del av enhet og du eksisterer som et differensiert vesen med forskjellige attributter fordi du er opprettet ut av ulike ubalanser. Disse ubalanser oppstår som du eller ditt indre selv kommer til å holde forskjellige ideer om deg selv. Du identifiserer deg sterkt med bestemte attributter av enhet (jeg er dette og jeg er det) og veldig svakt med andre attributter (jeg er ikke disse andre tingene). Så du er i en tilstand av ubalanse og vil forbli så til du identifiserer likt med alle attributter av enheten, og derfor også med ingen. Vel, kjærlighet er den kraften som drar deg tilbake til balanse. Det er det som får deg tilbake til enhet. Kjærlighet gjør alt helt av det som er fragmentert. Kjærlighet returnerer alle stykkene av puslespillet til deres rettmessige steder. Det er kjærlighet som lar deg se gjennom illusjonene av separasjon og se, for et øyeblikk, den guddommelige i andres øyne. Kjærlighet er tegningen sammensatt av det som er blitt tatt fra hverandre. Når sann, ren, ubetinget kjærlighet spiller i bevisstheten din, så vil du virkelig **se** enhet uansett hvor du ser ut. Og fordi det ikke er noe som ikke er av enhet, skal du se den sanne natur til alt som er.

Du ser gjennom alle illusjoner og alle løgner. Du ser at alt og alle er en del av deg, som du er en del av Alt. Det betyr å vite fra ditt hjerte at alt er guddommelig og at det ikke er noe som ikke er guddommelig. At alt er perfekt. At ingenting er galt. At alt er verdig din kjærlighet, og at det ikke er behov for frykt eller andre negative følelser. **Det** er kjærlighet.

Og hvis du skulle komme til å føle **den** slags kjærlighet, vil alt for deg bli magisk forandret. Du skal forstå på nytt alle de tingene du tidligere hadde tenkt er å være dårlig eller uakseptabel. Du vil se lys og kjærlighet og herlighet hvor enn du kaster ditt blikk. Og ikke fordi du er lurt - ganske motsatt - nettopp fordi du ikke lenger er lurt ... fordi du slutter å tro på det falske beviset på illusjon.

Og fordi du vet at lyset og kjærlighet er sant, så vil det være sant, og din verden vil bli endret. Du har alltid skapt din virkelighet i hver eneste detalj, fra det aller minste til det aller største, men nå vil du **vite** at du gjør det. Nå vil du bevege deg inn i bevisst

skapelse. Og du vil skape med kjærlighet. Kjærlighet vil være din motivasjon og kjærlighet vil være verktøyet for din opprettelse.

Det er mye annet jeg kan si om kjærlighet. Jeg kunne prøve med mer overbevisende og veltalende ord. Men de ville alltid mislykkes i nåden og æren av hva kjærlighet egentlig er. Kjærlighet kan ikke forstås. Kjærlighet er mye større enn sinnet som ville forsøke å forstå det. Kjærlighet kan kun oppleves. Og når du en gang har hatt en liten smak av virkelig ubegrenset, ubetinget kjærlighet, vil du bli forandret for alltid. Ditt livs oppdrag vil være å gå tilbake til denne kjærlighetsstaten. I det øyeblikket vil du vite at det ikke kan være noe eksternt som er viktigere for deg selv som eksisterer i den tilstanden av forening med det guddommelige som er kjærlighet.

Z: Mange takk for det. 8. Når jeg hører din beskrivelse, vet jeg at det er sant fordi det har vært to anledninger i mitt liv når jeg har kjent å bli rørt av sann, ubetinget kjærlighet. Den første var min "*fjellopplevelse*" der, som jeg allerede har hatt, ble mitt hjerte åpnet og livet mitt endret radikalt. Den andre opplevelsen ble beskrevet i åpningen til dette kapitlet, min "*dag i stillhet*" der jeg kom til å virkelig føle sannheten om hva som skjedde med meg.

På begge disse anledninger, hver på svært forskjellige måter, kom jeg nærmere en bevissthet om hele livets guddommelige fullkommenhet. Hver gang kom jeg til å oppleve litt mer tydelig enheten for Alt. Og begge disse var virkelig fantastiske, lykkelige opplevelser som jeg absolutt ikke kunne "oppfunnet" ut av mitt sinn eller ego, med all vilje i verden. Begge var store nådegaver.

Så det du har å si om dette, gir meg perfekt mening. Og jeg **har** et dypt ønske om å komme tilbake til denne kjærlighetstilstanden, og til slutt, når jeg er klar, å være der permanent.

De andre ting om kjærlighet som er nytt og interessant for meg er det som trekker alt tilbake til balanse og enhet. Dette visste jeg ikke. Men det er fornuftig. Takk skal du ha.

8: Du er velkommen. Vi snakker litt mer om disse opplevelsene om et øyeblikk. For nå, la oss gå videre til neste punkt:

2. Hvorfor kan man lære å være kjærlighet?

Jeg kan si dette så tydelig og kortfattet som dette: Hvis du virkelig lærer å elske ubegrenset og ubetinget, så vil himmelriket være ditt.

Det er så enkelt som det.

Men kanskje du ikke vet hva det betyr, så kanskje jeg skal gi deg et mer beskrivende bilde.

For det første vet du absolutt at du er en del av enheten, og at alle du møter, og alt du ser, er også en del av enhet. Du vil se andre på en helt annen måte enn det du gjør nå. Du vil se deres lys. Dette betyr at du raskt kan se hvem de egentlig er. Visst, du vil kan du også se hva metafor og illusjon de midlertidig kan kle seg med, men dette vil ikke lure øynene dine. Som en elsket venn som har på seg en fancy dress utenpå, vil du kjenne vesenet for hvem de egentlig er, snarere enn for den kroppen som de beboer eller spillet de spiller. Du vil se sannheten om dem. Og de vil også se deg! Du vet at en stor del av smerten uttrykt av vesener i din verden er egentlig bare et dypt ønske om å bli **sett**. Til å bli sett for hvem de egentlig er. Å bli anerkjent. For å bli forstått. Å bli elsket som de er. Vel, dette er noe som vil være øyeblikkelig og automatisk. Hver vil se den andre. Alt vil bli forstått. Alle vil bli elsket.

Og så vil det selvfølgelig ikke være flere misforståelser. Og at du ikke vil lyve igjen, for det ville være mot-produktivt for dine egne mål, men det er også sant at du ikke vil kunne bli utsatt for løgn eller bli løyet til. Du vil ganske enkelt se sannheten om dette andre vesen. Deres "*ord*" eller hva andre metaforiske og kreative representasjoner de kan presentere for deg, ville egentlig bare være ekstra innspill. Først og fremst vil du kjenne dette vesen og deres sanne natur og hensikt med deres lys.

Telepati vil ikke bare være mulig, men vil faktisk bli en vanlig kommunikasjonsmodus for deg. Hvis du vet at du i kjernen er den samme EN et stort Vesen, så har du ingen problemer med å forstå at forskjellige deler av enhet kan dele den samme tanken med seg selv. Hvis du tenker på et annet vesen, så kan du ta dem i sinnet og umiddelbart gi dem beskjed om hva du tenker. Hvis du ønsker det, kan det være slik: øyeblikkelig tankegang, deling av tanker, følelser, erfaringer og ideer på tvers av hverandre avstand og tid.

Og selvfølgelig, hvis du ønsker personvern for dine tanker, er det også ditt.

Og du vil komme til å kjenne deg selv som en skaper som har ubegrenset makt. Tid, plass, energi og materie er alle illusjoner opprettet for å gjøre visse typer spill arbeid. Når du vet at du er en del av enhet, fungerer illusjonene bare når du vil at de skal jobbe. Så disse tingene blir bøyelige. Du kan bli lært (hvis du velger det) hvordan å manipulere tid, plass, energi og materie. Det er ikke veldig vanskelig å gjøre. Når du ser illusjonen, blir det ganske enkelt. Da ser du at tid og plass er det samme. De er bare en illusorisk adskillelse av ting. Energi er skapt av denne separasjonen og strømmer mellom to eller flere punkter som ble skilt av illusjonen av tid og rom. Materiell er ganske enkelt resultatet av å holde bevissthetsmønstre i strømmen av energien. Hittil har du trodd deg selv å være **inne** i illusjonen. Du har sett på skjemaene som resultater, og ikke bare har du trodd at disse tingene er ekte, men du har faktisk trodd at dere **er** disse formene. Men det er ikke slik. Disse skjemaene, som kommer fra mønstrene, er du ikke. De er bare dine midlertidige kreasjoner. Du vil se det. Du vil se at du er

skaperen av skjemaet ditt. Og så lærer du hvordan du endrer skjemaene du lager, til **din vilje**. Jeg mener, du vil være i stand til og bevisst opprette (eller i det minste medvirke) din verden, din kropp og alt rundt deg, som du ønsker.

Og så vil du lære umiddelbar teleportasjon. Du vil bare kunne slippe et skjema her, hvor du er, og kroppen din vil bare forsvinne i ingenting, for bare å komme tilbake fra ingenting på andre steder på planeten. Eller, faktisk på en annen planet, hvis du ønsker det. Alt du trenger å gjøre er å holde formens mønstre i energi der og da skal du være der. Eller, i det minste skal skjemaet du bruker for å representere deg, være der. Teleportasjon er den favoriserte transportmåten for høyt-ordenenhetsbevisste vesener gjennom hele universet. Hverken rom eller tid vil være et hinder for deg!

Og selvfølgelig vil du aldri igjen føle behovet for å dø. Døden, som du vet, er et svært viktig og verdifullt verktøy for vesener på den utadrettede reisen. Det er helt normalt at vesener går utover og går seg vill i sine spill og illusjoner og mister sine mål i det større bilde for deres reise. Ikke bare blir slike vesener litt tapt og forvirret, men de begynner også å skape mye smerte, frykt og forvirring for seg selv. Så døden ble opprettet for å tillate disse vesener å forstyrre deres passasje, slik at de med noen regelmessighet kunne bringes tilbake til sin planlagte vei. Døden er et middel for å være i stand til å stoppe reisen og komme tilbake til en høyere bevissthet for veiledning og hjelp. Uten sin barmhjertige løslatelse vil vesener på den utreisen bli veldig slitne og traumatiserte. Men når du flytter inn i en tilstand av å være ren, strålende kjærlighet, blir en slik frigjøring helt overflødig. Det blir ingenting du trenger å slippe fra. Hvis du noensinne trenger hvile og hjelp, kan du ganske enkelt stilne ditt ego-vesen å legge ned byrden din, og du vil øyeblikkelig finne deg i den tilstanden av lykksalig, balansert og harmonisk enhet som er din ekte natur. Og for deg vil dette bli så vanlig som en natts søvn er for øyeblikket.

Og dette er noen av de generelle egenskapene til et liv i sann enhetlig bevissthet. Og å være enhetsbevissthet **er** det samme som å være kjærlighet. Perfekt, ubetinget kjærlighet til alt som er, **er** det samme som å erkjenne at du er et med alt som er.

Men å oppnå slik bevissthet og være slik høy bevissthet er ikke en begrensning. Du vil ikke finne deg selv begrenset til et liv som jeg nettopp har skissert. Du kan for eksempel velge å bo i enhetsbevissthet, og dernest gjøre gjeste opptreden i de nederste delene av separasjon og dualitet på oppdrag av oppdagelse eller opplevelser av tjenester. Eller du kan bevege deg gjennom enhetsportalen og gå og besøke andre virkeligheter helt. Det betyr ikke bare andre steder i dette universet eller andre universer, nei, jeg mener helt andre forskjellige rammer for skapelsen. Skaperverk, som ikke fungerer i det hele tatt som dette gjør. Når du beveger deg fra et sted av enhet, kan du skrive inn et hvilket som helst annet rike som er innenfor enhet. Og du kan gå og lage det hvis du ønsker det. Dette er alt åpent for deg å velge.

Og du skal innse veldig raskt at du ikke lenger trenger et dimensjonalt perspektiv. Du vil innse at du kan operere utenom tid. Dette betyr at du kanskje vil opprettholde et liv i en virkelighet og samtidig utforske og opprette i tusen andre. Det er ingen begrensninger for deg, skape det som du ønsker for deg selv.

Dette er noen av de generelle egenskapene til livet til et vesen som skaper sin verden helt med kjærlighet og som bor i en enhetsbevisst virkelighet. Det er hva du kan forvente deg selv hvis du åpner ditt hjerte for å elske, og deretter holde kursen på reisen din til enhet. Men dette er bare generelle trekk, og du vil selvsagt være fri for å velge andre opplevelser hvis du ønsker det.

Når det gjelder spesifikaene i livet ditt - hvor du vil leve, hvordan du vil leve, hva du vil gjøre - disse er selvfølgelig spørsmål du må svare på selv. Jeg kan ikke fortelle deg hva du skal bestemme. Men jeg kan fortelle deg at du vil være i stand til, hvis du ønsker det, å leve et virkelig sublimt liv. Hvis du bestemmer deg for å omgi deg selv med andre som også er enhetsbevissthet, så skal du ikke føle annet enn sjels forbindelse på alle sider. Du skal bli holdt i den myke omfavnelsen av kjærlighet hele tiden av din eksistens. Du skal stole på alle som du møter, og din tillit skal være velbegrunnet. Du skal alltid søke å gi din største gave, og du skal bli elsket, respektert og belønnet for å gi. Og hva din største gave er, det skal faktisk være noe verdig din tid og oppmerksomhet. Og du vil gi din gave bort med åpenhjerted sjenerøsitet. Du må aldri spørre, "Men hva er det for meg?" Fordi alle de rundt deg vil også gi sin største gave. Og i et uendelig univers er det garantert å være noen, et sted som har størst lykke til å skape akkurat det som du kanskje tror du vil ha eller trenger. Ta ditt behov til dem, vil være en gave til dem! At du har behov for deres største gave, vil velsigne dem. Og **det** vil bli den nye økonomien i den nye verden der du skal bo hvis du velger å leve blant andre som er av enhetsbevissthet: du vil gi og gi og gi. Og når noen tar av din gave, vil det gi deg glede. Og hvis det er noe du vil eller trenger, må du bare godta det, som det vil bli tilbudt deg. Og når du aksepterer det gir det giverens glede. Kjærlighet skal være valutaen til den nye verden av enhetens bevissthet, der resultatet av enhver transaksjon vil være glede for alle involverte.

Høres noe av dette attraktivt for deg?

Z: (ler) tuller du? Jeg føler meg som et barn som nettopp har blitt tilbudt nøklene til en universell godteributikk!

8: Den universelle Candy butikken. (Smiler) Ja, og så noe!

Z: Men jeg må innrømme at det høres veldig langt ut fra hvor jeg er nå ...

8: Jeg forstår det. Men jeg ønsket ikke å fortelle deg om det neste lille skrittet i fremgangen din på vei hjem. Jeg fortalte deg om reisemålet ditt. Det endelige

resultatet. Eller absolutt det som kan bli ditt endelige utfall, hvis du velger det. Og hvis du velger det da, når du begynner på eventyret for å få deg til det resultatet, blir ditt liv gradvis mer og mer slik.

Hvorfor tenke lite og sikte lav når du kan utvide din bevissthet, tenk uendelig stort og sikte på alt som er?

Z: Jeg liker det. Ok, jeg er inne. Hvor registrerer jeg meg?

8: Hvis du er klar for dette ... hvis du er klar for den nye jorden befolket av nye mennesker i en ny gullalder ... Hvis du er klar til å være en skaper være blant skapende vesener. Hvis du er klar til å se Gud i alles øyne, du møter og ser den sanne skjønnheten i livet i hvert vesen du ser på ... Da er du klar til virkelig å lære å være kjærlighet.

Nå det er selvsagt noen hindringer for din kjære som det. Jeg er ikke uvitende om disse utfordringene. Du har brukt mye arbeid på å være her i denne virkeligheten, som det er. Du har jobbet hardt, vært veldig vanskelig og har glemt at du er EN. Og du har vokst deg ganske fast i din separasjonen. Det har blitt som en avhengighet for deg. Selv når det gjør vondt eller synes å true og ødelegge deg, klamrer du deg fortsatt. Så, å foreslå den direkte banen hjem er egentlig ikke en levedyktig løsning.

Z: Den direkte banen?

8: Ja. Som det er sant at du skaper separasjon med stor grad av innsats og vilje, så er det like sant at du vil kunne returnere direkte til enhet ved det enkle å stoppe all innsats med vilje. Alt du trenger å gjøre for å komme tilbake til enhet er å slutte å **gjøre** alt. Utgivelse. Gi slipp. Bli helt stille. Jeg mener ikke den øyeblikkelige semi-stilheten til meditasjon eller til og med den litt dypere stillheten i stillhetsdagen din. Jeg mener noe i størrelsesorden mer enn det. Jeg mener et fullstendig opphør av all aktivitet. Å frigjøre hele livsstrømmen, frigjøre alle ideer og overbevisninger du har om deg selv og din verden. Å frigjøre **alt**. Når du beveger deg mot perfekt stillhet, vil du bevege deg mot enhet, til du smelter igjen med enheten.

Men denne direkte banen er ikke noe du vil ønske å underholde. Du er veldig knyttet til en rekke ideer om deg selv, og du vil ikke bare la alt gå. For eksempel: du er redd for å dø. Du frykter å miste din individualitet og til og med din identitet. Du frykter å miste livet du har bygget. Du er redd for dine kjære hvis du skulle "gå bort".

Og så har du alle slags positive vedlegg også - du elsker det du gjør. Du har en gave som du begynner å oppdage, utvide og gi. Du er midt i en prosess med å uttrykke deg selv og du føler deg ikke klar til og bare forlate det. Du er opptatt med en reise som fascinerer deg. Og du føler en kjærlig tilhørighet til de rundt deg. Du føler deg tilkobling til landet du bor på, og hjemmet du har bygget der. Det er mange slike

grunner at den direkte banen ville være upassende for deg. Jeg forstår dette, og dette er riktig og bra. Jeg nevner den direkte bane, bare for å gjøre deg oppmerksom på at det ikke er vanskelig å returnere hjem til enhet. Det harde arbeidet kommer **ikke** tilbake - å beholde illusjonen om separasjon er det som er vanskelig. Retur hjem er enkelt. Det "elastiske" i den uendelige elastiske ballen er kjærlighet. Og det trekker på deg hele tiden. Hvis du bare sluttet å skyve ut, ville du bli returnert hjem til enhet uten å måtte prøve.

Men du vil ikke bare stoppe alt, gjør du? Du vil ikke bare gi slipp på dette livet ditt, denne reisen du er på, og alt det som det innebærer. Gjør du?

Z: Jeg tror noen ganger jeg gjør. Noen ganger fantaserer jeg om å bare slippe livet og drive hjem. Først til deg, der du egentlig er, og så ut av separasjon og da ... Jeg vet ikke hvor. Bare hjemme, antar jeg. Men du har rett. Det er bare fantasier. Jeg er ikke klar til å gå riktig enda. Jeg er ganske enkelt ikke ferdig her ennå.

8: Og det er ikke jeg heller! Så vi forblir her. Men den gode nyheten er at dette ikke betyr at vi ikke kan oppleve enhet! Det betyr bare at vi må finne en annen måte å gjøre det på. Vi slipper ikke, og bare går hjem - det vi gjør i stedet er å ta hjem her vi er. Vi engasjerer oss i det felles, samarbeidet og arbeidet med å bringe himmelriket til jorden, så å si. Man kan si at vi ikke er så mye om og bare oppstige oss selv, som oppstige alt av liv! Men å gjøre det på denne måten ta fast intensjon, engasjement og mer enn en liten innsats. Det er en utøvelse, den langsommere banen hjem, men jeg tror at du veldig mye vil nyte reisen!

For å reise denne banen må du lære å frigjøre alle blokkeringer og hindringer du oppretter mellom deg selv og den ubegrensede kjærligheten. Du må tillate kjærligheten å strømme gjennom deg uten hindring. Du må **være** kjærlighet.

Z: Er dette virkelig noe jeg kan lære?

8: Åh ja! Veldig mye så. Faktisk trenger du virkelig ikke å lære å gjøre dette. Det er din sanne natur. Alt du trenger å gjøre er å frigjøre all illusorisk programmering du har tatt ombord. Og så trenger du noen få tips for å komme over noen gamle vaner. Så skal det komme naturlig.

Men da er du villig til å gjøre dette, la oss fortsette og ...

3. Hvordan lære å være i kjærlighet

Jeg er villig til å lære deg alt du trenger å vite for å åpne ditt hjerte til å elske. Men - også jeg kan ikke stresse dette nok - du må gjøre det selv. Kjærlighet er en opplevelsessak. Du vil finne veien der ved **stadig** å frigjøre blokkene du har over det, og ved **stadig** å åpne deg for det. Det vil kreve av deg at du setter din hensikt og deretter holder deg til den hensikten; At du er bevisst på dine tanker og følelser, og at

du stoler på deg selv og ditt hjerte. Veien kan virke vanskelig i begynnelsen, ettersom du overvinner stadig programmeringer når du går, så blir det enklere. Når du begynner å flytte inn i en virkelig åpenherttet tilstand av kjærlighet, vil livet ditt uten tvil bli mer gledelig, rikere og lettere. Og som du ser disse belønningene begynner å utvikle seg i ditt liv, vil det være lettere å stole på ditt hjerte. Og slik blir banen lettere og fremdriften din vil akselerere. Så det er mye å se frem til. Og jeg vil gi deg den informasjonen du trenger for å hjelpe deg med å velge. Men du må velge. Og du må fortsette å velge. Bare du kan skape din virkelighet for deg selv.

Nå er det tre deler til stien jeg skal snakke om; Hver av dem med underoverskrifter. De tre hoveddelene er:

3.1 Fjern blokkeringene du har til kjærlighet

3.2 Kjærlighetens energisyklus

3.3 Å være kjærlighet.

3.1 Fjerne blokkeringene til kjærlighet

Det finnes en rekke måter du kan blokkere hjertet ditt fra å åpne opp for å elske. Jeg vil ta opp de tre viktigste måtene. Jeg foreslår at hvis du løser disse tre problemene, vil du nesten sikkert kunne overvinne noen andre som kan lure deg i din psyke. Du trenger egentlig bare å flytte med fast intensjon og konsistens i retning av å fjerne disse blokkene, og de vil begynne og tomle.

3.1.1 Dømming

Dømming er når du føler behovet for å gjøre mot et annet vesen, en idé eller noe galt, for at du skal føle deg riktig. Denne avvisningen og adskillelse fra den andre er ganske sannsynligvis den største blokk i de fleste folks hjerter. For de fleste er det en så vanlig og vanlig ting at de sannsynligvis oftest ikke engang er klar over at de gjør det. Så det første du må gjøre er å bli bevisst på dine egne dommer av andre. Så se på tankene dine. Da vil du slippe dine dommer slik at du kan begynne å åpne hjertet for andre.

Dommens resultat skyldes en feil forståelse av hva som er. Du identifiserer deg selv med din oppførsel (som du ikke er) og så identifiserer du andre rundt deg med deres oppførsel (som de ikke er). Og så finner du dem feil for det de gjør, slik at du kan føle deg riktig om det du gjør.

La meg hjelpe deg å forstå dette på en ny, mer nyttig måte.

Selvfølgelig, hvis du ikke har oppførsel og de ikke har sin oppførsel, er alt dette bare unødvendig. Men det kanskje ikke vil hjelpe deg ganske mye enda. Fordi du kanskje ikke er klar til å slutte å identifisere deg selv med dine kreasjoner. Så la oss gå et skritt videre ...

Kan du huske det tidligere jeg fortalte deg om egenskapen til den uendelige elastiske ballen, kalt uendelig variasjon?

Z: Jeg gjør det.

8: Vel, hva det betyr er at alt mulig som kan være, er. Akkurat nå er det. Enhver fantastisk kjærlig verden som kunne eksistere, gjør. Og et hvert smertefullt sted for ondt og plage også. Alle mulighetene eksisterer. Uendelighet ville ikke være uendelig hvis det ikke eksisterte. Faktumet av dets eksistens er ikke i tvil. Spørsmålet du burde spørre deg selv er ganske enkelt **hva vil du oppleve?** Eller sett på en annen måte, hva ønsker du å skape for deg selv?

Og mens du spør det spørsmålet, bør du slippe andre til å oppleve alt og alt de måtte ønske og trenger å oppleve for seg selv. Fordi du ikke kan skape selv denne friheten til å oppleve akkurat den verden du vil oppleve hvis du ikke er villig til å gi dette til alle andre. Hva du gjør for andre, gjør du også for deg selv, husk? Så gi andre retten til å skape det de ønsker. Frigjør deg helt og kjærlig fra alt du ikke ønsker for deg selv. Opphør enhver og all dømmekraft av det, eller av dem som ønsker å oppleve det. Og velg deretter hva du vil, og forflytt deg mot det.

Dette er en veldig viktig forståelse, så jeg skal fortelle deg om det på en annen måte:

Du husker jeg fortalte deg at alt som eksisterer er skapt med ubalanse og at ingenting eksisterer uten ubalanse. Dette betyr at alt som er opprettet, også umiddelbart oppretter "motsatt" for å balansere det.

Z: Jeg husker.

8: Så tenk på dette: Du **kan ikke** skape noe uten å ha noen andre som skaper motsatt.

Dette betyr logisk at du skal være takknemlig for hverandre, hvem som velger alt annet du ikke velger. Du bør være spesielt takknemlig for de som velger hva som synes å være det motsatte av det du velger. Alle disse vesener er på en måte som muliggjør for deg å velge som du er. Du kan si at dere alle er mot-balanserende med hverandre, slik at de gjør det mulig for dem å være som de er. Du er faktisk en partikkel av liv som er i en dans med hver annen livspartikkel, overalt. Du er sjelevennen av hvilket som helst annet vesen, overalt. Dere er alle nært forbundet til alt av liv.

Ser du den kortsiktige absurditet av dømming? Du kan ikke spørre et annet vesen om å slutte å gjøre det de gjør, uten å stoppe opp med å gjøre hva du gjør. Og følgende er sant - hvis du forandrer deg selv, endrer du hele universet. Kan du se dictumets kraft at du bør bli den forandringen du ønsker? For virkelig, ved å forandre deg selv, **endrer**

du hele verden og hele din opplevelse. Du tar med deg et helt univers av erfaring som er en direkte refleksjon av hvem du er.

Faktisk **er** du et skapende vesen.

Det har du alltid vært.

Du har rett og slett skapt uten hensikt og uten retning i uvitenhet.

Så dømming er kontraproduktiv. Og bortkastet tid og energi. Og viktigst sett plasserer det en stor blokk i hjertet som stopper kjærlighetens lys fra å kanalisere seg gjennom deg. Det blir i veien for å kunne skape for deg selv en ny verden av kjærlighet.

La det gå!

Hvis du møter noen som gjør et valg som ikke passer for deg, så vær takknemlig. Nå trenger ikke du å gjøre det valget. Send dem kjærlighet. Jo vanskeligere veien deres er, jo mer kjærlighet trenger de. Send dem rikelig med kjærlighet. Og så tenk på dine valg. Hvis du liker utfallet av dine valg, må du være spesielt takknemlig for alle de andre. Uten deres bidrag ville dine valg ikke være tilgjengelige for deg. De ville ikke bli "motvektet" på enhetens bevissthet.

Takknemlighet er svaret. Vær takknemlig. Send takk. Send kjærlighet.

Jeg gjorde uttalelsen tidligere:

*"Du er den **du** sier du er."*

Dette utsagnet ble lagt inn tidligere i sammenheng med å fortelle deg om ego. Men det er en veldig viktig forståelse. Den har mange bruksområder. Den første er selvsagt at du bør bli veldig klar over hvem du tror du **virkelig** er, og da bør du si det. Jeg mener ikke at du skal "*si det*" bare i ord. Jeg mener at du burde uttrykke hvem du virkelig tror på deg selv, å være i hver av dine tanker ord og gjerning. Du bør si det fra ditt hjerte. Og så blir det slik. Men vær klar! Hvis du sier motstridende ting om deg selv, så vil du ha en forvirret og in-kongroas opplevelse av deg selv og livet ditt. Dette er aldri hyggelig.

Så hvordan **finner** du ut hvem du egentlig er, og hvordan uttrykker du det?

Du går til ditt hjerte! Når du følger ditt hjerte og velger hva som er riktig for deg, så er det i skjønn handling. Dette er din guddommelige-rette navigasjon av din egen skaperenhet. Det er du, ganske enkelt, å velge å skape det som er riktig for deg. Ganske annerledes fra deg som står på utsiden, ser inn i andres liv og bor i dom av dem. Vi skal snakke mer om å lytte til hjertet ditt om et øyeblikk.

Men for nå er poenget jeg ønsker å ta med i forgrunnen av dette: du er den **du** sier du er. Hvis andre står til doms over deg, forteller ikke disse dommene deg hvem du er.

*"Andres vurderinger av deg viser deg ikke hvem du er, de viser deg hvem **de** er!"*

Og dette kan være veldig nyttig. Når du vet hvem andre er, kan du bestemme om de er resonans med deg. Du kan bestemme ditt skjønn og bestemmer om det er "riktig for deg" å engasjere seg med dem eller ikke. Sikkert bør du strekke deg selv mot det som er "riktig for deg" og bort fra det som er "galt for deg"? Så det er nyttig å få et klart bilde av hvem andre er. Og en fin måte å gjøre dette på er å se hva de sier om deg!

Men har i minnet! Dine dommer av andre er bare det samme.

*"Dine dommer av **andre** sier ikke noe om dem. De forteller deg noe om **deg selv**!"*

Så dine dommer og ideer til andre **er** nyttige - hvis du vet hvordan du bruker dem! Se på disse dommer og meninger som stiger til overflaten og spør deg selv, "*Hva forteller jeg meg selv om meg selv akkurat nå?*" Et sted i dommen din skjules et dypt ønske som blir nektet. Eller muligens en dyp skade som ikke er uttalt. Det er noe dypt inne i deg selv som gjør at du glemmer deg selv. Det finner uttrykk ved å stige til overflaten når noen andre, på en eller annen måte, gjør denne tingen som du nekter for deg selv eller avviser fra deg selv.

Så se på disse dommene! De er **mest** lærerikt. Og hvis du behandler dem riktig, vil de oppløses, fordi den underliggende avvisningen eller fornektelse i din egen psyke er helbredet. Hver dom du oppløser er et skritt nærmere kjærligheten.

3.1.2 Negative følelser

Den andre blokkeringen til hjertet ditt som jeg ønsker å ta opp er negative følelser. Dette er ting som frykt, smerte, sinne, hat, sjalu, misunnelse og grådighet. Disse følelsene er både resultatet og årsaken til blokkeringer i hjertet. Siden de begrenser kapasiteten til å finne og uttrykke kjærlighet, ønsker jeg å adressere dem med deg nå, slik at du bedre forstår dem og lærer å behandle dem riktig slik at de ikke lukker hjertet ditt.

For å forklare deg dette, må jeg ta en liten tangent. For det første må jeg sørge for at du har en nøyaktig forståelse av begrepet "dualitet", at du forstår rollen Bevissthet Konstruksjons Holdere og følelser generelt, og da kan vi riktig forstå negative følelser.

Dualitet

"Dualitet" er et mye brukt ord i åndelige sirkler, og vi har brukt det her i **Oppstigningens Papirer** ganske mye også. Men hva betyr det, tror du?

Z: Jeg tror jeg vet det. Det jeg har sanket fra våre samtaler er at det først og fremst virker som en illusjon av separasjon. Deler av den ENE har skapt separate identiteter for seg selv ved å bevege seg bakenfor Sløret. Og derfra sank noen av dem som adskilte seg enda dypere inn i illusjonen ved å skape at de selv er skilt fra skaperen. Jeg tror det er hva ordet "dualitet" innebærer: "dobbel-het" av skapelsen og skaperen. Av Gud og universet.

8: Eller av den ENE og deg selv.

Z: Nøyaktig hva jeg mener, ja.

8: Det er en god forståelse. Senere, når vi kommer inn i en diskusjon av bevissthetens tettheter, vil jeg forklare alt dette for deg i mye større detalj men for nå er alt jeg ønsker du skal forstå, at det er nivåer av separasjon:

Alt begynner med Enhet. Da er det aller tidligste nivået av separasjon kalt "*individuasjon*". *Separat separering blir "polaritet"*. Den dypeste separasjonen er "*dualitet*".

Dette er en ekstremt fornuftig forklaring, skjønt, og mangler detaljer. Så vær så snill og ikke å legge for mye til dette før vi har hatt mulighet til å diskutere dette grundig i et senere kapittel.

Poenget er ganske enkelt at dualitet er det dypeste nivået av separasjon. Så dypt at bevisste vesener ikke engang vet at de er i dualitet. De er for dypt i illusjonen til å tenke på slike betingelser. De tror at **alle** vesener er separate. Hvis de velger å være religiøse, så tror de på en Gud eller guder som også er adskilt fra seg selv. Gud er "*der borte*", et annet sted, gjør ting som de ikke har makt til å påvirke.

Ren materialisme - som er teorien om at ingenting annet enn materie eksisterer - er et eksempel på et ikke-åndelig syn fra dualitetsperspektivet. De som tilskriver den oppfatningen, tror at deres egen bevissthet, sinn, følelser og vesen er helt enkelt en funksjon av deres kropp og hjerne. Og de synes selvsagt at de er helt skilt fra alle andre vesener.

Det er sannsynligvis et uendelig antall ting som du kan tro på å være sant mens du er i dualitetsbevissthet.

Ironisk nok er det bare når du begynner å øke bevisstheten din ut av dualitet og våkne til realiseringen at alt er EN, at du faktisk blir klar over dualiteten i det hele tatt. Det er først da du kanskje vil bruke ordet "dualitet". Du blir først oppmerksom på at det **er** enhet, men du føler deg også som om du selv er skilt fra den. Slike vesener er det jeg kaller "*oppvåknet dualitetsbevisst*". Og så, når du fortsetter med oppvåkning, kommer

du til å frigjøre frykten og begrensningene og **vet** at du også er en med enhet. Og så, til slutt, begynner du å vende tilbake til enhetsbevissthet.

Men for de som er fast i dualitetsbevissthet, er det ingen mulighet for at de kan akseptere at alt er EN, eller at de faktisk er EN med skaperen eller at de faktisk kan skape sin egen virkelighet. Og dette bringer meg til "dobbel-het" du snakket om. Det er en uovervinnelig adskillelse, i tankens og troens system av dualitetsbevisst, mellom skaperen, på den ene siden og dens skaperverk på den andre.

Konsekvensen av dette perspektivet er at det er to separate klasser av ting som følger:

Skaperen (eller skaperne)	Kreasjoner
Gud (eller guder)	Mennesker
Guddommelig	Respektløs
Uendelig, evig, ufeilbarlig	Begrenset, dødelig, feilbar
Ånd, eterisk, utsigelige	Kjøtt, materiale, eksplisitt

Jeg kunne fortsette med å sette flere beskrivelser i de to boksene, men du får ideen, jeg er sikker. Poenget om den essensielle "dobbel-het" av verdenssynet til de av dualitetsbevissthet er blitt gjort. Og Joy-Divine har allerede i større grad snakket med deg om hvordan dualitetsbevissts stilling er et svært begrenset perspektiv, og hvordan dets enhet bevisste perspektivet er en større sannhet, og jeg har allerede lenge forklart at "Den ENE er" Så jeg skal ikke repetere det her.

Z: Så hvordan bringer vi all denne dualitetsbevissthet til en slutt?

8: End det?

Det du virkelig trenger å forstå er at dualitetsbevissthet (som er det samme som offerets bevissthet) er ikke feil. Det er ganske enkelt et eksistensnivå dypt inne i denne separasjonsverdenen. Dualitet er et av stedene du kan gå til når du besøker Seperasjonen. Og det er ikke ille å besøke dette stedet heller. Det er bare et valg ... et mulig sett med erfaringer ut av mange.

Det du også trenger å forstå er at det er mye med dualitet og offer som er fantastisk. Når du er ute av det, vil du faktisk tenke tilbake på mange aspekter av det med stor kjærlighet.

Z: Jeg finner det vanskelig å tro!

8: Det er fordi du bare fokuserer på det negative. Men tenk et øyeblikk av hvordan det føles å være helt, håpløst, overhodet forelsket i kjærlighet.

Z: Det er fantastisk. Det er som å være høy på et umulig utrolig, berusende stoff.

8: Og det er også en helt offer-bevisst opplevelse.

For å være forelsket må du tro at det er noen andre som er så fantastiske og perfekte, og at deres nærvær gjør at du føler det på den måten. Og når de uttrykker lignende følelser av kjærlighet og undring for deg, får du deg til å føle enda mer, enda sterkere følelser av å være forelsket.

Men dette er alt offer-bevissthet. Hvis du **visste** at du var skaperen av dine erfaringer og derfor **visste** at du faktisk hadde invitert hele dette samspillet med denne andre personen, og også **visste** nøyaktig hvordan det hele ville vise seg, fordi at var alt avtalt på forhånd og avgjørende, hvis du **visste** det At du selv skapte disse "kjærlighet" følelsene selv alle... da hva?

Z: Jeg ... vet ikke. Det ville for alle være mye mindre spennende, antar jeg.

8: Nøyaktig. Dualitet er en berg - og dalbane tur, sikkert. Det føles sinnsykt farlig, og du føler at du er ute av kontroll og i fare. Og det er nettopp derfor sjeler står opp for å komme inn. Og hvorfor fortsetter de å komme tilbake, om og om igjen, liv etter liv, for mer. Begeistring.

Z: Ikke meg. Etter dette er jeg ferdig.

8: Ja, jeg tror du er. Når du er klar til å bli gjort av med dualiteten, begynner du å våkne mot skaperen din. Det du sier er: *"Jeg er klar til å forlate moro-eventyret nå,"* fordi skapers bevissthet og dualitetsbevissthet ikke kan eksistere i samme vesen samtidig. Og siden dette er hva du gjør, ville jeg bli svært overrasket hvis du bestemte deg for å prøve å gå tilbake til en annen runde men poenget mitt gjenstår; Selv når du blir klar til å forlate turen og planlegger å gå ut av parken, om du fortsatt er ærlig, må du innrømme at det var fantastiske opplevelser å ha hatt. Å bli forelsket er bare en. Hele den materielle verden hvor du kan spise fantastisk mat, se på solnedganger, lytte til musikk ... alt du elsker ... dette er alle effekter av dualitet. Og hvor mye har du egentlig ikke elsket prosessen med og *"ikke å vite"* og deretter engasjere Joy-Divine og meg i samtale for å motta visdom og innsikt? Ingen av disse tingene ville være mulig uten illusjonen av dualitet.

Z: Det er et nyttig og interessant perspektiv: Det er ingenting galt med dualitet. Det er bare en slags opplevelse. Den har sine oppturer og nedturer, og det kan sikkert være veldig spennende. Og når vi er ferdige med det, kan vi gå.

Takk, 8, jeg tror jeg har en langt bedre forståelse nå om hva dualitet egentlig er.

8: Så da kan du se, fra det jeg har sagt, at dualitetsbevisste vesener ikke veldig mye tror at de kan, eller gjør, skaper sine egne erfaringer?

Z: Ved definisjon ville ikke de, nei.

8: Og dette er nettopp hvorfor det er et behov, i en dualitets verdenbilde, for Bevissthetskonstruksjoner.

Bevissthets Konstruksjons Holdere

Jeg har i det forrige kapitlet fortalt deg om bevissthetskonstruksjoner. Dette er vesener som bærer en bevissthetskonstruksjon eller holder en annen inn i denne virkeligheten. Ditt eget Inner-Selv, for eksempel, bærer bevissthetskonstruksjonen av energien som er "glede". Det er mange, mange andre slike Bevissthetskonstruksjoner, som er ansvarlige for å bringe en annen energi inn i denne virkeligheten.

Og grunnen til at dette er nødvendig og ønskelig, er å gjøre det mulig for denne dualitetsverdenen å fungere. Hvis du ikke tror at du kan skape glede i deg selv, hvordan vil du da føle glede? Uten Joy-Divine som holder denne frekvensen for dualitetsbevisste vesener, ville dette ganske enkelt ikke være mulig. Og på samme måte blir alle andre følelser, følelser og erfaringer holdt for de som ikke er skaperbevisste, slik at de kan oppleve det utenfor seg selv. Hvis du ikke tror at du kan opprette den, må den opprettes for deg. Bevissthetskonstruksjon Holdere er de vesener som ligger i høyere densitet i denne virkeligheten der de gjør akkurat det: de lager og holder for deg de tingene du ikke vet du kan lage for deg selv.

Jeg antar at en rimelig analogi ville være at bevissthetskonstruksjonene hver skinner et lys inn i hele virkeligheten, og lyset som skinner er energien til deres spesielle bevissthetskonstruksjon. Dette er gaven de gir.

Det er veldig bra, men selvfølgelig, hvis du ikke vet at du kan lage disse tingene, så kan du sikkert føle deg som om du er et offer for dem.

Z: Jeg har hørt det sagt, særlig fra macho-type gutter, at følelser er en svakhet som skal overvinnnes.

8: Faktisk! For de dypt dualitetsbevisste er følelsene i beste fall bare underlige følelser som skjer med uoppnåelige tider, og i verste fall virkelige hindringer i livet ditt. Og så er det at følelser er en distraherende, plagsom og forvirrende ting for de som er i dualitetsbevisstheten.

Når du blir klar over din egen skaper natur, blir du imidlertid klar over at du kan, og gjør, skape dine egne erfaringer. Og en av de første tingene du lærer, som du oppdager din skaper evne, er hvordan du selv- moter. Hva dette begrepet betyr er evnen til å skape dine egne følelser fra deg selv. Hvis du kan sitte stille og uten å endre noe i det ytre miljøet uten å finne ting å være glad for, bare skape glede for din egen skyld i ditt eget hjerte ... da vil du ha selv-motet glede.

Det som har skjedd her er at du har følt det sterkt nok og ofte nok når du reiste gjennom dualitet at du **vet** hvordan det føles. Men nå, når du våkner opp til skaperen din, kan du nå lage det selv. Du trenger ikke lenger en bevissthetskonstruksjon for å gjøre dette for deg. I stedet for å vente på å føle at lyset skal skinner på deg, kan du nå velge å tenne din egen lampe inni deg selv og skinne det lyset.

Du har da i denne forbindelse flyttet fra offer til skaperen.

Og dette er en av de fantastiske ting som kan oppnås ved å komme fra dualitet. Dette kan være vanskelig for deg å forstå akkurat nå, men inntil en del av EN kommer her, den vet bare sin egen energi. Og Komme her, lar deg glemme din egen energi og oppleve alle de mange, de mange andre energiene som tilbys. Og da, når du er gjenvåknet til din egen sanne skaperenhet, kan du da skape en hver annen, eller alle disse energiene for deg selv fra deg selv. Har du noen ide om hvor kraftig dette utvikler din sjel? Det er virkelig et under!

For å gjenbruke analogien til Uendelige Elastiske Ball, har du tidligere kun kunnet vite hvordan du skyver ut i glede, men nå, etter å ha vært her, vet du, direkte og fra deg selv, hvordan du skyver ut i en virkelig stor uendelighet av retninger.

Men jeg ønsker ikke å gå for langt i den retningen. Det jeg ønsker å bringe oppmerksomheten på er at det kommer et poeng i hver sjels reise gjennom dualitet når den begynner å oppdage at den faktisk kan selv-mote. At de ikke lenger er offer for sine erfaringer for hvordan det føles. Når den sjelen er klar til å ta neste skritt, er det et stort sprang som venter: oppdagelsen av den fantastiske kreative kraften til alle de følelsene som har blitt opplevd, og som nå kan bli mestret.

Illusjonsverdenen har lært deg at "det som er sant og ekte" er utenfor deg selv og det, som når disse "*virkelige*" tingene forandrer seg, følg følelsene dine. Du blir glad når gode ting skje med deg. Men dette er en av de lavere ordens virkelighet. Det er en større sannhet som kjører akkurat den andre veien: med dine følelser tiltrekker du opplevelser for deg selv. Hvis du skaper glede og holder den frekvensen, vil du bringe gledelige opplevelser til deg selv.

Z: Jeg tror at hvis du hadde fortalt meg dette for noen år siden, ville jeg aldri vært i stand til å tro på deg. Men dette er ikke et nytt konsept for meg, og jeg har virkelig prøvd det. Eller heller, jeg har begynt å **leve** dette konseptet, og jeg kan utvilsomt si at jeg vet at det er sant.

8: Du reiser et viktig poeng. Den eneste måten å vende et slikt konsept fra «*merkelig teori*» til «*personlig sannhet*» er å oppleve det selv, førstehånds.

(*Zingdad notat:* Jeg har opprettet en 30-dagers erfaringsveiledning som tar deg med på en reise for å oppdage den enkle, men fantastiske kraften til nøyaktig

dette. Den kalles [Opprett deg selv, Lag ditt liv](#). Denne veilederen lærer deg rent og tydelig Hold en følelse og så se den følelsen i handling, forvandle livet ditt. Sjekk det ut, hvis du er klar til å kjenne kraften i følelser og forandre hele verden!)

Z: Så er følelser svært kraftige verktøy for oppretting. Når vi først går inn i separasjon, er vi begrenset til å kunne skape kun med vår egen energi fordi det er alt vi vet. Men som et resultat av å være her i separasjon, får vi hver en helt rik palett som vi kan skape.

8: Nøyaktig.

Z: Så hva med de negative følelsene?

8: Et gyldig spørsmål. Og det i denne forbindelsen jeg vil dele med deg, er nå forståelsen av at "negativ" og "positiv" bare er et spørsmål om perspektiv.

Z: *"Det er ikke en eneste ting som er enten bra eller ondt, men at du føler det på den måten."*

8: Nøyaktig.

Z: Men du sa at vi trengte å forstå negative følelser riktig slik at de ikke lukker våre hjerter.

8: Det stemmer. De negative følelsene er energier som forsiktig holdes av visse Bevissthetskonstruksjoner, og disse energiene blir tilbudt inn i denne separasjonsverdenen, slik at vesener kan bruke dem og skape med dem.

Hvis du ønsker å opprette separasjon, kan du bruke de negative følelsene.

Hvis du ønsker å skape enhet, kan du bruke de positive følelsene

Noen deler av EN ønsker å skille separasjon, polaritet og dualitet. Dette er fantastiske kreasjoner som katalyserer spektakulær vekst og evolusjon for alle som besøker dem. De negative følelsene er de følelsene som gjør det mulig for disse separasjonsrealiteter å bli til og bli stabile lenge nok til alle sjelene som ønsker og utforske dem for å gjøre det til deres tilfredshet.

Alle deler av den som har utforsket separasjon, polaritet og dualitet kommer til slutt til et punkt der de vil ha oppnådd alt de trengte fra disse realiteter, og vil ønske å befri seg selv. De positive følelsene er det som gjør det mulig for vesener å returnere seg til helhet og deretter også komme seg tilbake til enhet.

Og her kommer hovedpoenget: Graden du selv er i dualitetsbevissthet av, er i hvilken grad du vil føle deg som om du er offer for disse følelsene. Det er graden du vil føle

som om de er noe som skjer med deg, i stedet for noe du kan velge å skape for deg selv.

Z: Så ... la meg se om jeg har det riktig.

Negative følelser skaper separasjon, positive følelser skaper En enighet ...

8: Jeg må avbryte. Følelser oppretter ikke noe. **Du** skaper.

Z: Ah. Så da skaper vi adskillelse med negative følelser, og vi skaper enhet med positive følelser.

Hvis jeg skaper nok separasjon, finner jeg meg selv i dualitet der jeg tror at jeg ikke lager mine følelser. I den tilstanden opplever jeg bare en blanding av alle slags følelser, avhengig av hva jeg skaper, selv om jeg ikke er klar over at jeg skaper. Og det er her jeg skal være til jeg er klar til å forlate separasjonen. Da må jeg ta eierskap til mine egne kreative fakulteter og skape med positive følelser. Dette vil få meg til å skape helhet i meg selv, slik at jeg finner meg selv i å flytte ut av dualitet, gjennom polaritet og tilbake til enhet.

8: Ja. Det er en god oppsummering av situasjonen.

Z: Hmm. Før vi går videre fra emnet negative følelser, vil jeg gjerne arbeide meg gjennom noen innvendinger med deg.

8: Naturligvis.

Z: Ok, så jeg får alt dette - jeg forstår at jeg lager mine egne følelser. Men hva skal en gjøre med det faktum at for de fleste av oss her på jorden, og for det meste, føles det ikke slik. Det føles som om ting skjer og da oppstår følelsene som følge av det som skjer. Ikke omvendt.

8: Med andre ord føler du deg som om du er offer for dine følelser?

Z: Nei. Jeg vil si at vi føler at vi er ofre for våre forhold. Følelsene følger bare. La meg gi deg noen eksempler. Hvis jeg gikk i skogen og en giftig slange stod plutselig opp for å bite meg, ville jeg føle rikelig med frykt. Og hvis Lisa bestemte seg for at hun ønsket å forlate meg, ville jeg føle meg stor hjertesorg. Og når jeg leser om den brutale feil administrasjonen som planetens politikere påfører oss alle, føler jeg meg så sint.

I slike erfaringer føler jeg meg som om ting skjer med meg, og følelsene følger.

8: Og **fortsatt** spør du meg om dette? Tross alt har det blitt grundig diskutert? Egentlig?

Z: (skamfull) Nei, jeg antar at jeg ikke trenger deg til å svare på det.

8: Men da vet du regelen. Hvis du reiser opp et spørsmål som har blitt behandlet grundig, må du svare på det selv før vi går videre. Så, fortell meg - hva gjør du med følelsen av at du er offer for dine erfaringer?

Z: Det handler om å flytte mitt perspektiv til relasjonen av at alt jeg opplever er på noen måte invitert av meg. Enten av meg, Zingdad, eller av meg der jeg er utenfor inkarnasjon, mitt indre. Enten er jeg bevisst i å skape den eller ubevisst invitere eller tillate det.

Jeg inviterer erfaringer slik at jeg kan ta valg om dem. Når jeg har bestemt meg om noe, så kan jeg la det gå, og det vil ikke oppstå for meg å se på det igjen.

8: Så da, slangen?

Z: Ville egentlig ikke være en tilfeldig hendelse. Jeg mener det, i min erfaring her på gården. Slanger henger ikke tilfeldig og venter på å bite mennesker. De fjerner seg hvis de hører noen komme. Men jeg hadde en besøkende som fortsatte å si om og om igjen: "*Jeg håper vi ikke ser en slange, jeg er forstenet av slanger!*" Og da, på en tur i skogen, sikkert som nøtter, lå det en stor hognose slange over veien. Det var det eneste jeg hadde sett på mange, mange måneder.

8: Og du har aldri sett en på ditt eget land.

Du ser? Dette er ikke ditt problem, og du bringer det ikke til deg selv for å bli et problem. Så...

Z: Så, ikke å frykte.

8: Og Lisa forlater deg?

Z: Vel, det var bare et dumt eksempel. Jeg vet at det jeg har med Lisa er en hellig sjels kontrakt. Våre Inner-Selves danser sammen gjennom samspillet vårt. Og likevel, for alt det, vet jeg også at evigheten er veldig lang tid. Og fra dette perspektiv er dette her et sted hvor hennes indre og min er medskapende, og det er også mange, mange andre steder i evigheten der vi ikke er. Det jeg mener er at jeg vet og forstår at vår tilknytning fra et perspektiv kommer til en slutt. Men fra et annet perspektiv vil vi begge for alltid bli forandret av dette samspillet mellom to dødelige vesener på planeten Jorden.

8: Det er sant og også ganske vakkert satt. Men det svarer ikke på ditt eget spørsmål. Vil du eller vil du ikke være i hjertesorg hvis Lisa forlater deg? Og er du da ikke et offer for den opplevelsen?

Z: Okay. Så her er hvordan jeg ser den. Hvis Lisa og jeg begge følger våre hjerter, og så gjenstår i resonans med våre Inner-Selves, så gjør vi begge våre høyeste gode. Hvis det er i henne eller min høyeste godt at vi avslutte vårt forhold, da vil det på den ene

siden være trist. Det er trist når noe fantastisk slutter. Men selvfølgelig vil det også være riktig. Og så vil jeg ikke føle et offer for den opplevelsen.

8: Det er veldig bra sagt.

Og så, til slutt (han gir litt sukk) hva med politikerne?

Z: Ja. Dette er gammel hatt allerede, ikke sant?

Slik jeg ser det er at politikere bare er en del av møblene i en dualitetsbevisst verden. Folk gir sin makt til politikere ved å stemme for dem. Da blir politikerne ødelagt av den makten, de misbruker det og folket blir sint. De stemmer deretter noen andre til makten, som gjør det samme. Og politikerne, som vi allerede har oppdaget, er selv bare bøndene til de superkraftige individene. De danser faktisk bare linjen mellom "følgende ordrer" og for å holde bildet sitt polert.

Så lenge jeg gir dette min oppmerksomhet og blir sint og engasjerende i hele det politiske sirkuset, da mater jeg faktisk systemet.

8: Det er ganske riktig.

Z: Men det fører meg til å lure på ... Hvordan kan vi gjøre ting annerledes? Hvordan **kan** vi virkelig få ting til å fungere for oss? Alle oss? Det må være en bedre måte ... men hva er det?

8: Nå spør du de riktige spørsmålene!

Med tiden vil du snakke med Adamu igjen.

(Zingdad Note: Se bok 3 av [Oppstigingens Papirer](#))

Spør ham om slike spørsmål. Spør ham om hva som har virket i andre sivilisasjoner over galaksen. Spør ham hvordan andre sivilisasjoner overgikk fra primitive maktbalanser til høyt avanserte kjærlighetsbaserte systemer. Og så lytt hva han har å si, om det ikke er aktuelt for situasjonen din.

Men det er ikke det vi snakker om nå. Det vi snakker om er negative følelser og hvordan du har tillatt dem å blokkere hjertet ditt.

Nå som du har hørt mitt perspektiv på alt dette, hvordan tror du at du kan behandle dem slik at de ikke lenger blokkerer ditt hjertet?

Z: Jeg tror jeg har teorien. Det er å forstå at jeg er skaperen av mine egne følelser. Å vite at jeg velger hvordan jeg føler. Og så å være bevisst på hva jeg velger og å ta valg som ikke begrenser min evne til å elske. Så det er teorien, men jeg kan fortelle at øvelsen vil være ganske utfordrende.

8: Det er en veldig god start. Hvis du har teorien rett i tankene dine, så vet du i det minste hvor du skal. Men du vil ikke greie å sette dette i praksis for en stund. For virkelig, når du mestrer dine følelser, vil du også være klar til å mestre dine kreasjoner. Og når du kommer til det punktet, vil du være klar til å avslutte dualiteten helt.

Kanskje den største vanskeligheten med negative følelser er at de fleste av dem er henvist til skyggen din. Dette er en del av din psyke som er skjult for lyset av din egen bevissthet. Det er den delen av deg selv som ikke er hevdet av deg. Og siden du i stor grad er uvitende om denne delen av deg selv, kan den anta alle slags negative følelser på deg uten at du er i stand til å forstå hvordan eller hvorfor noe av dette skjer med deg. Så dette er et viktig tema som du vil, med tiden komme til å adressere i detalj.

(**Zingdad notat:** [Dreamer Awake del 2](#) kalles "Shining the Light on Shadow", og det er akkurat hva 8 snakker om her: en grundig reise inn i helbredende Skygge)

Men i det minste har du konseptene; Du har forståelse, og du er på vei mot et virkelig åpent hjerte.

Z: Takk, 8! Jeg tror du sa at neste punkt handlet om å identifisere oss med hvem vi egentlig er?

8: Korrekt. Vi har allerede tatt opp dette da jeg snakket om ego, så jeg vil være kort.

3.1.3 Å identifisere deg med skapelsene dine i stedet for med hvem du egentlig er

Så lenge du tror at du er dine kreasjoner, vil du skape separasjon.

Det finnes en rekke måter å innse at du ikke er dine kreasjoner, noe som også vil hjelpe deg med å begynne å vekke opp til din sanne natur. Meditasjon er en god måte. Men det er mange forskjellige praksiser som alle kalles meditasjon. Jeg vil anbefale meditasjoner som hjelper deg til å bli til stede i **nuet**. Frigjør alle dine tanker og ideer om hva som kom før og hva som kommer senere. Vær tilstede i **nuet**. Gjør dette konsekvent og du vil begynne å innse at du ikke er din kropp; Du er ikke dine tanker; Du er ikke din tro; Du er ikke dine relasjoner; Du er veldig mye ikke det du gjør eller jobben din. Og du er **absolutt** ikke pengene du tjener eller eiendelen du eier.

Det kan være ganske vanskelig å flytte inn i det **nåværende** øyeblikk hvis du ikke er vant til å være der. De fleste vesener som er inkarnert på din planet, spesielt i vestlige samfunn som din egen, er helt betinget av å leve vekselvis i fortiden og i fremtiden uten å stoppe mellomtiden for **nuet**. På menyen for dine tankeprosesser er ting som:

Angst og bekymringer om fremtiden

Ønsker og drømmer om fremtiden

Erindringer og dagdrømmer om fortiden

Bebreidelser og bitterhet om fortiden.

Men hvis du virkelig tilbrakte et øyeblikk i **nuet**, ville du kunne frigjøre alle disse tingene og se dem for de illusoriske konstruksjonene i tankene dine som de virkelig er. Din fortid og fremtid er ikke løst. De er dine kreasjoner og sannheten er at du faktisk skaper dem **nå**. Og de kan gjenskapes som du vil og trenger. Men du må først slutte å forsøke å leve i fortiden og i fremtiden. Å gjøre det er å prøve å leve i disse illusoriske kreasjonene. Å knytte til et enkelt begrenset perspektiv på kreasjonene dine. Og dette tar deg bort fra hvem du egentlig er og vekker fra din forbindelse til det guddommelige. Å gjøre det identifiserer du deg med dine kreasjoner, og ikke med hvem du egentlig er.

Motgiftene er å bli virkelig til stede i **nuet**. Lag tid hver eneste dag for å være stille. Gjør det ofte å lytte til hjertet ditt. Bryt vanen med ikke-**nå** bevisstheten. Flytt inn i det **nå** oftere til, til slutt, kan du bo der permanent.

Z: 8, jeg har også opprettet en rekke andre guidede meditasjonsopptak som kan være nyttige for leserne for å finne en slik plass. Min guidede reise kalt "åpne hjertet ditt" er min måte å dele med andre banen jeg oppdaget som førte til min egen vekkelser og åpnet mitt hjertechakra.

(**Zingdad notat:** Og et nyere [Guidet Meditasjon](#)-opptak kalt "Reise til den sjette dimensjonen, kan også være spesielt nyttig for de som virkelig er klar for en massiv utgivelse av ikke-**nå** bevissthet)

8: Ja, ja! Det er mange hjelpemidler til denne reisen tilgjengelig for søkeren. Fra bøker om emnet til personlig instruksjon i hendene på en erfaren meditasjonsinstruktør. Det du tilbyr i dine Guidede Meditasjon-opptak er det som har blitt skapt med deg, J-D, Adamu og jeg. Og så er dette det beste som alle kan gjøre: finn det som fungerer for Selvet og dele det med andre. Som du allerede har oppdaget, har mange funnet verdi i det du har opprettet og mange andre vil fortsatt. Men uansett, hver må finne sin egen vei til stillhet og til sin hjerteforbindelse på den måten som virker for dem, og til alle og enhver vil bli tilbudt den hjelpen de trenger hvis de vil, men søk den. Og for mange vil disse meditasjonene dine være en svært verdifull alliert i deres reise.

Og det bringer oss til slutten av denne ganske lange diskursen om blokkeringer til hjertet ditt. Hvis søkeren opplever blokkering og er villig til å fjerne den og fortsette å elske, vil banen åpnes. Hjelp vil bli gitt. Det tar engasjement, en klar løsning og en liten innsats. Men alle som ønsker å komme seg der, garantert vil kunne gjøre det. Og fordelene for å gjøre det er enorme. Fjerning av blokkeringer til kjærlighet betyr at du kan åpne deg for å oppleve kjærlighet.

Det er det jeg skal ta opp i de resterende to punktene.

3.2 Kjærlighetens energisyklus

Jeg har sagt før at du får det du skaper. Men du bor i et tidsbegrenset system. Dette betyr at du akkurat nå opplever det du har opprettet i fortiden din. Hvis du forstår årsak og virkning, kan du forstå at dine erfaringer i dag er effekten. Dine valg og tro fra din fortid er årsaken. Hvis du bestemmer deg for og radikalt å endre perspektivet og du umiddelbart kommer til å holde nye ideer og overbevisninger, så vil det ta litt tid for din virkelighet å forandre seg. I løpet av det neste vil du oppleve mindre og mindre av verden som er bygget på dine gamle trosretninger og mer og mer av verden som bygger på din nye tro. Dette er den vesentlige verdien av bevissthetskonstruksjonen kalt Tid. Det er det som skiller årsak fra effekt. Så, hvis årsaken oppstår i din egen bevissthet akkurat nå, vil effekten ikke forekomme i din virkelighet i noen tid. Nøyaktig hvor lang tid det tar vil avhenge av hvor fundamental forandringen er og hvor fast du er i din vilje og hensikt. Men hva du bør forstå er at prosessen med å endre virkeligheten din tar tid. Det handler om å forandre din egen tro og valg og deretter holde på den indre forandringen, samtidig som den ytre virkeligheten din kan forvandle seg over hvilken periode som er nødvendig for å tilpasse seg din indre forandring.

Med denne bakgrunn ønsker jeg å fortelle deg dette: Hvis du ønsker å leve i himmelen i morgen, bør du begynne å være en himmelborger i dag. Begynn strengt hele tiden med å elske deg selv enda mer herlig. På den måten vil evnen til å elske andre utvide seg. Da bør du søke å være den mest kjærlige vesen som du kan være. Når du selv er en himmelborger ved dine tanker, dine ord og dine gjerninger, så vil du faktisk komme for å finne at din verden sakte blir mer og mer himmelsk. Og ingen død til denne verden vil bli krevd av deg. Vær den forandringen du ønsker, og forandringen **vil** følge med.

Rådene jeg tilbyr er å være tålmodig med livet ditt, være tålmodig med deg selv og gi deg en god del nåde. Men gjør en start akkurat nå! Din morgendag blir skapt av bevisstheten og energien som du

uttrykker i dag. Så kan du, og vil, ha en dag i morgen som er kjærlig fylt hvis du oppretter bare med kjærlighet i dag. Hver gang du finner det vanskelig å gå, og hver gang du halter, bare å gå tilbake til kjærlighetens sti. Så, begynn igjen ved å være snill mot deg selv og ved å elske deg selv. At du har sviktet er bevis på at du prøver. Bare velg et valg for å engasjere seg med livet ved hjelp av kjærlighetens energi.

Og det tar meg rett til hjertet i saken. Kjærlighet er en energi. Det er den eneste **sanne** energien. All annen energi er et derivat av kjærlighet. Jo mer du elsker å gi bort, desto mer har du. Jo mer du har, desto mer kan du gi. Kjærlighet er det eneste som er slik. Det er uuttømmelig når du begynner å uttrykke det. Tenk deg at penger var slik - tenk

at jo mer du brukte, desto større ville din bankbalanse være. Alle ville være ute på gatene å kjøpe og bruke å gi de bort! Og slik skal det være med kjærlighet. Gi det bort!

Og ikke bare for andre. Gi det til deg selv **først**. Søke å elske deg selv grenseløst, akkurat som du er. Og døråpningen til slik kjærlighet er selvaksept. Gjør valget om å akseptere deg selv, uansett hva. Deretter søker du å elske det du gjør og gjøre det du elsker. Deretter elsker de rundt deg og omgir deg med dem du elsker.

Jeg har sagt at du er lyset av bevissthet som skinner fra kilden gjennom linsen av bevisstheten. Jeg har sagt at din bevissthet er formet av dine tanker, ideer, tro og valg. Vel, hvis dine valg handler om kjærlighet, så vil linsen bli veldig stor og veldig klar faktisk. Det vil slippe gjennom store mengder lys. Du vil se tydelig og det du vil se vil være fullt av lys.

Og dette er kjernen i prosessen. Jo mer kjærlighet du tillater å skinne gjennom deg, desto mer skaper du med kjærlighet. Jo mer du skaper med kjærlighet, desto mer vil du oppleve kjærlighet. Og selvfølgelig jo mer kjærlighet du opplever, desto mer må du gi. Og så begynner en nydelig ny syklus i livet ditt, og det kan fortsette å sykle opp slik før du blir et strålende punkt med ren kjærlighet. Som en sol skal du skinne strålende kjærlighetslys over hele deg

Og når dette er tilstanden av bevisstheten din, vil det være umulig for deg å oppleve alt annet enn det du direkte skaper. Det vil være umulig å oppleve alt som er mørkt eller negativt fordi du selv vil skinne for mye lys for at det skal være noen skygge hvor som helst rundt deg.

Og det er så enkelt som det er. I teorien.

Du trenger kanskje litt mer veiledning for og faktisk sette dette i praksis.

Z: Jeg gjør sikkert det. Jeg mener - å gi kjærlighet i stor overflod til alle og andre, høres ut som en god ide, men hvordan gjør jeg det egentlig? Jeg mener, går opp til fremmede og spør dem om de vil ha kjærlighet, kan vel ikke gi det ønskede resultatet!

8: (ler) Ja, det kan jeg sikkert se.

Din planets kultur har så ille slått opp konseptet om kjærlighet at dette kan virke ganske problematisk faktisk. (Fortsatt ler)

Z: Og det er faktisk ganske vanskelig, må jeg innrømme, å føle kjærlige følelser overfor noen mennesker.

8: Jeg kan se det også. Det er så stort mangfold av bevissthet på planeten din at du faktisk finner det veldig, veldig vanskelig og bare uttrykke kjærlighet til **hele** deg **hele** tiden. Og det er derfor dette er en prosess. Du tar det sakte. Du starter ikke med å kreve

at verden skal forandre seg og at menneskene rundt deg skal forandre seg. Nei. Du ser på deg selv for endring. Og når du forandrer deg selv, så endrer verdenen din som svar. I små trinn åpner du ditt hjerte. I små trinn blir din verden mer elskverdig for deg. Utfallet til slutt er at du blir ren, strålende Kjærlighet. Og så kan hele virkeligheten ikke gjøre noe annet, men reflektere det tilbake på deg.

Men det er en prosess. Det tar tid. Og jeg kan hjelpe deg med det.

Z: Okay. Så hvor begynner jeg?

8: Det er mange måter å oppnå målet om å åpne hjertet ytterligere. En som jeg kan anbefale er å begynne med å gjøre service. Hvis du gjør en tjeneste, åpnes hjertet ditt og kjærlighetens energi begynner å strømme fra deg mot den som du gjør tjenesten til. Så dette begynner du med. Å gjøre tjenester.

Z: Bare for klarhet, 8, kan jeg spørre hva du mener når du sier "service".

8: Åh bra! Du har rett i å spørre meg om å definere dette ordet. Det brukes ganske ofte, men ikke ofte definert. Tjeneste er enhver handling du gjør til fordel for en annen. Det er generelt tenkt som "å være til hjelp", men jeg vil si at det er mye mer til det enn det. Hvis du for eksempel burde kultivere evnen til og virkelig **lytte** til en annen, uten å måtte snakke om ideer og meninger, bare stille spørsmål som kan gjøre dem bedre i å fortelle **sin** historie, vil du være rustet til å gjøre god service. Mange vil føle seg dypt hjulpet for at det var noen som de virkelig kunne snakke til. Enkel vennlighet kan også være service. Å snakke kan være en tjeneste, hvis du er i stand til å gi en gave av din egen visdom uten at den også blir en byrde for andre. Å gi andre plass til å gi det de må gi, er en god tjeneste. Hvis du kan finne måter å hjelpe andre å oppdage seg selv og deres gave, så gjør du sannsynligvis en av de største tjenestene til alle. Det som ikke ofte er realisert er at de største tjenestene ofte ikke er spesielt aktive. For eksempel, forutsatt at det beste av noen eller selv **forventer** det beste av dem, slik at du lager en plass for dem å stige til det høyeste og beste av det de kan være, er en fantastisk tjeneste.

Her er en liste over ord som kan relateres til tjenesten. Gå til dem sakte, en etter en, tenker på hver av dem. Med hvert ord, tenk på noen som gjorde denne tjenesten til deg og noen som du har gjort denne tjenesten til:

Det første ordet er nærende. Hvem har oppfostret deg? Hvordan? Hvordan føltes det? Hvem har du oppfostret? Hvordan følte det seg?

Spør deg selv de samme spørsmålene til disse ordene: helbredelse, inspirerende, støtte, muliggjøre, styrke, dele, stimulere, mate, lytte, hjelpe, beskytte, veilede ...

Tjenesten er det som fører til fordel for den andre. Og at "andre" kan være noen. Det kan være din egen kropp, en elsket venn, en totalt fremmed, et fellesskap, et dyr, et stykke land eller Jorden som helhet.

Tjeneste er kjærlighet i aksjon.

Og det er derfor det er hensiktsmessig at du gjør tjeneste for å åpne hjertet. Enhver tjeneste fungerer, en liten tjeneste vil tillate strømmen av en liten mengde energi, og en stor tjeneste vil tillate strømmen av en stor mengde energi. Jo mer energi du tillater å flyte, jo mer blir hjertet ditt åpnet.

Som du gjør tjeneste, ta med din evne til skjønn. Se hvilken del av denne tjenesten som føles "riktig for deg" å utføre. Og hvilken del som ikke føles riktig. Gi litt tanke (og åpne deg for inspirasjon) for å se om det ikke er en annen tjeneste som du kan gjøre som er en større gave for deg. Det er å si; Er det ikke en annen tjeneste som du ville føle større glede i å gi, og det ville være enda mer gunstig for livet?

På et tidspunkt på denne reisen med å gi service vil du begynne å oppdage at du ikke så mye gjør for den andre, som du gjør det til deg selv. Eller kanskje bare å gjøre det fordi det er den beste "rette" tingen du kan gjøre. Gjøre det fordi dette er det som strømmer fra hjertet ditt.

Når du slutter å føle at du er "å gjøre tjeneste", og mer som om du bare uttrykker hjertet ditt, så er du i en veldig åpenhjertet tilstand. Deretter gir du all sannsynlighet din gode gave.

Hvis du finner din flotte gave og begynner å gi den, vil du tillate en stor mengde energi å flyte. Så det er åpenbart en god ide. Hvis du søker å flytte deg selv til et høyere bevissthetsnivå, vil det være en god ide å oppdage din flotte gave og å gi den.

Så følg ditt hjerte for å finne og uttrykke din gode gave. Lyttende til hjertet ditt og stadig å gjøre hva det forteller deg, vil lede deg fremover. Og å gjøre det som gir mest kjærlighet, vil bevege deg fremover. Din store gave er din hjertesang. Synge din hjertesang er å gi din gode gave. Disse to tingene er de samme. Og hjertesangen din er hva hjertet ditt synger for deg når det inspirerer deg til å finne veien tilbake til enhet.

Så ... du begynner med å åpne hjertet ditt. Du starter alltid der. Og den enkleste, raskeste og sikreste måten å åpne hjertet ditt er å gjøre en ren handling service. Så kjenn hvordan det føles. At "å kjenne hvordan det føles" er muligheten til å lytte til hjertet ditt. Det vil snakke med deg i følelser. Det vil fortelle deg, "mer av dette og mindre av det". For viselig er ikke alle velegnet til alle typer tjenester! Gjør en tjeneste og se hva hjertet ditt har å si om det. Hvilket aspekt av dette du gjorde som du nyter? Hvilket aspekt likte du ikke? Hvor er den tjenesten som du kan gjøre som gir deg mer glede og mindre misnøyes? Følg din største glede til et sted hvor du gir din største

gave og du blir bosatt i en tilstand av bare lykke. Det vil virke som om du gjør det som du ble **skapt** for å gjøre. Det vil virke som om du er unik, perfekt tilpasset denne oppgaven; Som om alt du noen gang har gjort opp til dette punktet, alt var bare trening for denne oppgaven. Det vil føles som din sanne, største hensikt. Det vil gi deg en fantastisk følelse av en fantastisk "rettighet" for å oppfylle denne tjenesten. Og ved å gjøre denne oppgaven vil du skape og katalysere kjærlighet i verden rundt deg. Det vil føre til en retur til enhet for deg selv og inspirere til det i andre rundt deg. Og du vil være en del av etableringen av himmelen på jorden. Du vil gjøre livet ditt hellig og dermed gjøre verdenen din hellig. Du vil forandre andre rundt deg til det bedre - ikke ved å kreve at de må bytte - nei, ved å forandre deg selv og ved å gi din gave.

Men alt begynner med å gi service. Gi din flotte gave hvis du kan. Hvis du ikke kan, så gi den største tjenesten du er i stand til. Og hvis du ikke kan gi god service, så gi mange små tjenester. Gi service.

Det er imidlertid veldig viktig at du innser at du ikke skal gi alle gaver. Du skal ikke være skriftstedet til all kjærlighet i hele verden. Du er ikke ment til å betjene ethvert behov som verden presenterer for deg. Du skal bare gi den gaven du passer best til å gi. Hvis du gir gaver som du **ikke** er best egnet til å gi, så gjør du to ting:

For det første slipper du energien tilgjengelig for deg på mindre uttrykk. Jeg kan si det på en annen måte og si at du bruker tid og ressurser på å gjøre noe som du ikke er godt egnet til å gjøre.

For det andre gjør du en annens jobb, noe som faktisk er å gjøre til dem en dårlig service. Du ser, det er noen der ute som er ideell til å gjøre denne jobben. Ikke bare at du **ikke** gjør det du er best egnet til å gjøre, men du blir også i veien for at de andre skal gjøre det de er best egnet til å gjøre.

Og dette er en veldig viktig forståelse. Du er ikke alene. Du er ikke den eneste giveren av gaver. Du er en viktig og uerstattelig del i den uendelige dansen i livet, og det er ikke et en mans show! Og strømmen av energi bør heller ikke være en enveis strøm! Jeg har kalt den energisyklusen av kjærlighet og ordet syklus innebærer en rotasjon; En gave **og** en mottakelse.

Egoet mener at det er separat og alene. Individuell. Men den hjerte-sentrerte skaperen blir klar over at det er EN med alle andre vesener, overalt. Den hjerte-sentrerte skaperen er klar over at den eksisterer bare med og gjennom andre vesener ... bare som en del av den store enhet.

Så du kan ikke gi din gave uten at andre gir sine gaver til deg også. Det må være "flyt". Hvis det ikke er strøm, så er det ingen energisyklus. Når det er statisk, er det livløst. Du kan ikke lagre kjærlighet - det må passere selv gjennom deg. Så du må gi denne

energien til andre. Jo mer du gir, jo mer åpner du deg for å motta. Men du **må** også være villig til å motta! Hvis du ikke gjør det, lager du en blokkering. Blokkeringer er grunnårsaken til svikt i psyken, noe som resulterer i følelsesmessige, åndelige og fysiske sykdommer. Så vær villig til å gi først, men vær så villig til å motta på samme måte i retur.

Og når du mottar, må du sørge for ære både gaven og giver. Vær nådig. Si, "Takk." Gi dem noe tilbake. Hold energien i bevegelse. Hold den i live. Hold det "en kjærlighet". (Han smiler). La det flyte.

Og send det videre også! Hvis du har mottatt noe du har funnet å være av verdi, så finn en måte å gi den samme gaven til en annen. Dette også holder kjærligheten i live. Dette åpner også ditt hjerte. Også dette forteller deg noe om din egen flotte gave.

Og dette er måten valutaen til den nye jorden vil flyte: hver og en vil finne og uttrykke deres evigvarende store gave. Og fordi hvert vesen er unikt, vil også deres store gave være unik. Det vil aldri være "for mye" av det du vil gi, fordi uttrykket ditt vil være unikt. Og alt og alt du trenger, men ikke klarer og sørge for deg selv; Du vil finne andre vesener som ønsker å tilby dette som deres flotte gave.

Og det er den nye økonomien. Ikke en eneste sjel spør, "Men hva er det for meg?" Ikke en eneste sjel har behov for eller vil. Alle har overflod. Og ingen prøver grådig å gripe mer enn de vil eller trenger fordi der er ikke frykt for ikke å ha. Det er alltid overflod fordi alle vet at de er EN.

Og siden du engasjerer mer og mer med energisyklusen av kjærlighet og mindre og mindre med de negative energiene, blir morgendagene dine lysere og lysere. Og så vil du finne deg selv i å gjøre stadig større og større service. Til slutt vil du bare skape med lyset. Du finner ikke flere blokkeringer i hjertet ditt. Du vil innse at du **er** lyset.

Z: Men hva med ting som penger, 8? Du sier at kjærlighet er den nye valutaen og det høres fantastisk ut. Men hvordan betaler jeg for et brød i butikken med kjærlighet? Hvis jeg tilbyr kasserer et stort, vått kyss, tror jeg ikke det vil fungere. Og i den virkelige verden trenger folk i det minste grunnleggende ting som et tak over hodet, et måltid på bordet og så videre. Dette tar penger. Og hvis jeg ikke har penger, kan jeg veldig snart finne meg uten tak over hodet mitt eller mat på bordet. Så hva med det?

8: Så du tror du trenger penger?

Det gjør du ikke.

Penger er i beste fall biter av papir med utskrift på og i verste fall bare tall på en datamaskin et sted. Du kan gjøre lite med de biter av papir og enda mindre med datamaskinumrene. Disse tingene er, i seg selv, ubrukelige. Men fordi folk har blitt

enige om det, er de et middel for å utveksle sin energi, og så plutselig tror du at middelet er viktig.

Men du faller igjen for den illusjonen som har blitt presentert for deg. Du tror du trenger penger. Men det gjør du ikke. Du vil ha mat og ly og klær og så videre. Og det er mange måter å skaffe seg disse tingene på. Penger er en måte, ja. Det er måten som systemet oppfordrer deg til å bruke fordi du **gjør** de med penger rikere når du bruker penger. Hver gang en øre endrer hender, får noen usynlige vesener en bit. Det er uunngåelig og uunngåelig. Du bruker deres system - de får sin andel!

Men det er mange, mange andre måter å gjøre ting på. Og hvis du er skaperen, så har du ingen problemer med å skape alt du trenger. Du vil alltid ha i overflod. Så spørsmålet handler egentlig ikke om penger. Det er om du er et offer eller en skaper.

Z: (stor sukk). 8, jeg vet ikke hva jeg skal si.

Jeg sier at jeg er en skaper. Og jeg tror mest at jeg er. Jeg vil tro at jeg er. Jeg tror jeg beveger meg mot å tro at jeg er. Men ... noe som dette du kommer med, og det viser meg at jeg er helt tilbake på firkant en og jeg tror ikke at jeg er en skaper tross alt. Hva må jeg gjøre?

8: (han smiler mer vennlig) Da jeg fortalte deg, viste jeg ikke til at du måtte være tålmodig med deg selv? Vel, her er hvor tålmodigheten kommer inn. Du skaper fortsatt med frykt. Din virkelighet viser deg dette. Det er ingen overraskelse her, og dette er akkurat slik det skal se ut, gitt hvor du er i din fremgang. Men nå er det på tide for deg å ta en aktiv hånd i å endre dette. Nå er det på tide å skape at du er en skaper. Nå er det på tide for deg å velge hvilken energi du skal bruke i skapelsene dine.

Så lys opp deg selv. Tillat at du fortsatt bruker penger, og at du fortsatt tror at du trenger denne eksterne form for energiutveksling i livet ditt. Tillat at du fremdeles er redd for å være uten penger. Det er ganske enkelt hvor du er, akkurat nå. Det er greit. Slipp deg av kroken. La det være. Gjør hva du tror du trenger å gjøre for å tjene penger. Men ikke fokuser all oppmerksomhet på dette. Sørg for at du fokuserer **mer** på din oppmerksomhet på å gjøre tjeneste og gi din gave - som jeg har beskrevet ovenfor. Gi deg selv nåde og la deg selv endre deg så fort du kan uten å forårsake deg selv. Så ta vare på denne penge virksomheten mens du tror du trenger det, og så fortsett med å skape deg selv som en skaper som er ren kjærlighet.

Kan du gjøre det?

Z: Ja. Selvfølgelig kan jeg det. Og jeg vil.

8: Bra. Fordi da vil energisyklusen av kjærlighet begynne å strømme. Og så vil du begynne å oppdage skjønnheten og skjønnheten i det faktum at du ikke er alene. Du er

ikke den eneste gavegiveren. Det er andre rundt deg som finner veien til sin egen store gave, og som de oppdager det, så gir de det også. Og her i ditt tidligere spørsmål har du uttrykt et behov. Du har sagt at du ikke vet hvordan du skaper energiutveksling uten penger. Ikke sant? Vel, hva om jeg fortalte deg at det er andre som gjør det! Det finnes andre planetariske realiteter der vesener har skapt hele sivilisasjoner av strålende overflod, og de har engasjert seg i energibytte av fantastisk kompleksitet uten å ha **hørt** om penger. Hvis du fortalte dem om pengesystemet ditt her på planeten Jorden, ville de være forvirret over at alle ville ønske å bruke en slik livs negativ ting. Så, kunnskapen om hvordan man bygger disse liv-positive utvekslingssystemene er der ute. Og ikke bare er det "der ute", men det er også tilgjengelig for deg her på planeten Jorden. Akkurat som du finner veien til din store gave gjennom å skrive **Oppstignings Papirer**, så er det andre som er opptatt med å gi sin flotte gave, ved å finne ut hvordan du tar med deg de livs positive utvekslingssystemene til din planetariske bevissthet. Vanligvis vil disse være vesener som har hatt inkarnasjonsopplevelser i disse andre verdenene der disse livs positive bytteutvekslingene brukes. Disse vesener vil, på grunn av deres tidligere livsopplevelser og deres opplæring og erfaring i dette livet, være perfekt egnet til å utarbeide systemer og økonomier. Men de ville være vesener av kjærlighet. De ville søke å gi sin gave, akkurat som du er. De ville være av enhetsbevissthet, akkurat som du er. Og de systemene de vil utarbeide, vil styrke og berike alt, ikke lek og stjele fra alt, slik dagens system gjør.

Så gi din gave. Gi det med stor overflod. Gi det til alle som ønsker det. Gi det til du skjønner at du har en større gave ennå å gi. Gi det **da!** Beveg alltid mot en større versjon av deg selv, og gi en stadig større gave av Kjærlighet.

Z: Så, 8, vil du ikke si at kanskje **Oppstignings Papirer** er min store gave?

8: Er dette noe du kan finne for å gjøre det som forårsaker mest kjærlighet?

Z: Um ... ja, jeg tror det er. Jeg er engasjert i en prosess for å transmutere alt som var smertefullt og fryktelig i min egen bevissthet til noe som er vakkert og kjærlig fylt. Skrive **Oppstignings Papirer** er den prosessen. Det er oversikten over min egen forandring, men også virkemidlene til den forandringen. Jeg antar at jeg, fra mitt eget perspektiv, forteller historien om hva som på en måte som er fult av kjærlighet, og på en måte som frigjør frykt. Jeg forteller historien på en måte som er kongruent med at alle er en. Ja, jeg vil si at **Oppstignings Papirer** er den største kjærlighetshistorien jeg kunne tenke på. Og denne plotmekanismen av meg er den som "ikke vet" og spør spørsmålene, og du og JD er de som "vet" og som svarer på spørsmålene, og leserne er de som leser ordene på Siden ... vel ... Jeg begynner sakte å innse at dette også er bare en fabrikkasjon, ikke sant? Vi er de samme som å fortelle oss denne historien. Vi er ett. Vi fortalte oss mange forskjellige fortellinger tidligere, og nå forteller vi oss selv en

fortelling om enhet som fører til at disse fortellingene om separasjon gir mening på en ny og vidunderlig måte.

(Smiler) Jeg antar at jeg ble båret med svaret på spørsmålet ditt. Svaret er ja, jeg **tror** at dette er det jeg kan gjøre som forårsaker mest kjærlighet.

8: Føler du, når du gjør dette, at dette er det du var født til å gjøre? At dette er saken du er best egnet til å gjøre? At det er usannsynlig å være noen andre som er bedre egnet til å gjøre dette?

Z: Ja, jeg gjør det! Jeg mener at det er andre som er bedre egnet til å fortelle historiene de forteller, og takk Gud for dem! Jeg ville ikke ønske å leve i en verden uten alle de andre fantastiske hjerte-sentrerte, åndsfulle, kjærlighetsinspirerte bøkene som er der ute. Men denne historien er unikt min å fortelle. Å være Zingdad som spør spørsmålene og være kjøretøyet selv igjennom disse svarene som kommer, er min unike gave og privilegium. Ingen andre kunne gjøre akkurat dette.

8: Nå, du har besvart ditt eget spørsmål. Så lenge dette er sant, er **Oppstigningens Papirer** din flotte gave. Med tiden vil du finne langt større gaver å gi. Men dette er det, for deg, for nå.

Hvordan liker du det?

Z: Jeg elsker det! Jeg gjør virkelig det.

8: Og hvordan finner du at livet ditt har endret seg som følge av at du ga denne gaven?

Z: (ler) Oh wow! Radikalt. Hver del av livet mitt har endret seg. Og hver eneste endring har vært til det bedre. Mirakuløst og utrolig så.

Oh - Jeg begynner å se hva du sier! Ja, jeg ser det ... etter at mitt hjerte er i en prosess. Og i livet hvor jeg bor og verden rundt meg endrer seg. Men det **er** en prosess.

8: Hvor mye kjærlighet er der i livet ditt nå, sammenlignet med, for fem år siden?

Z: Jeg kan ikke engang sammenligne. Det jeg hadde da var dyp fattigdom i forhold til nå. Som er rart fordi jeg tjente en fet inntekt og nå gjør jeg ikke. Men livet mitt var så trist i forhold til nå. Mitt liv er nå ... det eneste ordet jeg kan tenke på er, velsignet. Full av lys og lykke. Hver eneste ting jeg gjør, fra når jeg våkner om morgenen til når jeg går og legger meg om natten, er kongruent med min sjel og med hvem jeg egentlig er. Jeg føler meg aldri presset til å gjøre noe jeg føler feil med. Verden rundt meg er vakker. Og utrolig, jeg ser alltid ut til å håndtere mennesker som er hyggelige og hjelpsomme. Det er rart, men det er sant. Alle jeg møter er bare fantastisk. Jeg hadde ikke tenkt på det før nå.

8: Der er du. Og du har bare nettopp begynt reisen. Og det vil være det samme for alle som engasjerer seg på en slik reise. Åpne ditt hjerte og gi din gave, og verden vil forandre seg for deg. Det vil ta tid, fordi du må gi deg tid til å endre. Men det **vil** utfolde seg for deg som en blomst som langsomt åpner. Når du åpner ditt hjerte, når du frigjør blokkeringene dine, som du tillater kjærligheten å strømme gjennom deg, mens du gir din gave, så vil din verden bli ditt speil. Så det vil skinne Kjærlighet tilbake på deg, så det vil gi deg gaver tilbake og det vil vise sitt åpne og rikelig hjerte til deg. Verden er ingenting mer og ikke mindre enn et speil for din sjel. Du vil bare se at det skinner tilbake på deg, som du egentlig er. Så skinn ditt lys av kjærlighet. Du trenger tålmodighet og engasjement. Men belønningen vil forbløffe deg.

Gi.

...og...

Motta.

Akkurat som "puster ut" og "puster inn" er pustens syklus, så er "gi" og "motta" syklusen av kjærlighet.

Gaven du gir er en fantastisk, herlig overraskelse for mange. Du vet dette. Mange har uttrykt for deg hvordan de fant seg dypt berørt av hva du gjør. De finner lys glede og sannhet her. Det helbreder dem og forvandler dem. De finner at de kan fortelle seg en ny historie, for det faktum at du forteller deg. Du vet dette. De forteller deg at det er slik. Så din gave er en god en. Nå kan du finne i deg selv en vilje til å motta også? Er du villig til å blokkere for blokkeringene og motta i samme mål som din gave? Det er de som har gaver til å gi det du trenger å motta. De er perfekt egnet til å gi **sin** gave og det er den største tjeneste for kjærlighet som de gjør. Det er deres gode gave å gi.

Er du villig til å motta?

Z: Jeg er 8. Jeg har hatt problemer med å motta, vet jeg. Men nå forstår jeg det annerledes. Jeg er nå villig til å motta. Jeg er villig til å engasjere meg direkte i energisyklusen av kjærlighet.

8: Fantastisk, min elskede venn!

I så fall kan jeg gå videre til neste trinn. Det første trinnet var å fjerne blokkeringer for å elske, det andre trinnet var å være engasjerende i å **utføre** med kjærlighet. Det tredje trinnet er å **være** kjærlighet.

3.3 Å være kjærlighet

Jeg stoler på at du nå er klar til å akseptere at enhet er din sanneste tilstand, og at kjærlighet er ditt sanne uttrykk. Jeg har gjort det klart for deg at det bare er som et resultat av mye hardt arbeid at du har kunnet skaffe deg selv denne illusjonen om

separasjon som er dualitetsopplevelsen. Og det er bare ved å se dypt inn i livets skygger og skape med det du har funnet der, at du har opplevd livet fullt av frykt, tristhet, smerte og forvirring. Og det faktum at du kan se dette for å være slik, er bevis på at du nå ser gjennom den illusjonen. Å se gjennom en illusjon er det trinnet som kommer rett før du slipper ut av den store illusjonen. Så dette er gode nyheter.

Veien fremover innebærer at du først frigjør de negative energiene, som beskrevet ovenfor i vår diskusjon om energiblokkeringer. Da bør du begynne å skape stadig mer med kjærlighetens lyse energi. Mer lys og mindre mørke og skygge er prosessen her. Med tiden vil hele den negative følelsesopplevelsen bare være et minne. Det er innenfor deg nå, så du skal alltid ha rett til å skape med disse negative følelsene hvis du velger, men jeg sier at du med tiden skal gi opp din tro på at du **må** skape med dem. Disse illusjonene gjør at du kan bli skadet eller drept, at noen skal kunne ta fra deg hva som er ditt, at du kan gå uten og bli utelatt det du trenger og vil, og at du ikke får det du skaper, blir veldig tydelig for hva de er. .. illusjoner. Du vil stå opp i ditt eget lys og eie dine kreasjoner. Og ingen skal kunne ta fra deg uten din eksplisitte tillatelse.

Og når du går med denne prosessen, så skjer noe annet. Tjenester og gi din store gave er, du ser, å **gjøre** med kjærlighet. Det er derfor en ego-funksjon. Men det er det jeg vil kalle rett og slett fordi det er det som justerer deg med din største godhet. Det justerer egoet ditt i trå med hjertet ditt. Og når du virkelig **er** perfekt tilpasset din høyeste natur, så er du din høyeste natur. Da er **du** ditt indre Selv, som går her på jorden.

Følger du?

Fordi dette er et veldig viktig punkt.

Når du tenker, opptrer og blir som ditt Guds Selv, så vil du **bli** ditt Guds Selv.

Du skjønner, det er bare gjennom konstant hardt og smertefullt arbeid som du er i stand til å opprettholde separasjonen fra hvem og hva du virkelig er. Hvis du slutter å gjøre alt dette anstrengende arbeidet, vil du, og må, gå tilbake til det som er sant og riktig – til hva som er naturlig og normalt.

Elastiske teten til Uendelige Elastiske Ball vil trekke deg hjem.

Du vil føle bevegelsen i ditt vesen og med det vil du føle deg **lykksalig**.

Det vil ikke skje alt på en gang, skjønt. Det ville være den "direkte ruten" som jeg snakket om tidligere. Du velger ikke det. Du velger den langsommere "naturskjønne ruten". Så, for deg, vil det skje i en rekke trinn. Som du langsomt lærer å stoppe alle de "*skyve bort*" som har blitt en vanlig annen natur for deg - som den uendelige elastiske ball drar deg hjem med et og annet skritt - vil du føle at din bevissthet endrer seg. Du vil ha transformativ, og lykkelige erfaringer, og du vil komme til nye ideer om deg

selv, ditt liv, dine mål, hvem du er, hva du ønsker å gjøre. Og din verden vil forandre seg. I hvert av disse trinnene, i et øyeblikk, vil alt bli vakrere og livsfyllt. Alt vil bli opplyst. Full av lys. Og lyset vil selvsagt skinne ut fra ditt eget hjerte. Det vil bli lyset av kjærlighet som skinner fra deg som vil belyse verden for deg!

Og dette vil skje med alle som velger å følge sitt hjerte, for å engasjere seg i kjærlighetens syklus, for å gi sin gave - til alle slike vesener er det en garantert sikkerhet at du vil få en rekke slike øyeblikk når du skal, ganske enkelt, **Vær** kjærlighet. Med hvert skritt blir dette stadig mer sant. Og i de øyeblikkene **ser** du stadig tydeligere. Du vil se med hjertet ditt hva det er som du beveger deg mot. Og fordi du alltid har fri vilje, har du rett til å bevege deg mot det raskere eller for å avvise det.

Ingen, det må sies, noensinne har avvist det!

Men du får valget. Og så, hvis dette har skjedd med deg, hvis du har opplevd det guddommelige lys, så vet du nå hva det er. Og hvis du ikke har det? Da vil du vite hva det er når du gjør det!

Z: Og dette er hva som skjedde med meg under min Fjell Opplevelse, 8?

8: Ja, det var det. Det var da du følte hele energiforsyningen fra et bevissthetsnivå til et annet. Du flyttet din selvidentifikasjon fra det separate selv til det tilkoblede selvet. For å se det på en annen måte, skiftet du ditt senter fra ego til hjerte. Og det var din første Singularitets Hendelse.

Du hadde en annen med stillhetsdagen din. På den dagen stilnet du deg og selvmålrettet deg selv slik at du kunne engasjere deg i neste skift i din bevissthet. Du ble klar over din egen sanne natur og at dette var kjærlighet. Du ble bevisst oppmerksom på din egen essensielle enhet med alle.

Z: Rett. Så min Stille Dag var min andre Singularitets Hendelse?

8: Vel ... har du eller har du ikke en opplevelse der du følte ditt bevissthetsskifte? Har du ikke på et øyeblikk oppnådd et nytt bevissthetsnivå? Har du ikke plutselig forstått deg selv for å være mer "*en med enhet*"?

Z: Ja. Det er sant. Men stille dagen min var ganske ulikt fjellopplevelsen på så mange måter.

8: Dette er godt å merke seg. Fordi ellers kan leserne dine være under inntrykk av at deres Singularitets Hendelse må være ute i naturen, eller mens du trener, eller på en annen måte ligner på din Fjell Erfaring.

Dine Singularitets hendelser vil være helt personlig for deg, og de vil ikke være om dine ytre omstendigheter; De handler om skiftet i bevisstheten som foregår i deg. Du vil føle endringen i din sjel. Det du vil se, føle, vite eller oppleve, vil rett og slett være det som følger med ditt indre bevissthetsprang.

Du ser, hver må oppleve disse lykkelige øyeblikkene førstehånds. Du kan ikke endre retningen av din sjel med tanker og ideer. Du forandrer det med den dype kjennskapen som kommer fra å føle din forbindelse til enhet.

Tidligere i dette kapitlet sa jeg følgende til deg:

«Kjærlighet kan ikke forstås, da den er mye større enn sinnet som ville forsøke å forstå det. Kjærlighet kan bare oppleves. Og når du en gang har hatt en liten smak av ekte ubegrenset, ubetinget kjærlighet, så vil du bli forandret for alltid. Ditt livs oppdrag vil være å gå tilbake til den kjærlighetsstaten. I det øyeblikket vil du vite at det ikke kan være noe selv eksternt så viktig for deg som eksisterende i den tilstanden av union med det guddommelige som er kjærlighet. »

Og slik er det. Dette er den eneste store frelses nåde. Hvis du slutter å jobbe så hardt for å være i glemsel, vil du få en rekke oppvåkninger. Du vil innse at huske er der inne i hjertet ditt. Så nær som din egen hjerterytme. Og snakker til deg hele tiden. Kaller på deg kontinuerlig for å våkne opp. Fortell forteller om hvem du egentlig er. Alltid til stede, alltid kjærlig, milde minner. Alt du trenger å gjøre er å slutte å prøve så hardt å være i glemsel.

Z: Og så vil vi ha slike fantastiske, fantastiske lykkelige opplevelser?

8: Ja. Og som du fortsetter å engasjere seg i prosessen med å være kjærlighet, så vil du ha mer. Hver en er et steg opp i nivået av bevissthet. Med hvert steg beveger din psyke seg opp til et av de dimensjonale nivåene. Du er åndelig stigende. Og dette vil skje med deg akkurat tre ganger som du blir klar til å forlate dualiteten bak.

Z: Tre ganger? Hvorfor tre ganger? Hvorfor ikke mindre? Hvorfor ikke mer?

8: Du vil forstå dette ordentlig når vi tar en mer forberedt samtale om åndelige tettheter. Men kort da: verden du lever i eksisterer akkurat nå ved den tredje tettheten. For å bli født i den verden, trengte du å være av 3. tetthetsbevissthet. Med hver Singularity-hendelse styrer du "opp" en tetthet og beveger deg nærmere til å være permanent av enhetsbevissthet. Hvis du har hatt en slik opplevelse, så er du av 4. tetthetsbevissthet, selv om du fortsatt bor i en tredje tetthetsverden og bor i en tredje tetthets kropp. Etter tre Singularity hendelse, når du den 6. bevissthetstetthet, da oppnår du det laveste nivået av enhetsbevissthet. Det vil si at ved den 6. bevissthetsdensiteten vil du fortsatt føle at det er verdifullt å holde illusjonen om

separasjon, men du vet absolutt at det er en illusjon. Så vil du være et enhetsbevisst vesen, uavhengig av bevissthetsnivået for dem rundt deg og i verden du bor i.

Men du er bare en av mange vesener som er engasjert på denne reisen hjem. Som dere forvandler deres hverandre, så forvandler dere verden. Så belyser planeten. Det stiger til lyset. Du er agenter for transformasjon. Du er deres frelser. Du er den du har ventet på.

Z: Whoa, 8! Det er en masse utrolig i ett kort avsnitt! Kan jeg pakke det langsomt ut?

Du sier at vi engasjerer oss i å følge våre hjerter og være kjærlighet, slik at vi forandrer verden. Bokstavelig?

8: Vel? Er dette ikke din erfaring?

Du er forandret og så blir ditt perspektiv endret. Hvordan du ser på verden, er forandret. Hvordan du føler om hva du oppfatter om deg, blir endret. Og du velger nye erfaringer og ulike interaksjoner. Og så uttrykker du en annen energi til verden. Hva du legger ut er endret. Og så hva får du tilbake er endret. Og så begynner du å finne din gave som påvirker verden og forårsaker endringer. Om og om jeg kunne gå. På små måter og store, på subtile måter og dyptgående ... når du endrer, endres verdenen din. Og selvsagt, ja, en Singularitet Hendelse er et øyeblikk av livsendring. Det er øyeblikket når alle dine valg for endring blir realisert.

Er dette ikke sant for deg?

Var disse to anledninger ikke kulminasjonen av mange, mange valg for deg?

Og med begge disse hendelsene følte du ikke verdensendringen din?

Har du ikke opplevd lyset som kommer inn i livet ditt og løfter deg opp til et høyere perspektiv?

Føler du ikke deg selv flytte nærmere din sanne natur?

Visste du ikke din vei med større klarhet?

Z: Ja. Alt dette er sant.

8: Men det tvang deg ikke eller tvinge seg eller tok seg retten til å velge fra deg.

Z: Nei det gjorde det ikke. Som er interessant fordi feilen jeg laget, var å tro at Singularitet Hendelse ville være på en eller annen måte ...

8: Du forventet at det skulle være noe "*utenfor deg*" som på en eller annen måte ville komme og redde deg fra deg selv. Du trodde at det Enhets-Bevisste Øyeblikket ville være et lys som ville komme og skinne utenfor ditt vesen som ville fikse alt. Dette er

hva du ønsket og forventet, og du var ikke klar til å vite at det aldri ville være slik. Du kan ikke bli reddet av et eksternt byrå uten samtidig å være offer. Uten samtidig at din rett til å velge å skape selv blir tatt fra deg. Men dette kan ikke skje. Ingen lys eller Kristus lys eller Gud eller engel eller hva du ønsker å tenke på, **kan** ta fra deg din rett til å skape for deg selv, dersom dette vesenet er enhetsbevissthet. Hva du gjør med en annen du gjør med deg selv, husk? Og hvis noen eksternt erklærer med sine handlinger at du er ødelagt og trenger å reddes, da vil det være å skape det samme for seg selv også. Hvis den andre fjerner dine valg fra deg, din absolutte rett til å skape din egen virkelighet som du ønsker, så ville det umiddelbart også være å ta den samme rett fra seg selv og det ville være å slutte å være et skapende vesen. Det ville være å falle til lav bevissthet. Og så ville det ikke lenger være i stand til å redde deg.

Du kan ikke bli reddet av noen fra utsiden av deg selv.

Det er så enkelt som det.

Det kan ikke skje.

Men det er **alltid** den eneste store frelses nåde. Det er det faktum at lyset av den ene skinner alltid fra deg. Hvis du er villig til å la det skinne, ser du plutselig den store kosmiske vitsen: du var aldri tapt! Du var aldri noe annet enn den skaperen som var fantastisk, og skaper hele virkeligheten din. Du var alltid udødelig. Du var alltid uforgjengelig. Det var aldri noe å frykte.

Så ja. Det var de to første av de tre enhetsbevisste øyeblikkene du vil oppleve mens du er i dualitet. Nå vet du. Nå kan du gå og gi slipp av de gjenværende delene av separasjon som du fremdeles skaper for deg selv og være forberedt ... den neste vil fortsatt skje. Og så vil du være enhetsbevissthet. Da har denne arbeidsformen tjent sitt formål. Og så begynner et helt annet nivå av opprettelse.

Z: Så er jeg nå av 5. tetthetsbevissthet? Hva betyr det?

8: For nesten hele denne boken har du gjentatte ganger blitt lovet et kapittel som omhandler "Rom, Tid, Tetthet og Dimensjon". Vi har rørt noen av de fremtredende punktene, som vi har gått videre, men nå er det på tide for deg å få hele bildet. Så det er det vi skal gjøre i neste kapittel.

Z: utmerket!

Og det betyr at dette kapitlet er gjort?

8: Nei. Dette kapitlet er bare så vidt begynt. Det begynner når alle disse ordene og ideene og mentalkonstruksjonene om Kjærlighet stopper. Det begynner når du slutter å snakke om kjærlighet og begynner å oppleve det. Så ta det vi har sagt om kjærlighet til hjerte.

Gå nå.

Gå vær kjærlighet.

* * * * *

Avsluttende tanker

Min kjære leser,

Som du har lest, har denne boken vært mange år med skriving for å komme til denne tredje utgaven (og jeg tror veldig mye at dette er den endelige og endelige utgaven). Over disse tre versjonene har denne boken vært min egen sjel, hvor jeg har forvandlet min egen offerbevissthet til skaperens-bevissthet ... hvor jeg snudde frykt til kjærlighet. Det er derfor min aller største glede å ha hatt privilegiet av din tid og oppmerksomhet som du har reist denne reisen med meg gjennom de sidene som ligger bak oss nå. Din reise er ditt ansvar, selvfølgelig, men jeg kan ikke hjelpe, men håper at det du har lest her har vært så åndelig transformativt og vekstfullt for deg som det var for meg. Hvis du gir en gave, antar du at du ønsker at den gaven skal elskes og nytes så mye som mulig av mottakeren, ikke så?

Hva blir det neste?

Som du også har oppdaget, slutter denne reisen ikke ved slutten av denne boken! På skrivningstid har jeg fullført nesten alle kapitlene i [bok 2 av Oppstigningens Papirer](#) og som det er min egen, gjorde dem tilgjengelige for og lese-som-jeg-skriver, gratis på nettstedet mitt. Jeg har samlet mye av materialet til bok 3, men det er ennå ikke i et format som jeg kan gjøre tilgjengelig. Den første delen av Drømmer Våkne opp! (Som i en veldig reell forstand er den siste delen av **Oppstigningens Papirer**), har blitt publisert, og i de kommende månedene vil jeg produsere følgende deler av det arbeidet. Det er her jeg for øyeblikket er. Hva vil du si når du leser dette, lurer jeg på? Kanskje alle disse tingene allerede har blitt publisert? Kanskje mange år siden allerede! Uansett, hvis du ønsker å reise videre med meg, så vil jeg være glad for å dele dette åndelige eventyret med deg. Hvis du kan tro det, blir turen enda mer fantastisk når vi går!

Hold kontakten!

Hvis du vil holde kontakten med meg, så har jeg en rekke muligheter for akkurat dette formålet. Den første (og den jeg mest foretrekker) ville være for deg å registrere deg for [mitt månedlige nyhetsbrev](#). Det er ingen ulempe for dette og vil bli masse oppside. Det er gratis, jeg overbelaster ikke din innboks, jeg er veldig respektfull for ditt privatliv og vil aldri dele dine kontaktdetaljer med noen andre, og hvis du noen gang bestemmer deg for å abonnere, er det bare ett klikk unna. Med dette nyhetsbrevet kan jeg gi deg beskjed når jeg lager nye kapitler (eller til og med nye bøker!) Og informerer deg også når jeg har nye blogginnlegg oppe eller noen andre slike nyheter å dele. Og jeg kan (og veldig ofte) tilby nyhetsbrevets medlemmer spesialrabatter på

mine tilbud. Jeg tenker på nyhetsmedlemmer som min utvidede åndelige familie her på jorden!

Du kan også: "*like*" meg på [Facebook](#), følg meg på [Twitter](#) eller legg til meg i [Google-kretsen din](#) - Jeg liker jevnlig å dele sitater fra mine bøker eller ny innsikt og hva som helst annet jeg har via disse verktøyene. Men tider endres, og slike sosiale medier verktøy kommer og går. Så, når du er i tvil, finn meg på [min hjemmeside](#)!

Gave tilbake

Som du nettopp har lest, 8 gjør det veldig klart at vi alle skal komme inn i energisyklusen av kjærlighet. Gi og motta. Mens denne "mottakende" tingen har vært ganske vanskelig for meg å komme til forståelse, siden jeg har skrevet over kapittelet ovenfor, har jeg lært mye mer om dette emnet. Jeg har blitt lært at vi skal tilby våre gaver med et åpent hjerte og gi andre muligheten til å gi tilbake ved å avklare hva det er som vi ønsker, vil eller trenger. Og så kan de bestemme hvordan de ønsker å svare (hvis i det hele tatt).

Så, her er det!

Hvis du har hatt glede av denne boken og funnet den nyttig, så er det en rekke måter du kan uttrykke din takknemlighet tilbake til meg (og til J-D og 8).

Den første er å hjelpe meg å dele denne boken så langt og så bredt som mulig. Denne boken er tilgjengelig gratis i alle de store e-bokformatene på nettstedet mitt (og andre steder på nettet). Du vil hjelpe meg og også hjelpe overgangen til planetarisk bevissthet hvis du til rette legger denne boken til så mange mennesker som mulig. Siden det er gratis, kan du ta en risiko: send den til alle som kanskje (selv den minste muligheten kanskje) er interessert i den. Del det. Gi det bort. Få det ut der ute. I henhold til lisensnotatene er du fri til å dele denne boken med noen og alle på en måte du liker. Send det til alle kontaktene dine, send det igjen på nettstedet ditt, sett det på en fildelingstjeneste ... uansett hva du liker. Det er bare to forbehold: Du må ikke på noen måte endre boken eller den digitale filen, og du kan ikke tilby den til salg eller som en del av noe du selger. Det må tilbys akkurat som jeg tilbyr det, og det må være gratis. Annet enn det: **gi det bort!**

Hvis du gjør nettopp dette, vil det allerede være en stor "takk" for meg!

Hvis du vil si en mer personlig "takk" så er det sikkert noen konkrete måter du kan gjøre det på.

For det første er den originale versjonen av denne boken tilgjengelig for en liten premie. Hvis du vil ha mer enn bare den informasjonen som er iboende i e-boken og også ønsker å holde boken i hånden din (jeg elsker det også!), Så er papirversjonen

tilgjengelig på min hjemmeside og fra alle de vanlige nettleverandørene til en pris som også Gir meg en liten fortjeneste.

For det andre er det mange andre produkter og tjenester som jeg tilbyr; Fra oppfølging til **Oppstigningens Papirer** til guidede meditasjonsopptak og åndelige helbredelsesformer. Du finner alle disse på nettsiden min. Å tilby disse, og motta betaling i retur, er måten jeg har råd til å fortsette å leve på planeten Jorden. Dine beskyttere og støtte vil derfor ikke bare bli verdsatt, men du vil sikkert få tilbake (når det gjelder helbredelse eller bøker eller hva som helst) langt mer enn du vil ha gitt. Kjærlighetens energisyklus, faktisk!

Og til slutt er det alltid flott å høre fra dem som har blitt berørt av mitt arbeid. Hvis du vil legge igjen en kort gjennomgang av dine erfaringer med denne boken på nettstedet mitt (eller hvor du lastet ned den fra) så ville det være fantastisk! Og hvis du ønsker å skrive noen ord til meg personlig, er du hjertelig velkommen til å gjøre det via [kontaktskjemaet](#) på nettstedet mitt. Jeg vil gjerne høre fra deg!

Virkelig, virkelig avsluttende tanker. Egentlig!

Kan du forestille deg å leve i en verden hvor alle du noen gang har møtt, var av Enhets Bevissthet? Kan du forestille deg hva et fantastisk paradiset ville være hvis alle behandlet hverandre som seg selv. Hvis alle var like kjærlige, snille, troverdige, gir og tilgivende som de vil at andre skal være mot dem?

La oss lage en pakt for å skape den verden. La oss skape den verden ved å være disse menneskene. La oss begynne akkurat nå, med deg og meg.

Ja?

Ja!

Med så mye kjærlighet,

Arn "Zingdad" Allingham
Knysna,
Sør-Afrika juli 2014

* * * * *